

Біатрікс

Зузане
Щайн

Ланча

ЗУЗАНЕ ЩАЙН БИАНКА ЛАНЧА

Превод: Величка Стефанова

chitanka.info

Най-драматичната любов на средновековието

Йерусалим, XIII век. Фридрих II Хоенщауфен, крал на Германия, Италия, Сицилия и Бургундия, император на Свещената Римска империя, е акостирал с рицарите от поредния кръстоносен поход в Обетованата земя. Но не за да търси битки, а разбирателство със сарацините. Като залог за мир и приятелство султанът на Египет Ал-Камил му изпраща носила със скъп дар. Когато наложниците дръпват завесите и от носилката слиза млада робиня, Фридрих, най-големият политик и дипломат на своето време, усеща, че е победен.

Непознатата красавица е Бианка Ланча, графиня на Пиемонт, попаднала в плен при дръзкото си бягство от родния си замък. Така започва единствената — според изследователите — любов в живота на харизматичния владетел, встъпвал три пъти в династични бракове, подчинени на целите на Империята.

На моя баща, който ме научи никога да не се отказвам.

*Това е историята на една любов,
която няма равна на себе си.*

*Тя ме научи да разбирам кое е
добро и кое — зло;*

*тя озари живота ми със
светлина, а после я угаси...*

*О, колко мрачно стана всичко,
без твоята любов не искам да
живея!*

*„История
та на една
любов“*

*Карлос
Алмаран*

ПРОЛОГ

Разнесе се лъвски рев и момичето се сви от страх. Всеки път щом огромният звяр в желязната клетка разтваряше паст, оголваше зловещите си жълти зъби и надаваше ужасяващ рев, стените на двореца се разтрисаха и момичето се разтреперваше като лист. Кучетата на двора подвиваха опашка и се криеха зад купите слама, подредени в далечния ъгъл край зида. Привързаните към мястото за оседлаване коне нервно риеха с копита.

Момичето грабна перото, с което брат ѝ обикновено изписваше елегантните латински букви, и драсна върху пергамента. После пъргаво се покачи на масата, където той се упражняваше по краснопис. Надяваше се точно сега да не влезе монахинята, дете проверяваше как напредва брат ѝ в четенето и писането. Любопитството, съчетано с примамливостта на всичко ново и непознато, не ѝ даваше мира.

Искаше ѝ се непременно да види лъва с пясъчножълта козина, макар да знаеше, че така ще започне да изпитва още по-голям страх от дивото животно.

Надзърна плахо през тесния процепа на прозореца към огромния двор.

Видя как трима тъмнокожи роби тъкмо хвърляха кървав труп на сърна в клетката на гладния лъв. Из двора се разнасяше миризмата на топла кръв и вътрешности. Хищникът сграбчи месото и откъсна със зъби голямо парче. Момичето потръпна, извърна глава, а в устата ѝ се надигна горчилка. Челото ѝ се покри с капчици пот; независимо от приятно топлия въздух, изведнъж ѝ стана студено. Скоро прилошаването ѝ отмина и тя с облекчение отметна от лицето си червеникав кичур коса, облегна се отмаляло на стената и притвори очи.

Хищните животни на баща ѝ представляваха зрелище, което неизменно пораждаше у нея смесица от погнуса и възхита, макар отдавна да познаваше лъвовете и леопардите. Преди време бавачката насмалко не умря от страх, когато момичето, едва проходило, заприпка към клетките.

— Констанция! — извика тя и сграбчи детето в прегръдките си.

Оттогава майка ѝ строго забрани на прислугата да пускат Констанция в дворовете с животните.

Баща ѝ, от когото малката бе наследила червеникавата коса и сините очи, заедно с любимата ѝ майчица ѝ бяха дали името Констанция. Означаваше „Упоритата“. Изборът се оказа удачен, ако се съдеше не само по твърдоглавието на Констанция, но и по силата на нейния все още неукрепнал характер.

Огромният дворец сред безбрежната равнина, граничеща с хълмове, обрасли с дъбови, букови и брястови гори, гъмжеше от хора и животни. И тук, и в града лагеруваха рицари и техните свити, надшли от Апулия и дори от земите отвъд Алпите. Градът се казваше Фоджа. Констанция имаше бегла представа от него, защото през повечето време живееше с майка си в усамотението на замъка „Джоя дел Коле“, на няколко дни път южно от града. Брат ѝ вече изпълняваше първите си задължения като рицар, затова прекарваше доста време в свитата на баща си. Познаваше добре двореца във Фоджа, ала Констанция не се осмеляваше да го помоли да ѝ покаже тайните на огромната сграда.

Баща ѝ бе заповядал да построят двореца няколко години преди раждането на Констанция съгласно своите представи и желания. Представляваше изключително пищна сграда с богато украсени, просторни мраморни зали, където момиченцето се чувстваше изгубено, и с толкова много вътрешни дворове, че понякога дори слугите се залутваха из тях.

Сега тук се бе събрала цялата свита — над двеста души — и гласовете на множеството непознати хора проникваха в стаите на горния етаж на двореца, отредени за спане, игри и учене на Констанция и Конрад.

Тя не обичаше големите градове и макар Фоджа да бе много по-малък от Палермо, където ходи веднъж с майка си, шумовете от хора и животни и зловонните изпарения на града я отблъскваха.

Също като майка си и тя предпочиташе шумоленето на вятъра в дърветата, пеенето на птиците вечер и покритата с роса градина сутрин. Животът в града ѝ крадеше от съня и ѝ пращаше лоши сънища.

Констанция рядко придружаваше майка си във Фоджа, но този път родителите ѝ настояха на това. Тя въздъхна и започна да рисува картина. За миг си помисли какви упреци щеше да ѝ отправи монахинята, задето прахосва драгоценната хартия за детинщини, но

после упорито реши точно затова да нарисува фантастична цветна поляна върху листа, гъсто изписан от брат ѝ с латински букви.

Констанция растеше като кротко и спокойно дете, умееше да се занимава тихичко часове наред, но с течение на времето взе да ѝ става скучно. Ето и сега: чу брат си в съседната стая, понечи да го повика, но се отказа. Защо поне майка ѝ не идва! Обеща преди лягане да ѝ разкаже приказка за прочут принц, преминал през безброй опасни изпитания заради своята принцеса. Констанция нямаше понятие кое време е станало, но щом хранеха лъвовете, трябваше да е вечер.

От майка си знаеше, че предстои голямо празненство. Щеше да продължи четири дни, а Констанция щеше да седи до родителите си, да слуша музикантите и да яде до насита грозде и фурми.

Захвърли перото и захвана да сплита косите си, пръснали се като фини златни нишки по гърба ѝ. Къде се губи майка ѝ? Защо никой не се интересува от нея?

Пъхна в уста крайчеца на едната си плитка и разсеяно задъвка връхчето ѝ. Не беше свикнала да я оставят сама. Досега винаги около нея се въртяха слугини, бавачката или възпитателите на брат ѝ. Миеха я, слагаха я да спи, обличаха я. Слугини ѝ решеха косите и ѝ приготвяха яденето.

Баща ѝ беше най-могъщият мъж на света. И най-умният, според Констанция. Възхищаваше му се и същевременно се боеше от него. На баща ѝ не му минаваха нито слабостите, нито пък непослушанието. Беше го виждала нежен и любвеобилен, но и гневен, и строг; щедър, но и властен, и студен.

Майка ѝ, напротив, преливаше от обич, беше чувствителна и неизменно проявяваше разбиране към децата. Констанция знаеше, че няма да ѝ се случи нищо лошо, щом мама е с нея.

Замисли се дали да не повика монахинята. Уплаши се — ами ако са я забравили и не я потърсят? После обаче си каза, че майка ѝ никога не би допуснала това, и отново се обнадежди. Сигурно монахинята щеше да се появи ей сега.

Долови шум и се стресна — на вратата не стоеше жената, която момичето очакваше. В стаята влезе непознат мъж. Констанция се вторачи в него, без да помръдва. Никога не го бе виждала; запита се дали е от свитата на баща ѝ.

Мъжът се усмихна някак странно и тихо каза:

— О, ама ти си сам-самичка, Констанция. Ела да потърсим майка ти.

Протегна ръка, ала Констанция скри ръчичка зад гърба си. Човекът я плашеше и с безпогрешния инстинкт на дете тя отстъпи няколко крачки назад.

Но той, без да се колебае, се приближи, взе я на ръце и излезе от стаята.

Констанция погледна в очите му и се уплаши. Бяха безчувствени като очите на сокол. Момиченцето преглътна и попита:

— Баща ми ли ви изпраща?

Мъжът се изсмя кратко, подигравателно.

— Не, малката, не ме изпраща той — прошепна в ухото ѝ и бързо закрачи по широкия коридор. — И да ти кажа правичката, гълъбче, той дори си няма понятие, че съм тук.

ПЪРВА ЧАСТ

БЯГСТВОТО

Навън птиците известиха настъпването на новия ден. Бианка се събуди, примигна, за да се отърси от последните остатъци на съня, отметна ленената завивка, изкусно избродирана, и енергично скочи от леглото. Отиде до дървената масичка, изработена точно според нейните желаниа и представи, взе глинената чаша, напълнена с прясна вода от бившата ѝ дойка Джована, и отпи глътка от приятно хладната течност. После подбра простичка пола и ленена блуза и се облече.

Сплете на плитка дългата до хълбоците ѝ руса коса, наподобяваща копринена завеса, и я прикрепил около главата си с фуркети и гребени. По-късно Джована щеше да я срещне, сега нямаше време за това.

Бианка бързаше, защото на изток червеният слънчев диск вече се издигаше на хоризонта, а тя не искаше в никакъв случай да пропусне ранната утринна светлина, омагьосваща по особен начин градината.

Всички слуги и слугини, вече на крак, бяха оседлали конете на граф Ланча и неговите рицари, когато Бианка прекоси вътрешния двор на замъка.

Както всяка сутрин и сега вътрешният двор вонеше на пресни конски изпражнения, а ловджийските кучета на брат ѝ ровичкаха из мръсотията да търсят кокали и други отпадъци от храна. Тежката миризма на коне надделяваше над финия аромат на току-що изпечен хляб, носеща се откъм топлатата кухня.

Бианка се усмихна при мисълта как ще си хапне хрупкав хляб с малко масло по-късно. Обичаше простичките храни — хляб, плодове, зеленчуци. Призляваше ѝ от тлъстите печени меса — любимите блюда на рицарите на брат ѝ. Ако зависеше от нея, изобщо нямаше да се докосва до месо, но Бианка отлично знаеше, че подобно признание не е съвсем невинно. Само еретиците не ядяха месо. А обвинението в ерес се равняваше на смърт. Тя бързо отпъди опасната мисъл в тази свършена утрин.

С бързи стъпки прекоси двора на замъка и влезе в градината през дървената порта с филигранна резба. Щом се увери, че се е скрила от любопитните погледи, седна на тревата и се зае да съзерцава една роза. Листенцата ѝ още бяха влажни от росата, а кадифените пъпки — затворени в този ранен час. Тук-там небето се обагреше в перфектно синьо и Бианка предположи, че предстои поредният горещ юлски ден.

Тънките ѝ пръсти нежно галеха розовите пъпки.

— Ти си най-красивата от всички — прошепна тя на цветето и проследи с поглед витата пътечка през розовата градина. От двете ѝ страни растяха рози от сортовете *галика* и *алба* в най-нежни кремави цветове.

В малката розова градина цветята бяха твърде ценни и би било разточителство да ги засадят в големи количества. Умелата им подредба обаче оставяше на заден план миниатюрните ѝ размери. Бабата на Бианка бе започнала да отглежда рози и бе завещала за следващите поколения знанията си в тази област в изкусно илюстрирана книга.

Бианка обичаше градината. Познаваше всяка розова пръчка, а особено сега, през юли, не можеше да си представи по-красиво място. Ухаеше упоително; тук усещаше неизразима с думи чувственост. Чувството ѝ вдъхваше спокойствие и беше източник на сили за всекидневието, изпълнено с твърде малко щастливи мигове за нея.

Непосредствено от розовата градина започваха поляните с дребни плодове, следваше зеленчуковата градина с лук, цикория, салати, краставици, праз, зеле и чесън, а малко по-нататък човек се озоваваше в градината с подправките, където ухаеше на мента, босилек, мащерка, розмарин и риган.

Бианка подхвана широката си ленена пола, изправи се и усмихнато се огледа. „Моят малък рай“ — така наричаше тя градината си, тук се чувстваше като царица на прокълнатата страна. През малкото часове за почивка седеше сама на някоя пейка и несмуцавано се отдаваше на романтични мечти.

Любимата ѝ история беше тази за печалната любов на Тристан и Изолда, която минезингерът Готфрид от Страсбург разказваше по дворци и замъци.

Много трубадури вече знаеха преданието за красивата Изолда и за храбрия Тристан: те не можели да се откъснат един от друг, защото

пили от омагьосаното вино. Разнасяха легендата от страна на страна, от дворец на дворец през Алпите и все по на юг.

Когато Бианка за първи път чу певец да описва съдбата на двамата влюбени, съпровождайки разказа с лютнята си, тя неволно се просълзи.

Обикновено плачеше рядко, а ако все пак се случеше, никога не го правеше в присъствието на брат си граф Манфред Ланча, по-голям с десет години. Ала онази вечер за първи път осъзна какво липсва в живота ѝ — любов.

Дядо ѝ по бащина линия бил прочут *траваторе* и пеел в двора на император Барбароса пред великите и могъщите люде на империята. Написал прекрасни стихотворения; Бианка боготвореше този човек, откакто намери една от книгите му. Той, също Манфред, оплакваше с нежни слова чувствата си към жена, останала хладна към любовта му.

Бианка не познаваше дядо си. В мечтите си и насън обаче често разговаряше с него и се надяваше той да се гордее с внучката си, защото понякога тя също съчиняваше стихове, но много внимаваше заниманието да остане скрито от брат ѝ. Манфред не проявяваше разбиране към каквото и да било прахосване на време. А писането на стихове в неговите очи представляваше един от най-лошите начини за това.

Тя вървеше бавно и умислено покрай розите. Още снощи получи от брат си съобщение по обичайния му господарски маниер. Днес очаквал да дойдат гости — могъщ рицар със свитата си. Бианка да се подготви подобаващо. Щом той, Манфред, се върне от сутрешния си лов, ще говори с нея.

Бианка се усмихна меланхолично. Не беше нужна кой знае каква фантазия, за да си представи какво ще ѝ съобщи. Миналия месец тя навърши седемнайсет и Манфред бе на мнение, че е крайно време да я омъжи. Всъщност отдавна била просрочила подходящата възраст, безпощадно ѝ заяви неотдавна той, при това в присъствието на прислугата.

Знаеше, че от доста време Манфред търси на кой мъж да даде сестра си за жена. Хем да е богат, добави мислено тя, защото семейство Ланча беше кажи-речи разорено.

Навремето родът Ланча принадлежал към най-богатите фамилии в Пиемонт. Бианка бе чувала истории за дядо си. Бил един от най-добрите трубадури, ала се провалил като управител на земите си. Не успял да задържи богатството на фамилията. Продавал парче по парче и накрая от някогашното великолепие не останало почти нищо.

Бианка и Манфред бяха последните от рода Ланча, родителите им бяха покойници от години. Майката умряла при раждането на Бианка. Необичайно голямата загуба на кръв и последвалата силна треска обезсилили графиня Ланча и тя не доживяла до следващия ден. Баща им пък загинал в битка срещу разбунтували се войници.

Дойката Джована отгледа Бианка и тази слугиня беше най-близкият човек на младата графиня Ланча. Манфред и Бианка се уважаваха като брат и сестра, но никога не бяха изпитвали нежни чувства един към друг.

Тя се огледа и видя Джована, запътила се към градината с подправките. Както винаги дойката беше в тъмна рокля, а светлото ѝ боне покриваше цялата ѝ коса. И както винаги бързаше. Запретна пола до глезените си и се завтече в същата посока. Прохладната мека трева под босите ѝ крака поглъщаше шума от стъпките ѝ.

— Брат ми върна ли се, Джована?

— Не, мила, но скоро ще си дойде. Побързай, не можеш да се явиш пред него боса, цялата в петна от трева — дойката погледна тъжно питомката си. — Случи се, сладка моя, Манфред ти е намерил мъж, тъй че ние с теб ще трябва да си кажем сбогом.

— Глупости, Джована! Никога няма да се разделим. Ако трябва да напусна замъка, ти идваш с мен. Определено няма да ида с непознат мъж в непознат замък, без да имам нито един близък човек до себе си.

— Какво да се прави, Бианка, тъй върви светът, такава е женската съдба. Открай време е така. Нали Господ казва, че жената трябва да се подчинява на мъжа?

Бианка въздъхна и замълча. Тази заран не ѝ се спореше, особено пък с Джована. Често отстъпваше пред дойката си, защото я обичаше. Но колкото кротка беше с Джована, толкова упорито се държеше с Манфред. Макар да му дължеше послушание, Бианка нямаше никакво намерение да приема покорно желанията и заповедите му.

Джована, добре запозната с буйния темперамент на питомката си, я притисна здраво в прегръдките си.

— Каквото и да се случи, вярвай в мечтите си и бъди, каквато си.

— Нощес ми се присъни ангел — плахо сподели Бианка. — Около мен бушуваше ужасен огън. Хората крещяха, въздухът миришеше на изгоряло месо. Ангелът ме погледна и отлетя.

Джована пребледня.

— Вярваш ли в сънища, Джована?

— Сънищата са образи, за които копнееш или от които се боиш. Но понякога казват истината.

— А смяташ ли, че ангелът ще бъде до мен, когато имам нужда от него?

— Това само той си знае. Ще бъде, ако такава е Божията воля. И двете се замислиха, всяка за нещо свое. После гръмки викове и галопиращи конски копита нарушиха тишината.

— Брат ми се върна. Моли се за мен — прошепна Бианка.

* * *

Бианка усети как ръцете ѝ треперят и конвулсивно сплете пръсти на гърба си. Втренчи поглед в двата тежки кръстосани меча на стената, без да смее да погледне брат си право в очите. От една страна, защото се боеше дали ще успее да сдържи сълзите си, от друга, защото от опит знаеше, че всеки намек за упорство в погледа ѝ само ще влоши още повече настроението му. Братът и сестрата имаха много битки зад гърба си — само на игра, докато бяха деца, но откакто и двамата пораснаха, помежду им зейнаха дълбоки ровове.

Ала братът на Бианка никога досега не бе показвал така открито гнева си. Щом сестра му наежваше непокорно бодлите си, в крайна сметка спорът приключваше в нейна полза. Въпреки избухливия си темперамент Манфред държеше на спокойствието.

— Ще правиш, каквото ти заповядам. Няма да отстъпя нито крачка, колкото и да се противиш — заплаши я той.

Беше толкова ядосан, че от устата му хвърчеше слюнка. Няколко пръски уцелиха Бианка в лицето, но тя не посмя да си избърше бузата. Мобилизира сили, за да остане гордо изправена срещу брат си.

— Ще станеш съпруга на графа на Тусция^[1]. Нямам какво повече да ти кажа. Предупреждавам те, Бианка, не прекалявай с

възраженията. Отдавна трябваше да си омъжена и да имаш деца. Аз съм виновен, задето допуснах в нашето усамотение да си втълпиш идеи, недопустими за жена. На това трябва да се сложи край.

Бианка си пое дъх и отпъди сълзите.

— Наясно съм, че сме бедни и не можеш да ми дадеш голяма зестра. Трябва ли обаче да ме продадеш като парче месо на онзи, който плаща най-много? Енцио Пучи е необразован дръвник: не умее нито да чете, нито да пише. Братко, умолявам те, не ми причинявай това! Не ме давай на този мъж!

— Да чете и да пише? Откога рицарите са длъжни да четат и да пишат? Никой никога не е побеждавал граф Тусция в битка. Това са достойнствата на един мъж. Какво искаш? Някой минезингер ли? Слез на земята и престани да мечтаеш, Бианка.

— Кой казва, че мечтаеш? Искам само едно — мъничко любов — прошепна Бианка, макар да знаеше, че никога няма да получи от брат си тъй липсващата ѝ нежност в живота. А още по-малко щеше да ѝ я даде Енцио Пучи.

— Любов! Да не си се побъркала?

Манфред направо изплю думите в лицето ѝ. Бианка виждаше, че брат ѝ едва се сдържа. Колко пъти бе налагала волята си, упорита като магаре. А той бе отстъпвал, за да го оставят на мира. Но този път тя щеше да загуби. Този път по-силният бе Манфред.

Братът и сестрата се втренчиха враждебно един в друг.

— Така значи, ти настояваш на тази женитба. Без угризения на съвестта ще ме тикнеш в ръцете на човек, който ще се държи с мен като с робиня. Ще ми позволи ли той да отида на лов с моя сокол? Не. Ще се отнася ли уважително към книгите ми? Твърдо не. Този мъж е по-невеж от селяк. Никога няма да разбере моите стихотворения.

— Твоите стихотворения? — изръмжа Манфред. — Твоите стихотворения? Какво значи това?

Сълзите на Бианка бликнаха неудържимо. Още една погрешна дума — и Манфред ще я изгони от къщи. Понякога жените споделяха шепнешком ужасни истории. Истории за неверни съпруги, стари вдовици или непослушни сестри, принудени да напускат замъците без имущество и закрила, защото по някаква причина са били пречка за мъжа — глава на семейството. В най-добрия случай те намираха убежище в близък манастир, в най-лошия попадаха в ръцете на

мародерстващи войници, а какво се случваше с тях след това, Бианка дори не смееше да помисли. Беше чувала как някакъв граф държал жена си в клетка като животно. Разправяха, че жената отдавна била изгубила и разсъдък, и дар слово. Бианка потръпна от ужас и се стресна, защото Манфред рязко прекъсна мислите ѝ.

— Отговори ми — заповяда той с тих, треперещ от гняв глас. — Какви щуротии вършиш зад гърба ми?

Тя изтри сълзите си и се опита да се овладее.

— Никакви, братко. Нямам тайни от теб. Споменатите стихове са книгите на нашия дядо, прочутия трубадур Манфред.

— Крайно време е да станеш жена на Енцио. Той ще ти избие от главата тези глупости. А що се отнася до книгите на стария глупак, заповядвам ти да ги изгориш. Този човек е източникът на нашата сиромашия. Заради приумиците си е разпродал земите на фамилията Ланча.

Бианка се уплаши от жестокия тон на брат си. Не подозираше, че Манфред страда толкова силно от разорението на фамилията. Не, сега вече ѝ стана ясно — той по никакъв начин нямаше да ѝ спести женитбата с Енцио Пучи, господар на огромни земи и на пълни със злато ковчежета.

— Довечера граф Тусция идва на празничен банкет. Очаквам да го впечатлиш с красотата си. Бъди разумна и се примири.

Манфред мина бързо покрай нея. Тя не вдигна поглед, а той излезе, без да я удостои и с дума повече.

Бианка отиде до прозореца. Далеч зад хоризонта съзря върховете на планините, някои със снежни калпаци дори през лятото. Ала този път беше сляпа за красотата на природата с гъстите гори и бистрите реки. Не забелязваше дори безупречно синьото небе. Очите ѝ проследиха полета на един от ловните соколи, за които се грижеше Лоренцо, племенникът на Джована.

— Как само ти завиждам! — прошепна Бианка. — Да имах поне частица от твоята свобода! Това би означавало безкрайно много за мен.

Дълго остана облежната на голата стена, възряна в елегантната птица, величествено описваща кръгове. В един момент извърна поглед — вече беше взела решение. Трябваше да има изход. Няма да позволи да я продадат като крава.

* * *

Мъжът стоеше върху плоския покрив на великолепен бял палат и бавно обхождаше с поглед пристанището. Не забелязваше нито чудесната мозайка под краката си, останала още от времето на римляните, нито снежнобелия парапет с прекрасните арабески. Мъжът гледаше право напред като омагьосан, примигваше и се опитваше да се съсредоточи. Денят беше горещ, слънцето пламтеше на небето и изпращаше огнените си лъчи към тесните улички на града.

Денем жегата изгаряше кожата, ако не е покрита с прохладни ленени одежди. Бледите рицари от Севера проклинаха слънцето и благодаряха на небесата, когато се случеше да оставят в палатковия лагер тежките си ризници, предназначени да ги пазят от острите мечове на сарацините^[2].

Човекът на покрива почти не усещаше горещината. Имаше силно мургава по рождение кожа и за разлика от русокосите мъже от Германската империя отдавна познаваше пустините на Палестина. Свикнал беше и на температури, изсушаващи мозъка, и на сковаващи студове.

Носеше тъмна, дълга до земята наметка. Черният му тюрбан изцяло скриваше косата, затова пък силно подчертаваше лицето му. Лице, което впечатляваше мъжете и караше жените да се отдават на сладки, ала забранени мечти.

Носът му напомняше клон на сокол, затова пък имаше меки и чувствени устни. Най-магнетични обаче бяха очите му — тъмнокафяви, почти черни, и толкова пронизващи, че повечето хора бързо отвърщаха поглед и припряно се кръстеха.

Наричаше се Карим ан-Назир; потомък на Саладин, най-великия султан на Изтока.

Стоеше неподвижно в следобедната жега и съзерцаваше сцената под краката си. Картината всяваше страх.

Пред него се простираше голямото пристанище на Бриндизи, където обикновено пускаха котва рибарски лодки и търговски кораби. От векове, още от римско време, пристанището бе известно и на изток, и на юг като врата към Ориента. Прочутата Виа Апия водеше от Рим до Апулия и стигаше право до пристанището на Бриндизи.

Карим наблюдаваше как хората се тълпят там, всичките устремени към пристанището. В Рим може да смятаха Виа Апия за разкошен път, но тук, в Бриндизи, тя представляваше само малка тясна уличка, по която минаваха поклонници и мераклии за кръстоносци, за да се озоват на големия пристанищен площад, откъдето да се запътят към неясното си бъдеще.

Водата на пристанището беше мръснокафява, на кея нямаше нито едно свободно място. Всички малки лодки вече бяха разчистени, за да направят място на галерите. При все това нови и нови кораби, някои под венециански флаг, се насочваха към пристанището, макар отдавна да беше ясно, че този наплив е непосилен за Бриндизи.

Мъжът на покрива изброи седемнайсет галери в пристанището, а в открито море се клатушкаха двойно повече, подхвърляни от лекото мъртво вълнение. Карим, усвоил изкуството на математиката от прочути учители, бързо пресметна наум. На всеки от новите големи кораби имаше най-малко по седемдесет гребци, а на борда се поместваха по двеста рицари с конете. За всеки случай Карим направи сметките повторно, но така или иначе по негова преценка ставаше въпрос за над четирийсет хиляди кръстоносци, вече на лагер около Бриндизи или на път към него.

Сарацинът затаи дъх: четирийсет хиляди души в град, тесен да поеме дори частица от тях! Четирийсет хиляди души сред палещата жега, а най-горещите седмици на лятото тепърва предстояха.

Присви очи срещу огненото слънце и погледна към другата страна, на запад, към горите и блатата отгатак града. Погледът му се плъзна по безупречно белите къщи на Бриндизи. Потрепери при мисълта каква опасност заплашваше тези прекрасни кулиси и колко дълго щеше да причинява кошмарни сънища на местните жители.

Не само пристанището беше препълнено, но и палатковият лагер пред западните градски порти се разрастваше непрестанно, а постоянно пристигаха нови и нови кръстоносци. Потокът рицари от Севера нямаше край, шумотевицата на мъжете и конете им се носеше над града от изгрев до късна нощ. Карим я чуваше и сега: тропот на копита, чукове на оръжейни майстори, викове и крясъци на най-различни езици, неспирен лай на бездомни кучета.

Бриндизи отдавна капитулира пред човешките маси. Градските порти стояха отворени и денем, и нощем. Кой би застрашил

пристанището, след като край кея лагеруват всички войски на християнския свят?

Независимо от разположението на града директно край Адриатическо море, въздухът беше тежък и задушен, пропит от влага и смрад.

Карим доближи до носа си кърпа, напоена с лавандула, когато покрай него премина поредната вълна от гнилост и разложение.

— Моят приятел гледа угрижено към хоризонта — изрече дълбок глас зад гърба му.

Карим ан-Назир би разпознал тембъра на този глас измежду хиляди други, сред всяка човешка тълпа по света. Обърна се и се поклони.

— Прав сте, императоре, тази гледка ме изпълва със страх — отвърна той и погледна право в лицето Фридрих II^[3].

Фридрих познаваше Карим от младежките си години в двореца и от уличките на Палермо и не се боеше от пронизващите очи на сарацина. Не вярваше в демони и лоши погледи, беше почитател на науката и се смяташе за хладен, разсъдлив мислител.

— И от какво се страхуваш, Карим?

Фридрих дари Карим с приятелска усмивка, на каквата се радваха малцина. Обичайното изражение на императора беше сериозно, често необщително, понякога студено.

Ала Карим беше повече от приятел — беше довереник, другар от младежките години, човек с остър като бръснач ум. Фридрих го ценеше и обичаше, защото сарацинът притежаваше достатъчно смелост да му възразява понякога. Освен това той се възхищаваше на дипломатическите умения на Карим, благодарение на които бе излизал победител в много преговори с князе и крале.

— Кажи си, приятелю. От какво те е страх?

— Вашата армия се разраства неудържимо, императоре. Градът рухва под тежестта на тези човешки маси. Водата вече не достига. Бъдете нащрек, Федерико. Днес видях един човек с треска.

Федерико. Фридрих се усмихна на нежното обръщение, позволено само на шепа избрани. Така понякога го наричаше първата му жена, Констанция. Беше с четиринайсет години по-възрастна от Фридрих — брак, сключен по властови и политически съображения. При все това Фридрих ценеше, уважаваше и харесваше Констанция

Арагонска. Само че не я обичаше, факт, впрочем валиден с пълна сила и за втората му съпруга, Изабела Бриенска. Тя беше едва петнайсетгодишна и вечно болнава, ала в момента Фридрих нямаше нито време, нито желание да се занимава с женски проблеми. Дори когато ставаше въпрос за императрицата.

— Прав си — въздъхна той и отново насочи вниманието си към Карим, — време е корабите да се отправят на път. Налага се да изчакам обаче. Лудвиг, ландграфът на Тюрингия, е тръгнал с много рицари, за да се бие на наша страна. Не е възможно да отплаваме незабавно.

— Още една армия — промърмори Карим. — Още хора, още коне. Дотук вече преброих четирийсет хиляди рицари. Прекалено много хора се включват във вашия кръстоносен поход, императоре. Кога очаквате да пристигне ландграфът?

— След четири седмици. Най-късно през август ще сме в открито море.

Карим погледна ужасено императора.

— През август? Твърде късно, твърде късно. Не бива да стоим тук толкова дълго.

— Къде останаха храбростта и оптимизмът ти, Карим?

— Храбростта няма да ви помогне, Федерико. Във въздуха тегне миризма на разложение, в блатата около града дебне смърт. Хората ще започнат да измират от треска.

Фридрих не отговори. Лицето му помрачня, както винаги при необходимост да вземе решение, каквото всъщност не искаше да вземе.

Карим усети, че всякакви по-нататъшни възражения ще бъдат безсмислени, колкото и досегашните. Императорът бе призовал за кръстоносен поход и сега се налагаше да изчака около него да се съберат всички рицари. Не му оставаше друг избор.

Фридрих отправи поглед на изток, към Средиземно море; там някъде в далечината пламтящото слънце огрява Светите земи.

— Оставаме тук и чакаме. Направи каквото можеш срещу треската. Щом пристигне ландграфът на Тюрингия, армията ще се натовари на корабите.

— Както заповядате, императоре — поклони се Карим.

— Заповядвам — вметна Фридрих, — но съм нищо без теб. Ти си човекът, следвал медицина в Салерно.

Фридрих кимна на приятеля си, извърна се и безмълвно се отдалечи.

Карим проследи как императорът бавно и невъзмутимо крачи по покрива. Фридрих не беше висок — едва среден на ръст, по-нисък от Карим, който бездруго стърчеше над повечето мъже. Но императорът имаше яка и мускулеста фигура и тяло — закалено в безброй битки и турнири.

Фридрих бе облечен в обикновена кафява ленена дреха. Червеникаворусата му коса изглеждаше още по-светла под слънцето на Апулия. Подобно на Карим и неговите очи бяха необикновени. Ясносини, хладни като ледено езеро сред гигантския планински масив — Алпи, както го наричаха хората от Запада.

Карим, разбира се, знаеше, че преди стотици години един прочут пълководец от Картаген е преминал със слонове през планинския гигант, а и той самият предприе заедно с Фридрих авантюристично и доста опасно пътешествие до Германската империя, където коронясаха Фридрих за крал в град на име Майнц.

Междувременно Хайнрих, най-големият син на Фридрих, от няколко години се разпореждаше там като германски крал и наместник на императора.

Карим потръпна при спомена за мразовитата варварска страна отвъд Алпите, където през зимата става толкова студено, че птиците падат мъртви от небето, и отново се съсредоточи върху императора — сега той вече слизаше от покрива по стълбата. Нищо в стойката му не издаваше неувереност или нерешителност. Досега Карим не беше срещал човек, тъй спокоен вътрешно и така уверен в собствените си сили, както Фридрих. Никой друг мъж не притежаваше толкова много харизма като императора. „Нищо чудно — помисли си Карим, позволявайки си за миг неуважение, — нищо чудно, че жените го обичат, а мъжете се страхуват от него.“

* * *

Негово Светейшество папа Григорий IX^[4] бе разгневен. Всички, които го познаваха, знаеха от опит, че най-благоразумно е да се оттеглят за продължително съзерцание в някой от многобройните

паклиси на базиликата. Всеки, дръзнал да предизвика лошо настроение у някогашния кардинал на Остия — било от незнание, било от чиста глупост, много скоро си пожелаваше никога да не е прекрачвал прага на Латеранския дворец, седалището на папата.

Григорий беше от различно тесто в сравнение с предшественика си. На мъдрия старец Хонорий III принадлежат думите: „Защо да бъда строг, щом мога да проявявам снизхождение?“ Григорий IX застъпваше противоположното мнение. Снизхождението е за слабаците, а който иска да управлява, трябва да пипа с твърда ръка.

Макар и прехвърлил шейсетте, той демонстрираше забележително изправена стойка в бялото си расо. Беше с висок ръст и внушително телосложение, енергичен и нетърпелив. Тъмните му очи сякаш принадлежаха на далеч по-млад мъж. Нищо в тях не подсказваше, че този човек би проявил снизхождението, идващо с възрастта, нито даваше повод да се мисли, че е подвластен на умората.

Преди по-малко от три месеца ръкоположиха за нов папа кардинала на Остия Уголино ди Конти. Той си избра името Григорий IX — намек, отлично схванат от императора. Един друг върховен Божи служител, папа Григорий VII, бе принудил император Хенрих IV да предприеме прословутия поход до Каноса^[5]. Тогава императорът трябвало да се покае и да моли за опрощаването на греховете си по власеница и бос. Сегашният папа възнамеряваше да повтори този триумф.

Папа Григорий гледаше умислено през прозореца към Латеранската базилика, която от векове демонстрираше властта на Църквата заедно с базиликата „Свети Петър“. Красотите на Рим не го интересуваха. Човек не може да стане повелител на християнството, като се превъзнася по природата, изкуството или архитектурата. Григорий се възхищаваше от сърце единствено на величието на някоя катедрала. А иначе размишленията му се свеждаха до изцяло светски категории и се наричаха власт, влияние, богатство.

Последното, естествено, не се отнасяше лично за него. Не, папа Григорий бе насочил цялата си сила и енергия към прослава на Църквата. Да я укрепи, да я защитава от мними или реални врагове — този импулс го тласкаше да управлява неуморно съдбините ѝ ден след ден.

Враговете на Църквата — о, те дебнеха навсякъде, а най-лошият от тях се канеше да обкръжи Ватикана по заплашителен начин. Фридрих управляваше Сицилианското кралство, чиито граници стигаха почти до Рим и опираха в патримония на Свети Петър. Освен това той бе завладял Германската империя оттатък Алпите. Точно Фридрих! Григорий познаваше отдавна императора и открай време му нямаше доверие. Напротив, сетеше ли се за Фридрих, изпадаше в ярост. Не му допадаше нито начинът на живот на императора, нито контактите му като владетел. Твърдо бе решен да му покаже, че в крайна сметка ключовете за Латеранската базилика се намират в здрави ръце.

Негово Светейшество се завъртя рязко и се обърна към доминиканския монах, току-що въведен в личните покои на папата.

— Е, говори най-после — сопна се той на монаха. — Ще спази ли императорът обета си за кръстоносния поход? Или пак ще си намери оправдание?

Доминиканецът се учуди:

— Оправдание ли? Императорът никога не би посмял...

— Да не си по-мъдър от всички кардинали накуп? Този император е майстор на увъртанията. Вече на два пъти разтакава Църквата. От дванайсет години обещава да тръгне на кръстоносен поход.

Папа Григорий отпи вода от сребърен потир. Нямаше смисъл да укорява монаха. Поуспокои се и подкани доминиканеца да му докладва.

Монахът се поклони и започна:

— Край Бриндизи са струпани хиляди и хиляди рицари, но императорът още се колебае.

— Колебае ли се? Защо?

— Кой знае? Императорът не говори за плановете си дори със своя изповедник. Придворният му лекар Карим ан-Назир обаче е наредил да издигнат палатки за болните. Според слуховете мнозина страдали от треска.

— Искаш да кажеш, че Фридрих е принуден да промени плановете си?

— Може би.

— Сега е юли — изтъкна папата, — императорът трябва да побърза. Тези гълпи няма да издържат лятото там. Добре, да изчакаме. Свършено е с него, ако не отплава най-късно през август. — Този извод мигом повиши настроението на Григорий.

— Ами ако императорът отложи кръстоносния поход? — попита монахът и веднага се усети каква груба неучтивост е допуснал. Плановите на Негово Светейшество наистина не засягаха него, обикновения доминиканец.

Ала папа Григорий, противно на навика си, се направи, че не е забелязал тази тромава фамилиарност. Острият му като бръснач ум вече работеше с най-висока концентрация и прехвърляше какви възможности се предлагат на Църквата, в случай че Фридрих действително не успее да тръгне на поход. Примамливи възможности, чиито последици щяха да променят света.

Ето защо папа Григорий IX дари монаха с блага усмивка.

— Тогава — отвърна той на въпроса на доминиканеца, — тогава Ние ще накажем императора.

* * *

Бианка се мъчеше да си поеме дъх. Напразно! Обзе я паника. Отчаяно се бореше да се събуди. Някой лежеше върху нея. Някой притискаше нещо към устата ѝ. Тя размаха напосоки ръце. В стаята ѝ цареше дълбок мрак. Обикновено луната грееше през прозореца, но вчерашният горещ ден завърши със силна буря, а сега от гъстите облаци се лееше дъжд. Бианка чуваше шумоленето му и усещаше настанилия се в стаята ѝ хлад.

— Високомерна гадина! — изпъшка нечий глас. Груби ръце разкъсваха лепената ѝ нощница и дърпаха дългите ѝ руси коси.

Бианка замръзна от ужас. Позна гласа. Предната вечер на банкетата, докато слугите поднасяха блюдо след блюдо и наливаха в бокалите тежко червено вино от Пиемонт, този мъж седеше до нея — Енцио Пучи, граф на Тусция.

А сега се въргаляше върху нея и задъхано бълваше ругатни, каквито Бианка не бе чувала никога. Тя се изви под тялото му, опита се

да хапе, да рита, впрегна всичките си сили, за да се освободи, ала той беше по-силен от нея.

Бианка не проумяваше защо Джована не ѝ се притичва на помощ. Откакто се помнеше, дойката ѝ спеше в нейната стая. Девојката отчаяно напрегна слух да долови глас, движение, някакъв знак за живот, но не чу нищо. Нищо освен дрезгавите псувни на мъжа и неспирно леещия се дъжд.

„Събуди се, Джована“ — безмълвно се помоли Бианка. Чувстваше как силите я напускат.

Мъжът рязко вдигна мазолестата си длан от устата ѝ, Бианка зина, за да си поеме дъх, и в същия миг усети езика му. Той го промуши грубо между зъбите ѝ и го тикна дълбоко в гърлото ѝ. Тя се задави от отвращение, а той я удари с дясната си ръка през лицето. Яка плесница без церемонии, както постъпваше с опърничавите слугини. Масивният му пръстен с печат уцели бузата ѝ и разкъса кожата. Бианка усети нещо мокро в ъгълчето на окото си, по страните ѝ се стекоха капки и достигнаха устните ѝ. Имаха вкус на кръв.

— Ах ти, пачавро! — стенеше той. — Ще те отуча да си вириш носа!

От него се носеше непоносима миризма, смесица от влажна животинска козина и вкиснало мляко. Цяла вечер Бианка страда от тази воня и леко се извъръща от своя съсед по маса, доколкото позволяваха учтивостта и гостоприемството. От първия миг се отврати от този мъж. Беше груб и циничен, а белегът по диагонал на едната му буза му придаваше особена жестокост.

За момент Бианка се запита дали е възможно Джована да спи дълбоко, но след секунда да се събуди.

После я връхлетя ужасна мисъл. Ами ако Енцио е убил Джована? „Ще ни убие и двете“ — помисли си тя и изгуби всякаква надежда. Мускулите ѝ се отпуснаха, тялото ѝ омекна, страхът парализира ума ѝ, съпротивата ѝ почти бе сломена.

Мъжът върху нея усети, че тя поддава, вдигна нощницата ѝ до хълбоците и се опита да ѝ раздалечи краката. Бианка чу жена да плаче и разпозна собствените си ридания.

Дясната ѝ ръка се удари в масата до леглото, дланта ѝ се плъзна по гладката повърхност. Усети нещо меко, парче коприна за нова пола. Ноктите ѝ задраскаха по глинения съд за вода и изведнъж напипаха

хладен метал. Ножицата. Желязната ножица, оставена от Джована там предната вечер. Спомни си, че беше затъпяла и не режеше добре, затова един слуга я наточи. Протегна се, напрегна сетни сили и ножицата се озова в ръката ѝ. В мига, в който граф Тусция възнамеряваше силом да проникне в нея, тя заби остро желязо в гърба му. Само след секунда мъжът отгоре ѝ нададе дрезгаво хъхрене, тялото му се изви и безмълвно се строполи върху нея. Масивното му туловище я затисна и тя потъна в сламеника.

Бианка остана да лежи неподвижно, жадно гълтайки въздух. После се опита да се измъкне от прегръдката на безжизненото тяло, но се заплете в мантията на Енцио.

Дъждът продължаваше да се лее като плътна завеса. Равномерното шумолене ѝ помогна да се успокои. Пое си дълбоко дъх, заповяда си да напрегне всичките си сили и енергично задърпа мантията. Най-сетне усети, че се освобождава.

По лицето ѝ се стичаха сълзи. Пропълзя на четири крака по каменния под и опипом затърси свещ. Трябваше да намери Джована, да разбере дали дойката ѝ е жива.

— Джована — прошепна тя. — Къде си? Моля те, обади се!

Нищо, само ромоленето на дъжда. После обаче долови тихичка, измъчена въздишка.

— Джована — едва отрони Бианка.

Не смееше да помръдне. Възможно ли беше Енцио да е още жив? Една ръка докосна рамото ѝ. Паниката се завърна.

— Успокой се, дъще — прошепна дрезгав глас и Бианка усети пристъп на слабост — плод на облекчението. — *Cara mia*, ръцете ти са леденостудени, цялата трепериш.

— Джована, да ме прости Господ, убих човек!

Младата жена се вкопчи в дойката си и двете изтощено се отпуснаха на пода. Силите и смелостта им бяха изчерпани. Бианка се сви на кълбо върху студените камъни, обхвана с ръце коленете си и отново заплака. А Джована, осъзнала, че тази нощ завинаги е променила живота им, нежно замилва косата ѝ.

* * *

Тя се носеше върху топли вълни, а ангелът я обгръщаше в златиста светлина.

— Не се бой — каза ангелът и ѝ подаде ръка. — Не се бой, защото аз съм с теб.

Ангелът имаше великолепни одежди и добро лице. Беше облечен в дълга червена мантия, а около главата му светеше ярко сияние. Беше сигурна, че вече го е срещала, но колкото и да се мъчеше, не успяваше да си спомни кога и къде.

Ангелът ѝ подаде ръка и тя му позволи да я вдигне на крака. Затрудняваше се да стои и все пак не смееше да се облегне на ангела.

— Бианка — пошепна глас, — събуди се, Бианка!

Нечии ръце разтърсиха раменете ѝ и лекичко я потупаха по бузите.

— Остави ме, не мога — промърмори Бианка и отчаяно се озърна за ангела с искрящата червена мантия.

Но той си беше отишъл. Тя прикри с длани лицето си. Още чувстваше ударите, натъртената лява страна на тялото ѝ туптеше от болка.

— Събуди се, Бианка, трябва да ми помогнеш!

Заслепи я ярка светлина, някой поднесе към устните ѝ чаша студена вода. Тя отвори бавно очи и съзря познато лице, озарено от горящата свещ — Джована. Дойката попиваше с влажна кърпа кръвта от бузата ѝ.

— Слава на всемогъщия Бог — прошепна Бианка, — ти още си с мен!

Обзе я щастие, понечи да прегърне Джована, ала дойката потръпна от болка.

— Какво ти е? — разтревожи се девойката. — Ранена ли си?

Джована вдигна високо свещта, за да освети лицето си.

Бианка затвори очи от уплаха:

— О, Боже! — прошепна. — Трябва да потърсим лекаря. Веднага. Той е тук, в замъка, заради един рицар, ранен по време на турнира. Имаш нужда от помощ, Джована. Окото ти изглежда ужасно.

— Знам. Обаче трябва да се оправям сама. Не бива да викаме никого.

Бианка се вторачи в дойката. Права беше Джована. Ако повикат лекаря, какво обяснение ще дадат за трупа на Енцио?

Усети силни болки в главата и притисна с длани слепоочията си. „Мисли — повтаряше си тя, — мисли, бъди точна и не допускай грешка.“ Може ли да повика брат си? Ще ѝ помогне ли той? Все пак Енцио нахлу в покоите ѝ и я нападна, докато спи — сам си е виновен за това престъпление. Но сега Енцио лежи мъртъв в леглото ѝ. Прободен от бъдещата си съпруга. Притисна с ръце челото си и поклати глава. Не, Манфред няма да ѝ помогне. Напротив. Тя е непокорната сестра и цял ден протестира срещу планираната женитба. Уби рицар, богат и могъщ граф. Намерят ли трупа на Енцио, ще има процес.

Бианка знаеше, че мъжете, които щяха да я съдят, не проявяват капчица разбиране към жени, поели защитата си в свои ръце. Възможно е да накажат и двете — нея и дойката — със смърт чрез изгаряне на кладата; брат ѝ сигурно ще я прокуди, след като хубавичко я набият с камшик. Наложил си да забрави за силното главоболие и се притиснал към Джована.

— Ти си по-мъдрата от нас. И си права, както винаги. Никакъв лекар, никаква помощ. Сами трябва да решим какво да правим.

Бианка взе свещта и огледа внимателно обезобразеното лице на дойката си. Енцио явно бе ударил брутално Джована. Вероятно масивният му пръстен с печат е попаднал точно в ъгъла на окото ѝ, където кожата е особено нежна, а костите — крехки. Лявото око на Джована беше подуто и напълно затворено, на слепоочието ѝ се виждаше широка, тъмноредна ивица, а под окото бе полепнала съсирена кръв. Младата жена погали нежно бузата на дойката си.

— Радвам се, че е мъртъв. Той беше животно.

Джована бързо се прекръсти и изгледа ужасено питомката си.

— Никога повече не говори така. Извършихме грях, който ще изкупваме цял живот.

— Ах, Джована, щеше ли да е по-добре да ни беше убил и двете? Като гледам какво ти е сторил, мога само да кажа: Дано гние в ада!

Джована я погледна уплашено. Какво ще се случи с тях? Беше стара и уморена. И ако не успее да излекува с билки раната на окото си, по всяка вероятност няма да доживее до следващата есен. Въздъхна и потисна болката и огорчението. Имаше си друга работа, не беше време да оплаква раните си. Джована реши да предпази лявото си око с

набързо стъкмена превръзка и по-късно да се погрижи за нараняването си. Сега спешно се нуждаеха от план.

* * *

Карим ан-Назир хвана крайчеца на белия чаршаф и го дръпна върху главата на мъжа. До него стоеше свещеник от цистерцианския орден^[6]. Карим го погледна сериозно в очите.

— Човекът е мъртъв — заяви сарацинът. — Вече нищо не можем да направим за него. Погрижете се да го погребете час по-скоро. Трупът няма да издържи дълго на палещото слънце.

Карим забеляза скептичния поглед на цистерцианеца и се подразни от безмерното му тесногърдие. Вероятно и този свещенослужител за хиляден път се пита какво води неверник като него в кръстоносната армия. Също толкова вероятно бе отецът да недоумява защо императорът на най-голямата християнска империя е избрал за свой личен лекар един сарацин.

Карим знаеше колко много рицари смятат присъствието на един слуга на Аллах за лошо предзнаменование; и наистина — всички вече виждаха, че кръстоносният поход на Фридрих II не се намира под добра звезда. Ден след ден слънцето печеше от безоблачното небе, хора като цистерцианския отец, идващ от един манастир оттатък Алпите, изпитваха адски мъки на тази жегга; отникъде не подухваше приятен ветрец, който да прогони миризмата на болест и смърт. На всичкото отгоре и от треската вече умряха неколцина.

Много рицари се ужасяваха от пътуването до Светите земи, защото там било още по-горещо, но всичко беше по-добро от това да гниеш в този смрадлив град.

Карим ан-Назир не беше вещ в изкуството по четене на мисли, ала страховете и съмненията на цистерцианеца бяха толкова ясно изписани върху лицето му, че и най-големият глупак би ги прочел.

Сарацинът се запита как тъй западняците не са измрели отдавна. Техните медицински знания бяха на равнище, смятано в Ориента за изостанало с векове. Европейските лекари се опираха на стари традиционни знания, наследени от прочути лечители от Сирия, Персия и Юдея.

Преди цели четиристотин години персийският лекар Разис^[7] бе написал революционна книга за едрата и дребната шарка. Карим изчете всички трактати, посветени на грижата за здравето, хигиената, операциите и загадъчните втрисания. Познаваше книгите на прочутия лекар Ибн Сина, когото християните наричаха Авицена^[8], както и произведенията на Абу-л-Касим Халаф ибн ал-Аббас аз-Захрауи^[9], придворен лекар на двама халифи на Кордоба.

„А християните се надяват свещениците им да ги оздравят с молитвите си“ — презрително помисли той. Техните медици получаваха строги указания от Църквата, а науката все повече и повече попадеше под прицела на монашеските ордени. Карим се разтревожи от новината за инквизиторите на доминиканците, които кръстосваха страната и осъждаха хора на смърт чрез изгаряне на клада. Сред тях и такива, отказващи да се примирят с налаганите ограничения върху познанието.

Карим се надяваше с цялото си сърце никога, по никой начин да не попадне ранен в ръцете на християнски медик. Предпочиташе да умре бързо в битка, вместо да гасне мъчително под надзора на някой от тези варвари.

И изобщо — фактът, че се е запътил към Светите земи, се дължеше на близкото му приятелство с Фридрих. Тъй могъщият днес император не се бе държал като кралски син през детството си по улиците на Палермо. Живееше повече или по-малко като скитник и намираше приятели от християнски и мюсюлмански семейства. Карим и Фридрих се запознаха, когато и двамата бяха десетгодишни. Фридрих вече говореше перфектно арабски. Дружбата им продължаваше повече от двайсет години, а сарацинът се възхищаваше на Фридрих повече от всякога.

Императорът се доверяваше истински на малцина и Карим беше един от тях.

Сарацинът изправи рамене и се обърна към свещеника:

— Повикайте колкото помощници са ви необходими и всеки ден сменяйте долните дрехи на всички болни от треска. Походните легла и сламениците да се застилат всяка сутрин с нови чаршафи. Умре ли някой, бельото му да се изгори незабавно. Разбрахте ли ме?

— Но как да стане? Откъде да взема толкова чаршафи? Това е разхищение. Никой не се нуждае от нов чаршаф всеки ден.

Карим поведе цистерианеца покрай редиците с болни.

— Погледнете. Този чаршаф е изцапан с кръв и нечистотии.

Вони на гнило и на изпражнения. Незабавно да бъде сменен. Вие и помощниците ви ще имате грижа за безупречната чистота. Ако се налага, ще набавите чаршафи от къщите на заможните жители на Бриндизи. — Понечи да излезе от палатката, но се извърна за последно към свещеника. — А, и преди да съм забравил, отец Руджиеро, това е заповед на императора.

Карим се подсмихна, когато видя как лицето на цистерианеца се изкриви от досада.

* * *

— Точно така, да гние в ада! — повтори Бианка и откъсна парче от съдраната си нощница, за да почисти окървавеното лице на Джована.

— Да бягаме, замъкът вече не е сигурно място за нас. Ще ни арестуват, щом открият какво се е случило. Освен това Енцио трябва да изчезне.

Дойката скимтеше от болка, докато Бианка превързваше надвенатри раната на окоето ѝ. Ала Джована вече бе изтърпяла по-големи и по-тежки мъки от този удар по слепоочието. Знаеше, че е способна да издържи болките. За Бианка би понесла всичко.

Джована бе съгласна с питомката си. Нямаха друга възможност освен бягство. Но как и най-вече — къде да скрият трупа на граф Тусция?

Бианка се молеше дъждът да не спира, та да се възползват от плътната завеса от фини капчици. Надяваше се също всички останали мъже в замъка — и най-вече брат ѝ — да спят дълбоко, опиянени от изпитото вино.

Тя прехвърли набързо различни възможности. Покоите на жените се намираха в пристройка, разположена малко встрани от фортификационните съоръжения. Като единствената благородна дама в дома на брат си, графиня Бианка обитаваше горния етаж на пристройката сама. Личните покои на Манфред се намираха под

нейните; всички останали рицари спяха в стаите, непосредствено до фортификационните съоръжения.

За да напуснат незабелязано замъка, на жените им предстоеше не само да намерят безопасен път, за да ги отведе извън помещенията на графската фамилия, но и да прекосят двора, като минат покрай оборите с конете и кучетата, и накрая да се измъкнат през някоя порта.

„Невъзможно — отчаяно помисли Бианка, — няма да успеем.“

Ами Енцио? Как две жени ще влачат по коридорите този огромен, тежък мъж, без да събудят някого?

— Джована — прошепна Бианка, — не става. Не виждам път за бягство.

— Винаги има път. Трябва само да го намерим. И то бързо; започне ли да се развиделява, нямаме никакви изгледи за успех.

Бианка взе свещта и с мъка се надигна от каменния под. Чувстваше всяко мускулче, ръцете я боляха, бузата ѝ беше разранена.

В замъка цареше мъртвешка тишина, навън природата също бе затаила дъх. Още не пееха птички, не лаеше куче. С горящата свещ в ръка тя прекоси стаята и се озова пред тясната дървена врата към коридор, където допускаха малцина. Коридорът водеше право към личния нужник на графското семейство откъм външната страна на крепостния зид. Отточната вада се вливаше в дълбока, смрадлива яма, част от защитния ров около замъка.

Прозорецът на нужника — малко по-голям от прозорците на другите стаи на горните етажи — позволяваше притока на свеж въздух по-бързо да прогонва вонята.

Бианка отвори предпазливо вратата и безшумно се промъкна в коридора, а после и в стаичката, където графското семейство ходеше по нужда.

— Има някаква възможност — прошепна тя. — Няма да е лесно, но трябва да опитаме.

Също толкова безшумно се промъкна обратно в спалнята си, където я чакаше изнервената Джована.

— Бързо да увием Енцио в стария ми стенен килим! Ще го влачим по коридора.

— А после? — с треперещ глас попита дойката. — Какво ще правим с него после?

— Ще го хвърлим в защитния ров.

Джована изгледа ужасено младата жена. Да пуснат мъртвец в отходна яма? Господ никога не би ѝ го простил.

— Нямаме избор, Джована. Да не искаш да го оставим тук? Хайде, помогни ми.

Двете жени измъкнаха от шкафа стенния килим, който по-рано красеше стаята на Бианка; преди две години го замениха с великолепен гоблен, подарък от сестра на майка ѝ.

Бианка изпита тъга при вида на килима, но се захвана да увива в него безжизненото тяло на Енцио. Кръвта от раната му бе напоила леглото ѝ. Тя омота чаршафа и завивката около краката на Енцио.

С общи усилия прехвърлиха трупа на граф Тусция върху обшития с богата везба килим и започнаха бавно да влачат товара си по каменния под.

Стъпка по стъпка стигнаха до дървената врата. Бианка долепи ухо до нея и се напрегна, за да долови и най-слабия звук.

Нищо. Повика с жест Джована, хванала свещта в лявата си ръка, и предпазливо откряна вратата. Младата жена се озърна неуверено за дойката си. Нещо се беше променило. Нещо не беше наред. Джована сякаш също го усети; двете жени се заковаха нервно на място.

— Дъждът спря — прошепна Джована.

И наистина — успокоителното шумолене на водните капки бе отстъпило пред абсолютна, плашеща тишина.

— Бързо — подкани Бианка. — Облаците ще се разсеят и скоро ще съмне. Развидели ли се, слугите ще бъдат на крак.

Издърпаха масивното тяло на Енцио по коридора, вкараха го в нужника и с общи усилия го избутаха през прозореца, а оттам — в отточната вада.

Чуха как трупът се плъзна по стената; падаше все по-бързо и по-бързо, докато накрая цопна в смрадливите води на крепостния ров.

Бледи като платно, двете се втурнаха обратно в стаята на Бианка.

Младата жена смъкна разкъсаната си нощница и извади от шкафа семпла рокля.

Времето ги притискаше, през прозореца вече се процеждаше светлината на новия ден.

* * *

Лоренцо хвърли на сокола къс сурово месо и птицата го улови във въздуха. „Каква красива твар“ — възхити се мислено той. Благородна, горда и безкрайно мъдра. Този сокол беше най-добрият ловец, обучаван някога от Лоренцо. Никой фазан, никой заек не можеше да му се изплъзне. Соколът беше собственост на графиня Ланча и Лоренцо имаше строга заповед да му осигурява най-доброто от всичко.

Лоренцо започваше дресировката на всеки сокол, като най-напред го приучваше към човешкото присъствие. Хранеше ли го, му пееше и така птицата постепенно свързваше звученето на човешкия глас с храненето. Даваше на сокола пилешка кълка или яйца, сварени в мляко. Обикновено Лоренцо хранеше по същото време и кучетата в краката си, та животните да свикват едно с друго. Нужно беше много време един сокол да се приучи да гони дребна или едра плячка; Лоренцо изпитваше бащинска гордост, когато дресурата на соколите му напреднеше дотолкова, че да се качи на кон с кацнала на ръката му птица.

Във волиерата^[10] миришеше на месо и мърша. Лоренцо обичаше тази миризма. Кондори и орли, създадени преди години от искусни ковачи, украсяваха решетките на големите кафези. Лоренцо лъскаше фигурите на птиците, доколкото успяваше, но слънцето, дъждовете и снегът бяха нанесли щети на някогашните блестящи творения от желязо. Във волиерата имаше три сокола. По-рано стигаха до десет, че и повече. Предците на Бианка ги дресирали и постигали забележителни резултати в лова.

Лоренцо въздъхна. Неговият господар, граф Манфред, не минаваше за голям почитател на скъпоценните птици, дори можеше да се предположи, че се страхува от тях. Никога не би изрекъл на глас подобна мисъл. И тук, както във всеки благороднически дом, и стените имаха уши и някой рицар интригант не би се поколебал да съобщи на графа за неуважителните приказки на Лоренцо. Побиха го тръпки. Като познаваше непредсказуемите настроения на Манфред, това бе равносилно на сигурна смърт. И тя нямаше да е бърза. С ужас си спомни за страданията на един слуга, комуто отрязаха езика по заповед на Манфред. При това за простъпка, далеч по-незначителна от предположението, че граф Ланча може да се страхува от някаква си птица.

Соколят спря да къса парчета месо и възбудено завъртя глава. Заран Лоренцо винаги хранеше птиците сам. Сега се запита какво ли е чул соколят и погледна дървената порта към тази отдалечена част на укрепения комплекс. Очакваше да види някой слуга, затова много се учуди, когато съзря леля си Джована да се промъква крадешком през храстите. Лоренцо даде на сокола остатъка от закуската му, затвори вратичката на волиерата и се затича насреща ѝ.

— Лельо Джована, какво се е случило, за Бога? Та ти си ранена. Какво е станало с окото ти?

Джована сложи пръст върху устните си и даде знак на племенника си да замълчи. Бързо го дръпна зад един гъст храст и прошепна:

— Сега не е време за въпроси, Лоренцо. По-късно ще ти обясня всичко. Трябва да ни помогнеш. Веднага!

— Да ви помогна? На кого по-точно?

— На Бианка и на мен.

Лоренцо се уплаши.

— Да не би графинята също да е ранена?

— Не, не — успокой го Джована. — Налага се да изчезнем оттук. Само ти можеш да ни помогнеш да избягаме.

Лоренцо се вторачи в леля си.

— За какво говориш? Защо трябва да бягате? Моля те, кажи ми какво се е случило, лельо Джована!

— Сега нямам време. Трябва да действаме бързо. Преди рицарите да са си отспали след пиянския гуляй.

— И как да ви помогна?

— Чуй ме, ето какъв е планът. Ще оседлаеш три коня, жребеца на Бианка и двете кафяви кобили. Скрый под дрехите си две торби, та по-късно да ги напълниш с провизии. Засега обаче не вземай никаква храна. Доведи конете при малката порта откъм северната страна. И побързай, времето ни притиска.

— За кого е третият кон?

— За теб. Ще ни придружиш.

Джована се обърна и остави уплашения си племенник в пълно недоумение. Положително се е случило нещо ужасно. Леля му — да, той я позна въпреки превръзката на окото — беше тежко ранена. А какво ли се е случило с Бианка?

Цялата прислуга, включително Лоренцо, знаеше, че граф Тусция, пристигнал вчера на гости с цялата си свита, си търси жена. Именно този брутален побойник иска да вземе за съпруга красивата Бианка Ланча. Лоренцо бе чувал историите за слугини, имали нещастieto да събудят похотливите щения на Енцио Пучи. „Никоя жена не заслужава да понася този мъж“ — помисли си Лоренцо.

Но сега не беше време за размишления. Джована натърти пределно ясно, че всеки миг е от значение. Лоренцо се завтече към конюшните и предпазливо надникна през вратата. Имаше късмет. Оборът беше празен, като се изключи Пиетро, един не твърде наред с акъла си коняр. Набързо взе седлото и юздите на дългокракия черен жребец на Бианка и поведе към мястото за оседлаване врания кон заедно с две от по-спокойните кобили.

Пиетро, зает да тимари великолепен бял кон, го погледна с почуда.

— Ей, Лоренцо, да не би сега да се грижиш за конете вместо за соколите? Или отиваш да яздиш? — захили се той.

— Нито едното, нито другото, Пиетро — успокои го Лоренцо. — Графинята иска да пораздвижи коня й. Не знам кой от рицарите ще язди врания жребец.

— Подранил си. Всички спят, хъркането им се чува чак в двора.

Лоренцо се засмя, помахна на Пиетро и изведе конете от обора. Бавно се запъти към северната порта, но се сети, че е забравил торбите. По дяволите! Да се върне ли в конюшната? Твърде опасно е. Дори Пиетро ще се усъмни. Реши да не мисли повече за този пропуск. По-късно ще намери някакво решение. Пред портата вече го очакваха Бианка и Джована, скрити зад една издатина на стената.

Лея му бързо го прегърна и му благодари.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб. Видя ли те някой?

Лоренцо кимна.

— Да, за съжаление. Но за щастие беше Пиетро. Хайде, бързо да отворим портата, преди да ни е забелязал някой.

Графинята стоеше до лея му, бледа и безмълвна, и Лоренцо се зачуди какви ли ужасии са й се случили миналата нощ. Кафявите й, обикновено весели очи гледаха безжизнено покрай него, устните й трепереха, на бузата й имаше грозно тъмно петно.

Лоренцо настръхна, когато фантазията му плахо започна да подрежда късчетата от мозайката. Не посмя да попита за граф Тусция, но ако опасенията му отговаряха на действителността, на двете жени им предстоеше дълъг и опасен път.

С общи усилия отместиха тежката дървена порта и поведоха конете по моста над крепостния ров. Обикновено охраняваха входа, ала явно замаян от успешното сватосване, Манфред бе проявил немарливост. Никой не спря малката група.

* * *

Соколът се вкопчи в любимия си прът и нададе пронизителни, дрезгави крясъци. Пиетро се зачуди защо Лоренцо не идва да успокои птицата. Харесваше Лоренцо, един от малцината в замъка, които се отнасяха добре с него.

Пиетро нямаше семейство, не помнеше родителите си, не знаеше дали има братя и сестри.

Преди два̀йсет години като малко момче се озова в замъка и една слугиня го отгледа. От шестгодишен се трудеше за насъщния си. Най-напред помагаше на пастирите, после позаякна и отговаряше за изриването на оборите.

Повече или по-малко Пиетро живееше в конюшнията. Сега, през лятото, спеше навън, в някой ъгъл на двора, на свеж въздух. През зимата, когато нощите в Пиемонт стават ветровити и студени, оставаше при конете, черпеше топлина от телата им и се опитваше да намери сред сеното поне мъничко удобство за болния си гръб.

Гръбнакът му беше изкривен от много години. Костите го боляха, а в дъждовни дни всяко движение се превръщаше в мъчение. Понякога старата дойка на графинята му носеше билкови отвари. Отвратителни напитки, тъмни и горчиви. Едвам ги преглъщаше, но през следващите няколко дни чувстваше облекчение.

Освен Джована и Лоренцо никой не се грижеше за него. Сакатият му гръб, сплъстената коса и смрадливите парцали, които неизменно носеше, го обричаха на самота.

Макар да му беше трудно да мисли, сега той се помъчи да открие смисъл в необичайното поведение на Лоренцо. Никога не го бе виждал

да оседлава буйния жребец на графиня Ланча. Лоренцо беше соколар, един от най-добрите. Рядко влизаше в конюшните.

Пиетро реши да потърси Лоренцо, щом излее вонящите дървени ведра в защитния ров. Това по начало влизаше в неговите задължения. Никой не желаше да мъкне гърнетата със смрадливите изпражнения на рицарите до мястото, където нужникът на графското семейство се излива в застоялата вода.

С приближаването вонята ставаше непоносима. Въпреки това Пиетро не бързаше. Тук никой не го безпокоеше, така че редовно си позволяваше да се позабави, за да даде кратка почивка на уморените си мускули.

Изля съдържанието на двете ведра в тъмната каша, приседна на тревата, недалеч от брега, и се вторачи в дебелия, издигнат стръмно нагоре зид. Тук-там между камъните бе поникнала трева, на една издатина птиците си бяха направили гнездо. Забеляза леки вълнички в рова — сигурно водни плъхове. Тази гледка винаги му действаше успокоително.

Навярно бе задрямал, защото се стресна от някакъв шум. Сънено разтърка очи и се огледа. Ето пак! Идваше от водата.

Пиетро седна и бавно огледа рова. Все още не забелязваше нищо необичайно, затова пък съвсем ясно чуваше тихо плискане, сякаш нещо се полюшваше във водата.

Не беше страхливец, а ограниченият му ум рядко се отдаваше на фантазии и мечтания, затова безстрашно пристъпи към брега — и видя човешка ръка.

— Исусе! Мили боже! — Пиетро неволно отстъпи назад, прекръсти се и насмалко не загуби равновесие, защото кракът му се заплете в хресталака.

Във вонящата вода имаше човек. Конярят бързо коленичи, допълзя до ръба на рова и с все сила започна да дърпа тялото. Независимо от сакатия си гръб беше силен, мускулест момък и въпреки това се затрудняваше да извади масивното тяло от водата. Човекът беше увит в стенен килим, очите му бяха затворени, кожата под мръсотията — восъчнобледа.

— Олеле божке, мъртъв е — завайка се Пиетро и търкулна вързоп на тревата, за да размотае килима. Разтърси безжизненото тяло за раменете и го преобърна няколко пъти.

Изведнъж уплашено отдръпна ръце.

— Демон — прошепна ужасено. — Демон от ада...

Тялото се раздвижи, закашля се, започна да се дави конвулсивно и изригна зловонен фонтан.

Пиетро не посмя да го докосне отново, скочи на крака и бързо побягна.

* * *

Бианка отвори очи. Слънцето беше на път да потъне зад хълмовете. Пламтящата оранжева топка най-напред докосна плахо върховете на дърветата, после запали пожар сред клоните и листата, малко по-късно изчезна зад хоризонта и вечерният пейзаж потъна в приглушено сиво.

Всеки път Бианка се захласваше по смяната на цветовете, по променящата се светлина. Знаеше, че сега птиците ще престанат да пеят, затова пък ще се събудят нощните ловци. Скоро щеше да чуе дрезгавия крясък на кукумявка и вероятно воя на вълк.

Беше проспала по-голямата част от следобеда; изтощението, което сутринта я притискаше като олово, отстъпи пред новите сили.

Цял ден напредваха безпрепятствено, докато стигнаха пред къщата на един тъкач. Джована, подкрепяна от Лоренцо, ги водеше по затънтени пътища. Заобиколиха отдалеч близките до замъка села. Утоляваха жаждата си с вода от поточетата, а глада — с горски плодове. По пладне, в зенита на слънцето, се скриха в гората и си отпочинаха на сянка. После продължиха по тесни пътечки през гъстата гора.

Само след няколко часа Бианка загуби ориентация; не ѝ оставаше друго, освен да разчита, че Лоренцо и Джована няма да сбъркат пътя. Най-после достигнаха първата си цел и младата жена, смъртно уморена, се строполи на сламеното ложе, което им предложи тъкачът, и потъна в дълбок сън без сънища.

За първи път след пристигането им тя разгледа на спокойствие обкръжаващата я обстановката. Лежеше върху сламеник в ъгъла на средно голямо помещение. До отсрещната стена имаше маса с простичка пейка, по-нататък вляво видя пещ. Но най-вече събудиха

любопитството ѝ големите сандъци с вълна и уредите от рог и метал, пръснати по масата. Никога не бе виждала отблизо тъкачна работилница и сега се зачуди дали част от дрехите ѝ не са били създадени именно в това помещение.

Бианка чу затръшване на врата, скочи припряно, изми си ръцете и лицето в леген с приятно хладна вода, изтупа сламките, полепнали по роклята ѝ, и тръгна да търси спътниците си. От обора се чуваше тихото пръхтене на конете, после младата жена долови приглушени гласове и откъслеци от разговор.

— Тук не сте на сигурно място — дочу тя мъжки глас. — Манфред Ланча ще ви преследва като бесен глиган. Открие ли ви, всички ще свършим на кладата.

— Прав си, Емилио, ние сме заплаха за всички ви — това беше Джована. — Благодаря ти, че ни прие да си отпочинем в дома ти и да съберем сили. Още тази нощ ще продължим.

— И къде ще отидете? — попита Емилио. — Ти си ранена, нуждаеш се от спешна помощ. Графинята е твърде млада и твърде красива, за да язди сама по пътищата. Живеем в несигурни времена. Разчуе ли се, че Манфред Ланча ви издирва, Бианка ще се превърне в желана плячка за всеки наемник.

Бианка влезе в конюшната и се обърна към тъкача Емилио:

— Имаш ли някакъв план, или знаеш само да възразяваш?

Двамата изгледаха сепнато младата жена. Пръв се окопоти Емилио.

— За жалост не мога да ви предложа план. Знам обаче, че е много опасно да продължите пътя си така. Дори Лоренцо да ви придружава, един мъж не е достатъчен да ви закриля. Няма да стигнете дори до крайбрежието, до Венеция.

— Така е — обади се Лоренцо, който домъкна голямо ведро с вода за конете. И тримата се вторачиха в него. — Чуйте моето предложение. Раната на Джована трябва да заздравее, затова Емилио ще я отведе при албигойските монахини в Торино^[11]. Една от жените там, Беренгария, е родом от Лангедок и е прочута лечителка. Тя ще помогне на леля ми. Аз оставам с графинята и ще я придружавам, докато намерим напълно безопасно място, достатъчно далече от брат ѝ.

Емилио изгледа скептично Лоренцо.

— Ами ако попаднете в ръцете на войници? Бианка е ценна плячка.

— Не бойте се, ще пътешествуваме под закрилата на Църквата. — Лоренцо вдигна две тъмни дрехи от грубо платно. — Ще бъдем поклонници.

— Ох, Лоренцо, Бианка никога няма да бъде на сигурно място — промърмори Джована. — Брат й ще я преследва до края на света.

— Само че няма да ме открие — оптимистично възрази Бианка. — Сега вече знам къде ще намерим закрила. Ще отидем в Апулия.

— В Апулия ли? — невярващо възкликна Джована.

— При игуменката от Манастира на преподобните сестри от Бари. Спомни си, Джована! Клара Сиенска е стара приятелка на майка ми. Самата ти си ми разказвала колко е страдала, когато мама починала. И през всичките тези години ми пишеше писма.

— Милостиви Боже — изпъшка Лоренцо, — как ще стигнем до Апулия?

— Ще се качим на кораб за Бриндизи — отвърна Бианка.

* * *

Лекарят въздъхна и се втренчи в пламъка, който бавно нажежаваше до червено острието на ножа. Човекът на масата пред него беше почти мъртвец, а ако се съдеше по вонята му, вероятно вече се бе отбил за малко и в ада. Лекарят сбърчи нос и потисна гаденето си. Разнасяше се непоносима смрад. Проникваше в дрехите, косата, носа и полепваше върху езика. Обеща си по-късно непременно да съдъвче стрък салвия, за да премахне отвратителния вкус в устата си.

През живота си бе виждал какво ли не, за да се обезпокои от един ранен рицар. Стигна до Лангедок с армията на граф Симон дьо Монфор, тръгнала срещу албигойците. Гледа как умират жестоко осакатени рицари, отстранява наполовина откъснати крайници, видя как мъже си отиват от загуба на кръв, пиццейки от болка и отчаяние. Надиша се с миризмата на овъглена плът от кладите, на които горяха албигойците. Рицарите убиваха в името на кръста и умираха в името на кръста.

Ще се погрижи и за този тук, както за всички останали. Ще почисти и обгори раната, после ще я превърже и ще сложи компреси срещу треската. Останалото ще положи в Божиите ръце. Обърна се към граф Ланча:

— Сега трябва да го държите. Ножът е достатъчно нажежен. Макар да е в безсъзнание, имам нужда от двама силни мъже.

— Ей, Пиетро, ела насам! Ти го намери, може и сега да му донесеш късмет. Хвани му краката, а аз ще го държа за раменете.

Лекарят долови потиснатия гняв в гласа на графа. Знаеше, разбира се, че вонящото тяло в ръцете му е самият Енцио Пучи, граф Тусция — мъжът, комуто бе обещана красивата сестра на граф Ланча.

Благодарение на вчерашното празненство в чест на Енцио докторът бе получил голямо парче печен, тлъст петел — угощение, каквото отдавна не можеше да си позволи. Цяла вечер дежури край болничното легло на друг ранен рицар и по никакъв начин не си обясняваше как точно могъщият граф Тусция се е озовал в зловонната клоака с прободна рана в гърба.

— Сега ще обгоря раната — предупреди лекарят и пъхна нажеженото острие в плътта на Енцио.

За жалост пациентът не беше чак толкова безчувствен, както се надяваше медикът, и конвулсивно напрегна тяло. Въздъхна дълбоко, после мускулите му се отпуснаха и най-сетне изпадна в дълбоко безсъзнание.

— Уби ли го?

Манфред Ланча пусна раменете на Енцио и се нахвърли върху лекаря. Нервността му прерасна в гняв и той трябваше да го излее някъде; загрижеността му за състоянието на граф Тусция се превърна в неприкрита заплаха за медика. В този миг лекарят разбра: смъртта на Енцио би означавала и неговата смърт.

— Жив е — успокои той графа. — И ако е рекъл Господ, ще живее.

— Моли се Богу да стане така. Носи ти се славата, че си помогнал на много рицари. Гледай Енцио да оздравее. — Манфред погледна заканително медика. — Умре ли, и ти няма да излезеш жив оттук.

Ледени тръпки на страх полазиха по гърба на доктора. С треперещи ръце той потопи в червено вино компрес от ленени нишки

и го притисна към раната на граф Тусция. Криво-ляво успя да спре кръвотечението, напръска обикновено правоъгълно парче ленена тъкан с розово масло, положи го върху почистената рана и го покри с вълнен плат. Върху него отново пръсна няколко капки розово масло, омота нагъната ленена кърпа около раната и я прикрепил с връв. После провери дали компресът и превръзката не са твърде стегнати и потърси с поглед Пиетро.

— Ей, ела тук! Трябват ми билки за лекарството на графа. Ще стоиш тук и ще пазиш. Гледай да не се движи, че да не се отвори раната. — Медикът изпитателно погледна Пиетро. — Разбра ли ме?

Пиетро кимна енергично, задушавайки се от страх. Караха го да остане насаме с демона. Това тук не беше човек, убеден бе момъкът, макар да кървеше като човешко същество. Трябва да беше адово изчадие. Нито едно Божие създание не би изплувало от крепостния ров, Пиетро беше сигурен.

Лекарят се съмняваше дали ограниченият ум на момчето ще му позволи да разпознае признаците за евентуална криза на графа, но нямаше друг избор. Бързо щеше да набере билки, за да приготви лекарство с надеждата графът да е достатъчно силен, та да издържи през следващите дни.

За миг през главата му се стрелна мисълта тайно да избяга, ала тутакси я отхвърли. Не от чувство за дълг към пациента — един рицар повече или един рицар по-малко на този свят, нямаше особено значение за него — а по-скоро от страх, защото бягството криеше още по-голям риск за живота му, отколкото грижите за граф Тусция.

— Трябва да оздравее — промърмори медикът и се запъти към градината с билките. — Проклет да съм, ако не го изцеря.

* * *

Манфред спешно се нуждаеше от отдушник. Яростно ритна дрешника в стаята на Бианка — така даде донякъде израз на гнева си. Макар и от солидно кедрово дърво шкафът не издържа на бруталната атака и вратичката му се разцепи.

От часове хората на Манфред търсеха Бианка в най-затънтените части на замъка — без успех. Сестра му бе изчезнала, никъде не

откриха и дойката ѝ Джована. „Проклети жени!“, изръмжа той и хвърли на пода глинената кана за вода.

От устните на ранения граф Тусция не се бе отронил нито звук, откакто го намериха в крепостния ров. Той почти непрекъснато се намираше в безсъзнание и нямаше как да го разпитат за случилото се през нощта. Манфред обаче не се съмняваше, че сестра му носи вина за състоянието на Енцио.

— Не ми се вярва да открием сестра ви в замъка — чу се глас зад гърба му.

Манфред се извърна, вбесен от намесата.

— Че къде да е другаде? — отвърна, мъчейки се да прояви поне малко учтивост.

Мъжът, застанал до вратата на Бианкината стая, един от най-близките довереници на граф Тусция, представляваше пълна противоположност на избухливия темперамент на Енцио. Студен и овладян, сякаш бе лишен от чувства, той беше висок и много слаб, ала въпреки това преизпълнен със сили. Говореше тихо, със силен акцент, и гледаше надменно. Изглеждаше опасен и беше именно такъв.

Тъкмо той неизменно се грижеше свидетелите на Енциовите прояви на разпуснатост и своеволие да занемаят. Обикновено за целта стигаше да им подхвърли малко храна под формата на обезщетение, в редки случаи плащаше с някоя и друга монета. Който продължаваше да държи на правата си, се излагаше на смъртна опасност, защото нито Енцио, нито довереникът му имаха скрупули да накарат опърничавите свидетели да замлъкнат завинаги.

Манфред погледна човека, от чиито студени очи почувствителните хора настръхваха. Сети се, че сестра му се страхуваше от него повече, отколкото от Енцио. Казваше се Хайнрих от Пасау, германски рицар. Хвърляше се в битките като наемник на онзи, който плащаше най-добре. Явно Енцио проявяваше голяма щедрост, понеже немецът вече от доста време се числеше към свитата му.

— Хм, да, къде ли е красивата ви сестра? — обади се рицарят и изви тънките си устни в усмивка, ала очите му блестяха като ледени късове.

— Не знам — изръмжа Манфред. — И старата ѝ дойка е изчезнала.

— Кротката Бианка — умислено се обади Хайнрих, погледна към повредения шкаф и леко погали с пръсти скъпата коприна на любимата ѝ рокля. — Нищо не може да се сравни с жена, която умее да се бори. Особено, ако накрая загуби.

— Какво значи това?

— Че ще намеря сестра ви и тогава тя ще ми принадлежи. Във всеки случай първоначално. После ще я предоставя на вас.

Манфред изгледа навъсено немеца.

— Впрочем намислихте ли вече как ще накажете храбрата Бианка?

— Ако се окаже, че сестра ми се е опитала да убие граф Тусция, ще бъде изправена пред съда. Не мога да предскажа какъв ще бъде изходът от процеса. — Манфред се извърна от Хайнрих и затърси из стаята. — Питам се как ли граф Тусция е получил прободната си рана.

— Да не би борбената ви сестричка да е имала нож? Или пък нейната дойка да е намушкала Енцио? Драги граф Ланча, не се тревожете, със сигурност ще разбере истината.

Хайнрих от Пасау тръгна да си върви, но се обърна към Манфред:

— Един последен въпрос, граф Ланча. Сестра ви разполага ли с някакво убежище? Манастир? Приятелка? — Поколеба се за миг. — Любовник?

Манфред почувства нов пристъп на гняв. Този немски рицар очевидно смяташе и него, и семейството му за абсолютно безчестни хора.

— Внимавайте какво говорите! — изсъска той. — Все още не знаем какво се е случило. Издирването на сестра ми е моя работа.

Усмивката на Хайнрих замръзна.

— А моята работа е да отмъстя за графа — отвърна той. — Ако трябва, ще следвам Бианка до края на света. И ви обещавам, че ще я намеря. — Поспря за миг и добави: — У нас, на Север, не се церемоним с непокорните жени. Бързичко се разправяме с тях.

А на въпросителния поглед на Манфред отвърна:

— Режем им носовете.

* * *

Императорът изяде тънък резен шунка и омекоти тръпчивия ѝ вкус с парче пъпеш. В чинията пред него имаше орехи и бадеми, пресни пъпеш и смокини. Седеше на столче, тапицирано с кървавочервена коприна, извезана със златисти орнаменти. Под краката му се стелеха килими в ярки цветове, гоблени като тези в двореца му красяха стените на шатрата.

Изкусната шлифовка на чашата в ръцете на Фридрих би била непосилна за всеки занаятчия отвъд Алпите. Никой в Европа не правеше такива чаши. Купил я беше от един сарацин, който пък получаваше фината си стока от Египет. Императорът въртеше чашата между пръстите си и наблюдаваше как се променя светлината, преминавайки през нея.

В шатрата беше непоносимо топло, но капризите на климата както обикновено не правеха впечатление на Фридрих. От дете свикна с горещите сицилиански лета и неведнъж премина през Алпите, сковани от лед и сняг; видя се принуден да заобиколи по опасни, почти неизползвани пътища, когато херцогът на Меран блокира прохода Бренер. Многократно рискува живота си по време на похода до Германската империя, издържа коварните изпитания на разреждения въздух. През лятото кожата му изгаряше от слънцето, през зимата краката му измръзваха от студа. Ала винаги досега личният му лекар Карим ан-Назир успяваше по чудодееен начин да излекува всичките му наранявания.

Фридрих умислено дъвчеше бадем и препрочиташе думите на Негово Светейшество папа Григорий IX.

„Бог Ви е дарил с науката и със съвършената сила на въображението и цялото християнство Ви следва“, пишеше върху пергамента. „Пазете се, внимавайте да не поставяте своя дух, който Ви сродява с ангелите, по-ниско от своите чувства, които Ви сродяват с животните и растенията. Духът Ви отслабва, когато станете роб на чувствата си.“

— Как смяташ, Карим — обърна се Фридрих към своя приятел, току-що влязъл в шатрата, — това заплаха ли е, или предупреждение?

— Боя се, императоре, че главата на вашата Църква недоволства от начина ви на живот.

— Искаш да кажеш, че папата не гледа с добро око на любовта ми към сарацинките?

— Това не е шега, Федерико. Папата е стар човек, но и силен противник. Желанието му е да се борите срещу неверниците, а не да ги вкарвате в леглото си.

— Ах, Карим, нима трябва да се откажа от всички удоволствия само защото някакъв старец ми завижда? Нима и ти не се възползваш често от моя харем?

— Не е разумно да предизвиквате *понтифекс максимус*. Ако ми е позволено да ви дам съвет, отговорете му смирено.

— Кръстоносният поход до Светите земи ще смири гнева на главата на нашата Църква в Рим. Вземи си от това чудесно *прошито*, Карим! Доставено е директно от Парма.

— Не съм гладен, императоре.

Фридрих изгледа изпитателно приятеля си.

— Носиш лоши новини, нали?

— Да — отвърна Карим. — Блатната треска се засилва. Смъртоносна е. И не мога да я огранича.

Императорът остави писмото от папата, надигна се и пристъпи към Карим.

— Кажи ми истината, приятелю. Доколко е сериозна заплахата за армията?

Карим си пое дълбоко въздух и погледна императора право в светлите очи:

— Очакваме епидемия.

Фридрих се уплаши, ала, както обикновено, външно запази самообладание.

— Епидемия — повтори той. — Сигурен ли си?

— Да — твърдо отговори Карим. — Всичко сочи натам. Болестта започва с главоболие, то бързо се засилва и се превръща в същинско мъчение. Крайниците натежават, болните чувстват отпадналост. После температурата се покачва. Мъжете се гърчат в конвулсии, треперят от студ въпреки горещината. Потта им прониква през дрехите, чаршафите постоянно са мокри. Страдат от мъчителна жажда и се молят за вода. След няколко дни умират.

Фридрих познаваше ужаса на треската. Често бе чувал, че лятно време влажните блатни райони крият смъртна опасност. Дори римският папа се страхуваше от болестта, надигаща се от блатата около Тибър. Един от предшествениците му, Григорий V, бе умрял от

треска. Императорът знаеше, че не бива да се поддава на паниката, и се обърна спокойно към личния си лекар:

— Какво предлагаш, Карим?

— Най-голямата ми грижа сте вие и вашата съпруга, Федерико. Изабела не бива да остава повече в Бриндизи. Впрочем същото се отнася и за вас.

Изабела. Преди две години се ожени за дъщерята на краля на Йерусалим, тогава тринайсетгодишно девойче. Тя се боеше от него, трийсет и една годишния опитен мъж, и го ненавиждаше. Не съвсем без основания, както бе принуден да признае пред себе си. Договориха женитбата през главата на Изабела — политическа сделка, желана от тогавашния папа Хонорий III, а и от самия император.

Фридрих потръпваше всеки път щом се сетеше за първата брачна нощ. Бракът трябваше да бъде консумиран и му се наложи да насили Изабела. Оттогава избягваше съпругата си, доколкото беше възможно, рядко прекарваше нощта с нея, макар да знаеше, че дворът очаква наследник от този брак. Чувството му към Изабела представляваше смесица от състрадание и безразличие. Това момиче беше едно династично задължение и нищо повече.

Колко различни чувства изпитваше към първата си съпруга Констанция! Когато тя почина преди две години, той усети, че губи добра приятелка и мъдра съветничка.

Мислите на Фридрих се върнаха към Изабела. Въздъхна. До гуша му бе дошло да се жени по династични съображения. Копнееше за жена, която да го разбира напълно и да допуска в леглото си не само императора, но и човека.

Понякога наблюдаваше нощем звездите и си пожелаваше да срещне жена, равна нему, силна и смела, нежна и умна. „Мечтай си“ — каза си той и реши да посети любимата си сарацинка в харема. По-добре реална разтуха, отколкото празни копнежи.

Сегашната му любимка беше красавица от Сирия, а също братовчедка и шаферка на съпругата му Изабела. Фридрих се влюби в нея още на сватбата си. Тъстът му, Жан Бриенски, не намери думи да изрази възмущението си; малкото, което каза на Фридрих, той изрече с гняв и на висок тон. Фридрих обаче не възнамеряваше да се влияе от правилата на етикета. Когато ставаше въпрос за любовни

приключения, той бездруго се оставяше в плен единствено на чувствата си.

От много години си позволяваше да държи харем, едно според него извънредно приятно изобретение на мюсюлманските султани, от които научи много — не само в еротичен аспект. Фридрих смяташе, че всеки владетел, все едно дали е езичник или християнин, трябва да има харем. Дори някои велможи тайничко да го смятаха за прав, никой не го подкрепяше официално. Това даваше на папата подходящ повод за атака.

Императорът кимна към Карим.

— Свободен си да предприемеш действия относно Изабела. Заповядай да я отведат в Отранто, там ще е на сигурно място.

— А вие, императоре?

— Аз оставам — Фридрих вдигна ръка, за да предотврати всякакви коментари.

— Това е безумие — прошепна Карим. — Поемате твърде голям риск. Ами ако и вие се разболееете от треска?

— Това не бива да се случва. Пригответи всички средства за противодействие, с които разполагаш.

— Средства? — презрително изсумтя Карим. — Няма никакви средства против тази болест. Имам само хелиотроп и жълта горчица. Но често треската се оказва по-силна от тях.

— Хелиотропът трябва да помогне. Нямам избор. Не мога да се върна.

— А вашите хора? — попита Карим и потрепери от страх въпреки жегата.

— От утре започваме товаренето на корабите. Една част от армията ще отплава по-рано. Друга част остава тук и заедно с мен ще чака ландграфа на Тюрингия. Реших в този поход да ме замества Лудвиг.

Карим се поклони.

— Както заповядате, императоре.

Фридрих се загледа подир него, докато излизаше от шатрата. Твърде високо ценеше сарацина, за да не взема насериозно загрижеността му. Тази дяволска треска! Тези проклети задушни и горещи влажни области, бълващи смърт и разложение! Сега обаче той

няма да напусне Бриндизи. Не е от хората, които се крият — било от враговете от плът и кръв, било от коварните атаки на болестта.

Нито императорът, нито политическото му *алтер его* Херман от Залца, велик майстор на Германския орден, бяха очаквали такъв наплив от кръстоносци. И двамата разчитаха авантюристите и наемниците, които купуваха за всеки военен поход, да останат да се бият в Лангедок срещу албигойците. От осемнайсет години там, в полите на Пиренеите, бушуваше война между Църквата и френския крал, от една страна, и графа на Тулуза и еретиците, от друга.

Късно беше за връщане, Фридрих бе наясно по въпроса. Рицарите и поклонниците, желаещи да тръгнат с него за Светите земи, така или иначе вече се намираха тук и негов дълг беше да ги превози надеждно по море. Не му трябваше такава голяма армия, честно казано, тя дори му тежеше. Имаше други, тайни планове.

Фридрих се усмихна, прехвърляйки за пореден път идеята си. Знаеше, че се впуска в опасна игра. Затова пък беше гениална, смела и нечувана. Никой не подозираше за нея, даже Карим. Ако планът успее, той, Федерико, ще влезе в историята за вечни времена като първия пълководец, завладял Светите земи, без да пролее и капка кръв.

Фридрих се върна при работната си маса и погледна писмото от папата. Тихо повтори последното изречение на неприкритото предупреждение, отправено му от Негово Светейшество: „Духът Ви отслабва, когато станете роб на чувствата си.“

„Добре се прицелва — помисли си Фридрих, — и все пак не уцелва.“ Реши да отговори на папа Григорий, но не така смирено, както му препоръча Карим. Можеше да се мери с понтифекса по реторика и стил. Оптимизмът на Фридрих растеше, колкото повече мислеше как да победи папата с оръжията на словото. В главата му се надигна тих гласец, който го предупреждаваше, че съдбата е непредвидима, ала той му заповяда да замлъкне.

* * *

Мъжът в черно наблюдава къщата на тъкача, докато се увери, че вътре е само жената на Емилио. Погледът му обходи презрително голите стени на къщата и той отвратено сбърчи нос. Миришеше на

бедност, ограниченост и посредственост. Промъкна се безшумно към задната част на сградата. Вратата откъм двора ни беше заключена, но дори жената на Емилио да я бе залостила, това нямаше да го спре.

Той беше крадец и често действаше като такъв по поръчение на господаря си. Този път обаче не бе дошъл да краде. От дома на тъкача нямаше да отмъкне нито скъпоценни камъни, нито злато. Господарят му очакваше от него друга плячка и за нея щеше и, а бъде както винаги щедро възнаграден. Наричаше се информация.

Мъжът бе наясно, че няма да му съобщят доброволно това, което го интересува, затова неслучайно се ориентира към жената на Емилио — тя представляваше най-слабото звено във веригата и щеше да бъде пречупена най-лесно.

Затвори бавно вратата зад себе си и изчака очите му да се нагодят към сумрачното помещение след яркото слънце навън. Стопанката, с гръб към него, месеше тесто, тананикайки си тихо. Мъжът позна мелодията и мигом прецени как хем да извести за присъствието си, хем да хвърли жената в страх и ужас — запя втория глас.

Тя се обърна с вик, но мъжът вече беше до нея и притискаше длан към устата ѝ.

— Тихо, нищо няма да ти се случи — прошепна заповеднически той.

Гледаше го с широко отворени очи и трепереше като лист.

— Просто е — поясни той. — Аз ти задавам въпрос, ти ми отговаряш. Ако отговорът ти ме задоволи, ще се разделим като приятели. Разбра ли ме?

Жената кимна плахо, но не спря да се тресе от страх.

— Добре — рече мъжът в черно. — Ето го и въпроса: къде е Бианка?

Усети как жертвата му се вцепени; отпусна леко хватката и дръпна дланта си, за да ѝ даде възможност да говори. Жената обаче само тръсна глава.

— Къде е Бианка? — повтори той. — Знам, че знаеш. Била е тук. — Жената продължаваше да мълчи. Той я сграбчи грубо за раменете и я разтърси. — Къде е Бианка? Ако не проговориш, ще съжаляваш. Повярвай ми, знам как се развързват езици. — Ухили се и извади нож от колана си.

Жената на тъкача побеля като брашното по престилката ѝ и припадна в ръцете на крадеца.

Мъжът тихо изруга и остави изпадналата в несвяст жена върху дървената пейка край отсрещната стена.

Малко по-късно черната фигура се промъкна обратно през двора и по тиха уличка се прокрадна до малка странноприемница. Там, при коритото за водопой на конете, чакаше Хайнрих от Пасау, скрит зад една стена.

— Е? — попита немецът човека в черно. — Проговори ли?

— Проговори — отвърна крадецът. — Бианка Ланча се е запътила към Апулия, дойката пък ще отскочи до Торино.

— Апулия — учуди се рицарят. — Дълъг път за една благородна дама.

— Пътува преоблечена като поклонник заедно с Лоренцо, соколаря.

— Какво научи още?

— Нищо повече, господарю. Повярвайте ми, жената нямаше други тайни. Вероятно не са ѝ били известни всички подробности около бягството.

— Добре. Това, което знаем, е достатъчно, за да попречим на красивата Бианка да се добере до Апулия. По-късно ще се заемем и с дойката. — Хайнрих от Пасау се замисли и пак попита крадеца. — Размърдай си мозъка и се постави на мястото на нашата красавица. Кой път би избрал за бягство към Апулия?

Мъжът не се колеба дълго.

— Най-краткият път — отвърна той — е пътят по море. А повечето кораби акостират във Венеция.

— Умник си ти — похвали го Хайнрих от Пасау. — Мисля, че си прав. Нашата фалшива поклонничка се е запътила към Венеция. Тръгваме още днес. Жената на тъкача видя ли лицето ти?

— Да — небрежно отговори мъжът в черно. — Но няма да сподели с никого.

— Сигурно ли е?

— Сигурно като самата смърт.

Хайнрих от Пасау кимна доволно.

— Добрата работа се заплаща добре — рече той и подаде на крадеца малка, ала доста тежка кожена кесия.

* * *

Бианка наблюдаваше крадешком профила на Лоренцо и с носталгия си мислеше за своя изоставен сокол. Брат ѝ така и не разбра нейната почти сантиментална любов към животните. За него соколът представляваше просто граблива птица, която умееше да ловува. А конят — нищо повече от средство за по-бързо придвижване. Бог беше създал животните, за да служат на хората — за лов, за развлечение или за утоляване на глада. „Манфред никога не би обикнал животно“ — помисли си Бианка и се зачуди дали брат ѝ изобщо е способен да изпитва нежни чувства към живо същество. Тя преглътна и отпъди надигащите се сълзи. Сега не му беше нито времето, нито мястото да се отдава на тъга по един живот, свършил завинаги.

Младата жена знаеше със сигурност, че никога няма да види отново родните си места. Беше невъзможно да се завърне в Пиемонт — нито брат ѝ, нито семейството на Енцио щяха да ѝ простят. Бъдещето ѝ бе пълно с неизвестност. Имаше вариант да остане в манастира при игуменката Клара Сиенска. Бианка обаче никога не бе възнамерявала да става монахиня. Макар и възпитана в манастир, макар да обичаше и уважаваше преподобните сестри, които я научиха на четмо и писмо, дори насън не бе помисляла да даде обет за калугерка.

Младата жена зарея поглед към широката река, която мудно течеше по посока на Адриатическо море, и скъта дълбоко в сърцето си копнежите за любов. Гордо отпъди издайническите сълзи, напираси в очите ѝ. Дори днес да е в безизходица, ще намери изход.

С Лоренцо яздиха до Мантуа, там се качиха на товарен кораб и се спуснаха по течението на река По. Бианка благодари мислено на тъкача и жена му, които им дадоха малко пари. Запита се дали тя, Джована и Лоренцо са въвлекли в опасност тези смели хора; надяваше се никой да не е забелязал, че за малко се отбиха при тях. Не си правеше илюзии с какви средства брат ѝ ще се опита да я открие. Но повече се страхуваше от свитата на Енцио, главно от зловещия Хайнрих от Пасау. Само като си спомнеше как той стоеше неотлъчно до Енцио на празненството... Отправи безмълвна молитва към небето

и помоли ангела, който постоянно ѝ се явяваше насън, да закриля Емилио и неговото семейство.

Корабът представляваше тумбест плавателен съд без мачта и платна, теглен с въжета от брега. Грубовати мъже напъваха мишци, за да придвижат товарното возило. Потта се стичаше по широките им гърбове, а те си проправяха път през крайбрежната тръстика, обвити в бръмчащ облак от комари и мухи.

Корабът превозваше всевъзможни провизии — шунка, зърно, мед, орехи, бадеми. На борда имаше дори живи пилета и няколко коня. Щом пристигнеха на местоназначението си, щяха да разглобят корабчето и да го продадат като дървен материал. Не си струваше да го теглят обратно срещу течението на реката, нямаше да им стигнат силите. По принцип теглеха всички плавателни съдове само в една посока, по течението.

Бианка се озадачи кой ли е поръчал всичките тези доста луксозни храни, но не посмя да попита някой от членовете на екипажа. Засега одеждите на поклонник я пазеха успешно. Криеше под качулката на пелерината си умело вързаната си назад дълга коса. Никой не биваше да заподозре, че на борда има жена. Двамата с Лоренцо си намериха кътче на носа. Там необезпокоявани разговаряха, ядяха и спяха.

За цял ден корабът спря само на едно-единствено пристанище. Равната, наситенозелена местност преминаваше бавно покрай тях, но Бианка не забелязваше пейзажа. Невероятно широката река се точеше почти без завои през безкрайна равнина.

Над водата тегнеше влажна жегла. Младата жена не беше свикнала на такъв климат. У дома, в Пиемонт, зимите бяха студени, а летата — горещи, но винаги сухи. Влагата и задухът, които ги измъчваха дори нощем, защото никакъв полъх, никакъв ветреца не ги пропъждаше, обвиваха тялото като гореща мокра кърпа. Поклонническата дреха от груб, драцеца лен лепнеше по кожата ѝ. Потта се събираше под мишниците и под гърдите ѝ и предизвикваше непоносим сърбеж.

Бианка беше жадна, копнееше за хладната бистра вода от потоците по родните ѝ места. Мъжете на борда черпеха вода от реката и оставяха стомните да постоят, та мръсотията да се утаи. После пиеха на дълги глътки. На Бианка ѝ приляваше само като ги гледаше. Водата

беше тинеста и пълна с нечистотии. По течението забеляза животински трупове, а май зърна и мъртъв човек. Всички пасажери ходеха по нужда в реката, всички градове по крайбрежието ѝ също отвеждаха в нея клоаките си. Бианка си наложи само да наквасва устни с последната топла, блудкавозастояла вода от своя мях, макар че жаждата изсушаваше гърлото ѝ.

Не преставаше да се озърта нервно за евентуални преследвачи. Видеше ли въоръжени рицари на речния бряг, тутакси я обземаше подозрение, че са съгледвачи на брат ѝ или на граф Тусция.

— Кога ще стигнем крайбрежието? — попита тя Лоренцо, втренчил се в мътната вода.

— Надявам се след два, най-много три дни.

Бианка копнееше за морето. Никога не бе стигала до морския бряг, даже мъничко се страхуваше само като си представеше безкрайните водни маси. Предпочиташе обаче да се изправи срещу непознатото море, отколкото да понася дебнещата зад гърба ѝ заплаха или да свърши живота си в тази влажна жега.

— Стигнем ли до морето, ще бъдем в безопасност — успокои Лоренцо и нея, и себе си.

— Не ми се вярва брат ми да ни преследва до Бриндизи. Ще се откаже, ако не ни намери дотогава.

— Може би — отвърна Лоренцо и бързо сведе глава, защото видя как към тях се приближава някакъв мъж.

— Ей, поклонниците — извика онзи. — На следващото пристанище ще качим на борда неколцина рицари с конете им. Ще стане тесничко. Гледайте да не се пречкате.

Лоренцо кимна примирено. По-добре беше да се държиш тихо, да не се натрапваш на очи и най-вече — да не противоречиш. Екипажът се състоеше от гръмогласни, недодялани мъжаги. Не биха се поколебали на бърза ръка да изхвърлят през борда двамата бедни поклонници, за да направят място на платежоспособни рицари. След което съдбата — неговата и тази на графинята, щеше да бъде окончателно решена, защото как щяха да стигнат живи до брега? И двамата не можеха да плуват.

Бианка погледна уплашено Лоренцо.

— Какви са тия рицари? — попита шепнешком тя. — Мислиш ли, че...

— Не — прекъсна я той. — Не ми се вярва брат ви да изпраща тези мъже. Сигурно са рицари на път за Светите земи. Едно момче от екипажа ми каза, че всички търговци струпват стоката си на брега, защото се очаква голяма кръстоносна войска да потегли по море.

„Кръстоносен поход“ — помисли си Бианка. Значи на път щяха да са много рицари, но и много поклонници. Бързо прехвърли наум какви възможности им се откриваха. Повечето кръстоносци се качваха на корабите във Венеция. Оттам преди няколко години потегли и брат й, за да стигне до пристанищния град Дамиета. Предприемчивите венецианци обаче използваша положението и винаги преди кръстоносен поход вдигаха яко цените на пътуването по море. Бианка разтревожено се запита дали при тези обстоятелства двамата с Лоренцо изобщо ще са в състояние да си платят превоза, дори ако целта им е само Апулия.

„Дали не е по-добре да заобиколят Венеция и да потърсят крайбрежен кораб на друго, по-малко пристанище“ — замисли се тя. Чувала беше за град Комакио, също порта към Адриатическо море и разположен в най-южния край на речната делта. Оттам потегляха кораби в открито море — към Крит и Родос, приказни острови, известни на мореплавателите още от незапомнени времена.

Бианка се облегна на страничната стена и се опита да се нагоди към лекото полюшване на вълните. С мъничко късмет ще си уредят превоз от Комакио до Бриндизи. А с малко повече късмет броят на поклонниците навсякъде в крайбрежните градчета ще е толкова голям, че двамата да се изгубят в тълпата.

Затвори очи и се замечта за рицаря Тристан, отвел красивата Изолда през морето, и се остави на лекото полюшване на реката да я унесе в сън.

* * *

Лоренцо се събуди рязко. Дълго се бори с умората, все не успяваше да се отпусне, но в крайна сметка явно бе задрямал. Междувременно се беше стъмнило и корабът бе хвърлил котва. Отпред се чуваха тихи гласове — предположи, че е екипажът. Момъкът се озърна предпазливо, стараяйки се да не събуди Бианка, заспала до него

върху голите дъски. Надушваше опасност, без сам да разбира защо. Обзет от вътрешно безпокойство, той седна, за да огледа по-добре брега. Не виждаше кой знае какво в тъмното, но всичко изглеждаше спокойно. Подозрително спокойно.

Лоренцо реши да събуди Бианка и докосна рамото ѝ.

— Какво има? — стресна се тя и го погледна въпросително.

— Не знам — шепнешком отвърна Лоренцо. — Просто някакво предчувствие.

Отдалечи се от Бианка, пълзейки на четири крака, за да огледа по-добре другата страна на кораба. Движеше се безшумно и грациозно като котка, но внезапно спря, защото някакъв човек ненадейно му препречи пътя.

Последно Лоренцо видя облечен изцяло в черно мъж, после получи удар в слепоочието и безмълвно се строполи върху дъските.

Бианка чу тъп удар и скочи.

— Лоренцо — прошепна тя, — обади ми се, Лоренцо!

И тя се промъкна в посоката, накъдето пропълзя младежът. Устата ѝ пресъхна от страх. Отново го повика тихо. И пак никакъв отговор. Изведнъж долови движение, с крайчеца на окоето си зърна мъж и в следващия миг някой хвърли покривало върху главата ѝ, сграбчи я през кръста и я вдигна.

Бианка зарита напосоки, чу ругатня и потиснат вик на болка, но човекът я държеше като в клещи. Здравно стискаха ръцете ѝ, покривалото я лишаваше от възможността да вижда каквото и да било и още по-лошо — да диша.

Усети как я влачат по палубата, после мъжът я метна на рамо, все едно е чувал. Обзе я паника, разбра, че я отвличат. Искаше да вика, но покривалото поглъщаше всеки звук. Вече се намираха на сушата. Усети как човекът се движи по-бързо по твърдата земя.

Досега похитителят ѝ не бе промълвил дума, а и тя не успя да види лицето му. Бианка се запита дали би го разпознала. Беше висок, с яко телосложение, нещо обичайно за рицар, защото тя го сметна именно за такъв.

Макар и парализирана от страх, тя се напрегна и си заповяда да си пази силите. Все някога мъжът щеше да се измори, в крайна сметка вече я носеше от доста време.

Малко по-късно той наистина спря и небрежно пусна плячката си на земята. Бианка падна с хълбока си върху камък и болката премина по цялото ѝ тяло. За миг се уплаши да не се е ударила сериозно, но успя да се изправи на колене и да дръпне покривалото от главата си. Опита да се ориентира: непосредствено пред себе си видя колиба. Мъжът в черно бръкна в торбата си и извади тънки въжета. Бързо и ловко овърза ръцете, а после и краката ѝ. Накрая върза кърпа през устата ѝ. Мъжът направи всичко това спокойно, бързо и без колебание.

Успя да хвърли поглед към лицето му и се опита да си спомни дали го е виждала някога. Не се сети да са се срещали. Той я заряза и влезе в колибата.

Бианка лежеше на земята, овързана като денк. Мъжът обаче бе допуснал грешка. Вярно, бе вързал здраво краката ѝ, но възелът на китките ѝ май беше хлабав. Успееше ли да се измъкне от въжетата, имаше шанс да му избяга.

Тя размърда предпазливо ръце, започна плахо да трие китки една о друга и да дърпа въжето. Първоначалната ѝ тревога, че така само ще затегне възлите, а няма да ги разхлаби, се оказа неоправдана. Бавно, но сигурно китките ѝ се движеха все по-свободно и накрая изведнъж се освободи от въжето.

Зае се трескаво с въжето около краката ѝ. Дърпаше ли, дърпаше възела, ала човекът в черно тук бе работил по-грижливо. Беше като окована и отчаяно осъзна, че пръстите ѝ няма да успеят да разхлабят въжето. Нуждаеше се от инструмент — каквото и да е, с което да го среже. Сълзи на гняв изпълниха очите ѝ. Защо, по дяволите, няма нож? Лоренцо имаше, ала тя не беше въоръжена. Прокле лекомислието си, задето се уповаваше само и единствено на младежа.

Изпръхтя кон; приближаваше ездач. Това привлече вниманието на човека в колибата, той надзърна през процепа на вратата и тихо подсвирна. Чул сигнала, конникът цъкна с език и конят му премина в лек тръс.

Бианка побърза да омотае въжето около ръцете си и легна неподвижно на земята, без да помръдва.

— Е, къде е нашата красива поклонничка? — попита нечий глас. Бианка замръзна.

Хайнрих от Пасау. Как е възможно? Откъде знаеше как да я намери?

Похитителят ѝ излезе от колибата и посочи с глава към нея. Хайнрих от Пасау слезе от коня и бавно се приближи. С наслада огледа овързаната си плячка и леко я ритна.

— Мила ми графиньо! — приветства той Бианка. — Съжалявам за причинените неудобства, но в крайна сметка и двамата знаем, че за ситуацията трябва да обвинявате единствено себе си. Колко глупаво от ваша страна, дете не сте запазили крайната си цел в тайна.

Ужасена, Бианка затвори очи. Явно някой от нейните приятели и помагачи бе попаднал в ръцете на Хайнрих от Пасау. Несъмнено никой не бе в състояние да издържи на неговия разпит. Отвори очи и погледна право в лицето този мъж, от когото винаги се бе страхувала. Стисна конвулсивно ръце зад гърба си.

Хайнрих от Пасау се усмихна самодоволно. Нито за миг не се съмняваше, че ще намери Бианка, затова се отдаваше на безброй похотливи фантазии как ще научи графинята на послушание. Жалко, защото в момента тя лежеше в краката му, вързана и безмълвна.

Имаше по-добри идеи по отношение на нея и бе убеден, че тя ще му донесе много удоволствие. Не доброволно, разбира се, но той не държеше на това при жените. Напротив. Най-много обичаше опърничавите, тези, които се бореха докрай. Но дотогава нищо не му пречеше да поизмъчва жертвата си поне с думи.

— Горкичкият тъкач — Хайнрих изрази престорено състрадание. — Вече е вдовец.

Тя преглътна мъчително, за да не се разплаче. Значи са научили всичко от жената на Емилио. А после са я убили. Излишен свидетел, станал непотребен.

Бианка усети как в нея се надига гняв. Хайнрих беше отвратителен. Без да се замисля, лишаваше от живот невинни хора, стига да служеше на плановете му. „Дори хищното животно не убива за удоволствие — с горчицина си помисли девойката. — Убива от страх или за да оцелее, но никога — защото жестокостта му доставя удоволствие.“

Хайнрих от Пасау се обърна към мъжа в черно:

— Да приключим деловата част. Графинята няма да ни избяга.

Двамата мъже хвърлиха похотлив поглед към Бианка и влязоха в колибата.

Младата жена пропусна последната забележка на Хайнрих покрай ушите си. Мислите ѝ вече препускаха в друга посока. Дали има начин да се добере до коня му, застанал лениво до едно дърво? Всеки ездач, особено такъв като Хайнрих от Пасау, ходи винаги въоръжен. Сигурна беше, че освен меч той носи поне и нож.

Бързо освободи ръцете си и запълзя по земята. Конят зари нервно с копита, но не побягна. Бианка се изправи на колене, после в цял ръст и припряно претърси окачената на седлото торба. Кърпата на устата ѝ пречеше да диша, затова жадно поемаше въздух през носа. Най-послед пръстите ѝ напипаха нож, но в бързината се поряза на наточеното му острие. Извади ножа, наведе се и с едно-единствено движение преряза въжето, омотано около глезените ѝ. Смъкна и кърпата от устата си. Конят изцвили възбудено, двамата мъже го чуха и изхвърчаха от колибата.

Бианка пъкна левия си крак в стремето, извика, защото болката отново прониза хълбока ѝ, но успя да се метне на седлото. Мъжът в черно обаче стигна до коня и сграбчи края на Бианкината наметка. В отчаянието си тя го изрита, отскубна се и препусна в галоп.

Зад нея мъжете нададоха гневни викове. Триумфалният крясък на младата жена отекна в тъмната нощ. Хайнрих не можеше да я последва, защото мъжът в черно нямаше кон.

Налагаше ѝ се час по-скоро да потърси Лоренцо. Реката не беше далече, нали похитителят я донесе дотук на ръце. Щом се озова на безопасно разстояние от колибата, Бианка обузда коня и препусна в тръс, за да избегне риска от падане. Изплъзна се от преследвачите си, но те нямаше да се откажат толкова лесно.

Важното беше да запази самообладание и да разсъждава трезво, за да спаси живота на Лоренцо, а и своя. „Дано не му се е случило нищо лошо“ — замоли се наум тя. Дано не пристигне твърде късно.

* * *

Карим ан-Назир посегна отегчено да плесне поредния комар. Мразеше тези досадни насекоми, които непрестанно жужаха около

хората и животните. Хиляди, десетки хиляди се издигаха над заблатените райони и нападаха рицарите като вражеска армия. Беше виждал мъже и жени да плачат от отчаяние: привечер жегата понамаляваше, затова пък цели пълчища кръвопийци кацаха по ръцете, краката и лицата им.

Вече цял ден и цяла нощ бе непрекъснато на крак, чувстваше се изтощен, но не и уморен. Последното не би могъл да си позволи. Временната лечебница, за чието създаване се трудеше трескаво с помощта на цистерцианските монаси, далеч не беше готова. Трябваша им още легла и най-вече — още носилки. С тях хем щяха да пренасят болните до лечебницата, хем да изнасят мъртвите оттам.

Междувременно здравите мъже постепенно се качваха на корабите под надзора на императорските служители. Карим настоя пред Фридрих да ускори, доколкото е възможно, товаренето на войски и провизии, но дори сега, когато всички, чиито сили позволяваха, да работеха ден и нощ, на него му се струваше, че напредват твърде бавно, за да се надяват на успех.

Досега дори Карим не бе виждал треска в такива размери; за кой ли път вече се питаше дали изобщо някой има шанс да надживее епидемията. Не можеше да направи кой знае какво за болните в медицинско отношение. Приготвяше обезболяващи средства от върбова кора, а на по-тежките случаи даваше сок от мак, коренче от мандрагора и листа от буника. Упойващото действие на микстурата бе толкова силно, че Карим успяваше дори да оперира безболезнено.

Християнските лекари, на които довери рецептата, я смятаха за черна магия и не искаха да чуят за каквото и да било опият. Тръпки полазваха Карим, спомнеше ли си за посещението си в една болница в Майнц. Там си позволи да препоръча своята терапия и дори сам постави превръзка с целебна каша на човек с абсцес на крака. Кракът се подобри, но въпреки това един християнски медик счете за по-уместно да приложи собствения си радикален метод и убеди пострадалия да се съгласи на ампутация.

Карим наблюдаваше с ужас как лекарят отсече с брадва крака на пациента, който бе в пълно съзнание. След операцията човекът не оцеля, а Карим се закле никога повече да не влиза в християнска лечебница.

Ако зависеше от него, всеки лекар трябваше да завърши съответното научно образование. Често говореше на императора по този въпрос и се опитваше да внуши на Фридрих необходимостта от общовалидно законодателство относно лечителското изкуство. Разбираше колко много неща има да оправя Фридрих из необятните си владения, но Карим смяташе науката за основен стълб на прогреса и беше нейният най-усърден защитник.

Към него се приближи цистерциански монах.

— Изпраца ме отец Руджиеро — съобщи той. — Свършихме дървения материал за легла и носилки.

— Здравите рицари да отидат в гората и да отсекаат дървета — отвърна Карим.

— Рицарите отказват. Повечето се опитват да напуснат пристанището, други бягат по пътищата към вътрешността на страната. Даже няма кой да помага с моите братя да погребем мъртвите.

— По-добре е да изгаряме трупове — рече Карим. — Измират твърде много хора, за да ги погребваме в земята. Треската и без това е лоша. Внимавайте в лагера да не се задържат разлагащи се трулове.

— Тази епидемия е Божие наказание — завайка се монахът. — Държи ни отговорни за нашите грехове. Всички ще измрем.

— Треската не пада от небето, а идва от блатата — възрази Карим. — Наша грижа е да спрем разпространението ѝ, а нека болните да получат спокойствие и грижи.

До гуша му дойде да убеждава помощниците си в своите медицински познания. Губеше ценно време в безсмислени дискусии относно смисъла и целта на диагнозите и терапиите и копнееше просто да може да издава заповеди като императора, да решава и да разпорежда. Но макар да беше личен лекар на императора и дори нещо като негов приятел, сарацинът бе принуден да се ограничава с добронамерени съвети.

Към грижите около заболелите рицари се прибавяше и крехкото здраве на младата императрица Изабела. Карим съчувстваше от сърце на младата жена и я смяташе за най-достойния за съжаление член на императорската фамилия. Живееше като затворничка, макар Фридрих да обсипваше с лукс жена си. Карим виждаше колко се страхува

Изабела от мъжа си, а като лекар знаеше, че брачните задължения в леглото на императора ѝ причиняват физическа болка.

През последните дни често ѝ прилошаваше, оплакваше се постоянно от световъртеж. Без да е съвсем сигурен, Карим предполагаше, че е бременна. Реши при следващ случай в разговор с императора да спомене тази вероятност. Погледнато в династичен план, фактът, че Изабела очаква дете, сигурно би бил основание за радост, в медицинско отношение обаче беше повод за загриженост. Поради тесния таз и крехкото състояние на императрицата-дете Карим се опасяваше от редица усложнения.

Във всеки случай щеше да е разумно Изабела час по-скоро да отпътува на юг, за Отранто. Там въздухът бе по-свеж и никой нямаше да се бои от треската.

Мъжът на близкото до Карим легло започна да бълнува. Сарацинът побърза да му сложи нов хладен и влажен компрес и му даде да изпие глътка билково вино. Малко по-късно болният потъна в дълбок сън, а Карим внимателно попи потта от челото му. Човекът нямаше да доживее до следващата нощ. Карим разпозна първите признаци на смъртта.

* * *

Бианка се добра до реката и потърси с очи кораба, който по-рано я докара дотук с Лоренцо. Бавно обиколи на кон брега, но никъде не откри товарното превозно средство. Намери мястото, където завързваха лодки за брега, но корабчето бе изчезнало.

Не се виждаше жив човек, пристанът чакаше самотен първата утринна светлина. Младата жена слезе от коня и го поведе за юздите. Не разполагаше с много време, защото Хайнрих от Пасау и мъжът в черно непременно щяха да се върнат на брега. Всеки глупак щеше да предположи, че тя ще потърси Лоренцо, помисли си Бианка.

Нещо изшумоля по брега, дребно животинче се шмугна във водата и подплаши коня. Нервността ѝ нарастваше, докато обхождаше още веднъж района на пристана, но без успех.

С натежало от тревога сърце реши да продължи пътя си. Беше безсмислено и опасно да остава повече тук, преследвачите ѝ можеха да

я открит всеки момент. Бианка се придържаше близо до брега. Щеше да следва реката, да потърси сигурно скривалище и да изчака края на нощта.

Лоренцо или беше още на кораба, разсъждаваше тя — вероятно мъжът в черно го е повалил с удар — или... Не искаше дори наум да продължи ужасната мисъл, че онзи може да е убил спътника ѝ. Лоренцо трябваше да е жив. А тя трябваше да го намери.

Пътят стана по-широк и тя пусна коня в тръс, за да увеличи разстоянието между себе си и преследвачите. Въпреки тъмнината напредваше без затруднения, но никъде не виждаше убежище.

Бианка бе смъкнала качулката на наметката си ниско, така че да закрива напълно косите ѝ. Надяваше се евентуалните крайпътни разбойници, дебнещи в храсталаците, да вземат нощния ездач за забързан поклонник и в никакъв случай — за красива жена.

Реката течеше през равнината, права като конец, водата искреше на лунната светлина. Младата жена забеляза танцуващи вълнички и съобрази, че ги причинява движещ се плавателен съд. Спешно коня и предпазливо се приближи до кораба. Беше същият, на който се качиха с Лоренцо в Мантуа. Екипажът бавно го теглеше надолу по течението на реката. Бианка реши да го следва на разумно разстояние и се помоли да спре на следващото пристанище.

* * *

Лоренцо опипа предпазливо слепоочието си. Усещаше силна болка, а цицината имаше размерите на кокоше яйце. Изпъшка, облегна се на страничната стена и с облекчение установи, че раната поне не кърви. Спомняше си как някакъв мъж го удари и го повали на земята. Мъж в черно.

Примигна, хвана се за главата — болеше го ужасно — и с мъка се огледа наоколо. Все още се намираше на кораба, но вече пътуваха нанякъде. Чуваше приглушени гласове и виждаше светлина на палубата. Никой не се интересуваше от него. Нито го охраняваха, нито го бяха вързали. Вероятно го смятаха за мъртъв, помисли си Лоренцо.

Бавно-бавно колелцата в главата му се задвижиха и той опита да се ориентира. Плаваха по течението, по посока към морския бряг. Тази

мисъл го поуспокои, но после ужасът го връхлетя с пълна сила: Бианка беше изчезнала! Спомняше си, че долови някакъв шум, преди ударът да се стовари върху му. Остави графинята сама, за да погледне какво става. А сега не я намираше никъде. Ами ако нападателят му е отвлякъл Бианка?

Лоренцо подпря с ръце главата си и си представи най-фантастичните, най-страховитите варианти. Случи се онова, от което през цялото време се бе страхувал най-много. Осуетиха бягството им, хората на граф Ланча или — още по-лошо — наемните убийци на Енцио Пучи са били по петите им и успяха да ги изненадат. Именно той, Лоренцо, соколарят на красивата графиня Бианка, допусна да го хванат натясно като същински глупак и така заложи живота ѝ на карта.

— О, Боже мой — изстена той. — Какво ще правя сега?

Налагаше се час по-скоро да слезе от кораба, да се върне нагоре срещу течението и да потърси Бианка там, където я изгуби. Или ще изчака екипажът да завърже плавателния съд на следващия пристан, или ще скочи през борда по време на плаването.

Лоренцо започна трескаво да обмисля начин да се добере безопасно до брега. По време на лов бе виждал как и паниката си елени бягат в реката, борят се с течението и действително стигат до отсрещния бряг. Животните гребяха с крака и ловко държаха глава над водата. Кучетата и конете също умеят да плуват; той често бе прекосявал река на кон. Но би ли дръзнал сам да заплува кучешката?

Лоренцо реши да заложи всичко на една карта и да се уповава на Божията помощ. Покатери се по стената на кораба и се отпусна от другата страна, в реката. Водата беше хладна, но не и студена, и в първия момент той усети авантюристичната си баня като балсам след душната жегга през деня. После течението го подхвана и го притисна под водата.

Бианка, достатъчно близо до реката, забеляза как една сянка напусна кораба по твърде необичаен начин. Присви очи, за да вижда по-добре в утринния здрач. Не се лъжеше. Нещо падна през борда и сега се носеше към плитчината. Младата жена се съсредоточи и видя, че неясният силует се бори с течението и водовъртежите. Дали е животно? Или се давеше човек? Подкара коня по-близо до брега. Току-що видя сянката във водата, а сега от нея нямаше и следа.

Ето, показа се глава. Някой размахваше ръце. Бианка вече не се съмняваше, че човек в реката се бори със сетни сили да не се удави. Събра цялата си смелост и препусна през крайбрежната тръстика. Нагази във водата, навлизаше все по-навътре и по-навътре, докато конят започна да плува. Тялото във водата се отдалечи от нея, но течението подхвана коня и сега тя се носеше на гърба му по посока на давящия се.

— Ей! — извика Бианка, за да привлече вниманието на човека. — Ей, дръж се над водата! Идвам.

Фигурата изплува сред малките речни вълни и извърна глава към нея. Бианка се намираше съвсем близо и виждаше, че е мъж, който се мъчи да плува. В следващия миг позна Лоренцо.

— Лоренцо! — викна тя, — не потъвай, бори се! Бори се за живота си, идвам да ти помогна.

Лоренцо вероятно я чу, защото се обърна към нея и зашляпа отчаяно срещу течението на реката. Докато той отново изчезваше под водата, тя успя да хване края на поклонническата му наметка и извика:

— Държа те, Лоренцо!

Усети как ръка се вкопчава в крака ѝ, почувства и паниката на коня, който се съпротивляваше на чуждото тяло под водата. После и тримата се насочиха към спасителния бряг, със сетни сили се провряха през тръстиката и изтощени допълзяха до сушата.

Бианка отдавна се бе свлякла от седлото и се държеше единствено за гривата на коня. Сега се запрепъва напред и се строполи върху тревата, останала без дъх. Чуваше как Лоренцо кашля и се дави, конят се отърси и изпръхтя с облекчение, а младата жена избухна в сълзи.

Успяха! Изплъзнаха се на преследвачите си, бяха живи. Тя пропълзя до Лоренцо и му помогна да седне. Прегърна го, разтърсвана от плач, а той се вкопчи в нея. Трябваше да продължат, но все пак си позволиха един кратък миг на благодарност. През тази нощ бяха победили, ала не искаха отново да предизвикват късмета си.

— Хайде, стани — прошепна Бианка. — Дрехите ни ще изсъхнат по-късно на слънцето, не бива да губим време. — Тя помогна на Лоренцо да се изправи на крака. — Утре ще ти разкажа какво се случи — обеща му. — Равносметката ни не е чак толкова лоша. Имаме кон, имаме нож, а може би в торбите на Хайнрих от Пасау ще намерим и

парите, необходими ни за пътуването с кораб. Лоренцо я изглежда недоумяващо.

— Просто ме следвай — подкани го Бианка. — Време е да тръгнем за Комакио.

* * *

Папа Григорий IX потисна напирещата сочна ругатня. Негово Светейшество изпитваше желание да я изрече на глас, но беше по-добре да проявява сдържаност в присъствието на най-близките си съветници. Това не му попречи ядно да захвърли върху масата писмото от императора, току-що донесено му от нарочна делегация. Мразеше императора, този размирник от Апулия, както го наричаше презрително, но тайно; смяташе го не само за тираничен, безсрамен и надменен, но най-вече за опасен.

— Изтънчено формулирано — изсумтя той и подкани един от кардиналите да прочете писмото от Фридрих. — Елегантно и при все това — нагло до немай-къде.

Не очакваше императорът да отхвърли така самоуверено папските упреци, задето забави обещания кръстоносен поход. Фридрих не беше лесен противник, ала Негово Светейшество не се съмняваше, че Светият престол в крайна сметка ще постави на колене императора. Въпросът беше само кога.

— Очаквам вашите предложения — гласът на Светия отец прогърмя в залата и трима кардинали се стреснаха от уплаха. — Какво правим сега?

— Вестите от Бриндизи не са добри — обади се един от присъстващите.

— Това не е новина — сръза го папата. — Вече знаем, че сред кръстоносците е избухнала епидемия. От друга страна, неколцина барони, от които Фридрих спешно се нуждае за похода си, вече са на път за Кипър. Императорът няма да изпрати пълководците си предварително ей така, без причина. Ще ги последва час по-скоро. И какво ще стане тогава с нашия план?

Думата взе рицар в одеждите на тамплиерите.

— Няма причина за безпокойство — успокои той папата и кардиналите. — Всеки в тази зала е запознат с договора от Сан Джермано. Преди две години императорът се задължи с подписа си лично да поведе кръстоносния поход най-късно през август тази година. Достатъчно дълго се колеба. Срокът му изтича.

Папата се вгледа замислено в тамплиера. Човекът, работил известно време в императорската канцелария, знаеше какви са политическите уловки на Фридрих. Просрочеше ли датата, щеше да наруши договора и трябваше да плати чудовищната сума от сто хиляди златни унции под формата на обезщетение. Светият отец обаче не се интересуваше от парите.

— Какво ще стане, ако епидемията повали и императора? — попита папата.

Тамплиерът сви равнодушно рамене и се усмихна:

— Договорът не предвижда подобно положение. Навремето пратениците на Фридрих са водили преговорите твърде небрежно. Има само една причина той да си спести кръстоносния поход.

— И тя е? — попита папата.

— Неговата смърт — отвърна тамплиерът.

— Е, надявам се всемогъщият Бог да не повика при себе си императора, преди да му е дошло времето — усмири възбудата Негово Светейшество. — Пък и му желая Бог да го закриля от унищожителната епидемия, нападнала клетите му войски. Но кажете, скъпи братя, след като императорът избира прогнилото пристанище на Бриндизи за изходна точка на своя кръстоносен поход, той не предизвиква ли лекомислено съдбата?

Тамплиерът усети накъде клони папата и кимна енергично:

— Точно тъй. Императорът заложи на карта живота на всичките тези хора. Той и само той е виновен за смъртта на стотици набожни рицари.

Григорий IX се усмихна доволно. Човек винаги може да разчита на разума на един тамплиер. Просто се намираха върху гребена на една вълна, що се отнася до бързината на мисълта. Папата погледна с презрение тримата объркани кардинали. Делата на Църквата не отиваха на добро, щом нейните върховни представители не владееха дори основните понятия от дипломацията на Курията.

Ето защо Негово Светейшество се обърна специално към рицаря-тамплиер с думите:

— Моите шпиони ми донесоха, че на всичкото отгоре императорът пропуснал да осигури достатъчно провизии.

— И аз чух същото — потвърди тамплиерът. — Хората гладуват, дори водата не достига.

За момент папата се замисли, подготвяйки се за поредния си ход.

— Не е ли мой християнски дълг да отворя очите на хората за недостатъците на императора? Те нямат ли право да узнаят кой е виновникът за смъртта на храбрите кръстоносци? — Папа Григорий забеляза изпълнения с възхищение поглед на тамплиера и се почувства поласкан. — Повикайте писарите — заповяда на кардиналите той. — Имам да оповестя някои неща.

* * *

Независимо от яркото слънце, дрехите им все още бяха мокри. Вече не капеха, но влажната тъкан се триеше неприятно о кожата. Надеждите на Бианка се сбъднаха. По пътя за морския бряг се движеха тълпи от поклонници, една безлична сиво-кафява маса, поела към опрощението на всичките си грехове.

Придвижваха се с песни и молитви, пъшкайки от жегата. В тревата край пътя седяха за почивка поклонници, пиеха мътна воняща вода и ядяха — ако изобщо ядяха — по къшей сух хляб.

Бианка видя как стари жени едва се държат на краката си, но се влачат на колене и шепнат молитвата „Аве Мария“. Деца, целите в дрипи, се присъединяваха към групите от поклонници с надеждата да избягат от крайната бедност в родината си и да получат от кръстоносния поход своето късче щастие. Болни и сакати се молеха за Божието милосърдие и твърдо вярваха, че някакво чудо ще ги изцери.

Никога не бе виждала толкова много страдание и мъка, събрани върху един-единствен път. В някои от лицата откриваше вярата в Божието избавление, в други съзираше неприкрита лудост. Твърде дълго бяха се тътрили в горещината тези хора и твърде малко бяха яли и пили, затова пък толкова много се бяха молили.

По настилката от големи груби камъни под краката им личаха многобройни пресни капки засъхнала кръв. Повечето поклонници не носеха нито обувки, нито чорапи, а парцалите, увити около болните им нозе, отдавна бяха целите на дупки или съвсем липсваха.

Бианка проклинаше пътя, камъните, горещината и все пак чувстваше дълбока благодарност, че досега бягството им е успешно.

Видът на групите тежковъоръжени рицари, които яздеха покрай поклонниците, продължаваше да я плаши, но досега не бе разпознала никой от преследвачите си. Горещо се надяваше да са се отървали от Хайнрих от Пасау и неговия облечен в черно помагач. Анонимността сред тълпата им даваше мъничко сигурност.

Междувременно тя разказа на Лоренцо какво се бе случило миналата нощ и двамата се заклеха никога повече да не се хващат в такъв примитивен капан.

В торбите, окачени на седлото на Хайнрих, намериха пари, а Лоренцо успя да продаде коня. Морският бряг се намираше съвсем близо и всички поклонници се придвижваха пеша; твърде опасно беше да задържат мощния боен кон повече от необходимото, само щяха да привличат нежелано внимание.

Бианка избърса потта от челото си. Речната делта представляваше огромен район от блата, тръстика, влажни поляни, пясъчни дюни и малки водни ръкави. Младата жена беше доволна, че се движат с човешкия поток. Сама щеше да бъде загубена. Запита се дали всичките тези мъже наистина искат да отидат в Светите земи, за да защитават тамошните християнски светини от неверниците. Тайно се радваше, че нейната същинска цел не се намира отвъд огромното море. Потръпна при мисълта за опасностите, които един кръстоносен поход крие за всички, които го предприемаха.

Зърна камбанария на хоризонта и се помоли там да е църквата в Комакио. Краката ѝ бяха разранени, хълбокът още я болеше от падането върху камъка, гърлото ѝ бе пресъхнало. Хвърли поглед към Лоренцо и установи, че и той не се чувства по-добре — от време на време се хващаше скришом за главата и опипваше внушителната си цицина.

— Да починем ли? — попита тя младежа.

Той поклати упорито глава.

— Още няколко часа и ще успеем. Като се качим на кораба, ще си почиваме дни наред.

— Ако всички са се запътили на юг, трудно ще си намерим места — напомни Бианка.

— Парите на Хайнрих ще ни помогнат — окуражи я Лоренцо. — И капитаните са подкупни.

Поклонниците се движеха бавно към града; Бианка наблюдаваше като омагьосана как в следобедната мараня се открояват все повече и повече детайли — градската стена и голямата порта, през която се точеха поклонниците, църковната камбанария и палатите на градските велможи.

Движението към Комакио ставаше все по-оживено. Каруци с чували, пълни с провизии, задминаваха тълпите; слуги и слугини прекарваха стада през улицата; на няколко пъти Бианка мерна жени в пъстри дрехи, движещи се подир рицарските отряди.

— Блудници — поясни Лоренцо, забелязал недоумяващия ѝ поглед. — Блудници за забавление на рицарите и войниците.

По тесните канали от двете страни на пътя се виждаха малки лодки, придвижвани през плитчините от мъже с дълги пръти. Крясъкът на хиляди водни птици изпълваше въздуха. Бианка, отрасла сред хълмистия и планински Пиемонт, се взираше омагьосана в плоската делта, която блестеше на слънцето. Възторжено посочи на Лоренцо ято птици-рибари, накацало в плитката вода да лови риба.

Всичко блестеше в разноцветни нюанси на синьото и зеленото, а палещото слънце я принуждаваше да присвива очи. Комакио, голямата сестра на Венеция — също бе построено в лагуна. Състоеше се от множество малки островчета и сякаш израстваше направо от водата. Бианка никога не бе виждала такъв необичаен, такъв приказен град. За миг забрави страха и тревогите си и се полюбува на съвършената красота.

— Ей, поклонници — изрева мъж с грубо, обветрено лице. — Стига сте вървели. Вземете лодка да ви прекара през делтата.

В покрайнините на града лодкарите се надпреварваха гръмогласно да привличат клиенти — поклонници и рицари. Двамата бегълци решиха да вземат от по-малките лодки по посока към пристанището.

— Да знаете кораб, който да пътува на юг? Тръгнали сме за Бари — обърна се Лоренцо към лодкаря.

— Всички плават на юг, но не за Бари, а за Бриндизи — намусено обясни човекът. — И поклонниците, и рицарите, всички до един искат да отидат в Светите земи.

— Познавате ли капитана на някой надежден кораб?

Лодкарят, израснал на вода и с водата, хвърли към двамата поклонници типично преценяващия моряшки поглед, който всички хора от крайбрежието пазят специално за онези от по-високите области на страната.

— Ако очаквате надеждният кораб да не се клатушка, значи се заблуждавате.

— Искам да кажа кораб, който със сигурност ще ни закара до Бриндизи — поясни Лоренцо.

— Попитайте за „Стела марис“. Капитанът ѝ познава морето, както аз — каналите на Комакио. Няма да намерите по-добър от него.

Бианка кимна на Лоренцо и двамата безмълвно се споразумяха да си опитат късмета със „Стела марис“.

— Добре — рече Лоренцо, — да вървим на пристанището.

* * *

Манфред Ланча наблюдаваше недоверчиво как медикът за трети път през този ден сменя превръзката върху раната на Енцио Пучи. От дни граф Тусция се намираще в безсъзнание и рядко идваше на себе си. Раната на гърба му се бе възпалила.

Лекарят постоянно береше билки и ги стриваше в хаванче на зелена паста, а после я нанасяше върху лъскавите червени краища на раната. Манфред вече губеше надежда, че Енцио ще оцелее от нараняването, но медикът се бореше упорито за живота на графа. Нищо не се чуваше за Хайнрих от Пасау, откакто замина. Явно не бе успял да проследи Бианка.

Манфред отпусна изтощено глава върху ръцете си. През онази злокобна нощ съдбата произнесе присъдата си над неговото семейство. Евентуалната смърт на Енцио щеше да има последици и за него. Твърде добре познаваше гордия и отмъстителен род Пучи. Рано или

късно щяха да потърсят виновник. И ако не открият сестра му, именно той ще трябва да изкупи грешката ѝ.

— Бианка — прошепна Манфред, — какво направи?

Първоначалният му необуздан гняв отшумя, но въпреки това продължаваше да мисли с горчивина за сестра си. Тя донесе нещастие на всички от рода Ланча, а фактът, че семейството е малобройно, не намаляваше ефекта от постъпката ѝ. Напротив. Той не бе в състояние да прости на Бианка тъкмо защото тя бе единствената му близка роднина.

Още не се знаеше какво точно се е случило през онази нощ, обаче намериха окървавената ножица на Бианка. Манфред нито за миг не се усъмни, че опърничавата му сестрица собственоръчно е забола ножицата в гърба на годеника си.

Дали Енцио е искал да я насили? През онази вечер всички мъже си пийнаха здравата. Сигурно Енцио, пиан до козирката, е отишъл в стаята на Бианка. Това е провинение. Никой мъж няма право да стъпва в помещенията на жените. Но налагало ли се е тя да прибегва до такива драстични мерки?

Манфред ядно удари с юмрук по масата. Проклети женоря! Никой рицар няма мира, щом носи отговорност за жена. Трябва непрестанно да я закриля, да се грижи за нея, а понякога се случва на всичкото отгоре тя да го упреква, че не умеел да чете и да пише. Не биваше да изпраща сестра си при учените монахини. Какво му донесе това? Само ядове и неприятности. А сега има опасност да бъде погълнат от водовъртежа на събитията, чието начало предизвика собствената му сестра. „Върви по дяволите, Бианка“ — помисли си Манфред и отпи голяма глътка от изстуденото вино, което досега винаги бе успокоявало нервите му. Долови шум, вдигна глава и видя, че медикът му маха.

— Кризата, струва ми се, е овладяна. Граф Тусция се събуди за кратко, а после потъна в дълбок сън.

Манфред го изгледа невярващо.

— Значи ще оздравее, така ли?

— Като начало значи, че голямата опасност е преодоляна. Треската, която застрашаваше живота му, отмина.

Манфред почувства прилив на сили; стана и взе нова чаша, за да предложи вино на медика.

— Пийнете малко, заслужихте си го — настоя той. — Енцио каза ли нещо?

— Да — отвърна лекарят. — Той говореше дори в най-ужасните си трескави бълнувания. Повтаряше само една дума.

Манфред го погледна напрегнато.

— И? Какво казва?

Медикът се поколеба за миг, после изрече:

— Бианка.

* * *

Веднага намериха „Стела марис“, един от по-малките кораби в пристанището, но изглеждаше бърз и повратлив. Бианка преброи три мачти, явно корабът разполагаше с множество каюти за пасажерите и екипажа. Плавателният съд не беше нов, на много места дъските бяха поправяни и кърпени. Платната не се виждаха, понеже бяха привързани с груби въжета към реите. Изглеждаха мръсни, явно отдавна бяха в употреба. Бианка оприличи „Стела марис“ на красива жена, остаряла преждевременно от превратностите на живота. Жена, загубила грациозността си, но извоювала си респект.

— Хайде — подкани тя Лоренцо, — да потърсим капитана и после да се заемем с нужните приготовления.

За пътешествието непременно им трябваша провизии. Пасажерите сами се грижеха за яденето и пиенето на борда. Лодкарят им каза това-онова за пътуването по море. От него разбраха, че сега, през лятото, постоянно духа северозападен вятър. От една страна, той осигурява хубаво време, а от друга — гарантира бързо и безпрепятствено плаване на юг.

Бианка забеляза мъж на палубата и оживено му махна. Отначало надутият му поглед се плъзна безразлично по двамата поклонници, но когато и Лоренцо започна да ръкомаха, а дори подсвирна рязко, те най-сетне привлякоха вниманието на моряка. Той пристъпи към перилата и ги погледна въпросително.

— Търсим капитана на „Стела марис“ — извика Лоренцо към кораба.

— И какво искате от него? — попита мъжът, измервайки двамата със скептичен поглед.

— Да си купим пътуване до Бриндизи — отвърна Лоренцо. — Е, знаете ли къде е капитанът?

— Вече го намерихте — каза мъжът, без да храни особени илюзии относно финансовите възможности на поклонниците. Каквито бяха опърпани, вероятно в следващия миг щяха да апелират към добрината и снизхождението му и да му обещаят, че някога небето ще му се отблагодари, стига да ги превози по море даром. — Корабът ми е запълнен. Утре заран отплаваме. На борда няма никакво място за клетки сиромаси като вас.

— Колко искате за едно място? — с възможно най-ниския глас попита Бианка.

За момент капитанът изпадна в недоумение. Ако се съдеше по гласа, този поклонник трябва да беше съвсем млад. Липсваше му дълбокият тембър, характерен за мъжете. От друга страна, бе висок, твърде висок за дете.

Бианка забеляза въпросите, напирани в очите на капитана, и се ядоса на собствената си припряност. Всъщност двамата с Лоренцо се бяха наговорили тя да мълчи пред хора.

— Искам повече, отколкото имате — отговори капитанът и хвърли презрителен поглед към мръсните им, прокъсани одежди.

Лоренцо отново пое преговорите в свои ръце.

— Нека да се качим на борда и спокойно да обсъдим цената — предложи той. — Няма да останете разочарован.

Капитанът се замисли доколко е разумно да разчита на обещанията на поклонника, но отпъди съмненията. Имаше място да подслони още неколцина платежоспособни пасажери. Вероятно това щеше да се окаже дори неговият щастлив ден.

— Качвайте се — покани ги той.

Острият му поглед не пропусна да забележи нежното лице на младия поклонник. Обикновено се доверяваше на нюха си, беше познавач на хората, затова си рече: „Проклет да съм, ако това е момче! Сигурно са двойка влюбени, които бягат“, и си позволи да се усмихне. Днешният ден наистина му носеше късмет. Жена и мъж, предрешени като поклонници — наскоро чу за нещо подобно. Ни най-малко не се интересуваше обаче кой преследва тези двамата. Само едно нещо

имаше значение за капитана — в последно време цената на пътуването до Бриндизи се бе покачила рязко.

— Добре дошли на „Стела марис“ — приветства ги той и леко потупа Лоренцо по гърба. — Да отидем в каютата ми, там ще обсъдим всичко на спокойствие.

След чаша вино и няколко кръга преговори Бианка и Лоренцо с несигурна походка слязоха от кораба, за да се снабдят с нужните провизии.

— Този човек е мошеник — ядно изсъска Бианка. — Взе ни почти всичките пари. Сигурен ли си, че е християнски мореплавател?

— Че какъв да е? — учуди се Лоренцо.

— Пират!

Лоренцо се засмя.

— Капитанът е безскрупулен, но определено не е пират. Не се бойте. Утре рано отплаваме и ако капитанът излезе прав, след пет дни ще пристигнем в Бриндизи. Тогава вече ще бъдем в безопасност.

— Дано — въздъхна Бианка. — Омръзна ми да се страхувам и зад всеки ъгъл да ми се привижда Хайнрих от Пасау. Толкова съм уморена... Според теб ще можем ли да си отдъхнем на борда?

— Положително. Какво толкова може да се случи по време на едно плаване по море? Ще имаме много време за сън.

Унинието, обзело младата жена, поотмина и двамата се заоглеждаха за търговец, за да си купят хляб, вода и плодове за пътуването. В един миг на Бианка ѝ се стори, че зърна силует, целият в черно, но когато погледна повторно в същата посока, не откри никого.

— Вече ми се привиждат духове и демони — ядоса се на себе си тя.

Хайнрих от Пасау и черният му палач несъмнено я следваха по петите, но тя смяташе за малко вероятно да се натъкне на тях тук, в Комакио. Много кораби потегляха на юг, а по Адриатическото крайбрежие имаше цяла върволица пристанища. При все това тя остана нащрек и почти не мигна в нощта преди отплаването, която прекараха на борда с позволение на капитана.

По изгрев-слънце последните провизии и останалите пасажери се качиха на борда. Бианка въздъхна с облекчение. Сред тях не видя мъж в черно.

* * *

Карим стоеше на пристанището и гледаше към морето, хвърлящо сребристи отблясъци. Носеше се слух, че флотата на ландграфа на Тюрингия вече била край Бриндизи, но той чакаше от часове и не съзираше нищо освен обичайните галери и товарни кораби. Обеща на императора да се погрижи за ландграф Лудвиг IV веднага щом пристигне, за да намали до минимум риска от заразяване.

Освен това се договори с Фридрих за предпазна мярка срещу епидемията: преди окончателното си отпътуване за Светите земи и императорът, и ландграфът да се оттеглят на остров Сан Андреа. Въздухът там беше много по-свеж и опасността човек да заболее от блатна треска клонеше почти към нула.

На Карим не му харесваше да пилее скъпоценното си време в чакане, но молбата на Фридрих си беше недвусмислена императорска заповед, опакована в дружески слова, и при все това — от ясна поясна.

Сарацинът вече изгуби надежда флотата да пристигне днес и възнамеряваше да се върне в лечебницата. Щеше да помоли някой от съгледвачите да изчака корабите. Присъствието му при болните и умиращите беше по-важно, отколкото на пристанището.

Поне императрица Изабела пристигна благополучно в Отранто. Там нямаше вероятност да се зарази от треска, затова пък се очакваха усложнения на нейната бременност, която — Карим вече не се съмняваше — беше в ранен стадий.

Императорът се усмихна самодоволно, когато Карим му съобщи радостната вест. Все пак беше женен за Изабела вече от две години. Карим обаче наблюдаваше бременността с растяща тревога, още повече че щеше да придружи Фридрих на кръстоносния поход и нямаше как да бъде на разположение при евентуален проблем. Беше сигурен, че ще има усложнения.

Погледът му се зарея над пристанището и се спря на един токущо спрял кораб. Част от екипажа и повечето пасажери вече бяха слезли, когато двама поклонници в мръсни одежди напуснаха борда.

И двамата изглеждаха бледи и болнави. Карим, отлично запознат с коварствата на пътуването по море, се усмихна състрадателно.

Виждаше бе храбри рицари, презиращи смъртта в битка, да се чувстват толкова зле на кораб, че да се молят да умрат. Дори опитни мореплаватели се страхуват от болестта, която измъчва хората по вода тъй, че не могат да задържат и залък в стомаха си. А колко още ужасии крие тя за всеки, тръгнал за първи път да пътува по море!

С крайчеца на окото си видя как двамата поклонници приседнаха в сянката на един чинар. Изглеждаха изтощени; в кратък момент на невнимание качулката на единия се свлече от главата му. Карим с почуда видя, че това не е мъж, а жена с дълга руса коса. Изключително красива жена, както установи окото му на познавач.

Любопитството му се събуди и той реши да насочи вниманието си към странната двойка. Жената припряно покри отново косите си и се извърна към своя спътник, несъмнено — мъж. Карим видя, че макар дрехите ѝ да бяха стари и износени. Стойката ѝ, жестовете ѝ, цялото ѝ държане даваха основание да се предположи, че произхожда от благородническо семейство.

— Значи е дама — промърмори сарацинът и му се прииска да разбули загадката. Реши засега да не се връща в лагера, а да проследи незабелязано двамата поклонници.

Карим се взря за последно към хоризонта — все така не се забелязваше никаква флота. Двамата поклонници хапнаха стафиди и бадеми и твърде бързо се възстановяваха, след като отново стъпиха на твърда почва. След малко станаха и поеха към вътрешността на града през лабиринт от тесни улички. Карим се загледа подире им. Щеше да тръгне в същата посока, но забеляза мъж, който явно също следеше двойката.

Сарацинът подсвирна тихичко. Тая работа ставаше все по-загадъчна. Непознатият, висок и строен, му се стори бегло познат. Карим обаче не успя да си спомни кога и къде го е виждал.

Двамата поклонници се отдалечаваха с бързи стъпки от пристанището, а Карим се запита кога ли ще им направи впечатление, че в този горещ град цари извънредно положение. По някое време трябваше да забележат, че търговците вече не предлагат стоки, а църквите са препълнени с хора, молещи се за закрила срещу епидемията. По уличките се носеше лек мирис на тамян, но вонята от изгорените мъртъвци преобладаваше над всички други миризми.

Чужденецът, който също вървеше по дирите на поклонниците, внимаваше да се държи на разстояние, за да не го забележат. И Карим се опитваше да действа по този начин. Вече се спускаше вечерта, червената топка на слънцето потъваше зад хоризонта. Утрешният ден щеше отново да е горещ, но сега здрачът носеше известна прохлада. В някои особено тесни улички вече беше тъмно; двамата поклонници постоянно се озъртаха нервно.

Карим се опитваше да не губи от поглед нито непознатия, нито поклонниците и въпреки това те изведнъж изчезнаха. Той спря и се огледа.

Пътят го доведе до малък площад, от който започваха множество тесни улички. Коя ли бяха избрали поклонниците? Нямаше представа, но докато умуваше накъде да тръгне, до ушите му стигна приглушен вик. Втурна се по посока на гласа и завари чужденеца да се бори с двамата поклонници. Непознатият се опитваше да надвие мъжа, но и той, и спътницата му се съпротивляваха яростно. Нападателят сипеше ругатни и проклетия. Говореше със силен акцент и в този момент Карим осъзна кой стои пред него — Хайнрих от Пасау, един от немските барони, в чието присъствие Фридрих бе коронясан за крал преди години.

Нито императорът, нито Карим нямаха и капчица доверие на този човек. Карим смяташе немеца за един от най-безскрупулните типове, които бе срещал през живота си.

Без да се замисля, извади от пояса си остра извита кама, твърдо решен да защити живота на поклонниците. Хайнрих от Пасау обаче чу стъпките на Карим, блъсна една от жертвите си към стената и бързо се шмугна през някаква порта. Карим се отказа да го преследва. Беше загрижен за нападнатите поклонници.

Мъжът стоеше облегнат върху стената и дишаше тежко, жената седеше изтощена на земята.

— Ранени ли сте? — попита сарацинът.

И двамата поклатиха глава.

— Аз съм Карим ан-Назир, придворният лекар на императора. Можете да ми имате доверие.

Красивата непозната и спътникът ѝ се спогледаха, но останаха безмълвни.

Карим се наведе и помогна на поклонничката да се изправи на крака. Тя му кимна с благодарност. Въпреки качулката лицето ѝ се виждаше добре и първото му впечатление се потвърди. Тази жена беше красавица, а правеше впечатление и на умница.

— Кажете ми името си — помоли сарацинът.

Поклонничката примирено сви рамене:

— Имате право да го знаете, Карим ан-Назир, защото без вас щяхме да сме загубени. Благодаря ви за смелостта. Името ми е Бианка, жена съм на тъкач. А този мъж се казва Лоренцо и ми е брат.

Карим забеляза учудения поглед на поклонника, но решителният отговор на спътничката му го накара да си мълчи.

— Знаете ли защо ви нападна онзи човек?

— Защото е разбойник, струва ми се.

— Познавате ли го?

— Не. Не познаваме никого тук. Корабът ни пристигна днес. Пътувахме от Комакио за Бриндизи.

Карим реши да не задава повече въпроси.

— Бъдете бдителни — предупреди ги той, — в града вилнее треска. Най-добре ще е да продължите пътя си възможно по-скоро.

Сарацинът видя как и двамата се сковаха от страх. Познаваше тази реакция — всеки с капка ум в главата си се боеше от треската повече, отколкото от дявола. Поклони се леко пред поклонниците и побърза да се върне в лагера. Загуби много време, но срещата си струваше.

— Дълго се забави на пристанището — посрещна го императорът. — Вече смятахме да пратим да те търсят.

— Чаках ландграфа на Тюрингия, но напразно. Дано флотата му да пристигне утре.

— Значи денят ти е бил крайно скучен?

— Напротив — отвърна Карим. — Запознах се с интересни хора и срещнах един немски барон.

Фридрих наостри уши.

— Кой по-точно? — попита с остър тон.

— Хайнрих от Пасау.

— Странно. Дали според теб възнамерява да участва в кръстоносния поход?

— Не, станал е крадец, струва ми се.

— Нищо ново, Карим. Повечето мои васали от Севера са крадци и разбойници.

— Новото обаче е, че един от тях сега напада поклонници.

Фридрих го погледна невярващо, но и леко развеселен.

— Хайнрих от Пасау напада поклонници? Откога поклонниците са примамлива плячка?

— Откакто под мръсните одежди на поклонниците се крият извънредно красиви и изискани дами.

— Започна да става интересно — оживи се императорът и противно на навиците си отпи глътка вино. — Какво ти е известно за тази дама?

— Казва се Бианка... Освен това лъже.

— Продължавай!

— Твърди, че била жена на тъкач, а спътникът ѝ бил неин брат.

— А това не е ли вярно?

— По никой начин, императоре. Тя е княгиня или графиня, сигурен съм.

— Значи познава немския барон?

— Отрече да го познава, но, както казах, лъже.

Аналитичният ум на Фридрих се зае да разглобява загадката на съставните ѝ части. Искаше да ги подреди в логична последователност.

— Мисля, че Хайнрих от Пасау познава жената и спътника ѝ — предположи той. — Ти как смяташ?

Карим кимна.

— И аз мисля така. Двамата бяха в мръсни и изпокъсани дрехи на поклонници. Никой крадец на света не би допуснал, че носят ценности. Причината за нападението трябва да е друга.

— Може би заговор?

— Не знам, императоре.

Фридрих му хвърли нетърпелив поглед.

— Знаеш ли изобщо нещо за тази тайнствена непозната?

— Тя е най-красивата жена, която съм виждал — отвърна Карим.

— И къде е сега?

— Посъветвах ги — нея и спътника ѝ — да бягат по-далеч от треската. Но един вътрешен глас ми казва, че няма да го направят. Значи тя е тук, в Бриндизи.

Императорът въртеше замечтано винената чаша между пръстите си.

* * *

Не успяха да намерят странноприемница, градът беше безнадеждно препълнен. Хората спяха направо на пода по кръчми и обори, а много поклонници прекарваха нощта на улицата. Коленичеха, където им падне, и се молеха на всемогъщия Бог да ги опази от епидемията.

Бианка си запуши ушите, за да не чува отчаяния плач на хора, останали вече без сили. Тя също чувстваше как бягството изчерпва жизнеността и оптимизма ѝ. Питаше се защо Бог ѝ позволи да се изплъзне от преследвачите, а я доведе в този ад. За нея Бриндизи не беше спасение, а гибел. Младата жена не знаеше от кого да се страхува повече — от Хайнрих от Пасау или от треската.

С Лоренцо се върнаха на пристанището, проправяйки си път сред тълпата от потни тела. След доста криволичене най-сетне се добраха до „Стела марис“ и помолиха капитана да им разреши да преспят на кораба още една нощ. Лоренцо му сервира историята за нападението — комбинация от принудителни лъжи и полуистини. Капитанът видя, че бившите му пасажери едва се държат на крака от изтощение, и макар и неохотно, се съгласи.

— Но как е възможно? — проплака Бианка, когато най-последна останаха насаме. — Където и да избягаме, Хайнрих и онзи зловещ мъж в черно изскачат от тъмното като демони и застрашават живота ни. Откъде е знаел, че пътуваме за Бриндизи?

— Тези двамата са майстори в своята област — отвърна Лоренцо. — Подкупват, сплашват, изтезават и убиват, както си щат, стига да отговаря на плановете им. А хората им казват каквото искат да знаят.

— Никога няма да им избягаме.

Бианка отчаяно се втренчи в пода. След срещите с преследвачите страхът ѝ прерасна в паника. Оставаше им само тази нощ, за да си починат, утре трябваше да продължат пътя си. Младата жена вече не виждаше изход. Колебаеше се дали да следва първоначалния си план и да помоли за помощ старата си приятелка Клара Сиенска. Бари се

намираше малко по на север от Бриндизи; надяваха се всъщност да спрат директно в тамошното пристанище, но понеже всички моряци очакваха по-добри сделки от Бриндизи, отминаваха Бари, без да спират. Ето защо двамата бегълци се видяха принудени да се върнат до Бари по суша, но след вчерашното преживяване Бианка вече силно се колебаеше дали изобщо да ходят в манастира на преподобните сестри.

Боеше се да не застраши живота на Клара и на останалите монахини. Несъмнено двамата мъже, които толкова упорито ги следваха по петите, нямаше да се поколебаят да нападнат и манастир. Редно ли е да въвлеча още хора в нещастieto си?

Жената на тъкача вече умря заради нея. Докато събират информация за нея и Лоренцо, напълно възможно е онези двамата да са ранили и даже убили и други хора. Всички, които им помагаша, се намираха в смъртна опасност. Включително капитанът на „Стела марис“. Беше ли разумно да се крият тук?

Бианка се надяваше преследвачите да не се досетят за този ѝ ход, но реши все пак да напуснат кораба преди зазоряване и да продължат нататък. Оставаше въпросът: накъде?

Сети се за кратката среща с придворния лекар на императора. „Сарацин — помисли си тя. — Умен и смел, но и малко страшен.“ Тъмните му очи я пронизваха; поколеба се дали той повярва на приказките ѝ, че е жена на тъкач, а Лоренцо е неин брат. Дали този човек е в състояние да им помогне? Не, веднага отхвърли тази мисъл. По-добре да не се доверява никому.

До нея Лоренцо бе потънал в неспокоен сън. Ръцете му потръпваха конвулсивно, мърмореше нещо неясно.

„Горкичкият Лоренцо — помисли си тя. — И той загуби всичко.“ И за разлика от нея — без всякаква вина. Всичко, което правеше, го правеше от безкористна вяност. И каква му е ползата? Ден след ден, отново и отново да се страхува за живота си.

От умора Бианка усещаше главата си празна.

— Тази нощ не мога да мисля — тихо отрони тя. — Но се налага да взема решение.

Затвори очи с надеждата отново да ѝ се яви ангелът, който вече бе срещала в съня си. Ала видението на небесното създание не я навести. Никой не ѝ се притече на помощ.

Унесе се, плувайки между сън и будуване. Поради силната умора беше крайно наложително да си почине, но тревогите за бъдещето, нейното и на Лоренцо, ѝ пречеха да се отпусне. В главата ѝ се оформи смела идея; колкото повече нощта отстъпваше пред утрото, толкова повече се избистряше тя. Щом не може да живее повече в тази част на света, ще избяга в друга. Хиляди хора потеглят към Светите земи: рицари, поклонници, авантюристи, търговци... и жени.

Във всеки случай, мина ѝ през ума, преди умората окончателно да я надвие, във всеки случай им е необходима нова маскировка. Утре ще сменят дрипавите си одежди на поклонници с нещо по-различно. Намираха се в град — следователно нищо не ѝ пречи отново да облече женски дрехи. Трябва да объркат преследвачите си. А после да обмислят на спокойствие как да се доберат до Светите земи. Но най-напред — да се наспи...

* * *

Фридрих почувства първите пристъпи на остро главоболие. Побиваха го леки тръпки, но той отказваше дори да мисли за неразположението си. Ландграфът на Тюрингия най-после пристигна с войската си и императорът настоя незабавно да продължи по море. Точно сега не желаше да поема никакъв риск; налагаше се и той, и официалният му заместник час по-скоро да се качат на корабите. Тревожеше го обаче не само треската. У императора се засилваше усещането, че този кръстоносен поход е върволица от удари на съдбата, липса на късмет и нещастни стечения на обстоятелствата. Епидемията беше достатъчно ужасна, а сега и провизиите започваха да се изчерпват.

Императорските служители полагаха големи усилия да осигурят снабдяването поне с основни хранителни продукти и с вода, но напливът от човешки маси надхвърляше възможностите и на най-ефикасната администрация в северното Средиземноморие. Наложиха се да разпределят водата на дажби, а кръстоносците не си дояждаха, макар корабите да докарваха нови провизии.

Условията не бяха никак благоприятни за Христовата армия, която се готвеше да се бори срещу неверниците под палещото

пустинно слънце. Императорът хранеше големи надежди относно планирания кратък престой на остров Кипър. Там щяха да попълнят запасите и да си отпочинат от уморителното пребиваване в Бриндизи.

Фридрих сложи охлаждаща кърпа на челото си и се помоли за облекчение. Юли отдавна мина; срокът, който обеща преди две години на тогавашния папа, и го скрепиха с подписването на договора от Сан Джермано, изтичаше неумолимо.

Енергично отпъди на заден план неприятните мисли за папата и отново се зае с едно писмо, написано върху необикновен материал. Арабите го наричаха хартия, а Фридрих, голям почитател на древноегипетската култура с нейните фараони и превъзходното ѝ строително изкуство, знаеше, че още преди повече от две хиляди години са използвали папирус.

Писмото, написано на арабски, бе изпратено от емир Фахраддин, когото Фридрих ценеше и уважаваше. Емирът беше от дипломатическата служба на султана на Египет Ал-Камил. Фридрих се запозна с него миналата година. Сега емирът му предлагаше нещо наистина необичайно. Султанът, пишеше в писмото, моли християнския император за помощ срещу собствените си братя — султана на Вавилон и султана на Дамаск, последният — господар и на Светите места и Йерусалим.

Емирът пишеше, че тримата братя отдавна са скарани и всеки се опасява да не го нападнат другите двама. По тази причина той предлагаше на императора да стане негов съюзник и да го подпомогне в Светите земи.

Фридрих се поусмихна. Изненадващо предложение, но не се вместише изцяло в неговите планове. Не желаше нито съюзник, нито още една армия. Ако начинанието му се осъществеше, връзката с някой от враждуващите братя щеше по-скоро да му попречи, отколкото да му бъде от полза. „Ще протакаме и ще разчитаме на времето“ — реши императорът. Остави за по-късно да издиктува на арабски писар дипломатичен отговор. На първо място сега стоеше планираното пътуване по Средиземно море. Всичко друго щеше да почака.

Отново го побиха тръпки. Фридрих наметна на раменете си червена копринена пелерина, украсена с орли и лъвове. Малко по-късно Карим влезе в императорската шатра и завари Фридрих с изпотено чело, но треперещ от студ. Императорът вече сам бе

изтълкувал симптомите, а сарацинът с един поглед разпозна опасността.

— Имате треска — каза той. — Трябва веднага да заминете. Ще подготвя всичко, за да отпътувате още днес за остров Сан Андреа.

— Просто леко главоболие — успокои го Фридрих. — Днес имаме още задължения, тъй че за Сан Андреа ще отплаваме утре.

— Като ваш лекар ви заповядам да потеглите незабавно. Утре може да е късно.

Гласът на Карим прозвуча по-остро, отколкото му се искаше, и той тутакси осъзна, че не бе избрал подходящ тон по отношение на императора.

Фридрих го изгледа студено:

— Тук заповядам само аз. Вече реших. Ще се придържам към плана и ще говоря пред хората, които дойдоха от Север, за да ни подкрепят. Подготви отплаването за Сан Андреа за утре заран. Може да си вървиш.

Карим познаваше императора достатъчно добре, за да не му противоречи. Фридрих не беше от хората, които позволяват да им влияят. По принцип постъпваше, както сам смяташе за правилно. И понеже в момента не можеше да стори нищо повече като лекар за своя пациент, сарацинът се запъти към войсковия лагер. След малко там императорът щеше да произнесе реч пред армията на Лудвиг IV, ландграф на Тюрингия. Предвид на обстоятелствата Карим смяташе начинанието за повече от неразумно и искаше да бъде наблизно, в случай че болестните симптоми на Фридрих се обострят.

На площада пред лагера постепенно се събираха хора. Новината, че самият император ще говори пред рицарите, се бе разпространила мълниеносно.

Карим потърси място с добра видимост. Пред очите му се разкри странна сцена. Жегата изтощаваше хората, мъчеше ги страх от треската, цареше недостиг на хранителни запаси, и въпреки това мнозина сякаш се зареждаха с нова енергия и нов ентузиазъм. Запита се дали надеждата да зърнат и чуят императора не отприщва тези резерви. Една императорска реч винаги беше събитие, което никой нямаше да забрави скоро.

Бяха дошли не само рицари, стрелци с лък и матроси, но и поклонници, търговци и занаятчии от града, селяни и техните ратаи,

жени и деца. Хората стояха на групи. Рицарите държаха конете си в периферията на събралото се множество, опитвайки се да използват всяка сенчица в града.

Търговците от Бриндизи, въпреки горещината в тъмно облекло и с шапки на глава, обсъждаха оживено събитията, тъй внезапно и съдбоносно засегнали техния град. Лицата им бяха сериозни и начумерени, защото разумът им подсказваше, че и най-могъщият император не е в състояние да прогони епидемията от града им.

Досега рицарите и кръстоносните походи им носеха богатство и благоденствие, но вече започнаха да сеят болест и смърт. За първи път от десетилетия насам старейшините проклинаха чуждото злато и монетите на другите страни; копнееха само за мир и спокойствие между градските стени.

Карим дочу смях и писъци и извърна поглед надясно към група жени. Носеха яркожълти бонета, изпод които се подаваха дългите им сплетени коси. Роклите им изглеждаха опърпани въпреки веселите цветове, към подгъва полите им бяха хванали кора от мръсотия.

Жените пиеха вино. Вътрешно Карим го определи като правилен избор, защото виното във всеки случай беше по-добро от развалената воняща вода, която Бриндизи предлагаше на гостите си. Бяха блудници и лавкаджийки, настроили се за появата на императора. Какво похубаво за една жрица на любовта от стотици мъже, събрани на едно място? „Зажаднели мъже, отчаяни мъже“ — мислено додаде Карим. После сви леко рамене и пожела на дамите да припечелят добре през днешния ден.

По-голямата част от тълпата се състоеше от поклонници и Карим затърси сред множеството една определена двойка в опърпани одежди. Имаше обаче толкова много като тях, че не очакваше да открие мнимите брат и сестра. Запита се дали Бианка и Лоренцо са още в града. Надяваше се да са успели да отидат на безопасно място, макар да беше малко натъжен, задето никога вече няма да види красивата Бианка.

Прозвучаха фанфари и императорът пристигна пред тълпата, възседнал внушителния си боен кон. Носеше ризница и оръжията си, отгоре — великолепна наметка от тъмночервено кадифе, обточена със злато. Сините му очи изглеждаха по-ясни от всякога, червеникаворусата му коса блестеше на слънцето. Разделена на път по

средата, дълга до под ушите и подстригана на черта, а няколко кичура бяха сресани над челото.

Както всеки път, така и сега видът на императора впечатли Карим, а един поглед към лицата на множеството показва, че не е единственият.

Скрити зад ъгъла на една къща, Бианка и Лоренцо следяха какво става до очакваната с напрежение поява на императора. Успяха да заменят поклонническите одежди с облекло на обикновени прислужници. Бианка беше в кафява пола и блуза, някога била бяла, Лоренцо — в дълга доземи черна дреха. На краката носеха най-обикновени филцови обувки. Лицата им бяха нацапани с прах — предпазна мярка, която можеха да си спестят. Никой не им обръщаше внимание.

Бианка впери очи в императора, сякаш бе срещнала лично легендарния Тристан от любовния рицарски епос на Готфрид от Страсбург. Не успяваше да се съсредоточи върху думите му и дори не забелязваше опитите на Лоренцо да ѝ пошушне нещо.

Никога не бе виждала толкова пленителен мъж. Императорът изглеждаше непобедим, блестящ в драгоценната си наметка. Тя усещаше притегателната сила на този човек и разбираше защо толкова много хора искат да тръгнат след него към Светите земи.

Освен това той пробуди у нея непознати досега чувства. Тя импулсивно хвана спътника си за ръката.

— Лоренцо, погледни лицата на хората, виж как той им вдъхва кураж. — Почувствала невероятен прилив на енергия, тя му заговори настоятелно. — Вече знам какво ще направим. Дълго размишлявах и се колебах, но сега съм сигурна.

Младежът, опознал вече графинята достатъчно добре, предположи, че възторгът ѝ предизвестява нови приключения и нови опасности. От вълнение устата му пресъхна, той преглътна тежко и не отрони дума.

— Лоренцо — повтори тя и му се усмихна лъчезарно. — Ще тръгнем с императора. Ще се присъединим към обоза му.

Лоренцо изстена вътрешно. Още едно пътуване по море, този път далечно, чак до Ориента. Страхуваше се от ужаса на морската болест, съмняваше се дали ще го понесе повторно. Чувстваше се изтощен, сякаш е пробягал цялото разстояние от Пиемонт до Апулия;

възхищаваше се на Бианка, която след речта на императора разцъфтя като една от тъй любимите ѝ кремави рози от сорта *галика*.

Императорът отдавна напусна площада, но тълпата не се разотиваше. Хората разговаряха и спореха, наемниците викаха да им донесат вино, слугините бързаха да се върнат по къщите.

На Лоренцо му омръзна постоянно да бяга. Страхуваше се, че преследвачите им ще ги изтласкат до края на света; и какво ще стане, когато най-сетне пристигнат отвъд това море? Но верността му към Бианка стоеше по-високо от всичко друго. Щом тя иска да последва императора, той ще я придружи, с Божията помощ. Предпочиташе да отиде в ада, отколкото да изостави графинята.

И докато Лоренцо и Бианка се взираха умислено на изток, угриженият Карим се запъти обратно към лагера.

Никой от тълпата не забеляза симптомите на треска у императора, сарацинът бе абсолютно сигурен. Фридрих изнесе перфектно представление и заплени всички. Беше майстор на зрелищните спектакли и за пореден път накара и най-големите си критици да замлъкнат. В това отношение Карим смяташе императора за гений, ала що се отнася до собственото си здраве, Фридрих беше напълно безотговорен.

* * *

Папа Григорий IX, заобиколен от най-близките си довереници, се наслаждаваше на любимото си червено вино, *брунело* от Тоскана — силно, със землист вкус и при все това оставяше върху езика приятно плодово усещане. Светият отец ценеше хубавото винце, пък и днес имаше особен повод за радост.

От тесния кръг около императора до Рим стигна слух, че Фридрих се е разболял от коварната блатна треска. Ако отговаряше на истината, а папата не се съмняваше в надеждността на своите информатори, значи Църквата бе достигнала повратен момент в борбата за надмощие над императора.

Негово Светейшество се усмихна самодоволно. Предвиждайки мъдро събитията, разположи на позиция войските си. Символично,

разбира се, защото не би паднал толкова ниско, че да се бори с оръжие. Неговата мощ беше в дипломатията на Курията.

Григорий бе твърдо убеден, че предшествениците му са подценявали все още младия по онова време император. Никой не бе съзрял каква опасност представлява той. В ръцете на настоящия папа се намираше изваждането на Църквата от изолацията, за което бе отговорен само и единствено Фридрих.

Ватиканът беше приклещен между владенията на императора, а това положение никак не се харесваше на папа Григорий и той смяташе да го промени в бъдеще. В Германия синът на Фридрих, крал Хайнрих, не проявяваше особени политически умения, пък и немските князе се слаеха със склонността си да отслабват всячески властта на монарха. Ето защо папата хранеше основателни надежди империята оттатък Алпите да не остане вечно в ръцете на император Фридрих.

На юг, в кралство Сицилия, той управляваше сам и с нетрадиционните си решения постоянно предизвикваше гнева на върховния църковен водач. Невероятното твърдоглавие, с което императорът държеше на верските свободи на сарацините в Сицилия например, вбесяваше до полуда папата. А Фридрих дори разпореда със закон на неверниците да се отпуснат райони за заселване около град Луцера. Позволи на сарацините даже да си строят джамии и ни най-малко не се интересуваха от острите протести на Рим.

Но сега вятърът на съдбата се обърна. Неотдавна папа Григорий въздигна в кардиналски сан трима влиятелни епископи от Ломбардия — сякаш предусещаше, че властта на Фридрих ще намалява и силната ръка на Църквата на стратегически важните позиции южно от Алпите ще е от голяма полза. А и един болен император не е в състояние да предвожда кръстоносен поход. Впрочем срокът за тръгването към Светите земи бе изтекъл преди няколко дни. Договорката беше за края на август, а вече настъпваше септември.

Папата реши да осведоми своите кардинали за по-нататъшните събития днес, в тази прекрасна вечер. Отпиваше от виното и се наслаждаваше на аромата му, когато съобщиха за пристигането на тамплиер — настоявал незабавно да говори с Негово Светейшество.

— Не сега — недоволно възрази Григорий. Не възнамеряваше да си разваля вечерта.

— Но той твърди, че съобщението било от решаващо значение. Пристигнал в Рим спешно от Бриндизи.

— Е, да влезе тогава — отстъпи Негово Светейшество.

Тамплиер от Бриндизи? Дали императорът е толкова зле?

Рицарят-тамплиер влезе забързано в личните покои на папата.

— Носите съобщение. Слушам — посрещна го Григорий.

Обичаше да насочва вестоносците направо към същината на разговора и не търпеше заобикалки.

— Императорската галера ще отплава утре. Кръстоносният поход започва.

За миг папата занемя от изненада.

— Но според нашите източници императорът е тежко болен.

— Императорът е жилав. Потегля въпреки треската.

Изумен, Григорий се взря в тамплиера.

— Да не би този човек да се е съюзил с Дявола? — въпреки преклонната си възраст папата подскочи като ужилен. — В този момент решавам: Само още една погрешна стъпка, само още едно мъничко забавяне, и императорът ще бъде изключен от християнската общност и от Пресветата църква. Ще бъде отлъчен и никакво покаяние не може да го върне в лоното на Църквата.

Кардиналите пребледнях.

— Това значи война — тихо промърмори един от тях.

* * *

Бианка не си намираще място от вълнение. Наистина успяха да се качат на кораб от императорската флота. На борда имаше рицари и поклонници, матроси, коне и скромни товари с провизии. Името на кораба — „Клара“ — Бианка изтълкува като добър знак и непреднамерена препратка към игуменката Клара Сиенска от манастира на преподобните сестри от Бари. Сред пасажерите нямаше нито една жена, затова Бианка се върна към утвърдената си маскировка. Дватама с Лоренцо отново облякоха грубо тъкани поклоннически одежди, но не старите дрипи, а чисто нови наметки.

„Клара“ беше много по-голяма и по-елегантна от крайбрежния платноход „Стела марис“, който ги докара в Бриндизи. Наличните пари

не им стигаха за пътуването, но Бианка поработи за кратко като писар в църквата „Санта Мария“ и ѝ платиха в хранителни продукти и с някоя и друга монета.

Не срещнаха повече нито Хайнрих от Пасау, нито мъжа в черно. „Голям късмет“ — каза си Бианка. Въпреки това беше сигурна, че не са се отказали да ги издирват.

Лоренцо се примири с мисълта за далечното пътешествие до непознати земи. В Ориента едва ли го очакваше нещо по-лошо от сегашния живот на беглец. Безпокоеше го само растящото увлечение на Бианка по императора, преминаващо в екзалтираност. Изкушаваше се да каже, че младата жена е влюбена в монарха, но не си позволи да се изказва по такъв неуважителен начин.

Ден след ден Бианка говореше за Фридрих, искаше да узнае още и още за него и упрекуваше Лоренцо, задето не завързаха по-близо познанство с придворния лекар. Човекът все пак ги бе спасил от Хайнрих от Пасау. Лоренцо хладно ѝ напомняше, че тъкмо тя бе залъгала сарацина с една крайно невероятна история и в крайна сметка и двамата изпитаха облекчение, когато той се сбогува с тях.

— Прав си — признаваше тя и в следващия момент допълваше: — Но може би беше грешка.

Повече не видяха нито императора, нито личния му лекар. Ала императорската галера, превъзхождаща всички останали кораби по размер и красота, сега бе закотвена край Бриндизи и щеше да предвожда флотата.

Из града пълзяха слухове, че и Фридрих, и заместникът му Лудвиг от Тюрингия са болни от треска, но никой не бе наясно, доколко това е истина. Лоренцо знаеше от опит, че няма дим без огън, и се опасяваше от най-лошото, обаче, без да споделя тревогите си с Бианка. Защо да я тревожи, в крайна сметка той не разполагаше с нищо конкретно. „Щом всички кораби от императорската флота заедно с голямата галера отвързват въжетата, значи заболяването на владетеля или не е сериозно, или междувременно той е оздравял“ — така си помисли Лоренцо.

— Погледни, Лоренцо, отплаваме — ликуваше Бианка, опиянена от великолепната гледка на корабите.

Подухваше приятен, не твърде силен бриз, а гладката вода приличаше на огледало, с облекчение установи Лоренцо. Бианка

никога не бе виждала как потегля флота и с почуда установи, че корабите не плават с платна, а ги задвижват гребци, седящи на няколко етажа, разположени един над друг в трюма.

От трюмовете долитаха ритмични викове. Мъжете вдигаха и спускаха в такт веслата. Дългите дървени пръти се потапяха почти безшумно във водата, а появяха ли се отново, оставяха малки кръгове пяна подире си. Кораб след кораб бавно поемаше курс към открито море; „Клара“ също излезе ловко от пристанището.

В открито море вятърът духаше по-силно, отколкото в закътаното пристанище и един след друг корабите започнаха да разпъват платна. Бриндизи оставаше все по-далече зад тях, силуетът на града се стопяваше постепенно в мъглата.

Бианка вдишваше с пълни гърди въздуха, който ухаеше на тръпчива свежест и най-сетне я избавяше от гнилата смрад на града. Галерата на императора беше най-бърза и единствена имаше необикновени триъгълни платна, докато всички останали бяха с четириъгълни. Корабът на Фридрих пореше елегантно вълните и сочеше курса на останалите плавателни съдове.

Младата жена забеляза, че императорската галера напредва много по-бързо от другите. С мъка откъсна поглед от нея, за да погледне за последен път назад — към Бриндизи, към сушата, към Апулия.

В този момент тя оставяше всичко зад гърба си. Да, казваше се графиня Ланча, но това име имаше ли някакво значение за нея? Беше жена, загубила и семейство, и родина, и сигурността си. Заложил на карта всичко и досега не спечели нищо. „Не е вярно — обади се вътрешният ѝ глас. — Спаси живота си. Бягаш, но все още си свободна.“

Младата жена се загледа отново в кораба на императора и забеляза странните действия на моряците на борда с платната. Галерата забави ход и промени посоката си. И Лоренцо усети, че става нещо необичайно; моряците от съседните кораби също наблюдаваха изненадани галерата на Фридрих.

— Какво значи това? — попита Бианка.

— Не знам — отвърна Лоренцо, също толкова невеж в мореходството.

— Погледни, Лоренцо, корабът обръща!

Капитанът, застанал пред кормилото по средата на кораба, заповяда на един от хората си да се качи на мачтата, за да вижда по-добре.

Бианка сбърчи чело. Обзе я предчувствие, че се е случило нещо ужасно. Защо иначе галерата на императора ще се отклони от курса? Скова я леденостуден страх. Тъкмо се почувства щастлива и лека като перце, и несигурността я налегна като воденичен камък.

Другите кораби също забавиха ход, капитаните чакаха императорските заповеди. Всички бяха вперили поглед напред. Бианка и Лоренцо с почуда видяха как галерата свали императорския флаг и пое обратно.

Младата жена, цялата разтреперана, заговори един моряк:

— Защо корабът на императора обръща?

Морякът, гигант с яки ръце и набраздено от слънцето лице, се извърна към Бианка със сълзи в очите.

— Флотата ще продължи сама — отговори той.

— Но защо? Какво се е случило? — отчаяно попита тя.

— Ужасно нещастие — промълви морякът. — Императорът е мъртъв.

[1] Исторически регион в Италия на територията на днешна Тоскана, северната част на Лацио и западната част на Умбрия. През древността се наричал Етрурия, страната на етруските. — Б.пр. ↑

[2] Сарацини — номадски народи на Сирия, както ги наричат римляните. Впоследствие думата означава просто „арабин“, а средновековните християнски автори започват да я употребяват по отношение на всички мюсюлмани. (формулировка според Оксфордския речник на исляма). — Б.пр. ↑

[3] Фридрих II Хоенщауфен (1194–1250) — император на Свещената Римска империя от 1220 г., крал на Йерусалим, Германия, Италия, Бургундия и Сицилия (под името Федерико I). Син на Хенрих VI и Констанция Сицилийска, внук на Фридрих I Барбароса и крал Рожер II. Предвождал Шестия кръстоносен поход (1228–1229). — Б.пр. ↑

[4] Папа от 1227 до 1241 г. Сред основните му идеи е абсолютната власт на папата като върховен Божи служител. — Б.пр. ↑

[5] Замък в Северна Италия, днес руини, където през януари 1077 г. германският император Хенрих IV, отлъчен от Църквата и свален от власт, чакал унизително три дни, за да бъде приет и опростен от папа Григорий VII. — Б.пр. ↑

[6] Католически монашески орден, основан през 1098 г., когато се е отделил от бенедиктинците — Б.пр. ↑

[7] Абу Бакр Мухаммад ибн Закария ар-Рази (865–925) — Б.пр. ↑

[8] Абу Али Хюсайн ибн Абдаллах ибн Сина (980–1037) — Б.пр.

↑

[9] Известен на Запад като Ал-Захрави; смятан за баща на модерната хирургия (936–1013). — Б.пр. ↑

[10] Волиера — голямо ограждение за птици, което им осигурява пространство за летене. — Б.пр. ↑

[11] Албигойци или катарите („чисти“) — религиозно течение, възникнало в средата на X век и смятано от тогавашната Католическа църква за ерес. Центърът му е в Лангедок, днес в Южна Франция. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ

БОРБА ЗА ЩАСТИЕ

Джована отпи глътка вода и побутна с дървената вилица ухаещото на розмарин ястие към ръба на чинията. Не беше гладка. И без това у Беренгария сервираха само плодове, хляб и веднъж седмично риба. Беренгария беше свещенослужителка на албигойците, „свършена“ или „чиста“, както я наричаха вярващите. Почитаха я дълбоко, но за всички останали тя беше еретичка. А всеки заподозрян в ерес залагаше живот срещу вяра.

Слаба и съсухрена, Беренгария приличаше на чепато дърво. Никой не би предположил, че тази жена е родила шест деца и преди да се присъедини към албигойците, е била господарка на голямо графско имение. Сега живееше в скромна къща с други жени и макар да се молеха пламенно на Бог и Христос, отказваха да почитат папата в Рим. И изобщо, Беренгария и приятелките ѝ тълкуваха Библията малко по-различно от това, което Джована чуваше от свещеника, редовен гост в замъка на семейство Ланча.

Джована познаваше Беренгария от няколко години; двете се ценяха и уважаваха взаимно. Джована никога не би се осмелила да изпитва други, по-дълбоки приятелски чувства, защото не забравяше, че Беренгария е благородница по рождение, а тя — обикновена селянка. Ако не беше дойка на графиня Бианка, никога нямаше да види благородническа спалня отвътре.

Потръпна при мисълта за замъка на граф Манфред и поспециално за покоите на Бианка. Джована опипа предпазливо нараненото си око — още я болеше въпреки лечителските умения на Беренгария. Коричката от раната на слепоочието ѝ падна, но останалият под нея розов белег я караше при всяко мигване да си спомня за онази ужасна нощ, преобърнала живота на трима души — Бианка и Лоренцо се превърнаха в бегълци, а тя бе принудена да се крие и всеки ден да трепери за живота си.

„Мъничката ми Бианка“, въздъхна тя и впери отчаян поглед в албигойския кръст на стената, чиято съвършена симетрия все още я объркваше, макар вече от седмици да бе свикнала с вида му. Кръстът, на който бе умрял Христос, поемайки върху себе си всички грехове, не е с четири равни страни. Тя възприемаше албигойските кръстове като леко богохулни, но после си казваше, че Беренгария и сподвижничките ѝ вършат само добрини. „Къде си, Бианка?“ — прошепна Джована и се опита да отпъди тревогите. Племенникът ѝ Лоренцо е умен и смел, успокояваше се тя. Той ще закриля Бианка, дори това да му коства живота.

За момент се пренесе мислено към замъка и чу гневния глас на граф Манфред да заповядва на сестра си да му се подчини. Съдбоносните събития от онази нощ несъмнено са докарали неприятности и на него, но това не тревожеше Джована. Нещо повече, кротката иначе дойка желаше на графа да пукне и да изгние, в крайна сметка и той носеше отговорност за разигралата се трагедия. Кой избра Енцио Пучи за съпруг на Бианка? Манфред, никой друг.

Нощем тя бродеше насън по мрачните коридори на огромния замък и гневно скърцаше със зъби. Беренгария често я будеше, защото шумът плашеше другите жени.

Джована проклинаше брата на Бианка заради неговите безскрупулни кроежи и благодареше на Създателя, заедно бруталният удар на Енцио Пучи не я ослепи напълно. Какво оставаше на една полусляпа възрастна жена — нищо освен да стане просякиня, а за повечето стари и безпомощни хора това означаваше сигурна смърт.

— Защо не се храниш, Джована? — попита Беренгария, влизайки през тясната врата, толкова ниска, че високата слаба жена се наведе. — Ние, албигойците, вярно, не придаваме особено значение на толкова профански неща като яденето, но пък и не бива да гладуваш. Трябва да се погрижим да укрепнеш. Не се знае кога ще открият скривалището ни.

— Какво имате предвид, Беренгария?

— Градските старейшини все още търпят нашата вяра, но още утре може да започнат да ни преследват. Хиляди наши братя и сестри загинаха в Лангедок. Изгориха ги живи. Разбери, Джована, предлагам ти убежище, но то е несигурно. Нищо не е сигурно в тези времена.

Джована кимна и отпи малко вода; пред страха от бъдещето устата ѝ пресъхваше, дори не можеше да преглъща.

— И къде ще отидете, ако старейшините ви прогонят извън градските порти? — попита тя свещенослужителката.

Беренгария не отговори. Джована я погледна в очите и там видя толкова дълбока тъга, че импулсивно я хвана за ръката, сякаш с докосването си можеше да ѝ вдъхне мъничко надежда.

Свещенослужителката се усмихна.

— Добра душа си ти, Джована, благодаря ти. От двайсет години сме подложени на безмилостни гонения. Нима кралят на Франция не изби достатъчно мъже, жени и деца? Не, сега и папа Григорий ще продължи да ни преследва.

— А императорът? — попита Джована. — Нали го смятат за справедлив мъж?

— Императорът ли — с горчивина отвърна Беренгария, — вярно, той закриля сарацините и евреите в Сицилия, обаче заповяда да ни изгарят на кладата. Не можем да разчитаме на императора. Ако Бог е милостив към нас, ще изпълним задачата си, но животът на всички ни тъй или иначе е в Божиите ръце.

— И коя е задачата, която искате да изпълните на всяка цена?

— Джована, аз съм свещенослужителка, от „чистите“. Мой дълг е да водя хората към Бог. Които вярват в стареца от Рим, са на погрешен път.

Джована се уплаши и бързо се прекръсти.

— Това са думи срещу нашия Бог, Беренгария — прошепна тя. — Не бива да говорите така. Загубени сте, ако някой ви чуе.

Свещенослужителката на албигойците се изправи гордо и изгледа сериозно Джована.

— Говоря каквото ми диктува съвестта. Нима ще наречеш начина на живот на мнозина църковни мъже в Рим християнски? Те пиянстват, развратничат и пет пари не дават за повелите Христови. Не, това не е моята Църква.

Никога досега Беренгария не бе говорила така. Джована не беше виждала спокойната и разсъдлива жена да се разпалва толкова. Очите ѝ хвърляха искри, костеливите ѝ пръсти се свиха в юмруци; изправена като свещ, Беренгария заприлича на отмъстителка на истинската вяра,

на небесна боркиня, която — за разлика от кръстоносците — тласкаше хората към Бог не с меч, а със слово.

Джована въздъхна. Чувстваше, че рано или късно Беренгария ще се озове в голяма опасност.

— Къде ще отидете, когато се наложи да напуснете тази къща, а може би дори и Торино? Кой ще ви помогне, след като всичките ви братя и сестри също ще се страхуват за живота си? Умолявам ви, Беренгария, бъдете внимателна, не се доверявайте никому.

— Мой дълг е да разпространявам вярата си — свещенослужителката на албигойците се поуспокои и се усмихна на Джована. — Ще направя каквото трябва да направя. Никой човек на този свят няма да ми попречи. А ако Бог пожелае да умра, нека бъде тъй.

Джована кимна. Достатъчно добре познаваше Беренгария, за да знае, че говори сериозно. Тя нямаше да се отрече от вярата си дори ако я заплашваше смърт сред пламъци. Свещенослужителката поднови разговора.

— Ще отговоря на въпроса ти. Ако наистина ни принудят да напуснем Торино, което, честно казано, не ми се вярва да се случи, ще поемем на юг. Имам приятели във Фоджа, там ще ни приемат.

Джована я изгледа учудено.

— Но нали казахте, че императорът няма да ви осигури закрила?

Беренгария вдигна презрително вежди.

— Императорът си построи дворец във Фоджа и понякога обича да прекарва няколко седмици там. Е, й? Какво всъщност знае той за града? Абсолютно нищо. Фоджа е идеалното скривалище. Точно в устата на лъва. Няма ли да си изядеш рибата?

Джована разсеяно поклати глава.

— Не, не съм гладна. Специално заради мен ли купихте пъстърва? Не съм ви виждала да ядете нищо животинско.

— Не ядем месо и не пием мляко, но за рибата правим изключение. Успокой гузната си съвест, пъстървата не е доплувала на торинския пазар специално заради теб.

Джована се засмя, в последно време това й се случваше много рядко. Свещенослужителката също се усмихна и в този кратък миг на безгрижно веселие Джована реши да престане поне засега да се тревожи за албигойците, още по-малко за себе си. За момент изключи

от мислите си дори Бианка и продължи да се кикоти като девойче, след като Беренгария отдавна бе затворила вратата зад гърба си.

* * *

Септемврийското слънце бавно изчезна зад обагрения в оранжево хоризонт, но и смрачаването не донесе желаната прохлада. Измина един горещ и душен ден. Граф Манфред Ланча проклинаше тихичко дългата си наметка от тежка коприна, която носеше само по специални поводи. От опит знаеше, че под нея става непоносимо горещо. Капчици пот избиха на челото му и се стекоха по орловия му нос. Копнееше за чаша добре охладено вино.

От седмици нямаше ни вест, ни кост от сестра си Бианка и не беше сигурен дали въобще му се иска да чува повече за нея. Гневът му още клокочеше. Тя съсипа всичко изградено от него. Бароните, с които по-рано ходеше на лов, го отбягваха. Могъщото семейство на Енцио Пучи се отнасяше към него с открита враждебност. Само и единствено на изкуството на лекаря, спасил по магически начин живота на Енцио, трябваше да благодари, че родът Пучи още не е опустошил земите му, замъкът продължава да е негова собственост, а главата му не е набучена на нечия пика.

Енцио оцеля, но беше далеч от оздравяването. Ножицата, която Бианка беше забила в гърба му, бе увредила сериозно мускулите му, всяко движение му причиняваше страхотни болки. Цяло чудо беше, че избраният от него годеник на сестра му изобщо е жив, смяташе Манфред.

Днес Енцио най-после щеше да напусне замъка на семейство Ланча; от една страна, Манфред изпитваше облекчение, от друга, го изпълваха страх и ужас. Събитието, разбира се, трябваше да бъде отбелязано по подобаващ начин: само в чест на Енцио той наметна на раменете си пелерината на рода Ланча с избродирания семеен герб: кон, изправен на задните си крака, а от двете му страни — ловни соколи в полет.

Празничната наметка намирисваше на мухъл, но пък се отличаваше с извънредно богата украса. Златна нишка увенчаваше долния край, а около деколтето бяха избродирани великолепни звезди.

Пелерината бе изработена по поръчка на дядо му; осланяйки се на поетичната си фантазия, той бе дал съответните указания на шивача и бродирачките. Според Манфред скъпоценната одежда беше прекалено префърцунена, почти женска, и той я носеше с крайно неудоволствие. Поводът за днешната вечер обаче бе толкова необичаен, че колкото и да му се искаше, нямаше как да я остави да лежи в богато украсената с резба кедрова ракла.

Манфред отметна раздражено краищата на пелерината с надежда да се поразхлади. Не беше страхливец. Беше готов да се изправи срещу всякакъв противник — било на лов, било в битка. Беше убивал вълци с копие то си и рицари с меч то си. Имаше мускулести крака и ръце и без да е висок колкото Енцио, вече многократно го бе побеждавал на турнири.

Мъглявото мъжко приятелство, зародило се от съвместни турнири, лов на вълци и гуляи, прерастващи в оргии, накара Манфред да се размечтае за нещо повече. Кроеше амбициозни планове — Енцио да му стане зет. Е, щеше да пожертва сестра си заради мъж, според когото една жена не струва повече от крава — лош късмет за Бианка, но това не биваше да му попречи да умножи влиянието и богатството на фамилията Ланча, още повече че положението със семейните финанси не беше никак розово.

От седмици си блъскаше главата да измисли нов план. Вече не вярваше, че Бианка ще оцелее след бягството. Шпионите на Енцио отдавна бяха по следите ѝ, а Хайнрих от Пасау щеше да прибегне най-безскрупулно до всякакви средства, само и само да постигне целта си. Ако още не бе попаднала в ръцете на кръвожадни разбойници или на прегладнели наемници, ако още не бе мъртва или в плен, Бианка нямаше никакъв шанс да се изплъзне на Хайнрих от Пасау. Той щеше да я гони и преследва, както соколът преследва плячката си — тихо, но смъртоносно. Вътрешно Манфред отдавна се бе сбогувал със сестра си.

Да, през първите дни след нейното изчезване той направо ѝ желаше смъртта. Вече нямаше думи, за да проклина сестра си. Наричаше я с всички позорни имена, които му идвах на ум. Ала след време се поуспокои и започна мимо волята си понякога да усеща леко, болезнено пробуждане в сърцето, когато си мислеше за нея. Много внимаваше това да не му се случва прекалено често, но ако трябваше

да бъде честен, неговата сестра бунтарка му липсваше. Е, поне малко. Дали съжеляваше за случилото се? Може би, но не обвиняваше себе си за разигралата се трагедия.

„За всичко е виновна Бианка“ — промърмори под нос Манфред.

Свечеряваше се. Отпрати се към голямата рицарска зала, където щяха да отпразнуват оздравяването на Енцио и сбогуването му със замъка на рода Ланча. За първи път след онази злощастна нощ през юли организираше празненство; покани дори музиканти, за да поддържат Енцио в настроение.

От залата се носеше мелодия на лютня. С приближаването си Манфред я чуваше все по-ясно. „Колко различна е тази вечер“ — помисли си той. Дружбата му с Енцио отстъпи пред едно опасно недоверие, а самият Енцио вече не си правеше труда да спазва и най-елементарните правила на учтивост. Опитите на Манфред да си поприказва с някогашния си приятел за старите времена се проваляха, защото Енцио бе издигнал около себе си стена от мълчание. В тишината, възцарила се между двамата, дебнеше нещо зло, подмолно.

Манфред се чувстваше като ловец, който не подозира, че дебнейки да убие вълка, звярът всъщност се промъква бавно зад гърба му, и докато той се оглежда зорко в гората за жълтите очи на хищника, онзи вече незабелязано се готви за скок. Храбростта му се сломи през седмиците, когато Енцио, тежко ранен и бълнуващ от треската, се бореше за живота си в една от стаите на замъка. Енцио щеше да потърси отмъщение — и в крайна сметка щеше да постигне своето. Лютните нямаше да успеят да внесат хармония в това празненство, беше убеден Манфред.

Поспря за миг и си пое дълбоко дъх, преди да се изкачи по витата каменна стълба към рицарската зала. Показах ли сега, че се страхува, значи беше загубен. Стисна треперещите си ръце в юмруци, после разпери пръсти, за да се отпусне. Прочисти гърло, да не би с дрезгавия си глас да издаде колко е несигурен; още веднъж пое дъх и отвори вратата.

— Виж ти, виж ти, изисканият граф Ланча!

Поздравът на Енцио преливаше от насмешка и подигравка, усмивката му бе изкривена. Той не седеше, а почти лежеше на един от солидните дървени столове с високи облегалки за ръцете. Личеше си, че изпитва болки, но очите му не отразяваха мъката, която му

причиняваше раната на гърба — не, от тях говореше омраза. Острата му телесна миризма, обгръщаща го като щит, не бе станала по-добра поради многото лекарства за облекчение на страданията му. Напротив. Повече от всякога граф Тусция смърдеше на мокра козина.

— Енцио — отвърна Манфред, — уверявам те, че никой друг не се радва на оздравяването ти, колкото мен. Хайде да празнуваме, задето всичко се обърна към добро.

Енцио отметна глава и се изсмя.

— Към добро?! Винаги си имал странно чувство за хумор, драги. — Смехът секна рязко, Енцио гаврътна на един дъх чаша вино. По бузите и челото му изби издайническа червенина.

— Енцио — опита се да го умилостиви Манфред, — знам, че в моя дом бе извършена ужасна несправедливост към теб, която никога няма да успее да поправа. Но ти си жив. Само това има значение.

— Жив съм. — Енцио тресна чашата си върху масата и презрително попита: — На това живот ли му викаш? А? Това ли си представяш под живот?

— Чуй ме, Енцио...

— Почакай, не съм свършил. Сигурно трябва да ти благодаря, че сервираш вино и печен глиган и каниш някакви жалки свирачи? — Гласът на Енцио се извиси и премина в крясък, сравним с гневния рев на елен. — Край! — извика той. — Край на това дрънкане!

Яростно запокити чашата си към музикантите, уцели една лютня и тежкият бокал разби крехкото дърво на инструмента. Музиката тутакси замлъкна, смутените и уплашени музиканти се озъртаха за помощ, но никой не помръдваше. Рицарите и слугите стояха като вкаменени. Всички погледи бяха вперени в граф Ланча и в човека, тутакси платил за невъздържаността си, превивайки се от болка.

Манфред се опита да овладее гласа си.

— Енцио, моля те, позволи ми да ти кажа...

Млъкна, защото Енцио се разтърси от пристъп на кашлица; от дясното ъгълче на устата му потече струйка вино. Направи крачка към него, но Енцио с мъка протегна ръка да го възпре.

— Не се приближавай до мен — изпъшка той. — Виждаш ли сега как живея? Разбра ли най-после? Аз съм инвалид. Пачаврата-убийца, тъй наречената твоя сестра, ме осакати с проклетата си ножица. Не мога да яздя, не мога да се бия, дори не успях да обладая

нито една твоя слугиня. Това не е никакъв живот — ревна Енцио. — Дори горските зверове имат по-добър живот от мен. Хайде, отиди в гората и ще видиш. — Той избухна в горчив смях. — Дивият шопар получава от живота повече, отколкото могъщият Енцио Пучи. И виновна за това е една проклета курва.

— Бианка е...

— Млъкни! Не произнасяй това име в мое присъствие. Никога! — Енцио се наведе над масата, доколкото му позволяваше болката. — Ще я намеря. И няма да я убивам. Не веднага. Но ще се моли да е мъртва.

— Енцио, говориш за моята сестра. В моя дом.

— Ако имаш предвид този скапан замък, ще се погрижа скоро вече да не е твой.

Смутените музиканти, забили поглед в земята, безмълвно се молеха час по-скоро да им позволят да си приберат инструментите. Само страхът от нов гневен изблик на граф Пучи ги приковаваше да стоят по местата си. Рицарите, поканени от Манфред за изпращането на Енцио, също изгубиха ума и дума.

Манфред познаваше Енцио достатъчно добре, за да знае, че в такива моменти той е непредсказуем. Със собствените си очи бе видял как в необуздания си гняв преби до смърт един от оръженосците си заради съвсем дребно невнимание — простим грях, който всеки друг би отминал великодушно. Тогава не одобри постъпката му, но и не помогна на оръженосеца, а само гледаше как Енцио дава воля на гнева си — с фатален край за момчето, чието „престъпление“ се състоеше в това, че не се било грижило за меча на своя господар, както той искал.

И не само поради тази причина Манфред предпочете да си замълчи. Просто не знаеше какво да каже на някогашния си приятел. Сега пред него седеше смъртен враг. В това отношение Бианка свърши отлична работа.

Един от доверениците на Енцио, Умберто Челана, пристъпи към граф Пучи:

— Нямайте грижа, Енцио, ще открием тази пачавра. Хайнрих от Пасау е по петите ѝ, а вие знаете, че той преследва пляката си като гладен хищник. Много го бива в ловуването. Тя ще влезе в капана му.

Енцио го изгледа мрачно.

— Знам, че ще я открие — изсъска той. — Да не ме мислиш за глупак? Дръж си езика зад зъбите, да не ти го отреже някой.

Умберто — дребен, грозноват мъж с остър като бръснач ум, не отстъпи.

— Не хабете енергията си с безсмислен гняв, Енцио. Лекарят казва, че след няколко седмици отново ще яздите. Силата, която ви направи непобедим на площадката за турнири, ще се завърне. Опиянявайте се от отмъщението, но не прибързвайте. Изчакайте да му се насладите. А после го изпийте до дъно...

— Може и да си прав — изръмжа Енцио и се ухили на Умберто. — Ти винаги си най-умният от всички ни. Хайде тогава, да прием. Ей, донесете ми нова чаша!

Манфред почувства как напрегнатото настроение в залата се промени. Музикантите вдигнаха от пода инструментите си, слугите донесоха нови димящи блюда — печен волски бут и месо от глиган, ухаещи на най-различни подправки. Разговорите се подновиха, тук-там дори се чуваше смях.

— Слава на Бога — прошепна почти беззвучно Манфред и чак тогава усети, че през цялото време беше затаил дъх. Най-послед въздъхна с облекчение.

— Приятели мои — извика полупияният Енцио, — елате и седнете до мен. Това е последната ми вечер в този убийствен замък. Какво ще кажеш, Умберто, дали да го сринем със земята?

— Добра идея, обаче се опасявам, че той ще се срути преди това от само себе си.

Енцио избухна в смях:

— Знам защо толкова те ценя. Много си прозорлив, направо незаменим. Драги ми Манфред, Умберто, както винаги, е прав. Съборетината на твоите предци не заслужава хората ми да си губят времето с нея.

Лицето на Манфред остана неподвижно. Страхуваше се от гнева на Енцио, но не очакваше толкова много омраза. Не само Бианка бе загубена, но и той, и всички в дома му. Граф Ланча, достатъчно умен, взе насериозно намеците на Енцио. Предупреждението прозвуча ясно. Тук той вече не се намираше в безопасност, вече не можеше да разчита и на бившите си приятели и бойни другари. От този миг беше сам.

Манфред наблюдаваше как компанията благородници се напива с неговото вино и въпреки това го обиждат и заплашват. Усети горчилка в устата си, все едно бе отпил от билковите отвари на медика. Енцио щеше да го убие, а всички останали щяха да гледат. И после никой нямаше да потърси отговорност от Енцио.

Тежкото землисто вино с несравним аромат на дърво и череша създаваше все по-приповдигнато настроение в залата, глъчката се усилваше, а някои мъже започнаха да викат слугините. Жените знаеха какво предстои, в крайна сметка не за първи път се събираха пияни рицари в този замък. Техният господар, граф Ланча, очакваше от тях да са в услуга на мъжете. Така беше открай време.

Манфред престана да обръща внимание на обкръжението на Енцио Пучи, мислите му запрепускаха бясно. Къде може да отиде, ако му се наложи да напусне родните места? Там, където се срещат всички рицари, чиито замъци са затънали в дългове или разрушени — в някой кралски двор.

Кралят на Франция водеше война северно от Пиренеите. Той не би отблъснал един кален в битките рицар. Отвъд Алпите, по студените германски земи, се разпореждаше Хайнрих, синът на император Фридрих. Манфред потръпна при мисълта за Севера. Въпреки това пътят през Алпите му се стори най-сигурният. Не завинаги, за няколко години може би, докато гневът на Енцио се уталожил, а жаждата му за мъст бъде задоволена. Тази мисъл му донесе утеха.

— Ей, Фабриса, ела при мен — повика той една от младите прислужнички в кухнята.

Тя седна в скута му, а той без колебание бръкна в дълбокото ѝ деколте и погали гърдите ѝ. Ощипа палаво едното зърно и прошепна в ухото ѝ:

— Хайде, красавице, имам повод за празнуване.

* * *

От дни флотата плаваше по безбрежното море. Нежни като воали облаци покриваха небето, а малки коронки от пяна белееха по вълните — още от сутринта времето обещаващо поредния слънчев ден с подходящия западен вятър, та корабите да развият най-добрата и най-

подходящата скорост. Капитанът доволно определяше курса по звездното нощно небе. Не се забелязваха никакви признаци за лошо време, дъжд или буря. Напротив — очертаваше се спокойно пътуване, гарантиращо успешно пристигане. Направо детска игра за кораб като „Клара“.

Бианка усети вкус на сол върху устните си. Вятърът милваше кожата ѝ. И въпреки това тя възприемаше яркото слънце и дружелюбното синьо море като подигравателен отговор на природата спрямо чувствата на хората на борда.

Всъщност би трябвало небето да плаче, морето да се бунтува и вятърът да бучи. Никой поклонник не поглеждаше с радост на изток, където се намираха Светите земи. Суровата красота на скалистите острови, пръснати из морето, не будеше у никого възторг от онази непозната страна, която искаха да открият и завладеят заедно. Черна меланхолия владееше поклонниците, дори екипажът, врял и кипял, загуби настроение за обичайните си груби шеги. Неестествена тишина цареше по всички кораби от флотата.

— Погледни, Лоренцо — Бианка посочи към водата. — Прекрасни са, нали?

— Наричат ги делфини — поясни Лоренцо, междувременно понаучил от екипажа на „Клара“ това-онова за многобройните морски обитатели.

Най-малко двайсет от тези елегантни плувци скачаха по вълните. Човек чуваше гласовете им и песента им; в ушите на Бианка тя звучеше като смях на омагьосани души.

— Делфините следват корабите и им носят късмет. Някои народи ги почитат като свещени животни.

— Вярваш ли, че ще ни донесат късмет?

— Колкото до пътуването, да, така изглежда. Нито едно дъждовно облаче не се вижда надлъж и нашир. Но иначе? Не знам. Аз съм само един обикновен соколар.

— И човек, на когото може да се разчита — топло допълни Бианка. Изглежда го, усмихна се тъжно и докосна нежно ръката му. — Без теб нямаше да успеем да избягаме. Благодаря ти, Лоренцо. Никога няма да забравя какво направи.

Лоренцо усети как по загорелите му от слънцето бузи изби червенина и от притеснение не знаеше какво да отговори.

— Всичко е наред, Лоренцо. Много добре знам колко много направи за мен.

Двамата потънаха в размисъл. По някое време Бианка наруши тишината:

— Какво прави една войска без водач?

— Моля? — стресна се Лоренцо.

Въпросът на Бианка го изтръгна от мечтите му и той я погледна недоумяващо.

— Войска без водач. Или ще кажа: кръстоносен поход без император.

— Не ви разбирам, графиньо.

— Помисли, Лоренцо — нетърпеливо го подкани Бианка. — Ето ни тук с цялата флота наред морето. Рицари, поклонници, моряци, всички сме тръгнали срещу езичниците. Но кой издава заповедите?

— Ами... наместникът на императора.

— Божичко, Лоренцо, колко бавно загряваш днес. Наместникът на императора за този поход се казваше Лудвиг Тюрингски. Знаем какво се случи с него.

— Права сте. Треската покоси ландграфа.

— Най-последно ме разбра. А сега се мълви, че и императорът бил мъртъв. Корабите, които придружаваха неговата галера, поеха курс към брега. Та кой, значи, предвожда този кръстоносен поход?

— Някой от приближените на императора — предположи Лоренцо. — Във всеки случай все някой е поел командването.

Бианка тайно се удиви на непоклатимата му вяра в разума на другите мъже. Бяха я научили, че мъжете са предпочитаният от Твореца пол, но собственият опит с някои от тези брадати създания вече ѝ вдъхваше известни колебания. Да, бяха силни и я превъзхождаха физически. Мнозина се отнасяха към нея учтиво, по рицарски, но по природа мъжете си бяха невъздържани и подвластни на прищевките и похотта си.

Бианка стигна до убеждението, че е по-добре жената да се опира на собствените си възприятия, а не непременно на мнението на някой мъж. Знаеше, че тази мисъл е почти еретична, затова предпочиташе да я запази за себе си. Лоренцо, макар верен и добродушен, в крайна сметка — беше убедена — винаги щеше да има по-малко вяра в силите

на една жена, отколкото на мъж. Дори когато ставаше въпрос за графинята. Или може би именно защото е графиня, додаде мислено тя.

Как бе протекъл животът ѝ досега? Вярно, беше научила много от монахините, но едва сега опознаваше истинския живот. Всяка селянка или тъкачка знаеше повече за него.

— Значи, смяташ, че всичко ще продължи както досега? — обърна се към Лоренцо тя. — Сякаш нищо не се е случило? Сякаш императорът е още жив и води своите кръстоносци към Светите земи подобно на ангел на отмъщението, размахващ огнен меч?

— Не знам. Защо питате?

— Защото се тревожа за нас, драги ми Лоренцо. Кой ще окуражава мъжете, когато тръгнат на бой? Спомни си словото на императора на големия площад в Бриндизи. Всички го гледаха в устата като омагьосани.

— И какво общо има това с нас?

Бианка го изгледа наистина.

— Замислял ли си се някога, че нашите рицари може и да не преминат победоносно през Светите земи? Че техните християнски мечове може да се окажат тъпи в сравнение със сабите дамаскини на сарацините?

Лоренцо се вторачи изумен в нея.

— Разправят — продължи тя, — че острието на дамаскинята разсичало във въздуха копъринена кърпа, толкова добре било наточено.

— Откъде знаете? — прошепна Лоренцо.

— Подслушах двама рицари — без увъртания призна Бианка. — Страхуват се, много се страхуват.

— От езичниците ли?

— Изглежда и сарацините умеят да се бият. Султанът също имал голяма войска, казват. Рицарите са отчаяни и обезверени без върховното командване на императора. Какво ще стане с нас при това положение, Лоренцо?

Младежът посегна да сложи утешително ръка върху рамото на Бианка, но се опомни — не му се полагаше подобна близост. Вярно, от седмици бяха заедно в това извънредно опасно пътешествие, отблъснаха нападения и покушения, но въпреки това той си оставаше соколарят на графиня Ланча, а не нейният довереник.

— Няма как да се върнем, графиньо, остава ни само бягството напред.

— Замълчи. Не е нужно да ми съобщаваш очевидното.

В такива моменти Бианка се държеше като непристъпна благородница. Въпреки мръсните одежди на поклонница и сплъстената коса, въпреки че инак бледата ѝ кожа бе изгоряла от слънцето, сякаш е ратайкиня на нивата, тя си оставаше горда като същинска кралица.

Лоренцо се уплаши да не я е ядосал и смутено замълча. За него Бианка беше най-красивата жена, създадена от Господ. Възхищаваше ѝ се и дори мъничко я обичаше, макар че би предпочел да умре, отколкото да признае чувствата си пред когото и да било. Близо до нея той изпитваше смесица от страх и блаженство, която разтърсваше душата му и изостряше всичките му сетива. В присъствието на Бианка в него се разстиляше топлина и някакво трептене в стомаха го караше да се черви от срам, но това бе напълно неподвластно на волята му.

— Простете, графиньо, думите ми бяха глупави.

Бианка му се усмихна по своя си неподражаем начин и Лоренцо въздъхна с облекчение.

— Смятам — събщи тя, — че беззащитните поклонници са лесна плячка за сарацините. Трябва ни меч.

Лоренцо отправи отчаяна молитва към небето. Не беше майстор на меча, а Бианка бе твърде слаба и крехка, за да носи тежки, непрактични железни оръжия.

— Обаче не разполагаме с меч — възрази той. — Пък и едва ли някой сарацински занаятчия би ни изковал оръжие.

— И за това съм помислила. Ще си го откраднем.

— Това е невъзможно.

— Напротив.

— Невъзможно е.

— Не!

— Невъзможно е.

— Не смей да ми противоречиш!

Лоренцо заби поглед в корабните талпи, поклащащи се нагоре-надолу в лекия ритъм на вълните. Божичко, как посмя да възрази на господарката си! Беше непростимо. От друга страна, знаеше, че всякакви необмислени действия в чужда страна, когато на практика си заобиколен от врагове, водят до затвор и дори до мъчителна смърт. Да

откраднат меч! Как ще стане? Никой рицар не допуска да му отнемат меч, докато е жив. Да убият човек, за да извършат подла кражба? Не, той, Лоренцо, не е способен на това, да не говорим за Бианка.

— Добре — съгласи се младежът. — Да измислим план.

— Вече съм го измислила.

Бианка прочете в очите на Лоренцо смесица от възхищение, недоумение и загриженост. „Ах, Лоренцо — помисли си тя, — хич не умееш да прикриваш чувствата си, колкото и да се стараяш.“ Оценяваше страховете му за нея и уважаваше тайната му влюбеност. Лоренцо притежаваше хилядократно повече рицарски добродетели от всички мъже с благородническа кръв, които бе срещала в замъка на рода Ланча. Изпитваше дълбоки приятелски чувства към соколара и тези чувства щяха да траят, докато е жива.

— Е? — попита Лоренцо.

— Какво е?

— Вашият план.

Бианка се приближи плътно и почти долепи устни до лявото му ухо.

— Тук, на кораба, е прекалено опасно — едва-едва прошепна тя. — Ще изчакаме да слезем на сушата. После ще се присъединим към някоя група рицари. Като заспят, ще си вземем меч.

Лоренцо се разочарова. Очакваше повече от острия ум на Бианка.

— Простете, графиньо, ама това не е никакъв план.

— Тъй ли? И защо?

— Рицарите са винаги нащрек, очакват нападения и се редуват да стоят на пост. Няма да ни се отвори случай да ограбим някого.

— Не бой се, те ще спят дълбоко.

Лоренцо я погледна въпросително.

Тя извади, скрито в подгъва на ръкава си, шишенце.

— Какво е това?

— На какво ти прилича?

Лоренцо посегна ужасено към шишенцето.

— Графиньо, да не е... отрова?

— Моят добричък, глупавичък Лоренцо, да не очакваш графиня Ланча да се превърне в отровителка? Няколко капки — и рицарите ще

сънуват приятни сънища, а на следващата сутрин ще се събудят живи и здрави.

— Ама...

— Тихо! Даде ми го корабният готвач, начетен мъж, умен почти колкото леля ти Джована — прошепна Бианка.

Далече на хоризонта се очерта бреговата линия, все още неясна, въпреки кристалночистия въздух.

— Всемогъщи Боже — възкликна Лоренцо, — това ли са Светите земи?

— Глупак! — изръмжа в отговор на благоговейния възглас на младежа един моряк, застанал до устройството за управление на платната. — Този остров там се нарича Кипър.

* * *

В техническо отношение сградата беше перфектна, гениална конструкция от римско време, не загубила нищо от своята функционалност през вековете.

През вход, украсен с великолепни бели колони, се влизаше в просторна зала. Изкусни мозайки от лапис лазули покриваха светлия под. От равни разстояния в кръглата зала започваха коридори, към които се влизаше през арки, опрени на колони.

Коридорите пък водеха към нови и нови зали, някои дотолкова пълни с пара, че човек не виждаше краката си.

В други зали се намираха басейни — едни с гореща вода, други със студена. Покрай стените имаше кушетки от мрамор и дърво. Разнасяше се омайното ухание на ароматни масла, салвия и мента.

Най-хубавото обаче беше отоплението в сутерена, откъдето се регулираше температурата в цялата баня. Врялата вода, извираща от земята, преминаваше отдолу по система от тръби. Бяха предвидени и допълнителни огнища да отопляват едно или друго помещение. Под цялата баня имаше подземия — едно наистина майсторско постижение на римските архитекти.

Открай време Карим изпитваше дълбоко уважение към всякакви виртуозни способности, а тайната му страст беше архитектурата, независимо към коя вяра и култура принадлежеше. Мислено се

поклони пред конструкторите на *балнеума* в Поцуоли, недалече от Неапол и от университета на Салерно, точно срещу остров Ишия.

Той седеше на дървена скамейка в *судаториума* — парната баня, която гонеше от него излишните течности. Позволи си малкия лукс с едно силно съкратено термално лечение, просто не му оставаше време да се възползва от всичките удобства на *балнеума*.

Обикновено тук се лекуваха стотици болни с надеждата да получат облекчение на ставите, да понамалят болките в кръста или стомаха и да постигнат общо укрепване на организма. В момента обаче обществената баня бе затворена за посетители, а достъп до нея имаха само най-доверените лица от императорския двор. Пред всички входи стояха въоръжени пазачи, дори бръснарите, които обичайно предлагаха услугите си тук — подстригване и вадене на зъби — бяха принудени да се лишат от доходите си. Един от най-могъщите мъже на света бе дошъл да възстанови силите си край минералните извори.

Карим се радваше на горещината и реши да ѝ се наслади още малко, преди да се хвърли във *фригидариума* — басейна със студена вода. Поглади си мускулестите ръце и торса, който винаги бръснеше грижливо. Презираше мъжете от Севера — миеха се рядко и излъчваха неприятна миризма, а в космите на гърдите им се въдеха бълхи и въшки. За него си оставаше загадка защо християните са скъсали с традицията на римляните и не дават пет пари за хигиената. За пореден път пое с пълни гърди горещия въздух, изправи се, уви хлабаво ленената кърпа около бедрата си и излезе от *судаториума*. Приятно хладен въздух го съпроводи по пътя към *фригидариума*.

Във всички коридори и зали на *балнеума* температурите бяха приятни. Лекарите и техните помощници, отговорни за *балнеума*, имаха грижата всички болни, желаещи да оздравеят тук, да получат най-доброто обслужване.

Карим махна кърпата и разкри тяло, съперническо на всяка статуя на гръцки бог. Гмурна се елегантно в басейна със студената вода, изскочи запъхтян на повърхността и отново се потопи с грацията на делфин. Шокът от студената вода изведнъж изостри сетивата му. Като лечител знаеше, че сега порите на кожата му, отворени в парната баня, ще се затворят. Тялото му бе изхвърлило с потта всички вредни вещества и той почувства прилив на сили.

Излезе от басейна, подсуши се и се запъти към стаята с благовонните масла, където един помощник му направи масаж на гърба. В почти безлюдния *балнеум* Карим се чувстваше особено приятно, защото му се предоставяше рядката възможност да се унесе в мисли.

Кръстоносният поход на императора, който Фридрих по ред причини искаше да започне час по-скоро, се провали безславно, факт, който и най-умелият дипломатически език не можеше да преиначи и разкраси. „Някой циник би казал, че християнският бог явно няма особен интерес към борбата срещу езичниците“ — помисли си Карим. Напротив — небето изпрати на рицарите и поклонниците премного злини, всяка от тях достатъчна да осуети амбициозните планове на императора: непоносима жегата, недостиг на вода, треска, която се разпространи със светкавична бързина и се превърна в смъртоносна епидемия. Безброй смели и не толкова смели мъже умряха, без да стъпят в Светите земи. Карим наричаше това ирония на съдбата.

Гърбът му лъщеше от маслото, всичките му мускули се отпуснаха. Сарацинът благодари на своя помощник — нубиец с кожа, черна като абаносово дърво. Доверяваше се сляпо на опитните му ръце. Със скоростта на вятъра човекът наместваше раменните стави на рицарите, често изместени в битките, но откриваше и по-дълбоко разположени болни мускули и с уверена хватка ги подготвяше за следващия бой.

Карим уви кърпата около тялото си. Достатъчно си подремна под опитните ръце на нубиеца. Време беше да се погрижи за най-важния си пациент.

Напълно облечен — всичко друго би било непроситимо прегрешение той се запъти към *тепидариума*. Там болните правеха топла въздушна баня съгласно описанието на прочутия лекар Гален^[1]. Карим го знаеше наизуст, дума по дума: „След влизането в *балнеума* болните пребивават най-напред в стаята с топъл въздух, после влизат в басейн с топла вода, а след това — в студена. Накрая си избърсват добре потта. Първото действие на банята цели да загрее и раздвижи веществата в цялото тяло и да балансира тяхното неравномерно разпределение, да разкисне кожата и да освободи всичко, насъбрало се под нея. Второто действие се прилага на добре подсушено тяло и цели да снабди с живителна влага всичките му части. При третата част от

процедурата — студената баня — цялото тяло се охлажда, за да затвори порите и да укрепи силите. И накрая, при четвъртото действие се предизвиква обилно потене и се изхвърлят всички вредни вещества, без да излагаме тялото на опасност от прекомерно охлаждане.“

Карим ценеше от личен опит термалното лечение. Преди години той сам се бе излекувал от страдание на гръбначния стълб в горещите извори на остров Кос, в Додеканезите. Югоизточно от тамошното пристанище извира минерална вода и се влива право в морето. На това място болните се къпят в каменен кръг от скални отломки, сякаш оградени от стени.

Още Хипократ, роден на острова, се възползвал от благотворното въздействие на извора. Карим обичаше да си спомня за седмиците, прекарани на скалистия остров, макар заради болния си гръб да се бе движил прегърбен и всяко движение да му причиняваше мъка. Дори не можеше да седи изправен и нова сила за живот му вдъхна нежното полюшване в солената вода, на места толкова гореща, че кожата му се зачервяваше като при изгаряне.

Личният лекар на императора се приближи до вратата към *тепидариума* и предпазливо я отвори. Блъсна го струя топъл въздух. На обикновена дървена пейка лежеше мъж. Беше заспал. Карим пристъпи към него и за миг се поколеба дали да го събуди, но мъжът отвори очи.

— Карим — сънено каза той, — само не казвай, че трябва да ставам. В тази стая се чувствам като в обятията на красива жена.

Карим се усмихна разбиращо:

— Вярвам ви, Федерико, и от сърце се радвам на това ви усещане. Само че, императоре, горещият въздух в тази стая е като любовта. Всяко прекаляване е вредно.

— Не ме размивай, тялото ме боли само като разговарям с теб.

— Ще отmine, обещавам ви. Но треската е коварна болест. Сигурно вашият християнски Бог ви помага да я превъзмогнете.

— Проклетата треска — изсумтя императорът. — Загубих някои от най-добрите си хора. Измряха от болестта, срещу която медиците нямат лек.

— Рано или късно науката ще го открие — успокой го Карим.

— Да, но дотогава ще умрат още много хора. Може би дори ние с теб, Карим.

— Не се тревожете, Федерико, засега няма такава опасност. Тук, в Поцуоли, ще оздравеете напълно.

Фридрих се надигна с мъка — беше толкова слаб, че се наложи Карим да му помогне да седне.

— Виж ме, Карим. Свършен съм.

— Простете, императоре, но не е вярно. Изкарахте тежка болест и едва отскоро започнахте да се възстановявате. Не изисквайте твърде много от тялото си, а благодарете на вашия Бог, че сте още жив.

— Нямам сили и колкото едно дете.

— Силите ви ще се върнат, повярвайте.

— Кога, Карим, кога? Те ми трябва сега, а не в мъглявото бъдеще.

Карим помогна на императора да се изправи на крака и заедно поеха към вратата — бавно, на малки крачки.

— Имаш ли вести от флотата?

Карим изпъшка вътрешно. Колкото по-силно се вкопчваше Фридрих в идеята да отплава час по-скоро след кръстоносците, толкова повече се забавяше оздравяването му.

— Не.

Фридрих изгледа сарацина с ясните си сини очи.

— Защо отговаряш тъй лаконично, Карим?

— Като човек, който носи отговорността за вашето здраве...

— Млъквай. За моето здраве нося отговорност единствено аз, императорът. Никой лекар на света не отговаря за успеха на този кръстоносен поход.

— Императоре, вие сте прочут със силата на духа си, познавате законите на логиката и често виждате по-рано от останалите как се преплитат събитията. Позволете ми да говоря откровено. Вие сте болен. Не, моля, не ме прекъсвайте сега, Федерико. Вие сте болен и едва започвате да се възстановявате. Оцеляхте от треската благодарение на физическата си сила. Крайно лекомислено би било да проигравате този късмет.

Фридрих се умълча, а Карим изтълкува мълчанието му като подкана да продължи.

— Смятам, че може изцяло да разчитате на Хайнрих от Лимбург и Херман от Залца. Особено последният се слави като опитен боец. Вече е печелил много битки, рицарите го ценят и се вслушват в думите

му. Той ще отведе кръстоносците в Светите земи и ще удържи победата вместо вас.

Карим се опасяваше, че представя близкото бъдеще на кръстоносците в твърде розова светлина, но не искаше да тревожи Фридрих. Както всички могъщи мъже, така и императорът беше труден болник. Процесът на лечението му се виждаше прекалено бавен, не понасяше бездействието, мразеше да лежи прикован на легло и тиранизираше всички без изключение: и слугите, и медицинските помощници, назначени от Карим да се грижат денонощно за Фридрих.

Почти всеки ден Карим спореше с опърничавия император относно необходимите процедури. Фридрих искаше незабавно да отплава след флотата. Според него принудителният му престой на суша заради болестта не биваше да продължи повече от две-три седмици. Реагираше с гневни изблици, когато Карим предпазливо и постепенно му разкриваше истината: участието на императора в кръстоносния поход щеше да се забави с месеци, а в най-лошия случай той изобщо нямаше да отплава за Светите земи.

Карим се опитваше да облекчи тревожното състояние на императора с отвара от билки, ала не смееше да увеличава дозата. Силните приспивателни бяха опасни за отслабналия организъм на Фридрих; твърде ужасяваща беше мисълта императорът да не се събуди никога.

Влязоха в стая с приятна температура, където Карим сложи увития в снежнобял чаршаф император върху кушетка и го покри с копринена завивка. Помещението беше предназначено за отдих и разпускане. В него имаше място за голям брой болни. Излегнали се на кушетките, те обикновено спяха, дремеха или разговаряха шепнешком. Сега обаче помещението бе запазено единствено за императора.

— Добре говори за теб, Карим, че се мъчиш да ме утешаваш — с немощен глас каза Фридрих. — И си прав, нямам друг избор, освен да заложа на великия майстор на Германския орден. Рицарите уважават Херман от Залца. Дори обикновените хора сред поклонниците знаят името му. Положих кръстоносния поход в неговите ръце и ще продължа да се отнасям към него с доверието, което той заслужава.

Карим сметна за разумно да смени темата.

— Има и радостни вести, Федерико. Императрицата се чувства по-добре, пристъпите на прилошаване са намалели.

Фридрих погледна уморено личния си лекар. В очите му се четеше безразличие.

— Колко хубаво — промърмори под нос той. — Значи ще задържи детето, заченато от мен?

— Всичко говори за бременност с далеч по-малко усложнения, отколкото се опасявах, императоре.

— Ако е момче, само ще се надяваме да не заприлича по характер на по-големия си брат Хайнрих — въздъхна Фридрих.

Карим се начумери.

— Първородният ми син управлява Германия. Този крал сервира на баща си само ядове. Ще видиш, Карим, Хайнрих ще създаде още неприятности на север. Трябваше да следя по-зорко за възпитанието му, а да не го оставям на немските графове.

— Синът ви е още млад и неопитен, Федерико.

— Направих го крал. А той за благодарност настройва против мен немските барони — изруга Фридрих. — Проклетата треска. Сполетя ме в най-неудобния момент.

— С всяка болест е така, Федерико — окуражи го Карим. — А що се отнася до сина ви в Германия, изчакайте спокойно. Търпението е добродетелта на мъдреците. Смятам немските барони за достатъчно разумни, та да не допуснат един млад крал да ги ввлече в конфликт с могъщия император. Мислете само за оздравяването си.

— Изглежда наистина трябва да те послушам, Карим, макар да ми е трудно.

На вратата се почука тихо. Карим погледна въпросително императора.

— Очаквате ли някого?

Фридрих поклати глава, но чуването се повтори, този път доста по-настоятелно.

— Виж кой се осмелява да ме безпокои.

Карим откряна вратата. Пред нея стоеше началникът на императорската канцелария и видът му съвсем ясно показваше колко му е неприятно да досажда точно сега на болния владетел.

— Карим ан-Назир — припряно изрече той, — знам, моментът не е подходящ за служебни дела, но това писмо не търпи отлагане. — Направи кратка пауза. — От Рим е.

Карим хвърли поглед на грижливо запечатания свитък и в същия миг позна папския печат. Погледна с присвити очи шефа на канцеларията.

— Отлично знаете, че императорът не се занимава с управленските дела. Още не се е възстановил напълно.

— Да, да — неохотно се съгласи чиновникът. — Обаче разберете, писмото е от папа Григорий. Само императорът има право да го отвори.

— Значението на вашия папа ми е добре известно — ехидно възрази Карим, след като забеляза скептицизма на чиновника — човекът се съмняваше дали един сарацин изобщо е в състояние да осъзнае важността на въпросното писмо.

— Карим!

Тихият глас на императора сложи край на зараждащия се спор между двамата мъже. Карим се обърна и се приближи до кушетката.

— Федерико, вашият служител носи писмо от Рим, което не търпяло отлагане.

— В такъв случай защо се колебаеш? Веднага ми го дай!

В думите на Фридрих нямаше и следа от умора. Той се облегна на левия си лакът и протегна дясната си ръка към папското писмо.

Карим взе свитъка от облекчения шеф на канцеларията, завъртя го предпазливо в ръцете си и го подаде на императора. После се запъти към вратата.

— Остани, Карим. Да не би Григорий да ми изпраца пожелания за бързо оздравяване? Или за пореден път ме предупреждава да водя благопристоен начин на живот?

Въпреки шеговития тон Карим усети тревогата в гласа на императора. Папа Григорий беше противник, който не биваше да бъде подценяван. Повечето от неговите жертви твърде късно осъзнаваха в какъв капан са се хванали в резултат на хитрите му и вероломни интриги.

Карим се подчини на желанието на Фридрих, скръсти ръце на гърдите си и безмълвно зачака императорът да счупи папския печат.

Фридрих прехвърли набързо баналните встъпителни фрази на латински и се опита да стигне до същината на папските слова. Прочете повторно текста, мърдайки беззвучно устни. После обори глава.

Карим не смееше да наруши тягостната тишина. Императорът не помръдваше, дори ръцете му не трепереха, но когато вдигна глава, лицето му беше мъртвешки бледо.

— Лоши новини? — тихо попита Карим.

— Най-лошите.

Карим затаи дъх.

— Отлъчен съм от Църквата, приятелю. Изхвърлен съм от християнската общност. — Фридрих се засмя горчиво. — Карим, императорът е обявен въвн от законите.

* * *

Мъжът в черно стоеше на кея и се взираше в искрящата вода. Претърси града от изток на запад и от север на юг, ала не откри нищо. Нямаше и следа от двамата мними поклонници. Бианка и соколарят й сякаш бяха потънали вдън земя. Наложил му се да посети дори отвратителните болнични лагери, за да търси и там плячката си. Вглеждаше се в лицата на умиращи рицари и уличници и съвестно преглеждаше вонящи трупове, преди малцината останали здрави жители на Бриндизи да ги изгорят на огромните клади.

Открай време не понасяше лепкавата миризма на смъртта, но остана и продължи да търси упорито, подобно на прегладняла глутница, надушила следата на дивеча. Така и не успя да открие отново тези, които търсеше. Хвърлил кос поглед към мършавата фигура на Хайнрих от Пасау и прокле непознатия, изпречил се на пътя на барона точно в момента, когато почти бе постигнал целта си. Нужен беше само един миг и Лоренцо, соколарят предател, щеше да бъде изпратен в отвъдното, където отдавна му беше мястото според мъжа в черно. Хайнрих от Пасау почти бе докоснал с ръка красивата Бианка, ала небесата най-ненадейно изпратиха помощ на бегълците.

Двамата мъже примигваха срещу яркото слънце и се опитваха да овладеят гнева си и да разсъждават хладнокръвно. Бяха убедени, че не са останали много възможни места, където да се скрият графиня Бианка и нейният соколар. В града от седмици цареше паника заради епидемията. Никой не би укривал двама непознати поклонници, особено пък за толкова дълго време.

Несъмнено Бианка и нейният покорен помощник бяха напуснали града. Но в коя ли посока са поели?

— Помисли! — обърна се баронът към спътника си. — Двама поклонници с отрязан път назад и без скривалище. Какво ще направят, а?

— Откъде да знам — сопна се онзи. — Защо все пак да не са умрели? От болестта, от мръсната вода или от двете заедно.

— Нищо чудно — размишляваше на глас Хайнрих от Пасау, — но сигурно щяхме да намерим трупове им.

— Ами ако са били изгорени, преди да надникнем във всички вонящи чували?

— Хм. Да приемем, че са живи. Къде са?

— Безсмислено е. Може да са навсякъде.

С тази небрежна забележка мъжът в черно си спечели отровен поглед.

— Обаче не са навсякъде. Помисли, човече! Трябва да са избрали определена посока. В крайна сметка не са се издигнали във въздуха като птиците.

— Но може да са отплували като рибите.

Хайнрих от Пасау се извърна рязко към спътника си.

— Да отплуват... Какъв глупак съм! Къде ще отидат двама поклонници, обзети от смъртен страх? Божичко, ще се смесят с другите поклонници, естествено.

— Искате да кажете, че са отплавали с императорската флота към Светите земи?

— Именно.

— В такъв случай мисията ни приключи.

— Как да го разбирам?

Мъжът в черно погледна с недоумение барона.

— Флотата потегли преди много дни. Един Господ знае къде са слезли тези двамата.

— Всемогъщи Боже, колко тъп може да бъде човек? По пътя си към Светите земи флотата не спира безразборно по разни пристанища. Това не са търговски кораби като венецианските, които товарят и разтоварват стоки навсякъде по крайбрежието.

— И въпреки това. Тези глупци, които се наричат Христова армия, нямат водач. Ландграфът се гътна от треската, а разправят, че и

императорът бил умрял. Откъде знаете, че корабите изобщо ще стигнат до Светите земи? Ами ако преди това ги нападнат пирати?

— Хм. — Хайнрих от Пасау се замисли за миг върху тази възможност, но все пак му се стори по-разумно да предположи, че флотата ще пристигне безпрепятствено на местоназначението си.

Вероятно някой друг е поел официално командването; познаваше императора и не би се учудил, ако е Херман от Залца, великият майстор на Германския орден. В такъв случай поклонниците и рицарите се бяха насочили към определено пристанище — Акка^[2] на палестинския бряг. В крайна сметка именно този град се беше превърнал в седалище на Германския орден, само преди няколко години Франциск от Асизи бе основал там голям манастир, а откакто английският крал Ричард Лъвското сърце отвоюва Акка от мюсюлманите преди близо трийсет години, пристанището се смяташе за столица на Йерусалимското кралство.

И кой, разсъждаваше немският барон, стана крал на Йерусалим след женитбата си с Изабела Бриенска? Точно така — император Фридрих. Може и да е мъртъв, но може и — понеже е тежко болен — само да е изоставил флотата, принуден да обърне назад.

Хайнрих от Пасау се подсмихна и си позволи миг на гордост. Що се отнася до логиката, беше готов да се мери с всеки бенедиктински монах, склонен към дебатирание. Никой не би го притиснал в ъгъла — нито с думи, нито с оръжие. Беше почти сигурен, че тюрингецът Херман от Залца, когото впрочем бегло познаваше, няма да избере друга цел от палестинския бряг. А що се отнася до пиратите — да, те постоянно нападат търговски кораби, но тежковъоръжените кръстоносци са несравнимо по-сериозен противник.

Пиратите предпочитаха да заобикалят отдалече галерите на кръстоносците и се въздържаха да издигат разбойническия си флаг. Не, Бианка и Лоренцо определено не са попаднали в ръцете на страховитите търговци на роби, които върлуват по море. Много вероятно е да се приближават преспокойно към Палестина, въобразявайки си, че са се изплъзнали на своите преследвачи.

Мъжът в черно погледна въпросително Хайнрих от Пасау.

— Е, мисията ни приключена ли е, или не? Решавайте, в противен случай си искам възнаграждението.

— Мисията ни ще приключи, когато Енцио Пучи си върне графинята-убийца. Впрочем, той няма нищо против, преди това да се позабавляваме с въпросната дама.

— Колкото и примамливо да ми изглежда предложението, изгледите са твърде мъгляви.

— Аз пък съм настроен много по-оптимистично относно бъдещето.

— Значи ловът не е приключил?

— Ловът не е приключил.

— Значи потегляме по море?

— Потегляме по море.

Мъжът в черно хвърли смразяващ поглед към немеца. Мразеше да го правят на глупак, а самодоволните повторения на Хайнрих му действаха като опърничав кон или непорочна жена, която дръзва да го отблъсне — поставяха на изпитание самообладанието му.

Трудно контролираше гнева си — веднъж разпален, гореше буйно като постоянно подклаждан огън. Човешкият живот не значеше почти нищо за него, а женският — още по-малко. Всеки, който го предизвикваше, си играеше със съдбата, без сам да го подозира.

— И на кой кораб ще се качим по-точно? — попита той, влагайки целия си сарказъм.

След потеглянето на кръстоносците пристанището на Бриндизи се бе опразнило, само няколко лодки се поклащаха в мръсната вода.

— Остави това на мен — енергично отвърна Хайнрих от Пасау. — Да вървим. Достатъчно дълго прелестната Бианка ни прави на глупаци. Крайно време е да изпълним поръчението на Енцио и да му върнем годеницата. Доколкото го познавам, сигурно вече гори от нетърпение.

Човекът в черно се върна с него в града. При църквата се разделиха. Хайнрих се запъти към големите търговци на платове, за да разбере кога е следващият кораб към Палестина, а мъжът в черно влезе в първата кръчма. По природа не беше приказлив и от разговора устата му пресъхна. Поръча си вино с надеждата избата да е достатъчно дълбока и стените — достатъчно дебели, та да държат напитките хладни.

Мисията, в която се бе впуснал, започваше да му тежи. Отначало изглеждаше, че графиня Ланча е лесна плячка, а възнаграждението,

обещано му от Хайнрих от Пасау, ще бъде спечелено бързо. Но ето че вече от седмици тичаха подир тази жена, а тя всеки път им се изплъзваше. На всичкото отгоре сега немският барон, вкопчил се в преследването като бясно куче, искаше да отплават за Палестина.

По дяволите! Не се бяха разбрали за такова пътешествие!

От друга страна, всичко на този свят е въпрос на цена, заключи мъжът в черно. А цената току-що се бе удвоила.

* * *

Гледан откъм морето, островът не се различаваше от останалите, покрай които минаха досега. Сурови скали, изсушени от слънцето; селца, едва-едва забележими отдалече — каменните им стени също мръснобежови като планините, от които бяха отвоювали терен. Тревата беше кафява, изгоряла от слънцето и горещината. Бианка изпитваше болезнена носталгия по тучните поляни на своята родина и напразно търсеше с очи зелени петна, където да пасе добитък. Откри само чепати дръвчета, чиито плодове, наричани маслини, се изстискваха и даваха вкусен зехтин. Очевидно животът на местните хора беше тежък — непрестанна борба със сушата, борба за всяка капка вода.

Откакто с Лоренцо побягнаха от Пиемонт за Бриндизи, не бе наляло нито веднъж. Бианка престана да брои дните и седмиците. Ужасната нощ, когато Енцио нападна нея и Джована, остана безкрайно назад във времето, и въпреки това раната от загубата на родината и на целия ѝ предишен живот още беше прясна и не спираше да боли.

Обикновено си налагаше да не мисли за миналото, но понякога носталгията я нападнаше из засада като подъл разбойник. Дъжд. През онази нощ валеше. Тя си спомняше шепота на водата, а по-късно — страховитата тишина, когато облаците се разсеяха. Липсваше ѝ мирисът на влажни ливади и чистият аромат на въздуха след силна буря.

„Всемогъщи Боже — помисли си Бианка, — никога ли не вали тук, на юг? Как се живее без вода?“

Мъчно ѝ беше за тези хора тук: обработваха нивите си под палещото слънце и копаеха дълбоки кладенци, за да има достатъчно влага за животните и растенията.

Бианка се взираше в планинската верига, към която се приближаваха все повече. Виждаше вече и по-високи, и по-могъщи планини, скални великани със снежни калпаци дори през лятото, но никоя не беше толкова отблъскваща като тези. Изглеждаха безжизнени и враждебни; при вида на каменната пустош, струпана на безразборна купчина от някакви зли сили, я обзе парализираща тъга.

Миналата нощ ѝ се присъни ангелът, но той не намери утешителни думи за нея. Погледът му беше състрадателен, но устата му оставаше безмълвна. Страх пропълзя в сърцето ѝ, настани се там и не отмина дори с настъпването на деня. Цяла сутрин викаше в съзнанието си лицето на ангела. Дали сериозното му изражение беше неизречено предупреждение? Реши да бъде още по-бдителна от обикновено.

Островът на име Кипър ѝ се стори огромен. Чувстваше се малка и изгубена пред накамарените кафяви камънаци. Капитанът на „Клара“ обясни на поклонниците, че ще се насочат към пристанището на Фамагуста, за да попълнят запасите от прясна вода и нови провизии на борда.

Фамагуста щеше да бъде последната им спирка преди Палестина. След престоя тук щяха да отплават директно към Акка. Там „Клара“ щеше да остави поклонниците и да потегли веднага обратно за Бриндизи.

Бианка подозираше, че капитанът тайно смята всички поклонници за глупци или умопобъркани, които доброволно се излагат на неизвестна и извънредно несигурна съдба, нещо повече — бодро крачат към почти сигурната си смърт, убедени, че най-сетне ще намерят избавление в отвъдното. „Но — разсъждаваше тя, — не беше ли целият живот просто подготовка за смъртта?“ Бездруго човек намира истинското щастие едва в рая, учеха я навремето монахините. Бианка не смееше да им противоречи и приемаше за непоклатима истина убеждението им, че земята е долина на скръбта и единствено небето е твърдина на щастieto. Но понякога, докато лежеше на тревата в розовата си градина, гледаше нагоре и наблюдаваше соколите в полет, започваше да изпитва леки съмнения. „Защо Бог, всемогъщият творец, е направил Земята толкова прекрасна — питаше се тя, — след като не е искал да ѝ се радва?“ Всеки човек рано или късно щеше да срещне смъртта и да се изправи пред своя Създател, но Бианка беше

убедена, че Господ би позволил на всички хора да изпитат поне мъничко щастие още тук, на земята.

Пътуването с „Клара“ не само ѝ даде предимство пред преследвачите, но ѝ осигури и крайно необходимото спокойствие, за да поразмишлява как ще живее по-нататък. Честно признаваше пред себе си, че плановете ѝ се простират до кражбата на меч. А после? Въоръжени, щяха да имат поне малък шанс да преживеят следващите дни, може би дори — следващите седмици. Но след това?

Радваше се, че благодарение на поклонническите одежди бяха успели да стигнат до Кипър, но нямаше никакво намерение да прекара остатъка от живота си като поклонница или още по-лошо — като мъж. Копнееше отново да си бъде Бианка и най-вече — жена.

Нуждаеше се от закрила, защото шеметното бягство бе изчерпило силите ѝ. Да, Лоренцо беше верен другар и досега се справяха — къде повече, къде по-малко успешно, но Бианка се измори и мечтаеше за място, където да се чувства напълно сигурна и защитена.

За миг в съзнанието ѝ се появи образът на императора, възседнал огромния си боен кон, и тя примигна, за да прогони тези фантазии. Не биваше да мечтае за императора. Налягаше я тъга, позволеше ли на мислите си да я понесат обратно към Бриндизи. Слухът за смъртта му разтърси из основи нейната самоувереност и вярата ѝ в едно бъдеще, в което всичко щеше да се уреди по най-добрия начин. Въпреки това увлечението ѝ по Фридрих — защото не изпитваше нищо повече от моминска мечтателност — ѝ даваше малка утеха. Тя сравняваше топлото чувство, което бе изпитала при вида на сияйния император, със светъл лъч сред непрогледната тъма. Но сега и този лъч беше угаснал.

Отново извърна взор към острова пред тях — контурите му се виждаха все по-ясно.

„Не бъди глупава — укори се мислено тя, — и не плачи за несъществуващи възможности. Какво те интересува императорът? Ако наистина е умрял от треската, такава била съдбата му — и Божията воля. А дори да е жив, не може да ти помогне.“ Един отделен човек не можеше да я защити. Упорито потисна порива да заплаче и преглътна надигащата се в гърлото ѝ топка. Ще си помогне сама. Просто ще

продължи да върви напред и ако трябва, ще бяга. Все по-надалече, докато почувства, че е в безопасност.

Ами ако не стане така, ако никъде не намери закрила? Тогава, каза си тя, ще извърви дори този безкраен и безцелен път. Щом това е съдбата ѝ, ще се подчини и ще броди по тази земя от едно място на друго, бездомна и вечно тревожна, вечно в страх да не я открият. Само едно няма да направи — да се предаде. Никога.

Бианка се извърна рязко, защото почувства пронизващ поглед върху гърба си. Но нямаше никой, само моряците — мъчеха се с тежките въжета, с които по-късно щяха да завържат „Клара“ към кея във Фамагуста.

На борда цареше приповдигнато настроение. Матросите се радваха, че ще слязат на сушата, и предвкушаха забавленията с пристанищните уличници; поклонниците благодаряха на Бог, заедно ги е закрилял в пътуването по море, рицарите горяха от нетърпение — и те, и конете им — час по-скоро да почувстват твърда почва под краката си.

Бианка умираше от желание да се изкъпе. Нямаше представа как ще плати за този лукс, но след като тъй или иначе щеше по принуда да се превърне в крадла, защо да не задигне и няколко монети покрай меча. При положение че рицарите не бяха бедни като нея и Лоренцо и не възнамеряваха да ограбят някого.

Фамагуста се намираще от източната страна на Кипър, точно срещу сирийския бряг. Само при мисълта за Сирия я достраша — там управляваше султан Ан-Насир Дауд, безмилостен гонител на християнските кръстоносци. Двама от рицарите на борда на „Клара“ още преди години се бяха сражавали в Светите земи и изпитваха панически страх от потомците на великия султан Саладин — султан Ал-Камил в Египет и султан Ал-Муаззам в Дамаск.

След смъртта на последния управлението преминало в ръцете на Ан-Насир Дауд, който строго се придържал към традицията на предците си. Рицарите, попаднали в плен, били екзекутирани по най-жесток начин или продавани като роби. Ориенталските владетели, поклонници на мащабната, импозантна архитектура, изпитвали постоянна нужда от нови и нови работници за амбициозните си проекти. Трябвало да се изсичат и транспортират огромни каменни късове, хиляди работници били необходими дори само за изливането

на основите на нова джамия или дворец. За рицарите, превърнати в роби, това означавало не само загуба на свободата, не само нечовешки труд по строителните площадки на ориенталските велможи, но и никакъв шанс да избягат от плен.

Охранявали ценните работници строго, дори ги хранели добре, но щом силите им отслабнели, със сигурност ги очаквала бърза смърт. „Робите не са господари на собствения си живот — шепнеха рицарите на поклонниците. — Те са работни добичета и нищо повече.“

Поклонниците обикновено не бяха особено яки, затова не си струваше да ги предлагат на пазара за роби. Решавайки да търсят избавление в Светите земи, те се примиряваха със смъртта; сарацините пък смятаха, че е под достойнството им да вземат в плен поклонник. Бърз удар със сабята — и отлично наточената дамаския отделя главата от тялото.

Поклонниците на „Клара“ потръпваха от ужас, слушайки описанията за тези невъобразими жестокости. Бианка не посмя да попита какво правят с жените, защото на борда нямаше такива, пък и досега тя успяваше да скрие истинския си пол.

Но каква участ я заплашваше, ако я ранят или попадне в плен? Щяха да разкрият маскировката ѝ, щяха да я разобличат и да сложат край на ролята ѝ на поклонница. Не си правеше илюзии, че сарацините ще се отнесат добре с нея само защото е жена. Да я продадат като робиня беше по-лошо от смъртта. Затова се надяваше ангелът, който досега ѝ даваше сили, да я дари и с достатъчно твърдост, та в сублимния момент сама да тури край на живота си.

Както научи от рицарите, Кипър не влизаше в обсега на влияние на ориенталските владетели. След като английският крал Ричард Лъвското сърце го завладял, островът се превърнал в християнски бастион и предмостие по пътя към Светите земи с голямо стратегическо значение.

Потомците на Ги де Лузинян^[3] управляваха Кипър и предоставяха убежище на всички, избягали от сарацините в Палестина. Рицарите получавали ленни владения, установявали се и създавали семейства. Занаятчиите упражнявали професиите си и с основание очаквали в Кипър далеч по-розово бъдеще, отколкото в родните си страни. Така за кратко време възникнали големи, процъфтяващи градове и Бианка се зачуди дали по-навътре в острова

няма езера и реки и дали Кипър наистина е чак толкова сух и суров, както изглеждаше откъм морето.

Фактът, че толкова много хора се бяха заселили в Кипър въпреки мюсюлманската заплаха от Сирия и Египет, й действаше успокоително. Положението на острова едва ли беше толкова несигурно, както се опасяваше първоначално. Очевидно никой султан нямаше интерес да нападне християните на острова и да ги прогони. Бианка реши да разгледа Кипър по-подробно.

— Скоро пристигаме — обяви някой зад нея. Тя се обърна и срещна тъмните очи на Лоренцо. Физиономията му беше мрачна, гласът сериозен. — Какво ще правим, след като корабът акостира?

— Ще слезем на брега — отвърна тя, без да се замисля.

— Но какво става с вашия план? — прошепна Лоренцо и предпазливо се озърна, да не би някой да го чуе.

— Какво ще кажеш за тримата англичани? — попита Бианка, вместо да отговори. — Тримата рицари, които не разбират нашия език. Единият се казва Робърт.

— Е, й?

— Не е зле да ги държим под око.

— Искате да кажете...

— Именно. Видя ли им мечовете? По-тесни и по-къси са от оръжието на другите мъже. И понеже идват отдалече, сигурно носят достатъчно златни монети.

— Графиньо... — изсъска Лоренцо.

— Знам, Лоренцо, много подъл план, но какво да сторим? С просия няма да стигнем далече. Лично аз нямам желание при пръв удобен случай да попадна в ръцете на сарацините. Нали чу как постъпват с пленниците?

Двамата се умълчаха, загледани в пристанището на Фамагуста. На борда на „Клара“ свиваха платната, а гребците енергично насочваха кораба към брега. Гръмките команди и шумът на веслата правеха понататъшния разговор невъзможен. Бианка се доближи плътно до Лоренцо и му пошушна:

— Наблюдавай англичаните. Няма да ни се отвори по-добър шанс.

* * *

Робърт, племенник на графа на Лестър, се разположи удобно на стола и протегна дългите си крака. Най-после отново на твърда земя! Пътуването по море под палещото слънце изчерпи до дъно търпението и издръжливостта му. За първи път отиваше в Светите земи — минаха вече две години, откакто напусна родната Англия. Язди през Франция, смяташе Алпите за непреодолими и въпреки това мина с двамата си спътници през заснежените високопланински проходи.

Две години без миризмите и звуците на родината, две години чужда храна, най-често не по вкуса му — достатъчно време, за да стигне до извода, че щеше да е по-добре да си бе останал вкъщи. Не беше роден нито за наемник, нито за мореплавател. Най-много от всичко искаше сега да ловува из гъстите гори на Англия. Вместо това седеше в този шумен пристанищен град на края на света и се потеше до прималяване.

Пред него масата сякаш помръдна и рицарят се обърка. След дълго прекъсване отново се намираще в къща, разполагаше с удобна стая, с покрив над главата и легло в ъгъла, което със сигурност не се клатушкаше. Защо тогава масата се движи, по дяволите? Робърт неволно се хвана за ръба ѝ, сякаш за да задържи паянтовата мебел, политна и се плъосна на пода. Ризницата, която бе облякъл, понеже не беше сигурен какво го очаква на този непознат остров, изтрака тихо, когато дясното му рамо се удари в крака на масата.

— По дяволите! — изруга той и изрита силно масата, от което тя се катурна. Чашата с вино се търкулна, падна на пода и се счупи, а съдържанието ѝ се изля върху Робърт. От миризмата на вино разумът на рицаря съвсем се замъгли.

Той понечи да се изправи, но световъртежът не му позволи. Цялата къща се клатушкаше, все едно още се намираще на „Клара“, а той и приятелите му бяха натъпкани заедно с куп тъпи поклонници.

Робърт хвана с длани главата си и притисна слепоочията, та дано танцуващите пред очите му картини да спрат. Напразно. Предметите около него внезапно оживяха. Като в мъгла видя как един стол се движи назад. А сламеникът, върху който щеше да спи, се изправи и започна да се уголемява до невероятни размери.

Ама че работа, да не би да полудява от жегата? Задърпа ризницата си и с върховно напрежение на волята успя да застане на колене и да запълзи към вратата на четири крака.

— Помощ — извика, фъфлейки. — Джон, Ричард, помогнете ми. Аз...

Не разбираше защо думите засядат в устата му и не желаят да излязат навън. Пътят до вратата изглеждаше безкрайно дълъг.

— Пом... — и рухна окончателно.

Секунди по-късно вратата се откряна. Лоренцо хвърли предпазлив поглед в стаята на странноприемницата. Видя английския рицар да лежи проснат на пода и се помоли Богу господарката му да не е изляла във виното му твърде много от тайнствената напитка на корабния готвач. Никога нямаше да си прости, ако е причинил смъртта на невинен човек.

— Какво става? — прошепна зад него Бианка.

— Не помръдва. Бог да ни е на помощ, ако е умрял.

— Провери дали диша.

Лоренцо надзърна през процепа на вратата — за негово огромно облекчение гръдният кош на рицаря се повдигаше равномерно.

— Слава Богу, спи — съобщи младежът.

Бианка го сръчка в гърба, подканяйки го да влезе най-после. Опасно и лекомислено беше да се мотаят повече по коридора пред стаите на първия стаж. Много рицари си бяха наели стаи тук с надеждата за вино, леки жени и спокоен сън. Тя се усмихна горчиво на първичността на тези мъже и реши, че ще е справедливо да бъдат осуетени греховните планове на поне един от тях.

Бързо се вмъкнаха в стаята и се огледаха.

— Този рицар май е доста избухлив — прошепна Лоренцо, сочейки към повредената маса и счупената чаша.

— По-скоро недодялан, отколкото гневлив — поправи го Бианка и сбърчи нос от силната миризма на вино. — Божичко, тук смърди, сякаш е разлял цяла бъчва — възмути се тя, трескаво търсейки кесия между вещите на английския рицар. Ловките ѝ пръсти тършуваха из зацапаната ленена торба. Напипа вълнени гащи и копринени ризи, измъкна пелерина, виждала и по-добри дни, но веднага я натъпка обратно, след като откри по нея тъмни петна — сигурно беше кръв. — Нищо не намирам — прошепна нервно тя.

— Все някъде трябва да има монети — припряно отвърна Лоренцо. — Продължавайте да търсите.

Бианка се втурна към нагръдната броня, опряна в ъгъла като торс, и надникна дали случайно кесията не е скрита в тази част от рицарското снаряжение. Нищо.

От коридора се чуха стъпки. Младата жена замръзна и погледна Лоренцо, бледа като платно.

— Шшшшт — младежът сложи пръст върху устните си и също се закова на място.

Стъпките станаха по-отчетливи, двама мъже разговаряха, но Бианка и Лоренцо не разбраха нито дума — чужд език.

Сърцето на Бианка замря. Как е възможно? Капна от приспивателното във виното и на тримата английски рицари, докато Лоренцо се правеше на просяк и обикаляше масите в кръчмата. Като молеше за къшей хляб, той ловко отвлече вниманието на англичаните. Защо е заспал само единият, а другите явно не са? Да не би тези двама да са въздържатели и да пият само вода? Тя панически потърси погледа на Лоренцо.

— Какво ще правим сега? — попита беззвучно тя.

Лоренцо се огледа трескаво къде да се скрият в стаята.

— Робърт? — извика някой и почука на вратата.

Бианка затаи дъх.

Отново се чу размяна на реплики, избухна смях, последва ново блъскане по вратата и гласовете заглъхнаха — мъжете продължиха по пътя си.

— Хайде — прошепна Лоренцо, — побързайте. Всеки момент може да се върнат.

Бианка се чудеше още къде да търси. Неволно погледът ѝ попадна на сламеника в ъгъла. Леглото! Дали рицарят не е скрил найценното си имущество под него?

Тя прекоси стаята на пръсти и с две ръце дръпна сламеника. Изпод него изпълзяха всевъзможни гадинки и се разбягаха край краката ѝ към друго, по-сигурно скривалище в противоположния ъгъл. Бианка изохка ужасено, повдигна ѝ се, ала в същия миг съзря на пода меч и малка кесия.

— Ела тук, Лоренцо! Намерих каквото търсехме.

— Слава на Бога — прошепна момъкът, грабна меча и скри кесията под поклонническите си одежди. — Бързо да се махаме.

Отвратена, Бианка пусна сламеника, нахлупи отново качулката на ленената си дреха, за да си скрие косата, и двамата се втурнаха към вратата.

Лоренцо хвана дръжката, дръпна паянтовата дървена врата и се блъсна право в широките гърди на единия от двамата английски рицари.

* * *

В късната вечер свещите и факлите в повечето помещения на Латеранския дворец в Рим бяха угасени. Само в папската канцелария кипеше усилен труд. Впрочем тя и без това работеше непрекъснато в услуга на Светия отец.

Монасите, високообразовани мъже, ден подир ден се грижеха за кореспонденцията на папата и изготвяха преписи и преводи на философски и религиозни произведения. Писарите и илюстраторите на книги изпълняваха съвместно своята прецизна и изкусна дейност — те възприемаха назначението си в канцеларията на папата като въвеждане в рицарско звание, най-високото отличие, което можеха да получат. Трудеха се усърдно и неуморно, докато пръстите им се схванат и откажат да пишат или очите им се замрежат от трепкащата светлина на свещите и факлите.

Въпреки късния час всички писалища бяха заети, а художниците смесваха боите, за да започнат поредната великолепна миниатюра, която превръщаше обикновената буква в ненадминато произведение на изкуството.

Огромната по обем работа не представляваше нищо ново за монасите от канцеларията, но тази вечер настроението бе по-напрегнато от обичайното. Папа Григорий бе написал обемист доклад до всички епископи на Христовата църква и разпоредил да бъде размножен незабавно, още тази нощ. Всеки писар трябваше да направи по няколко преписа; хората напругаха слух, за да следват гласа на четеца и да превърнат папското слово в акуратни букви.

Писарите имаха най-строга забрана да споделят дори дума от чутото, а монасите, разбира се, никога не обсъждаха помежду си мислите на Светия отец, които преписваха в множество екземпляри и все нови и нови оформления.

Тази нощ те първи научиха, много преди същинските адресати, за упрека на папа Григорий към императора, че бил нанесъл неизмерими щети на целия християнски свят. Не само нарушил обещанието си да поведе рицарите към Светите земи, но и причинил смъртта на безброй хора с безотговорното си и небрежно планиране на подготовката за кръстоносния поход. А после лекомислено и страхливо предпочел да се върне в Неапол, вместо да се присъедини към кръстоносната флота — факт, който папа Григорий заклеяваше най-остро. От една страна, императорът нарушил клетвата си, дадена на Църквата и на целия християнски свят, а от друга, се проявил като неблагодарник в най-лошия смисъл на думата, продължаваше с витиеватите си аргументи Светия отец. Та нали навремето Църквата била взела невръстния Фридрих под крилото си и се погрижила за неговото възпитание!

По редиците на писарите премина уплашен шепот, четецът обаче продължи да диктува. Императорът, пишеше папа Григорий, опозорил християнството, като непрекъснато обещава на Църквата кръстоносен поход, но все намирал оправдание да не го започне. Цяла поредица от непостижими прегрешения не оставяли на Светия отец друг изход, освен да отстрани император Фридрих от християнската общност и да го обяви за отлъчен.

Папа Григорий посочваше за адресати всички епископи на Христовата църква, тъй че всеки от тях да бъде информиран за вината и наказанието на императора. И понеже Фридрих вече не принадлежеше към християнската общност, му се забраняваше всякакъв опит да доведе докрай кръстоносния поход.

Над покривите на Рим вече сивееше утрото, когато най-сетне всички писма бяха написани, запечатани и адресирани. Монасите се прозяваха скришом и се надигаха със схванати крайници. И тогава камбаната призова за утринна молитва. Всички осъзнаваха политическото значение на тази нощ, макар че всеки поотделно се чувстваше като малък, изключително скромнен слуга на Господ. Писмото на папа Григорий, което бяха написали собственоръчно,

имаше силата да преобърне света. Знанието за това ги изпълваше със страхопочитание, но и с чувство на несигурност и нервно напрежение.

В миналото императорът неведнъж бе доказвал, че не е склонен да свежда покорно глава пред Светия отец. И така, те се събраха в базиликата на Латеранския дворец и коленичиха в съпрестолието за обща молитва: Бог да опази света от императорския гняв.

* * *

Лоренцо залитна от силата на сблъсъка и този кратък момент на несигурност се оказа достатъчен за англичанина да нанесе добре прицелен удар по брадичката му. Лоренцо рухна като отсечено дърво и остана да лежи неподвижно.

Бианка изпищя уплашено, дръпна се назад в стаята и се спъна заднешком в племенника на графа на Лестър, потънал в дълбок сън. Тя размаха ръце, посегна да се хване за ръба на счупената маса, но падна лошо върху хълбока си, веднъж вече наранен болезнено, докато бягаше от Хайнрих от Пасау. В същия момент усети как я сграбчват силни ръце, видя как рицарят отново вдига юмрук, но внезапно спря. Изражението му се смени рязко — от гняв към злорадство, и докато държеше здраво Бианка, той смъкна качулката от главата ѝ и възхитено подсвирна.

— Виж ти — ухили се той, — жена!

На Бианка не ѝ трябваше да знае английски, за да схване думите му. Тя отметна глава и напрегна всички сили да се освободи от хватката му. Но мъжът я стискаше като железни окови. Колкото повече се извиваше, толкова по-силно я боляха китките. И толкова побезнадеждна ставаше по-нататъшната съпротива. Нямаше начин да се измъкне — вторият рицар блокираше вратата. Нямаше и най-малък шанс да избяга. Мислите ѝ препускаха, но стигаха до задънена улица.

Беше свършено. Бягството ѝ щеше да приключи тук, в тази мизерна стаичка в странноприемница на края на света. Идваше ѝ да крещи от разочарование, но гордостта не ѝ позволяваше. Осъзнала безсмислието на всякаква съпротива, тя престана да се брани, изправи се и погледна английския рицар право в очите.

Без да обръща внимание на проснатия на пода Лоренцо, той насочи цялото си внимание към Бианка. По-добре от всеки друг познаваше ефекта от железните си юмручни удари и знаеше, че крадливият поклонник няма да се свести още известно време.

Бианка забеляза краткия поглед на англичанина към Лоренцо — искрено се надяваше да не е ранен сериозно.

Междувременно вторият мъж влезе и затвори вратата. Рицарите започнаха спор. Бианка не разбираше думите, но се опитваше да чете по изразенията и жестовете им. Явно имаха разногласия какво да правят по-нататък, фактът, че двамата с Лоренцо са все още живи, тя изтълкува като знак, че тези мъже не са чак такива варвари, за каквито ги смяташе в началото.

Тя не смееше да диша, за да не прекъсне разговора. Но по едно време Лоренцо изстена, те млъкнаха и се спогледаха. Единият бутна младата жена на стола, другият грабна каната и изля съдържанието ѝ върху главата на младежа. Той започна да се свестява. Макар и замаян, опипа пострадалата си челюст и объркано се огледа.

Бианка срещна погледа му и се усмихна окуражително, нищо че никак не ѝ беше до смях. Страхът я стискаше за гърлото, но Лоренцо се нуждаеше поне от искрица надежда.

Рицарят сграбчи младежа, изправи го на крака и го блъсна към Бианка.

— Какво се е случило с него? — изръмжа той и посочи с глава към неподвижния Робърт.

Бианка се ококори от почуда.

— Вие говорите нашия език? — попита на свой ред тя, вместо да отговори на въпроса, и бе възнаградена с леден поглед.

— Какво се е случило с него? — със заплашителен тон повтори рицарят.

— Спи.

— Отровихте ли го?

— Не, това е безобидно приспивателно.

— Кой сте вие? Крадци, маскирани като поклонници?

— Не.

— Лъжа! Искали сте да ни окрадете.

Бианка мълчеше засрамено, а Лоренцо изстена и наведе глава. От болки не можеше да отвори уста; по принуда остави Бианка да се

оправдава за простъпка, направо непростима в неговите очи.

Двамата мъже отново заговориха на чужд език. И отново сякаш не постигнаха съгласие. Единият ги стрелкаше с отровни, изпълнени с омраза погледи, докато другият изглеждаше малко по-умерен.

Когато Лоренцо се свлече на пода, уцелен от бруталния юмручен удар, Бианка загуби всякаква надежда да се измъкне жива оттук. Сега обаче в нея покълваше мъничко цвете на обичайния ѝ житейски оптимизъм. Дали пък тези английски рицари — или поне един от тях — няма да се побоят да убият жена, разсъждаваше тя? В такъв случай ще ѝ помогне именно нейната беззащитност.

Тя се обърна директно към единия от мъжете:

— Вижте, ние не сме крадци и лъжци, а благочестиви поклонници на път към Светите земи. Направихме нещо недобро и смирено ви молим за прошка. Повярвайте, не искахме да сторим зло никому. Бяхме гладни, това е всичко.

Рицарят протегна ръка и хвана кичур от дългата коса на Бианка.

— Ти си хубава жена дори в тези парцали. Много хубава жена. А думите ти са подбрани умно. Коя си?

— Казвам се Бианка, а този е брат ми Лоренцо. Ние сме обикновени хора. Тъкачи.

— Какво търсехте на „Клара“?

— Да се покаем, господарю. Обещахме на Бог, нашия всемогъщ отец, да заминем на поклонение в Светите земи, ако помогне на мъжа ми, също тъкач, да оздравее.

— Тъй, тъй — промърмори рицарят, а иронията в погледа му накара Бианка да се усъмни колко убедителни са били думите ѝ.

— И как този тъкач, твоят мъж и повелител, допуска младата му и красива жена да потегли на толкова опасно пътешествие, а? — невярващо попита той.

— Нямахме избор, господарю — скромно отвърна Бианка. — Когато тръгнахме, той спеше дълбоко.

— Май и на него си помогнала да заспи, скъпа? — Той посочи Робърт, третия рицар, който блажено се усмихваше насън и похъркваше лекичко.

Бианка се взря в пода.

— Не, господарю.

— Както и да е. Мъжът ти не е тук, а брат ти — той натърти на думата брат — засега не може да ти бъде закрила. Значи си моя.

Бианка се уплаши. Надяваше се англичанинът да владее изкуството на учтивостта и да не се възползва от безизходното положение на една слаба жена. „Глупачка — смърти се мислено тя. — Смята те за жена от народа, не за изтънчена дама. Освен това и за крадла!“ — Явно не вярваше и на роднинската ѝ връзка с Лоренцо. Защо да се церемони?

— Какво ще правите? — прошепна Бианка.

— И нашите кесии са почти празни, красива крадло. Може да не сте забелязали, но вие двамата не сте единствените, които имат спешна нужда от пари. А как най-лесно да се сдобие човек с жълтици по тези места?

— Смятате да крадете? — изуми се Бианка.

Кръстоносецът я изгледа презрително.

— Ние не сме като вас. Рицарите не крадат. Не, ние ще продаваме.

Лоренцо вдигна глава като диво животно, надушващо ловеца, но още бе твърде замаян, за да се изправи.

— Ще продавате — повтори Бианка. — И какво...

Тя се огледа наоколо, ала не откри нищо ценно.

— О, търсиш стоките, които ще продаваме ли? — помогна ѝ рицарят. — Колко смешно! Ако знаех, че ще намерим толкова чаровна и забавна компания в тази стая, щяхме да дойдем по-рано, повярвай ми.

Той подхвърли няколко думи на родния си език на своя земляк, който по време на целия разговор не изпускате Лоренцо от очи, и двамата избухнаха в смях — учудената ѝ физиономия искрено ги забавляваше.

— Очевидно умът ти не може да се мери с красотата ти. Няма нищо, достатъчно е, че си прелестна. И тялото ти си го бива. Е, малко си кльоцава, но имаш добра стойка.

Той придърпа рязко Бианка към себе си и плъзна ръка по бедрата ѝ. Тя го удари инстинктивно и с ловко движение се измъкна от прегръдката му.

— Не ме докосвай! — заповяда на англичанина тя; в този миг беше графиня Ланча.

— Ей, ей, по-полека, хубавице. Нищо няма да ти направим. Няма да повредим най-ценната си собственост.

— Аз не съм ничия собственост — изфуча Бианка. — Принадлежа единствено на себе си.

Рицарите отново размениха реплики на своя език и за пореден път изпаднаха в пристъп на необузdana веселост.

— Ама и теб си те бива — подхвърли единият. — Харесваш ми, при други обстоятелства бих те задържал за себе си. Сега обаче, скъпа Бианка, съм принуден да се лиша от едно голямо удоволствие, затова пък с моите другари ще си напълним отново кесиите.

— Какво смятате да правите? Да ме предлагате като проститутка? — презрително попита Бианка.

— Леле, леле, каква просташка идея! Ти, Бианка, струваш много повече от една проститутка.

— Тогава какво? Ще намерите някой грохнал старец, готов да плати за щастието да се ожени?

— Идеята ти не е лоша, но моята е по-добра. Впрочем нали твърдеше, че вече си омъжена?

Бианка предпочете да не отвърща на саркастичната забележка.

— Стига приказки. Стана късно. На зазоряване, докато всички спят, ще ви отведем на пристанището. Оттам утре един кораб поема към Дамиета.

— Дамиета? — възкликна Бианка.

— На египетския бряг. Известен ли ти е този град? С приятелите ми няма да ходим там. Прекалено много мюсюлмани, разбираш ли? Тук ще си получим полагаемото.

— Божичко — изпъшка Лоренцо, най-последно успял да се поизправи. — Загубени сме.

— Е, зависи — подсмихна се английският рицар. — Благодарете се, че ви оставяме живи. Впрочем, гледайте да не крадете от сарацините. Разправят, че отсичали и двете ръце на крадците.

— Дамиета — промърмори Бианка. Някъде беше чувала за този град, ала способността ѝ да разсъждава тънеше в гъста мъгла, непробиваема за светлия лъч на спомена. „Стегни се — смърти се тя — и мисли!“ Къде беше срещала името на този град?

Вгледа се в хилещите се физиономии на двамата рицари и в отчаяното лице на Лоренцо. И изведнъж се сети.

Брат й Манфред беше ходил там, докато градът още бе в християнски ръце. Междувременно мюсюлманите си бяха върнали Дамиета. Един от рицарите на „Клара“ също разказваше за него. Описваше цветущ град при устието на гигантска река, наречена Нил. Кръстоносците превзели Дамиета, независимо че смятали града за непобедим заради гигантската кула, от която се спускала дебела желязна верига и, опъната от единия до другия бряг, препречвала входа към делтата на реката. И все пак християнските рицари се справили успешно. Разказвачът от кораба се превъзнасяше по гениалното техническо хрумване на някакъв човек на име Оливър, който разработил нова обсадна конструкция. Заповядал да вържат два кораба един за друг и да издигнат четири мачти върху тях. Към мачтите прикрепили с въжета подвижен мост и благодарение на него в крайна сметка превзели кулата с веригата, макар че едва не разрушили корабите с гръцки огън^[4].

Така Дамиета се превърнал в една от най-важните бази на християнските рицари, но при последния кръстоносен поход пак се оказал в мюсюлмански ръце заради тактически грешки на папския легат Пелагий, неспособен да ръководи кръстоносна войска.

Този път мюсюлманите измислили хитрина. Султан Ал-Камил заповядал да пробият дигите по Нил и наводнил цялата суша наоколо. Християнските рицари с техните тежки доспехи, коне и каруци заседнали безпомощни в мочурищата, Дамиета не получавала подкрепления и се принудила да капитулира. Сега градът се числеше към владенията на султан Ал-Камил, а при споменаването на името му християните трепереха от страх.

Цялата история изведнъж нахлу в съзнанието на Бианка. За един миг й просветна каква участ готвят англичаните за нея и Лоренцо. Отметна гордо глава и изкрещя:

— Не! — и отново: — Не!

Англичанинът скочи и й запуши устата с едрата си длан.

Тя се бранеше като обезумяла, риташе го по глезените, опита да го достигне с юмруците си, но нямаше никакви изгледи за победа срещу мускулестите ръце на кръстоносеца. След кратка безуспешна борба се отпусна отчаяно на пода до Лоренцо. Младежът прегърна господарката си през рамото, за да я утеши, и сълзите на Бианка проникнаха през грубия лен на поклонническата му одежда. Двамата

седяха дълго върху изтъркания дъсчен под на стаичката като деца, прокудени от рая и вкопчени едно в друго.

— Нали знаеш какво ще направят? — прошепна накрая Бианка.

Лоренцо кимна.

— Ще ни продадат като роби. На пазара в Дамиета.

* * *

Самира, настоящата любимка на султана, напълно съзнаваше омайващия ефект на всяко свое действие и движение. Наблюдаваше мъжете иззад воала си, виждаше желанието в очите им и усещаше как сърцето и на най-храбрия воин се впуска в галоп като подплашен кон, щом я зърне. Нежният воал, който криеше цялото ѝ лице, с изключение на очите, идеално прикриваше и мислите ѝ. Тя беше жена на султана, избрана лично от него, и му принадлежеше единствено и само на него. Смисълът на нейното съществуване се свеждаше до изпълнението на любовните и всякакви други желания на нейния господар. И въпреки това Самира си позволяваше лукса да има собствени, понякога дори бунтарски мисли. За тях, естествено, никой не знаеше. Тя живееше от доста години в харема и се бе усъвършенствала в изкуството на преструвката.

Тя лежеше на удобна ниска кушетка-отоманка; подът беше от светли плочки, изрисувани с различни фигури в яркосиньо: кучета и лъвове, зайци и коне, мъже и жени, дори чудати създания, кръстоски между човек и животно. Имаше още дървета и цветя, и влюбени двойки, страстно целуващи се в градината.

Край отсрещната стена бяха наредени още отоманки и пейки, столове и високи лампиони от изкусно кован и украсен месинг. Няколко такива газени лампи с три пламъка вечер създаваха точно подходящата светлина, на която красотата на Самира изглеждаше направо неземна.

Тя гризеше фурма. Изяде с удоволствие сладкия, мек плод, грижливо осмука продълговатата костилка и я хвърли в малка паничка. Съдинката, макар да беше предназначена за дръжките и костилките на плодовете, представляваше майсторско произведение на египетското занаятчийско изкуство.

Любимката на султана получаваше всичко само най-красиво и най-изискано: носеше най-скъпата коприна, ядеше най-хубавите плодове и използваше толкова розова вода, колкото сметнеше за необходимо. Въпреки това скучаеше. Посвещаваше по-голямата част от деня или на хигиена на тялото си в луксозната си баня, или в лениво безделие в градината, или — както сега — се изтягаше на някоя от меките си отоманки.

Въздъхна, взе един от излъсканите до блясък бронзови дискове и се захвана да изследва внимателно лицето си. Видя отражението на симетрично лице с почти черни бадемови очи, въздълъг нос и волева брадичка. Най-хубавото от всичко обаче беше устата ѝ. Една невероятно чувствена съблазън с пълни устни, които направо побъркваха султана с целувките си. Шията ѝ беше дълга и когато танцуваше, я извиваше така, че султанът да вижда перфектната линия от бюста до ухото. Кожата ѝ имаше леко маслинен оттенък и този тен според нея беше единственият ѝ недостатък. Копнееше за бледия цвят на кожата, характерен за робините от Севера отвъд голямото море. В харема на султана живееха много бледолики робини, най-красивите от тях той превръщаше в свои одалиски — лични прислужнички, които понякога допускаше и в леглото си.

Тялото на Самаира беше меко и приканващо, бедрата — точно толкова пълни, че да са удобна възглавница за мъжа. Тя се къпеше всеки ден в банята, отредена специално за нея, където слугините ѝ я сапунисваха, разтриваха и масажираха с благовонни масла. Пръскаха кожата ѝ с розова вода, а в местата, които султанът особено обичаше да изследва, втриваха аромат на сандалово дърво.

По тялото ѝ нямаше нито едно грубо местенце, дори ходилата ѝ изстъргнаха ежедневно с парче керемидата. Тя нанасяше черна линия на клепача и под окото, за да направи тъмните си очи още по-загадъчни. Слугините втриваха масла в косите ѝ и ги разресваха, докато заблестят като перата на рядка и скъпа птица.

Знаеше, че е най-красивата жена в харема на султана. Запленен от ласките ѝ, той изпълняваше всяко нейно желание още преди да го е изрекла. И въпреки това тя беше готова на мига да се лиши от всичките си златни украшения без капка съжаление, само и само да зърне света извън стените на харема. Едно, по всяка вероятност неосъществимо

желание, защото беше абсолютно немислимо да мине покрай пазачите и да се озове на свобода.

Живееше зад зидове на височина, трикратно по-голяма от човешки бой, без нито един прозорец, нямаше дори цепнатина, та да надзърне в забранения ѝ свят. Единствената порта не водеше към свободата, а към залата, където спяха скопците — мъже, на които завинаги бяха отнели желанието да притежават женско тяло.

Дори да успееше да прекоси безпрепятствено залата на евнусите, щеше да попадне в нова зала с нови пазачи — до един яки мъже с остри мечове, стриктно спазващи султанската заповед да убиват на място всеки влязъл тук без разрешение. Нито един пълноценен мъж освен султана нямаше правото да пребивава във вътрешните помещения на харема и нито една жена нямаше правото да ги напуска.

Стаите на жените, свързани с двореца, се охраняваха по-строго от султанските съкровища. Забрана тегнеше човек дори да спре пред дебалата, недружелюбна стена, едничка тя обърната към града. Дори ако минувач само забавеше крачка в непосредствена близост до стените на харема — пък било то и неволно — тутакси получаваше предупреждение от пазачите да изчезва час по-скоро.

Самира, жена с многообразни интереси и до известна степен образована, знаеше наизуст онова място от Корана, където се даваха указания на жените да се държат благопристойно: „И кажи на вярващите жени“, гласеше 31-ви стих на 24-та сура, „да свеждат поглед и да пазят целомъдрието си, и да не показват своите украшения освен видното от тях, и да спускат покривалото върху пазвата си, и да не показват своите украшения освен пред съпрузите или бащите си, или бащите на съпрузите си, или синовете си, или синовете на съпрузите си, или братята си, или синовете на братята си, или синовете на сестрите си, или жените (вярващи) или (слугините), владени от десниците им, или слугите от мъжете без плътски нужди, или децата, непознали още женската голота.“^[5]

Самира пак си взе фурма и се замисли как да прекара времето си до идването на султана. Нямаше кой знае колко възможности. Опасяваше се, че една повторна баня само ще я измори. Гребени, целите обсипани със скъпоценни камъни, придържаха над слепоочията разделената ѝ на среден път коса. Дългата ѝ пола, изкусително увита около греховното ѝ тяло, очертаваше формата на краката ѝ. Към нея

носеше дълбоко изрязан елек с богата бродерия, многообещаващо разкриващ закръгления ѝ бюст. На шията ѝ висеше златен синджир, пръстен украсяваше всеки пръст на изисканите ѝ ръце, а изящни пантофки — краката ѝ. Както всички жени в харема и Самира беше много суетна, защото в строго изолираната ѝ общност значение имаше само едно — красотата.

Жена, изгубила с годините красотата си и вече неспособна да разпалва желанията на султана, трябваше да се примири със задачата да прислужва на новите любимки. Ако беше родила деца на владетеля, и занапред щеше да се ползва от уважението му, но нищо повече.

Влиянието на любимката или одалиската растеше или намаляваше пропорционално на нейната привлекателност. Самира лично проследи тъжната съдба на една от любимките, споделяла постелята на султана, и впоследствие принудена да отстъпи място на по-млада и по-красива. Навремето блестяща красавица, след години тя чезнеше пред очите на целия харем, изпадна в меланхолия и по-късно умря и сломена, и побеляла. Самира се закле да си спести подобна участ. Никога нямаше да позволи на мъката и тъгата да я обземат и да погубят остатъка от живота ѝ. Амбициозна, с големи планове, тя измерваше стойността си за султана не само със своите несъмнено изтънчени любовни умения, но и със способността си да разсъждава като мъж. Засега обаче пазеше тези изводи за себе си.

Самира върна третата фурма в месинговата купа и повика слугинята си да я придружи в градината. Слънцето вече клонеше над високите стени на двореца. Нямаше опасност да потъмни още повече и без това мургавата ѝ кожа.

— Повика ме, господарке — каза робинята.

— Ела с мен в градината. И махни плодовете. Не ги искам повече.

Робинята, родом от равнините западно от Нил, имаше черен тен. Белези, наподобяващи филигранни зрънца, създадени от златар, покриваха кожата ѝ на скулите. Пазачите на харема я бяха купили на пазара в Дамиета, а там я бяха завлекли търговци, нападнали нейното племе. Беше загубила свободата и честта си, ала в очите ѝ все още проблясваше гордостта на номадския народ.

Самира се надигна и оправи полата си.

— Как изглеждам?

— Красива както винаги, господарке. Нито една жена в този харем не може да се мери с теб.

— Ах, Азула, мой дълг е да съм красива.

— Красотата е дар от Аллах, господарке. Бъди благодарна за прекрасната си външност.

— Права си, това прави живота по-лесен. И твоя, впрочем. Робините на любимката на султана стоят по-високо от всички останали.

— Знам и благодаря на Аллах за добрината му.

Двете жени се спогледаха и Самаира усети, че нейната робиня Азула също умее да прикрива истинските си чувства. В очите ѝ за момент проблесна свободолюбието на нейния волен народ, но веднага след това Азула отново се превърна в пленница, приемаща покорно своята участ.

— Колко време ни остава до идването на султана? — попита Самаира. Това всъщност представляваше най-важната част от настъпващата вечер.

— Малко — отвърна робинята. — По-добре да си готова.

— Ела, Азула, въздухът е прекрасен. В този час няма по-красиво място от градината.

Самира се запъти към един пъстроцветен балдахин и се отпусна върху копринените възглавници. Оттук се разкриваше гледка към езерце с лотоси и бликащ извор, охраняван изкуствено с вода. В огромния дворецов комплекс имаше различни градини, но тази беше към харема и съответно достъпна само за жени.

Със своите безброй цветя и цъфтящи храсти тя беше най-буйната от всички и най-силно се доближаваше до представата за рая. В нея водата шуртеше в изобилие — признак за богатство в една страдаща от суша страна. Там цъфтяха лалета от Персия, гладко ухаещ жасмин, палми, карамфили в най-красиви цветове и нюанси — от кървавочервено до снежнобяло, зюмбюли и бадемови дръвчета, нежни, кремави рози и високи кипариси. И растяха толкова ароматични билки, че въздухът сякаш имаше техния вкус, а тревата бе зелена като най-тъмния смарагд.

Самира обичаше тази малък рай и птиците, които го огласяха. Никъде другаде не се чувстваше така лека и необременена, както тук.

Градината към харема беше твърдина на веселието и дори робините забравяха за кратко какво им бяха сторили.

Ако отметнеше глава назад, Самира можеше да види небето — съвършено синьо, без стени. Никога нямаше да ѝ позволят да напусне тази градина — а тя и не го искаше. Макар да се плашеше от мисълта за деня, когато султанът вече няма да я намира за достатъчно красива, тя още повече се страхуваше от света извън нейната градина. Да, искаше да го зърне поне веднъж, но не и да живее постоянно там.

— Време е, господарке — прекъсна Азула мислите ѝ. — Султанът скоро ще те повика.

Самира стана и се върна в покоите си. По разкош те не отстъпваха на разточителството в помещенията на султанската съпруга. Още веднъж взе бронзовото огледало и критично огледа очите и устните си. Султан Ал-Камил Мухаммад ал-Малик, най-могъщият владетел в Близкия изток, се обграждаше само с безупречни неща — тази максима важеше и за жените, които допускаше в леглото си. И най-малките недостатъци го отблъскваха, а Самира много държеше да не загуби или постави под съмнение позициите си, затова не се уморяваше по много пъти да проверява вида и дрехите си.

— Нямаш грешка, господарке. Всичко е съвършено, точно както го иска султанът — успокои я Азула.

Самира тъкмо щеше да отговори, но се отвори вратата, която ползваше само султанът, и Ал-Камил застана пред нея. Султанът, мъж на четирийсет и осем години, не беше красив, но снажен и представителен. Тялото му, закалено в битките срещу кръстоносците, излъчваше сила, въпреки че широката дреха криеше мускулите му. Носеше тъмнозелени шалвари, върху тях — избродирана с цветя и виещи се листа мантия, дълга до земята и пристегната с пояс. Общият със златни нишки тюрбан покриваше косата му, а на врата му висяха дълги наниз от перли.

Той се втурна към Самира и я притисна в обятията си. Азула се оттегли дискретно и напусна стаята заднешком, с безброй поклони.

— Липсваше ми — прошепна султанът и потърси устните ѝ.

Езикът му ги погали, изучи ъгълчетата им и проникна дълбоко в тази сладка пещера. Ал-Камил изстена от копнеж и Самира отвърна на целувката му, продължила толкова дълго, че я остави без дъх. Най-после той се откъсна от нея, отдалечи я мъничко и я погледна.

— Устата ти е сладка като фурма, а ти наистина си най-красивото цвете в моята градина.

Самира го погали по челото.

— Виждам бръчки от грижи.

Султанът се усмихна и отново я притегли към себе си.

— Това е непростимо — прошепна той, а връхчето на езика му нежно пропълзя по шията ѝ. — Непростимо и абсолютно ненужно, защото ти, моя красавице, веднага ще ги разсееш, сигурен съм.

Самира се притисна към него, погали раменете му, после гърдите и пипнешком стигна до пояса, а ловките ѝ пръсти мигом го развързаха. Поясът се свлече на пода, Самира пъкна ръце под мантията и лекичко прокара пръсти по гърба му.

Той изстена тихо и притисна корема си към нейния скут, за да ѝ покаже, че е готов за още наслади. Самира откликна на повика, отметна мантията от раменете му и я остави да падне небрежно на пода. После нежно насочи султана към отоманката, бавно развърза връзките на шалварите му, прокара длан надолу по бедрото му, обхвана твърдата му мъжественост и потри с палец мекото връхче.

— Хайде — изпъшка Ал-Камил, — ела при мен! Сега!

Той сграбчи Самира за стройните бедра, бръкна под полата и, пръстите му потърсиха най-сладкото, най-чувствителното ѝ място — нейната тайна, която само той имаше право да изследва. Намери я влажна, готова, притегли я в скута си и проникна дълбоко и нея.

Първия път, когато спа със султана, Самира се вцепени от страх. Одалиските, наистина, я бяха посветили в изкуството на плътската любов, но сливането със султана се оказа болезнено, а по-късно в банята тя с ужас се питаше дали не е наранил нещо в нея, защото кървеше.

После много пъти сподели постелята на султана и апетитът ѝ за удоволствия с този мъж растеше. Тя изпитваше огромна нежност към него, а понякога дори ѝ се струваше, че го обича. Но подобни чувства бяха опасни за една любимка, защото рано или късно друга жена щеше да разпали страстта му, а тя, Самира, щеше да премине в групата на бившите играчки. Самотна и с натезало от болка сърце.

Яздеше енергично султана; в мига на върховна наслада от устата му излезе дълбок, гърлен вик, а тялото му се разтърси от глава до пети. Самира се притисна силно към него и той я повлече със себе си, когато

се отпусна по гръб на меката постеля. Нежно отметна косите, измъкнали се от гребените, и покри лицето ѝ с целувки.

— Моето най-красиво цвете — прошепна той, — всеки път съумяваш да огрееш като слънце живота ми.

Самира знаеше от опит, че любовният акт прави султана мек и раним. В леглото той често споделяше с нея тайни, които всъщност би трябвало да знаят само най-близките му съветници. Но той ѝ имаше доверие, а Самира запазваше за себе си всичките им разговори.

Облегна глава на рамото му и се настани удобно. Пръстите ѝ игриво милваха гърдите му.

— И какво създава такива грижи на моя повелител? — попита най-после тя. — Пак ли християните? Мислех, че си ги прогонил окончателно.

— И аз така си мислех, обаче в Кипър е акостирала нова кръстоносна флота, а първите кораби вече са на път към Акка. — Извърна се към Самира и я притисна още по-силно до себе си. — Пак война. Уморен съм, цвете мое. Загубихме много бойци при Дамиета. Ако зависеше от мен, бих предотвратил ново кръвопролитие.

— Защо си тъй обезверен, повелителю мой? Ти си по-умен от всички водачи на християните, взети заедно. Направлявай съдбините на страната си, както смяташ за правилно. Какво те е грижа за дрипавите поклонници и невежите кръстоносци!

— Не е толкова просто, Самира. Поклонниците може да са глупави, но аз уважавам стремежа им към техния бог, за който са готови дори да умрат. Пък и не всички кръстоносци са недодялани тъпаци. Императорът, например, е извънредно интересен мъж.

Самира вдигна глава и намигна на султана.

— В какъв смисъл?

Ал-Камил се разсмя. Понякога Самира си позволяваше волности, каквито той всъщност не биваше да търпи, но пък беше безкрайно забавна, затова не обуздаваше нейния пъргав ум и чувството ѝ за хумор.

— Той разбира нашия народ и религията ни повече от всеки друг християнин. В неговото кралство — нарича се Сицилия — сарацините свободно изповядват вярата си. Освен това, скъпа моя, той държи харем.

— Виж, това вече е необичайно — изненада се Самира.

— Императорът говори нашия език и притежава неутолима жажда за знания.

— Да отгатна ли, повелителю мой? Искаш да се запознаеш с предводителя на християните.

Ал-Камил се подсмихна.

— Вече го познавам. Честно казано, предложих му мир.

— И? — напрегнато попита Самира.

— Ами... отговори ми дипломатично и ловко избегна да се обвърже. Надявах се на по-добри новини. Все пак моите пратеници съобщават, че не придружава войската си. Преди отплаването го застигнала някаква епидемия. Може вече да е мъртъв.

Самира потръпна. Мразеше болестите и смъртта. В харема се говореше за женски страдания, за раждания или усложнения при родилките, но никога за такива ужасни неща като заразни болести или епидемии от треска, които за кратко време отнемат живота на много хора. Благодарение на грижите за личната си хигиена жените в харема и без това не познаваха разни неприятни оплаквания от рода на диария или повръщане; Самира изпитваше погнуса само при мисълта за това. Представата как един император, очевидно привлякъл интереса на султана, умира в мъки, разтърсван от пристъпи на треска, я изпълни с ужас и толкова неприятни чувства, че ѝ се поиска да смени темата. Но мислите на Ал-Камил все още кръжаха около християнския владетел.

— Да не би да скърбиш за него? — внимателно попита тя.

Султанът я погледна снизходително.

— Чувствата на мъжа са различни от чувствата на жената, Самира — той погали меките ѝ гърди. — Ако императорът е умрял от треска, значи така му е било писано. Тук няма място за скръб. Ще трябва обаче да променя плановете си.

— Значи все пак ще тръгнеш на война? — Самира се опита да потисне надигащата се тревога, но Ал-Камил я познаваше достатъчно добре и умееше да тълкува и най-малкия нюанс в гласа ѝ.

— Не се бой, сладка моя. Няма да действам необмислено. Кръстоносците са под наблюдение. Докато зачитат границите ни, ще изчакваме.

Самира усети как желанието му отново се събужда и се зарадва, че най-сетне ще успее да го разтуши. Според нея любовта предлагаше

най-добрите възможности за бягство от неприятните мисли. Възприемчивата ученичка на одалиските тутакси пое по този път.

— Ела, повелителю мой — прошепна изкусително тя. — Забрави християните. Раят е тук — тя хвана твърдата му мъжественост и я насочи към топлата цепнатина, която с готовност се разтвори пред владетеля на Египет.

* * *

В ъгъла се спотайваше демон. Пронизващите му жълти очи бяха втренчени в нея. Тя не можеше да избяга, сякаш бе затворена в клетка. Тъмницата ѝ, черна като нощта, вонеше на изпражнения и всевъзможни смрадливи изпарения. По стените се стичаше мръсна вода и вадичките оставяха ръждиви следи.

Демонът не помръдваше, само дебнеше за непредпазливост, за миг отклоняване на вниманието, за да се възползва. Разсееше ли се дори за секунда, щеше да се нахвърли върху нея. Да нападне очите или устата ѝ, да се впие в меката плът на устните ѝ. Тя почти не смееше да си поеме дъх. Съумяваше да държи демона на разстояние само защото не сваляше поглед от него.

Демонът издаде съскащ звук и в следващия момент се нахвърли с писък отгоре ѝ. Тя закри очи и уста с ръце и започна да скимти. Демонът се вкопчи в нея и ухапа дясното ѝ рамо.

— Не — изстена тя, — недей! Махай се!

Болката в рамото не само не отслабваше, но ставаше все по-силна и накрая непоносима. Тя се бореше панически и накрая се събуди.

Бианка срещна тревожните очи на Лоренцо, извърна се и погледна към ъгъла, където току-що бе съзряла демона. Беше си отишъл, а на неговото място седеше плъх със същите жълти, пронизващи очи като адовото създание, явило ѝ се насън.

Тъмницата им всъщност представляваше поклащащ се търбух на кораб, вадите се образуваха от солена вода, процеждаща се през палубата, а вонята, която бе проникнала дори в съня ѝ, идваше от повръщаното на затворниците, озовали се както нея и Лоренцо на този робски кораб по зла прищявка на съдбата.

Алчните англичани ги продадоха на търговците в пристанището на Фамагуста и заедно с други злочести жени и мъже те попаднаха на този разкапан кораб. Щом Бианка и Лоренцо, и двамата оковани, бяха натоварени на борда, коритото вдигна котва, наду платна и пое курс към египетския бряг.

Бианка вече не помнеше откога се намира в подвижния си затвор. Тук не проникваше лъч светлина и тя се чувстваше като Йона от Стария завет. Огромен кит го погълнал и той се озовал във вонящите вътрешности на животното, откъдето избягал с Божията помощ, но тя не виждаше повод за подобна надежда.

В търбуха на кораба цареше вечен мрак. Пленниците не различаваха деня от нощта и се поклащаха в дрейф между будуването и съня. Полуживи, полумъртви, те пътуваха към живот, който вече не си заслужаваше да бъде живян.

В ушите на Бианка звучаха само плач и викове: едни стенеха при всяка по-голяма вълна от страх, че ще потънат заедно с целия кораб; мъжете ругаеха екипажа и му пожелаваха чумата да го тръшне. Те предпочитаха да се издавят, отколкото да пристигнат живи на пазара за роби в Дамиета.

Младата жена изгуби не само представа за времето, но и всякакъв кураж за борба с живота. По време на цялото бягство тя намираще сили и не се отчайваше дори в привидно безизходни ситуации, ала сега се предаде на слабостта и отчаянието. Нито можеше, нито желаше да се бори повече, дори смъртта ѝ се струваше по-добра участ, отколкото да продължи да се свива в този клатушкац се, вонящ сандък. Избърса с длан очите си, за да скрие сълзите, които бе проляла насън.

— Мислиш ли, че Бог иска да ни накаже? — попита спътника си с треперещ глас.

— Той не ни наказва — отвърна Лоренцо, — изоставил ни е.

Бианка се вкопчи в ръката му.

— Аз съм виновна!

— Не говорете така, графиньо.

— Напротив. Аз измислих плана. Аз капнах приспивателно във виното на англичаните. Пак аз бях сигурна, че и тримата са пили от него. А сега и ти плащаш за глупостта ми. — Хвана го за ръцете. — Прости ми, Лоренцо!

Той замълча — усещаше, че и най-прочувствените думи няма да утешат Бианка. Прекалено я уважаваше, за да подцени извиращата от сърцето ѝ мъка. „Състраданието — мислеше си Лоренцо — е подходящо чувство за ранен сокол, но не и за човек, когото чувстваш близък.“ И независимо че беше само соколар и съответно — слуга в дома на рода Ланча, връзката, зародила се между него и Бианка, междуременно укрепна достатъчно и той си позволяваше да се смята за неин приятел.

— Дали ще останем заедно? — колебливо попита младата жена. Мисълта занапред да я принудят да живее без Лоренцо беше прекалено болезнена и тя не желаше да се задълбочава върху последиците от евентуална раздяла.

— Не знам — отвърна момъкът.

Не искаше да тревожи още повече спътницата си. Тайно обаче беше сигурен, че не им остава много време заедно — най-много до пристигането на кораба в пристанището на Дамиета.

— Чувствал ли си се някога като роб? — попита тя.

Лоренцо я погледна учудено.

— Не и никога не съм бил.

— Но нали беше слуга?

— Има разлика.

— В какъв смисъл?

— Един слуга може да смени господаря си, а робът не може.

— Но и ти нямаше свободата да решаваши.

— Та кой ли я има, графиньо? Нима вие бяхте свободна?

Бианка се замисли, преди да отговори. Била ли е някога свободна? Достатъчно свободна, за да постъпва, както смята за правилно?

— Не знам, Лоренцо. Изглежда още тогава и двамата сме били затворници. Ти — поради задълженията си като слуга в дома на брат ми. Аз — като жена, лишена от правото сама да си избере мъж. — Лоренцо кимна и Бианка продължи. — Това не е ли странна приумица на съдбата: едва като преследвани опознахме свободата и сега я губим отново?

— Свободата е въпрос на моментни обстоятелства — философски обобщи Лоренцо.

— Свободата ни е напуснала само временно, това ли искаш да кажеш? Така, както вярваш, че Бог, всемогъщият Създател, се е отвърнал от нас?

— Не разбирам много от църковните работи, не умея да чета и да пиша, нито съм подготвен да споря по въпросите на живота и вярата. Но наблюдавам природата и си правя заключения. Един сокол, затворен в клетка, губи свободата си. А дали губи и желанието си за живот?

Бианка го слушаше напрегнато.

— Той продължава да прави това, което трябва да прави, графиньо. Бори се, ловува... живее.

— И смяташ, че щом соколът го може, го можем и ние?

— Можем поне да продължим да се борим.

— Знам. Но този ужасен кораб, плъховете, вонята, отчаяните хора — всичко това ме обезкуражава. И дали животът, който повече не можем да определяме сами, наистина е достоен за човека? Ние не сме соколи, Лоренцо.

— Нямам отговор на този въпрос, графиньо. Знам обаче, че още е рано да приключваме сметките си с живота.

— Но нали сам каза, че Бог ни е изоставил?

Лоренцо не успя да отговори. Корабът намали ход, горе на палубата се чува викове и забързани стъпки.

— Пристигнахме — удивено констатира Лоренцо.

— Значи сме в Дамиета — шепнешком предположи Бианка.

Големият капак над тях се отвори и спуснаха стълба от груби възета.

— Хайде, побързайте! — изрева нечий глас.

Жадни за свеж въздух, мъжете и жените се спуснаха към стълбата, но слънчевата светлина, най-после проникнала в търбуха на кораба след дни, прекарани в мрак, беше прекалено ярка и никой не посмя да излезе на палубата. Първите изкачили се по възената стълба притискаха заслепените си до болка очи, следващите изчакваха в сянката и потискаха желанието да напуснат вонящата тъмница.

Бианка и Лоренцо изпъзяха на светло едни от последните. Със стъпването на палубата щяха да се отърват от дървения си затвор, който ги бе превозил по море, ала това беше слаба утеха предвид заплашващия ги пазар за роби.

Докато затворниците слизаха на сушата, Бианка и Лоренцо се държаха за ръце като деца. Стъпка след стъпка всеки усещаше топлината на другия; нейната длан трепереше в неговата. После един надзирател ги раздели. Мъжете и жените щяха да се качат поотделно на две каруци.

Пазачи с криви саби подкараха мъжете пред себе си. Изгубила ума и дума, Бианка гледаше как групата се отдалечава все повече. Взираше се в гърба на Лоренцо, искаше да му извика нещо, но от пресъхналото ѝ и продрано гърло не излезе нищо повече от грачене, което той нямаше как да чуе. Изпрати подире му безмълвна молитва; когато той се обърна за последно, тя видя обляното му в сълзи лице.

— Сбогом, Лоренцо — прошепна младата жена.

Някой я блъсна грубо в гърба и тя продължи с препъване напред.

* * *

— Дяволите да го вземат! — кресна императорът и запокити винената си чаша към стената.

Шефът на императорската канцелария се стресна и изпусна на пода пергамента в ръцете си. Добре познаваше темперамента на Фридрих, но гневът рядко завладяваше императора както днес. Чашата се разби в един от бродираните стенни килими и червеното вино се стече по него като кръв.

— Вън! — заповяда Фридрих на слугите, застанали до вратата и готови да се притекат на помощ с парцали в ръка. — Вън! Не искам да виждам никого.

Обърна се към шефа на канцеларията си, присви очи и изсъска:

— Това се отнася и за теб. Искам да остана сам.

Висшият придворен служител избъбри извинение, събра набързо пергаментовите свитъци с треперещите си ръце, поклони се и излезе.

Императорът се тръшна на един стол, подпря лакти на масата и отпусна глава върху ръцете си. Кипеше от ярост и ако някакво стечение на обстоятелствата би му дало шанса да докопа папа Григорий, не би гарантирал за нищо. В момента настроението му беше такова, че животът на папата висеше на косъм. За миг Фридрих си

представи как обхваща с ръце шията на Григорий и стиска ли, стиска. Рядко бе мразил през живота си — сега обаче мразеше.

Откакто стана жертва на тази проклета епидемия от треска, старецът от Рим го преследваше с нови и нови интриги, политически сплетни и публични обвинения. Болестта, която не бе желал — Бог му е свидетел — се оказа чудесен повод за папата да атакува императора с все по-тежки аргументи.

Фридрих удари с юмрук по дъбовата маса и каната с останалото червено вино се разклати. Посегна да я строши, но в последния момент се опомни. Дори да счупи всички кани за вино в цяла Фоджа, пак няма да победи онзи тип от Рим. До немного отдавна смяташе, че папата и той са противници. Но това вече не беше вярно. Дватама владетели — светският и духовният — на християнството отдавна се бяха превърнали в смъртни врагове.

Фридрих осъзна колко лекомислено се е уповавал на своята мощ. Григорий се различаваше от своя предшественик Хонорий. Сегашният папа искаше власт — политическа власт. Могъщият император му пречеше, а тази проклета болест идеално наля вода в мелницата му. Леко почукване на вратата прекъсна размишленията му.

— Вън! — изрева той. — Нали заповядах да ме оставите сам!

— Аз съм, Федерико — обади се Карим, дотичал при императора, след като бе изслушал развълнувания разказ на шефа на канцеларията.

— Изчезвай! Остави ме!

— Както обичате, Федерико. Не забравяйте обаче, че е по-добре да споделите тревогите си, отколкото да ги понасяте сам. Споделената грижа е половин грижа.

— Е, добре, влизай.

Карим затвори вратата след себе си и бавно пристъпи към масата.

— Кой нещастник предизвика вашия гняв? — предпазливо попита той.

— Ах, Карим, допуснах грешка, като подцених стареца от Рим. Той се възползва от всяка моя слабост.

— Какво се е случило?

— Моята делегация се върна от църковния събор в Рим.

— По тона ви разбирам, че мисията не е протекла успешно.

— По-лошо. Изслушали пратениците ми, но всички решения вече били взети. Цялата работа била фарс, публично унижение на храбри мъже. Повярвай ми, Карим, за последен път преговарям с папата.

Сарацинът погледна императора неразбиращо.

— Федерико, аз съм лекар, не дипломат. Простете ми, но ще попитам: резултатът от този църковен събор ли ви разгневи така?

— Хубаво, ще започна отначало. Нали си спомняш, че спешно изпратих в Рим куриери още от Поцуоли, където се подложих на термални процедури под зоркия ти поглед, за да пресечем най-после пристъпите на треската?

— Папата ви отлъчи от Църквата на християните, никой владетел на света не би се примирил с това — съгласи се Карим.

— Значи, сигурно си спомняш и това, че не допуснаха моите пратеници в Латеранския дворец?

— Да, завърнаха се, без да са изложили молбата ви пред папата.

— Дори само това поведение показва твърдото нежелание на папата да отстъпи. Той преследва политика на силата и насъсква срещу мен и епископите, и градовете в Ломбардия.

Карим махна с ръка.

— Не вярвам да успее.

— Лъжеш се, Карим. Старецът е по-жилав и по-хитър, отколкото смятат мнозина. Той предприе изкусен ход: първо отпрати моите куриери, без да са изпълнили мисията си, а после разпространи това подло писмо до всички епископи на Христовата църква.

— Така е — съгласи се Карим, който още чуваше гневните викове на Фридрих, когато научи за отправените му от папата обвинения.

— Този лъжлив пергамент — процеди през зъби Фридрих. — Бил съм навредил на цялото християнство. Смешно! Да не би аз да съм виновен за епидемията? Карим, ти си най-добрият лекар надлъж и шир. Сбърках ли в нещо?

— Не, императоре — окуражи го сарацинът. — И най-могъщият владетел няма власт да заповядва на болестите. От треската умряха много от вашите хора, умряха и доста жени и деца от Бриндизи, но не вие я предизвикахте, а и не можехте да се борите срещу нея. Пък и сам вие се разболяхте от треска и оцеляхте единствено с Божията помощ.

— Не забравям и твоята помощ, Карим. Но да се върнем към папата и на първия ти въпрос. Очевидно Григорий не се е задоволил само с подлите лъжи, разпространени по мой адрес, с упреците и обвиненията.

Карим погледна въпросително императора.

— Григорий ме отлъчи от Църквата още докато бях в Поцуоли. Това се случи преди два месеца. От септември насам неуморно се опитвам да умилостивя папата. Мои пратеници го посещават, изпращам писма, обяснявам, аргументирам се. Отговорът му? Мълчание. Враждебност. Коровосърдечност.

— А резултатът от църковния събор в Рим? — попита Карим, все още непроумявайки какво е разгневило императора така, че да троши винени чаши о стената.

— Резултатът! Ето чуй: папа Григорий отново се е осмелил да не допусне моята делегация, в която е и архиепископ Ландо от Реджо; изслушал я чак след като епископите приключили обсъжданията. Какво е това, ако не фарс? Има и по-лошо: отнесли се с недоверие към моята делегация. Не повярвали на архиепископ Пандо от Реджо, че аз, императорът, наистина съм се разболял от треска. Старецът от Рим ме подозира в лъжа. Аз, императорът, не съм бил заминал за Светите земи, защото съм страхливец.

— Но Ландо е човек на Църквата — възрази Карим.

— Да, обаче Ландо е и един от моите съветници и това явно е достатъчно, за да не се вслушват в думите му.

— Но нали има предостатъчно свидетели, че бяхте тежко болен?

— Вярно е, обаче това не помогнало пред Рим. Свидетелите не били взети насериозно. Заявили им, че описват здравословното ми състояние като по-критично, отколкото било всъщност.

— И сега какво?

— Папа Григорий потвърдил за пореден път лъжите си и повторно произнесъл анатемата си срещу мен, императора.

Карим се уплаши. Това беше нещо сериозно, равностепенно на обявяване на война.

— И как смятате да реагирате?

— Най-напред ще изложа моето виждане за нещата и ще го съобща на всички. Императорската канцелария вече получи указания да изготви съответните писма. Ще разкажа публично какво се случи

всъщност. Ще използвам случая да опровергая и смешното твърдение, че Църквата още от детските ми години ме била закриляла от всякакви злини и превратности. Детството ми премина достатъчно бурно и несигурно и не Църквата ми помогна да оцелея. Но ти и сам го знаеш.

— Надявате ли се това писмо да промени мнението на папата, Федерико? — скептично попита Карим.

— Да променя мнението на папата! Карим, ти ме разсмиваш дори когато никак не ми е до смях.

— Добре, ще се изразя другояче. Наистина ли очаквате папа Григорий да бъде впечатлен от някакво си писмо, дори ако оповестите съдържанието му публично?

— Аз съм императорът и не съм глупак. Разбира се, че един жесток, жаден за власт човек като Григорий няма да омекне. Но аз няма да се огранича само с писмо. То, драги Карим, е само малка част от моя отговор.

— А останалата част?

— Ще отплаваме за Светите земи и ще се изправим срещу мюсюлманите.

В хода на разговора с Карим гневът на Фридрих бавно се разсея. Сега императорът се подсмихна, виждайки изумената физиономия на своя придворен лекар.

— Ама...

— Не ми казвай, че още съм болен. Горещите извори на Поцуоли направиха чудеса. Чувствам се напълно оздравял и готов за борба.

— Нямах намерение да възразявам по този въпрос, императоре.

— Имаш предвид, че император, отлъчен от християнството, и то, забележи, за втори път, не може да води Христовата войска. Прав ли съм?

Карим кимна.

— Е, и старецът в Рим си мисли същото.

— Боя се, не само той, Федерико.

— Възможно е. Въпреки това ще потегля към Светите земи и ще изпълня обещанието си да поведе кръстоносен поход.

— А рицарите? Дали ще последват един отлъчен император?

— Сигурен съм в тях. Освен това, Карим, повечето са вече там. Херман от Залца ги е завел благополучно в Кипър и също толкова благополучно ще ги отведе в Акка.

— Кога смятате да тръгнете?

— Възможно по-скоро, но не преди пролетта.

— Съпругата ви чака дете. По мои пресмятания ще се роди през април.

— Карим, това са женски истории. Имаме да вършим по-важни неща от това да гледаме как ражда императрицата. Погрижи се Изабела да роди сина ми без проблеми.

— Не мога да ви кажа дали ще е син, Федерико.

— Как се чувства императрицата?

— Засега добре. Но не забравяйте колко крехка е съпругата ви и най-вече — колко млада — предпазливо възрази Карим.

Подобно на всички мъже и Фридрих се плашеше от здравословните проблеми на жените, въпреки че никога не би си признал, и очакваше от императрицата на първо място да изпълни дълга си. Невръстната Изабела не му доставяше удоволствие, но това не го смущаваше ни най-малко. Той си намираще страстни ласки в други легла. Жена му получаваше всичко, което се полага на една императрица, а той очакваше от нея да не го занимава с оплаквания, молби или вайкания относно състоянието си.

— Тя е подготвена за ролята си на императрица. Няма да допусна бременността на Изабела да определя кога ще тръгна за Светите земи — заяви Фридрих и сметна темата за изчерпана.

— Дързък план — изкоментира Карим.

Фридрих погледна въпросително личния си лекар.

— Да оставя Изабела в ръцете на нейните лекари?

— Не, да потеглите за Светите земи и да развържете ръцете на папата, та той да се разпорежда необезпокояван тук. Кой ви гарантира, че няма да продължи да плете интриги?

— Никой, обаче съм готов да поема риска. Освен това, Карим, и аз съм изучавал изкуството на политическите игри. В Рим някои могъщи фамилии също като мен смятат папата за свой противник. И Венеция не желае да търпи повече ботуша на Григорий.

— Значи, ще привлечете на своя страна Венеция и римляните?

— Точно така.

— Позволено ли е да попитам как?

— Вижда се, че си човек на науката, а не на политиката. Как да превърнем неутралните в съюзници, а противниците — в приятели?

Карим сви рамене.

— С подаръци. Венецианците са жадни за пари, а римляните — за власт. Аз имам достатъчно и от двете. По този начин, приятелю, ще си подсигурия гърба.

— Значи вярвате, че кръстоносният ви поход ще се увенчае с победа?

— Така е. Имам и един коз, щом пристигнем в Светите земи. — Императорът се усмихна и повика слугите. — Донесете ново вино! Твърде е добро, за да го прахосваме. — Фридрих вдигна чаша за на здравица и се обърна към Карим. — За победата, приятелю!

* * *

Групата се състоеше от четирийсет ездачи, петнайсет коли с чергило и осем открити каруци. Топли покривала под седлата на конете се спускаха по краката им. Ездачите, облечени в няколко ката топли дрехи, предпазваха лицата си с вълнени шалове. Върлуваше адски студ, леденият вятър навяваше снежинки в очите. Цял предобед над планинските върхове се трупаха облаци; по-опитните пътници знаеха, че това означава само едно — задава се снежна буря.

Тримата водачи, добре запознати с местността, приканваха хора и животни да побързат — искаха непременно да стигнат до разположеното най-високо преди прохода селище с десетина жители. Там групата щеше да намери закрила срещу заплашителното време и да продължи на следващия ден, стига сняг да не затрупа пътя им.

Първите вълни на бурята обаче ги застигнаха по-рано от очакваното и пътниците, поели по изпълнения с опасности път през Алпите, трепереха не само от студ. Видимостта се влошаваше все повече, а пътят се виеше все по-стръмно нагоре по планината. Снежната виелица се засили до степен ездачите почти да не виждат главата на коня си, а повечето от тях смятаха за невъзможно да продължат.

Манфред Ланча, присъединил се към групата, за да прекоси Алпите на сигурно място и после да продължи на север към двора на крал Хайнрих, вече проклинаше авантюристичния си план. Кой дявол

го накара да поеме на север, вместо да се запъти на юг, към двора на императора във Фоджа?

Беше му студено както никога досега, а видът на снежната пустиня наоколо го караше да се страхува за живота си. Без видимост бяха загубени и дори водачите да познаваха този враждебен планински свят като собствената си бедняшка колиба, виелицата беше твърде измамна и коварна, за да продължат безпрепятствено напред. Тъкмо се чудеше още колко ли време групата ще язди към неизвестността, когато водачите дръпнаха юздите на конете си.

— Полека! — успокои той врания си кон.

Слезе като всички останали и мигом почувства как студът на снега прониква през кожените му чорапи и ботуши. Краката му щяха да се намокрят. Надяваше се планинското селце, за което говореха водачите, вече да не е далече. Хвана юздите на коня си и внимателно продължи напред.

От замъка на предците си често бе виждал заснежените върхове на Алпите, но никога не ги бе приближавал толкова, че да усети студа с кожата си. В началото го заплени величието на планинските великани, но сега всичко около него се бе превърнало в бяла преизподня. Бурята виеше по-силно от вълк и Манфред с мъка долавяше насочващите подвиквания на водачите.

За щастие всички пътници бяха налице. Не загубиха никого, нито един кон или ездач не падна в някоя от зейналите пропасти, покрай които преминаваха по тесни пътечки.

Манфред се опитваше да стъпва в стъпките на този пред него. От една страна, за да е сигурен, че още крачи по правилния път. От друга, по-лесно е да стъпиш във вече направена дупка в снега, отколкото сам да прокарваш пъртина и да усещаш как снегът влиза в ботушите ти.

След заминаването на граф Тусция Манфред не се колеба дълго. Имаше твърде голяма опасност Енцио да осъществи закана си и да срине със земята замъка на фамилията Ланча заедно с всичките му обитатели. Манфред предостави избор на жените и мъжете, които се числяха към домакинството му: който иска, да остане и да продължи да се грижи за имението, останалите са свободни да се върнат по домовете си.

Част от тях действително потеглиха към родните си села, а други, сред които и Пиетро, имаха само този дом и бяха доволни да

останат в замъка. Когато се сетеше за Пиетро, Манфред изпитваше смесени чувства. Не знаеше дали да благодари на клетия идиот, или да го проклина. Все пак Пиетро извади ранения Енцио от крепостния ров, преди окончателно да се бе запътил към ада. Дали животът му щеше да е по-лек, ако Енцио бе умрял? „Ако, ако, ако“ — помисли си Манфред. Все вероятности, за които не си струваше да разсъждава. Не му се вярваше омразата на Енцио да отиде толкова далече, че в гнева си към Бианка и към него да тръгне да отмъщава на странични хора. Не, не замъкът, а той и, разбира се, Бианка, бяха целта на отмъщението, затова се надяваше чрез бягството си на север да защити от стрелите на Енцио останалите у дома.

Колкото по-нависоко се изкачваха, толкова по-студено ставаше, а снегът, който навяваше в лицето, замръзваше върху веждите му. Вълненият шал около устата и носа му пречеше да диша, но щом го разхлабеше, вятърът се впиваше в бузите и превръщаше кожата му в лед. Ръцете му се вкочаниха от студ, почти не усещаше стъпалата си, а краката му натежаха, все едно бе привързал гюлета към глезените.

Конете пръхтяха нервно, дъхът излизаше на гъсти облаци от ноздрите им, а в гривите им се събираха едри буци смръзнат сняг. Никой не говореше, всеки пестеше за катеренето малкото останали му сили. Двама от водачите изостанаха в края на групата и брояха хора и животни. Кочияшите на закритите фургони и каруците се нуждаеха от помощ. Отдавна бяха слезли от капрата и теглеха конете за юздите и сбруите.

Манфред, съсредоточен върху стъпките си, твърде късно забеляза как мъжът пред него се олюля и потъна в снега. Конят му, изтощен и заслепен от виелицата, реагира по-бавно от обикновено и неволно ритна падналия човек с предното си ляво копито. Манфред се наведе над него и чу стенание.

— Ставай! — извика той, опитвайки се да надвика вилнеещата буря. — Останеш ли така, замръзваш.

Човекът се размърда, но беше толкова слаб, че не промълви нито дума. Колоната спря, един от водачите се приближи до Манфред.

— Какво има? — извика той.

— Не знам. Просто се строполи.

— Остави го да лежи.

— Какво?! — Манфред примигна срещу снежинките.

— Остави го да лежи.

— Но той ще измръзне.

— Всички ще измръзнем, ако не продължим.

Манфред се поколеба. Да изостави беззащитен човек в този снежен ад? Макар в миналото често да проявяваше невъздържаност и да се отнасяше към другите небрежно, а дори и жестоко, не можеше да зарече най-коравосърдечно един пострадал.

— Помогни ми! — заповяда на водача той.

— За какъв дявол? Казах: той остава тук.

— А аз казвам, че идва с нас. Помогни ми.

Манфред издърпа стенещия човек от снега и даде знак на водача заедно да поставят пострадалия напреко върху седлото на коня му. Водачът поклати глава, но все пак се включи и заедно настаниха човека върху коня на Манфред.

— Така ще убиеш коня си.

— Нямай грижа за това — изръмжа Манфред; добре познаваше врания си жребец и имаше вяра в силите му.

— Продължавайте — извика водачът на следващите от групата и върволицата отново потегли.

Манфред хвана юздите на коня си и в същия миг усети леко докосване по ръката.

— Всичко е наред — извика той на мъжа, увиснал като чувал със слама на седлото. — Само че още не сме в безопасност.

Продължиха мълчаливо да се борят с виещата се стръмно нагоре планинска пътека. Съпровождаше ги единствено ревът на бурята.

Съсипан от умора, Манфред загуби способността да мисли. Продължаваше да стъпва механично; нямаше представа откога се движат сред снежната буря. Студът бе пропълзял в тялото му и бе заличил всякакъв спомен. Болеше го глава, гърдите му свиреха. Не беше набожен и никога не търсеше утеха в молитвите, ала сега копнееше за Божията помощ. Чувстваше се малък и беззащитен пред природата, обърнала се срещу хората.

— Светлина! — внезапно викна някой. — Виждам светлина!

Манфред също забеляза слабата светлинка и се изпълни с надежда. Дано само да не е плод на фантазията им. С приближаването обаче светлината ставаше по-ярка, после видяха още и разбраха, че са се добрали до планинското село край алпийския проход.

— Пристигнахме! — зарадва се той. — Успяхме! — Разтърси рамото на мъжа, върху чиито гръб се бе образувала дебела снежна покривка. — Хей, ти! Събуди се! Ей сега ще се стоплиш.

Мъжът не отговори и Манфред се наведе над него, за да види лицето му. Устните му бяха посинели, очите му гледаха безжизнено.

Човекът беше мъртъв.

* * *

Хайнрих от Пасау стоеше откъм подветрената страна на високобортовия кораб, държеше се конвулсивно за перилото и бълваше в морето обеда си, състоящ се от остарял хляб, варена риба и зелени маслини. Откакто се бе качил на този кораб, непрекъснато му беше лошо. Стомахът му се бунтуваше при всеки опит да хапне. Не задържаше дори вода, смесена с малко укрепително вино.

Хайнрих чувстваше как отслабва все повече и бавно, но сигурно изхвърля цялата сила от тялото си. Днес хапна само заради настояванията на мъжа в черно — последният твърдеше, че най-доброто средство срещу морската болест е пълният стомах. Само така човек можел да понесе клатушкация се хоризонт, уверяваше го той. Хайнрих възприемаше мнението му като плод на жестока фантазия, но съзнаваше, че без вода и храна е загубен.

Никой от многолюдната му фамилия не плаваше по море и сега вече знаеше защо. Люлеещите движения на кораба, безкрайното му поклащане обръщаха червата на всеки, свикнал да усеща твърда почва под краката си. Вече съжаляваше, задето тръгна на това пътуване. Трябваше да остане в Бриндизи, а по-късно да се върне при Енцио.

Изгледите да открие Бианка в Светите земи ставаха все по-съмнителни. Мъжът в черно излезе прав — тя можеше да е навсякъде. А той вероятно щеше да умре от морска болест преди това, както рисуваха най-мрачните му фантазии. Проклетата амбиция го подлъга да се впусне в това пътуване по море. Не му беше за първи път — Хайнрих често се вкопчваше в привидно безперспективни начинания, завършващи понякога с неочакван успех, както признаваха и враговете му.

Така например, благодарение на дипломатичните си умения успя да намери противници на плановете на императора да ожени сина си Хайнрих, краля на Германия, за френска принцеса. Желанията на Фридрих бяха осуетени и в крайна сметка Хайнрих се ожени за Маргарете, дъщеря на херцог Леополд Австрийски. Оттогава по понятни причини той не се числеше към съюзниците на императора, но досега бе избягвал гнева на Фридрих.

Заля го нова вълна на прилошаване, съпроводена от силни стомашни спазми. Напрегна последни сили при неочакваното вълнение да не загуби опора в перилото и да не падне презглава отвъд борда.

Впрочем заминаването от Бриндизи отначало тръгна определено добре. Без затруднения намери кораб на венециански търговци, запътили се към Лимасол на остров Кипър, а после възнамеряваха да поемат курс към Бейрут. Там управляваше могъщото и богато семейство на Жан Ибелин^[6], което имаше голямо влияние и върху Кипър.

Ибелините не бяха приятелски настроени към императора и Хайнрих от Пасау се надяваше в Бейрут да намери нужната му помощ и подкрепа за по-нататъшните си действия. Между другото запасът му от монети намаляваше, тъй че имаше спешна нужда от добронамерен кредитор. Ибелините не само бяха натрупали несметни богатства в Палестина, но и минаваха за извънредно повратливи, когато ставаше въпрос да използват собствените си властови позиции срещу императора. Благодарение на умелата си тактика в Германия Хайнрих щеше да им се представи като съюзник, а може би даже и като приятел.

В Бриндизи венецианските търговци лесно се съгласиха да качат пасажерите. При условие, разбира се, да им се плати добре, тъй че немският барон похарчи почти всичките си златни монети за пътуването до Бейрут през Кипър. Още същия ден той и мъжът в черно се качиха на борда, но преди това изпратиха куриер на кон да занесе съобщение до Енцио Пучи. Това също струваше доста пари, а на всичкото отгоре възникнаха и претенциите на спътника му за по-голямо заплащане.

Впрочем Хайнрих не се учуди, че мъжът в черно внезапно вдигна цената на услугите си. И той би постъпил по същия начин.

„Който не се възползва от подобен шанс, би бил глупак“ — мислеше си той и смяташе за справедливо Енцио да заплати по подобаващ начин положените усилия при преследването на неговата булка-убийца.

Стомахът му отпусна кратка пауза за почивка и Хайнрих хвърли изпълнен с омраза поглед към пенещите се вълни. На небето още се виждаха малки късчета искрящосиньо, но слънцето все по-често изчезваше зад тъмни облаци със странна форма. Откакто се намираше на палубата и повръщаше хапка по хапка целия си обяд, вятърът стана по-студен. Корабът ускори ход, корпусът му скърцаше и пъшкеше сред вълните, а Хайнрих усети как в стомаха му нараства още нещо освен гаденето — страх.

Първите вълни пръснаха през перилата и капитанът забрани на всички търговци и пасажери да стоят на палубата. Един от матросите, брадат великан, гол до кръста, се приближи към Хайнрих от Пасау.

— Слизайте долу. Излезе силен вятър.

Немският барон се ужаси само при мисълта да седне с останалите сред спарения въздух под палубата. Там напълно щеше да загуби ориентация и да се почувства съвсем безпомощен пред клатушканията на кораба. А Хайнрих от Пасау мразеше да бъде безпомощен, както дяволът мразеше светената вода. Хвърли отровен поглед към матроса и не се помръдна от мястото си.

— Хайде, слизай долу. Тук е опасно.

— Изчезвай!

— Заповед на капитана. Долу!

— Не мога. Зле ми е.

— Няма значение. Слизай долу.

Водата пръскаше все по-нависоко, корабът се наклони застрашително на една страна.

— Боже милостиви, не позволявай да се обърнем — замоли се Хайнрих, който иначе твърде рядко споменаваше името Божие.

Морякът го сграбчи и го помъкна със себе си.

— По-добре да повръщаш, отколкото да се удавиш! — И го бутна по тясната стълба към голямата кабина, където се хранеха и спяха.

Венецианците, мореплаватели до мозъка на костите, седяха на закованите към пода пейки, шегуваха се и си пийваха. Пътуваха достатъчно често по този маршрут, затова знаеха, че през есенните и зимните месеци времето рязко се променя, а нежният бриз в миг се

превръща в силен вятър и дори в свирепа буря. Въпреки това никой от тях не бе попадал в истинско морско премеждие. Бяха научени да обичат морето и да се страхуват от него. Понякога то беше ласкаво като жена, друг път — по-смъртоносно от цяла войска рицари, тръгнаха на бой. През някои дни беше несравнимо красиво, в други всяваше тъга. Морето изхранваше смелите и убиваше лекомислените.

Хайнрих от Пасау слушаше с половин ухо авантюристичните разкази на търговците, които не му вдъхваха особен оптимизъм. Мъжът в черно приседна до него и се вгледа внимателно в лицето му.

— Много сте блед.

— Умирам — прошепна Хайнрих от Пасау.

— Глупости. Хвана ви морската болест, от нея не се умира.

— Но бих предпочел да съм мъртъв.

— Всички така казват.

— Още една нощ на този плаващ ковчег и наистина ще съм мъртъв.

Мъжът в черно се засмя.

— Не се бойте. Всички ще слезем живи и здрави в Лимасол.

— Но...

Нов пристъп на прилошаване стисна Хайнрих за гърлото и му попречи да продължи разговора. Плю, закашля се и отчаяно опита да си поеме въздух.

— Задушавам се — изпъшка той.

Спътникът му подаде две малки топчета.

— Какво е това?

— Краят на вашите страдания.

Хайнрих взе двете топчета от меки вълнени конци.

— И сега какво?

— Сега ще сложите по едно топче в ушите си.

— Това какво е, някаква магия ли?

— Не е магия, а стара моряшка мъдрост.

— Няма да помогне.

— На мен ми помага — отвърна човекът в черно и внимателно извади едно топче от дясното си ухо. — Във всеки случай не вреди. Опитайте.

— За Бога — промърмори Хайнрих и пъкна топчетата в ушите си.

Първият ефект беше, че започна да чува гласовете на венецианците и воя на вятъра приглушено, сякаш идеха от много далече. Дълбоко в себе си като че ли чуваше тихо шумолене с необясним произход. Вярно, още му се гадеше, но този шум действаше някак успокоително. Той се поотпусна.

Мъжът в черно му даде знак да легне на пода, да затвори очи и да се отдаде на движенията на кораба, вместо да им се противопоставя. Хайнрих, вече на края на силите си, последва съвета му и усети как умората го надвива. Унесе се в дрямка.

Насън му се яви жена, която го люлееше в прегръдките си и му шепнеше непонятни думи. Имаше изкусителни ръце и рамене, бели като слонова кост, а дългата ѝ черна коса покриваше голия ѝ гръб, но когато я погали, усети, че кичурите са влажни. Целуна устните ѝ — имаха вкус на сол. Жената се усмихна, каза му нещо, притегли го към себе си, но от силната ѝ прегръдка му стана трудно да диша. Обзе го страх, понечи да се освободи, тя обаче го повлече със себе си в морето, все по-дълбоко и по-дълбоко към синия безкрай. И през цялото време го гледаше право в очите.

Хайнрих от Пасау се събуди, задъхан от ужас. Сънят не искаше да го пусне и за миг той се учуди, че не е във водата, а явно бе заспал върху дъсчения под. Венецианците, вече на крака, се готвеха да тръгнат. Мъжът в черно стоеше до него и го гледаше изпитателно.

— Пристигнахме — осведоми го той и помогна на изтощения немец да се изправи.

— Къде? — объркано попита Хайнрих.

— В пристанището. Не забелязвате ли, че корабът вече не се движи?

— В кое пристанище?

— В Лимасол, съгласно плана.

Хайнрих си пое дъх и се опита да се овладее.

— А бурята?

— Проспахте я, щастлив като дете.

Хайнрих се сети за вълнените топчета и ги извади от ушите си, изпита облекчение, че отново възприема окръжаващата го среда с обичайната сила на звука.

— Как се чувствате?

— По-добре.

— Хубаво — отбеляза мъжът в черно. — Да слизаме. Гладен съм. Хайнрих преглътна конвулсивно само при мисълта да сложи нещо в стомаха си. Изпитваше единствено силна жажда. Гърлото му беше пресъхнало, при изправянето му се зави свят. И той искаше час по-скоро да слезе от кораба.

Дори най-мизерната странноприемница му се струваше по-приятлива от мрачната кабина, където прекара последната част от плаването до Кипър. С омекнали колене и леко олюляване извървя дървената пътечка до кея, където бе спрял корабът.

— Отказваме ли се? — попита го мъжът в черно. — Не — поклати глава Хайнрих от Пасау. — Никога.

* * *

Нощта беше хладна, въздухът галеше като коприна. Над нея се издигаше куполът на идеалното звездно небе. Колкото по-дълго го съзерцаваше, толкова по-ясно виждаше, че някои звезди образуват линии, а други — форми и фигури. Науката астрономия я омагьосваше открай време, ала тя знаеше твърде малко за звездите, орбитите и предназначението им, тъй че ѝ оставаше единствено да се възхищава от неизмеримото богатство на Божието творение.

Ако не бъркаше, днес трябваше да е Коледа. Недалеч оттук, във Витлеем, е бил роден Спасителят, а една звезда е сочала пътя на тримата влъхви. Бианка я потърси с очи, но не откри небесно тяло поне донякъде да прилича на коледна звезда. В родината ѝ сега беше студено, навярно дори валеше сняг. Но тук, в Египет, зимата не се усещаше, въздухът беше свеж, без да е особено хладен.

Тя облегна гръб на високата до колене ограда между цветната леха и моравата и лениво изпъна крака. Така и не свикна да сяда по турски, както предпочитаха другите жени. Не харесваше да кръстосва крака по този начин, а и след известно време в тази поза коленете я заболяваха.

Нощем, когато другите спяха, тя често се промъкваше в градината — там, където розите цъфтяха, и мислено се отправяше на път: обратно по море, покрай остров Кипър, през Бриндизи и Торино

до Пиемонт. Само тази свобода ѝ бе останала, защото робините в харема на египетския султан нямаха право на собствена воля.

Дните и седмиците минаваха, без да се случва нищо; сигурно имаше и по-тежка участ от тежобата да прекарваш всекидневието си в луксозен затвор. Въпреки това Бианка не беше склонна нито да се примири със съдбата си да е робиня на одалиските, нито да погребее копнежа си по предишния живот.

В началото, когато един от съгледвачите на султана я откри при търговците на роби в Дамиета и веднага я хареса, главно заради русата ѝ коса, страхът от смъртта засенчи всякакви други чувства. Остана сляпа за красотата на двореца и великолепието на градините. Чуждата култура на мюсюлманите я плашеше и тя се затвори за всичко ново, което я посрещна тук.

Пътят навътре, към себе си, ѝ се струваше най-добрата защита в свят, чийто език не разбираше и чиито нрави и обичаи я отблъскваха. „Ако един мъж превръща жените в робини, едва ли е добър, богобоязлив човек“ — реши Бианка. А и жените, които обслужваше всекидневно, ѝ се виждаха красиви, но безмозъчни създания и явно не се смущаваха от факта, че нямат право да напускат златната си клетка.

Наказваха непокорните безмилостно. В Дамиета я принудиха да наблюдава как убиват жена с камъни. В ушите ѝ още отекваха виковете ѝ. Най-жестока обаче ѝ се струваше съдбата на скопците — пазачите на жените в харема. Мъже със силни тела, но осакатени: чрез необратима операция завинаги им бяха отнели способността за плътска любов.

Първите си дни Бианка прекара в харема на египетския султан, обзета от отчаяние; молеше се на Бог да ѝ позволи да умре. Постепенно вътрешното ѝ напрежение понамаля, защото не ѝ причиниха нищо лошо, а жените, които я изкъпаха, облякоха и сресаха по египетски обичай, се отнасяха дружелюбно и снизходително с нея. Не срещаше никакви същества от мъжки пол освен евнусите, а животът сред жени ден след ден ѝ помагаше да се върне към нормалността.

Лоренцо ѝ липсваше. Надяваше се и неговата участ да е поносима като нейната. Не знаеше какво е станало с мъжете-роби в Дамиета, но ако наистина са го изпратили да се труди на някой от големите строежи на султана, както разправяха рицарите на борда на

„Клара“, твърдо се уповаваше на силата и куража му да понесе това мъчение.

След като я доведоха в двореца, я изкъпаха, измиха дългата ѝ коса, намазаха я с благовонни масла и повторно я измиха, та да премахнат и последната мръсотия от главата ѝ и да оправят сплъстените и объркани кичури. Удоволствието от ухаещата на рози вода дори прогони за кратко страховете за бъдещето и отпусна схванатите ѝ мускули.

Косата ѝ отново се спускаше на меки вълни до хълбоците, сапунът и маслата ѝ придадоха блясък и тя искреше като течно злато. Оказа се единствената руса жена в харема; една от робините, родена в Бургундия, имаше червеникава коса, всички останали бяха кестеняви или чернокоси. Вероятно по тази причина някои жени и дори евнуси тайно докосваха косите ѝ. Отначало това я объркваше и стряскаше, но после, ще не ще, свикна. А и без това не можеше да промени нищо. Затова безмълвно позволяваше на непознати хора да вземат в ръка неин кичур и да мърморят неразбираеми слова.

Езикът на египтяните звучеше в ушите на Бианка като задъхано пеене, изпъстрено с дрезгави и гърлени звуци. Дори след седмици тук не успя да научи поне няколко фрази; неспособността да разговаря с другите жени засилваше самотата ѝ. Не можеше да си поприказва дори с робинята от Бургундия, защото монахините у дома не ѝ бяха преподавали френски.

За да не се изолира напълно, използваше само езика на жестовете-нищо чудно защо се затваряше все повече в себе си и предпочиташе усамотението.

Денем нямаше време за безделие, затова пък истински се наслаждаваше на нощните разходки в градината. Евнусите, охраняващи вътрешната част на харема, вече разбраха предпочитанията ѝ към самотно съзерцание на звездното небе и не ѝ пречеха да мирише цветята и да се възхищава на звездите. Внимаваха, разбира се, Бианка да не доближава портата между вътрешния и външния двор. Скопците също бяха въоръжени — носеха крива кама с наточено острие.

Бианка не беше толкова глупава да се бори с пазачите. Дори по прищявка на съдбата да преодолее вътрешния двор, щяха да я спрат стражите на външния, а дори и те да не забележат бягството ѝ, къде

щеше да отиде, напълно сама в тази чужда страна? Не, по-сигурно беше засега да остане в харема. „Засега“ — мислено подчерта тя.

Докосна предпазливо бяло жасминово цветче и докато разсъждаваше дали тези ароматни цветове биха се хванали в Пиемонт, долови шепот. Мъжки глас, учуди се тя, прескочи ниската ограда и се сгуши зад гъстия жасминов храст. Сигурна бе, че досега не е чувала този глас. В никакъв случай не беше някой от евнусите — те до един се отличаваха с неестествено писклив глас.

Да не е някой от пазачите на външния двор? Не, реши тя. Да стъпи в отредените за жените вътрешни помещения и дори в градината би означавало сигурна смърт за него. Никой от охраната не би посмял.

Мъжът си шепнеше с жена, чийто глас тя позна — Самаира, любимката на султана, най-красивата и най-амбициозната жена в харема. Досега Бианка бе виждала Самаира само отдалече. Любимката си имаше свои робини — те се грижеха само за нея. Като най-новото попълнение в харема, тя и без това стоеше на най-ниското стъпало в дворцовата йерархия.

Бианка се уплаши. Това, което долавяше, приличаше на шепота на влюбена двойка. Чува се целувки, потиснати стонове и тихото подрънкване на накити. Ако Самаира се среща с любовник, той можеше да е само един мъж — султан Ал-Камил. Султанът обаче едва ли би простил на една бяла робиня, ако я хване да го подслушва и наблюдава, докато си разменя ласки.

Тя се огледа предпазливо да види накъде да избяга. Прецени, че която и посока да избере, няма как да мине покрай двойката, без да я забележат. Реши да се сниши още повече зад жасминовия храст с надеждата двамата — прекалено заети един с друг — да не забележат някаква робиня, налегната от безсъние.

Султанът хвана Самаира за ръката и двамата тръгнаха бавно из градината. От време на време поспираха, разменяха си бърза целувка или се прегръщаха, както правят всички влюбени. Бианка се изненада на нежността, с която султанът се отнасяше към любимата си. Тя не си спомняше да е виждала християнски рицар да се отнася с толкова симпатия и уважение към любимата жена. А при спомена за своя опит с бъдещия си жених направо завидя на Самаира. Докато още беше у дома, често си мечтаеше за любов, изпълнена с нежност, ала брат й, уви, бе решил друго. Спомни си историята за Тристан и Изолда, за

рицаря, обикнал жена, която не му било позволено да обича, и предпочел да умре, но не и да се отрече от чувствата си.

Тя въздъхна и след миг осъзна каква грешка е допуснала. Ал-Камил имаше толкова изострени инстинкти, че не пропускаше нищо дори в интимни моменти. Отблъсна Самира и се извърна, наострил слух.

Самира отвори уста да попита нещо, но с господарски жест той ѝ заповяда да мълчи. Бианка се сниши още повече зад храста, ала това съвсем не я направи невидима. Тя затаи дъх и се упрекна за неппростимата си глупост. Наистина заслужаваше наказание, не смееше обаче дори да си помисли какво предвиждат дворецовите правила в подобен случай.

Чу се шумолене и миг по-късно на земята до коляното ѝ се появи копринен чехъл: кървавочервен, богато бродиран с клонки, а в него — несъмнено мъжки крак.

— Какво правиш тук? — строго попита султанът и Бианка се учуди, че той владее латински.

Тя се понадигна, но за всеки случай остана на колене. Предпочиташе да прояви прекомерно покорство, отколкото да наруши етикета на чуждата култура в този владетелски двор.

— Стани! — заповяда султанът.

Бианка се изправи. Ал-Камил беше здравеняк, но неособено висок, тъй че тя можеше да го гледа право в очите, без да вдига глава.

— Господарю, моля дайте ми възможност да обясня моето несъмнено странно поведение.

Султанът я изгледа безмълвно. Бианка събра кураж и реши да говори истината.

— Не можах да заспя и излязох в градината да наблюдавам небето и звездите. В моята страна днес празнуват раждането на Спасителя.

— Значи си християнка — констатира султанът.

Бианка кимна и заби поглед в земята.

Ал-Камил протегна ръка и повдигна брадичката ѝ, за да не крие очите си.

— Как се казваш? И откъде си?

— Името ми е Бианка, а родината ми се нарича Пиемонт.

— Имаш изключителна коса, Бианка.

— На север много жени са руси.

— Какво правиш в Египет?

Бианка мълчеше.

— Защо не отговаряш? Ако по този начин целиш да намекнеш, че въпросът ми е глупав, понеже не си доброволно тук, то аз се възхищавам на твоята смелост, но осъждам дързостта ти.

— Не, не — уплашено възрази тя.

— Мълчи и не ме прекъсвай. И сам виждам, че си робиня от харема в моя дворец, затова ще попитам другояче: как се озова тук?

— Бях продадена.

— Тъй, тъй. И къде, ако позволиш да попитам?

— В Кипър.

Султанът се замисли за момент.

— Говориш изискано. Научена ли си на четмо и писмо?

Бианка не схващаше накъде бие султанът, но реши за по-разумно да се придържа към истината и този път да не се представя за жена на тъкач.

— Да, господарю — отвърна тя.

— Значи, произхождаш от благородническо семейство. Е, добре, за днес стига. А сега върви да спиш.

Бианка се вторачи изумено в султана.

— Няма ли да ме накажете?

— Защо? Защото една красива жена страда от безсъние? Да не би да ни смяташ, нас, мюсюлманите, за безчувствени?

— Не знам — обърка се Бианка. — Тук всичко ми е чуждо.

— Сама ще ти преподава арабски. Сигурен съм, че схващаш бързо.

— Сама ли? Но аз съм робиня.

— Възразяваш на заповедите на твоя султан?

Бианка поклати глава, а мъжът се усмихна.

— Разбирам, кротостта не е силната ти страна.

След тези думи той се обърна към застаналата наблизо Сама и й прошепна нещо.

Бианка се поклонил, докато двамата се отдалечаваха, и се оттегли в стаята на робините. Легна си и затвори очи, но срещата я бе разтърсила прекалено силно, за да заспи. Слънцето изгря, а тя все още

премяташе в ума си разговора със султана. Не бе забравила нито една дума. Нито пък какъв леден поглед ѝ хвърли Самаира, любимката.

* * *

Както всяка година, и сега пролетен Елзас създаваше впечатлението, че по тези места царят две годишни времена: в Рейнската падина вече цъфтяха подранили анемонии, а липите, буковете и дъбовете показваха първите си светлозелени листа, които потъмняваха с настъпването на лятото. По върховете на Вогезите обаче още имаше сняг и колкото по-нависоко яздеше човек, толкова постудено ставаше и той напразно търсеше предвестниците на пролетта.

Манфред Ланча пренощува в Страсбург, възхити се на внушително устремилата се към небето катедрала, чийто строеж бе започнал преди близо двеста години, и сега беше на път за Хагенау^[7] — огромен, укрепен дворцов комплекс, където крал Хайнрих предпочиташе да пребивава.

Неговият прадядо, император Барбароса, издигнал крепостта в ранг на императорски дворец, а през следващите години разширявали и достроявали двореца, докато достигнал днешното си великолепие. Хагенау, заобиколен с крепостна стена и защитен с повече от петдесет отбранителни кули, се намирал на остров в река Модер. По-рано принадлежал на граф Егисхайм, но откакто Барбароса открил възторга си от Елзас, Хагенау се превърнал в културно и политическо средище на региона. Манфред си спомни, че неговият дядо, трубадурът, е изпълнявал пред император Барбароса песни и стихове. Зачуди се дали въпросният дядо е преминал през същия алпийски проход като него, или е срещнал Барбароса, когато императорът е бил на път за Светите земи.

Подобно на Барбароса и крал Хайнрих, макар и едва седемнайсетгодишен, обичаше гъстите, богати на дивеч гори на този район и ценеше укрепения дворец не само заради удобствата му, но и заради съществените му предимства в сравнение с редица други. Разполагаше с големи и светли помещения, добре отоплявани през зимата. Благодарение на местоположението му смятаха комплекса за непревземаем, затова не се налагаше неговият господар Хайнрих

непрекъснато да си блъска главата как да направи Хагенау още по-сигурно място.

Плодородната земя наоколо носеше предостатъчно добиви на селяните и сюзерените и пълнеше кралските хамбари, така че никой не гладуваше през студовете. А необятният горист район, където предците на Хайнрих се бяха отдавали на ловната си страст, доставяше месо в изобилие. „Свещеният лес“ — така наричаха от незапомнени времена гората, опасваща в гигантски полукръг града и крепостта Хагенау.

През зимата Манфред беше преодолял Алпите, при което му измръзнаха два пръста на левия крак, и бе продължил целенасочено да се движи на север. Прекоси земите на австрийския херцог, премина на кон през долината на река Ин, оттам на запад и от Боденското езеро все по течението на Рейн стигна до земите около Страсбург. Преживя седмици, изпълнени с трудности, и макар Алпите с техните върхове-гиганти и заснежени полета да лежаха зад гърба му, студът и ледовете го съпровождаха още дълго.

Наложи се да ампутират двата премръзнали пръста на крака му — операция, за която си спомняше с ужас. Ала раните заздравяха без проблеми и макар че при ходене не можеше да натоварва левия крак както десния, жестоката снежна буря край алпийския проход не остави други поражения върху здравето му.

В някой от големите кралски и императорски дворци Манфред се надяваше да си намери занимание, съответстващо на положението и способностите му. Възнамеряваше най-напред да предложи услугите си като рицар, но бе готов да приеме и други дейности. Беше добре запознат с управлението на замък, макар че този на предците му не можеше да се сравнява с обширен комплекс като Хагенау.

Но пък умееше отлично да изчислява дебит и кредит, да пресмята приходи и разходи, а предвид на скромните богатства на фамилията Ланча чрез финансовите си умения успяваше поне донякъде да задържи семейството над водата. Именно защото предвиждаше трудностите, се опита да ги предотврати чрез брака на Бианка с Енцио Пучи. Сега вече предпочиташе да не мисли за тази история и нейния безславен край. По-добре беше да гледа напред и дръзко да хвърли всичките си сили за едно ново начало. Пък и защо,

мислеше си той, да не го положи в един толкова красив район като Елзас и в един толкова приятен град като Хагенау!

Не се съмняваше, че ще успее да проникне в тесния кръг от съветници на младия и неопитен крал. Хайнрих беше германски владетел от осем години, следователно бе започнал да управлява едва на деветгодишна възраст. Неговият баща, император Фридрих, винаги бе смятал за по-важно да се грижи за интересите на кралство Сицилия и отрано остави Хайнрих под закрилата на църковни и светски деятели — те да го възпитат и подготвят за ролята му на крал.

Съдейки по това, което Манфред бе чувал междувременно за краля, усилията им не ще да са били особено успешни, защото Хайнрих се впускаше безразсъдно във военни авантюри и дори в мирно време проявяваше пълна липса на дисциплина и изискано държане. Не беше нито дипломатичен, нито се отличаваше с политическата мъдрост на баща си Фридрих.

„Навярно Хайнрих е бил принуден да поеме твърде много задължения, при това — твърде рано — мислеше си Манфред, — а сега реагира като упорит кон: рита само щом види ездачът да се приближава със седло в ръка.“

Манфред се надяваше Хайнрих да се нуждае от хора в обкръжението си, дистанцирани от императора и съответно да не бъдат заподозрени, че незабавно ще докладват на Фридрих за всяка грешка на младия крал. Мъже, опитни, но не чак толкова зрели, че да отхвърлят още в зародиш всяка нестандартна идея.

Манфред посъбра информация в Страсбург. Управителят на двореца Хагенау, човек на име Волфелин, произхождал от обикновено селско семейство, но Фридрих ценял високо ума му и го товарел с все по-важни задачи. Стремглавото си издигане започнал като надзирател в избите на Хагенау, а накрая станал всемогъщ управител — отлично умее да представлява интересите на отсъстващия император най-вече пред епископа на Страсбург. Волфелин командваше цяла армия от административни служители, а те пък контролираха и събираха митата и данъците, удостояваха с права и заседаваха в съда. Благодарение на него градовете в околностите на Хагенау с времето бяха станали все по-големи и по-могъщи, защото той набираше нови жители и работна ръка от цялата страна.

В Страсбург се изказваха почитателно за постиженията на управителя, макар че точно в този град не го обичаха особено. Защото благодарение на хитрия Волфелин един от съседните градове, Шлетцад^[8], се бе сдобил с правото да сече монети — факт, който безкрайно огорчаваше градските старейшини на далеч по значимия Страсбург.

Манфред не искаше да се явява в Хагенау без предизвестие, затова изпрати до Волфелин молба за разговор насаме. Беше сигурен, че ще бъде удовлетворена.

За крепостта Хагенау знаеше само, че е голяма и до нея се стига по мост, освен ако човек не реши да я доближи с лодка или с плуване. Затова се оказа неподготвен за гледката, когато за първи път градът и дворцовият комплекс се ширнаха пред погледа му.

В живота си вече бе виждал няколко крепостни комплекса, но нито един не отговаряше в еднаква степен и на военните, и на естетическите изисквания. Колкото повече приближаваше Хагенау, толкова по-оживено ставаше движението на конски каруци, ездачи и пешеходци. Безброй търговци караха стоката си към града, а селяните се трудеха по нивите, оряха земята и я подготвяха за предстоящата сеитба.

Манфред влезе в града на кон и се насочи право към двореца.

В същия миг прозвучаха фанфари и гръмки викове — да се освободи пътят за кралския ескорт. Ведно с другите и той се отдръпна настрани, притисна се към стените на къщите и видя как четирийсетина конници профучаха като светкавици през града. Не успя да зърне краля, но предположи, че е яздел непосредствено зад ескорта. Смръщи се — с такова темпо лесно можеха да ранят случаен минувач. Манфред се зачуди каква ли е причината за това бързане и дали младият крал действително е безпардонен и склонен към просташки маниери, както го обвиняваха. Изчака да се уталожат шумотевницата и вълнението и пое по пътя, по който току-що бяха преминали конниците.

Бързо стигна до външния двор на двореца и се насочи към портата пред затворените райони на крепостта. Двама пазачи кръстосаха копията си и го накараха да дръпне юздите на коня.

— Кой сте вие и какво искате?

— Граф Манфред Ланча от Пиемонт. Управителят Волфелин ме очаква.

Копията останаха кръстосани, но единият пазач изпрати слуга да отнесе в двореца вестта за пристигането на посетителя. Докато чакаше, Манфред се оглеждаше с любопитство. Зад портата, която пазачите препречваха, се виждаше голям двор, където се грижеха за конете. Безчет слуги тимаряха завързаните животни, проверяваха копитата им, изстъргваха нечистотиите от тях и грижливо решеха гривите им. Сеното беше чисто и прясно, дворът — отлично изметен.

Манфред си помисли колко добро впечатление му прави всичко видно досега. Направо миришеше на богатство и благоденствие. „А валидното за конете в още по-голяма степен трябва да важи за обитателите на Хагенау“ — предположи Манфред. Изпълнен със задоволство, той си каза, че е взел единственото правилно решение, като се е запътил на север към крал Хайнрих. Тази мисъл го утеши мъничко за загубата на измръзналите пръсти.

След известно време започна да губи търпение. Враният му кон също танцуваше нервно и не желаше да стои повече мирно. Успокои го донякъде и за късмет слугата се върна; съобщи, че Волфелин ще му отдели малко време. Пазачите освободиха пътя, той навлезе в просторния двор и един коняр веднага пое жребеца, за да му даде вода и сено.

Манфред последва слугата; прекосиха толкова много коридори, украсени със стенни килими, че напълно загуби ориентация. Чувството му беше непознато, защото обикновено се уповаваше на отличния си усет за места и посоки. Най-после влязоха в голяма зала със скъпоценни килими по пода, няколко реда столове и дълга, тежка дъбова маса, зад която седеше мъж на средна възраст с груби черти на лицето. Той прехвърляше поредица от числа от различни пергаментни свитъци в голяма книга с изкусно украсена кожена подвързия.

Слугата даде знак на Манфред да пристъпи напред, а самият той се оттегли с поклон. Гостът зачака управителят да вдигне глава и да го изгледа изпитателно.

— Дълъг път сте изминали, за да говорите с мен — изрече Волфелин на езика на Манфред, макар и със силен акцент.

— Прекосих Алпите, за да предложа услугите си на краля.

— Които са?

— Ами... аз не съм само рицар, който умее да се бие, но имам опит в боравенето с финанси.

Изявлението не направи никакво впечатление на Волфелин.

— И какво ви кара да смятате, че кралят се нуждае от вашите услуги?

Манфред бе разигравал многократно този разговор във фантазията си, ала сдържаността на Волфелин го обърка.

— Мислех си... — подхвана той, но не знаеше как да продължи. По дяволите, този управител го разпитваше, сякаш е малко момче. Избухливият му нрав го тласкаше да възрази, да се сопне, разумът обаче го предупреждаваше да бъде сдържан. По-добре подвие опашка сега, вместо да ядоса управителя и после да види принуден да продължи пътя си без цел и посока. Пое въздух и отново подхвана: — Казват, че съм умел управител и вода добре книжата.

Първоначално Волфелин се поколеба, но после склони.

— Да опитаме. Един от най-добрите ми хора е тежко болен. Засега ще поемете неговите задължения за контрол върху приходите от винарството и позволенията за питиепродавниците.

— Няма да съжалявате за решението си — поклони се Манфред.

Управителят пак се захвана с колоните от числа и сякаш напълно забрави граф Ланча. Последният се прокашля тихо, а Волфелин учудено вдигна глава.

— Други въпроси?

Видя объркания поглед на Манфред и повика слугата.

— Готфрид ще ви помогне и ще ви покаже стаите на рицарите, които гостуват тук. А сега ме оставете сам.

Манфред напусна залата и тръгна бавно подир слугата. Беше преодолял първото препятствие. Сега оставаше само да докаже на какво е способен и продължителният престой в Хагенау му беше гарантиран.

Управителят, явно, поставяше работата и дълга над всичко. Строг човек — сигурно нямаше да търпи и най-малката небрежност; твърдяха, че бил пламенен почитател на император Фридрих. „Нищо чудно“ — помисли си Манфред, нали именно на императора дължеше влиятелния си пост в Хагенау.

Зачуди се как ли се отнася Волфелин към младия крал Хайнрих. Едва ли помежду им цари хармония. Не допускаше човек като

Волфелин да одобрява препускането с четирийсет ездачи през оживен град. Впрочем, управителят едва ли има право да съди делата на краля. Манфред прецени Волфелин като лицемерен морализатор и всезнаещ мърморко. „Интересно“, повтаряше си под нос той, докато слугата го водеше през коридорите към кралската канцелария. Реши да бъде нащрек и да не допуска красивите фасади на Хагенау да го заслепят.

* * *

Карим ан-Назир гледаше жената и знаеше, че тя ще умре. Дълбоки сенки ограждаха очите ѝ, бузите ѝ бяха хлътнали, а носът изглеждаше неестествено тънък и остър. Лицето ѝ беше бяло като чаршафите на леглото ѝ — най-фин, най-нежен лен с копринена завивка отгоре.

Тя дишаше едва-едва. В първия момент Карим се уплаши, че животът ѝ е изтекъл заедно с кръвта, която непрестанно се просмукваше в леглото. Щеше да умре от загуба на кръв и вече никакво лекарско умение не можеше да я спаси.

Преди няколко дни бе родила син. Нареккоха го Конрад. Бебето беше здраво, кърмеше го дойка, защото майка му се бореше със смъртта. Преживя неописуеми родилни болки, две нощи и един ден крещя и плака, моли се на Бог, а накрая вече умоляваше околните да я убият. И най-сетне, в края на втората нощ, детето се роди.

Акушерката пое момченцето, преряза пъпната връв, изкъпа го, подсуши го, разтри го с розова вода. Намаза с тънък слой мед устничките на детето и накрая го пови в чисти ленени пелени. Новороденото плачеше и се дереше, та чак главата му почервеня, а дойката едва смогваше да му дава достатъчно мляко.

Беше здраво момче, твърде едро за тесния таз на младата си майка. Акушерката, мъдра жена, изродила вече много деца, не успя да спре кървенето, започнало непосредствено след раждането. Уплаши се за живота на майката и изпрати вест до Фоджа, след което Карим незабавно тръгна за Андрия, на един ден път в южна посока.

Сега стоеше край леглото на императрица Изабела и безпомощно я гледаше как умира. Бе изгубила прекалено много кръв. Нищо не можеше да се направи срещу вътрешните разкъсвания; в живота си

Карим бе виждал да умират премного хора и отлично разпознаваше знаците на смъртта. Императорът щеше да загуби и втората си съпруга и отново да овдолее.

Бременността на шестнайсетгодишната императрица бе протекла сравнително безпроблемно, ала през цялото време Карим се опасяваше, че телосложението ѝ е твърде крехко, за да понесе усилията на раждането. Приготвяше ѝ всевъзможни укрепващи лекове, но Изабела, за която той си оставаше чужд човек, отказваше да се вслушва в съветите му.

Открай време си беше бледа и болнава — жена със слабо тяло и наранена душа. През тригодишния си брак с император Фридрих така и не позна щастието. Боеше се от мъжа си, вероятно дори го мразеше; Карим предполагаше, че бе износила детето от чувство за династичен дълг, но без капчица радостно очакване, още по-малко с любов към императора.

Не вярваше Изабела да дойде отново на себе си, за да се сбoguва със сина си, и въпреки това помоли акушерката да държи кърмачето в съседната стая, та да има готовност да го донесе ако Изабела отвори очи, колкото и да беше невероятно. Същевременно нареди незабавно да известят на императора, че втората му съпруга е на смъртно легло.

Матилда, акушерката, затвори тихо вратата след себе си, застана безмълвно до Карим и при вида на Изабела се прекръсти.

— Колко още? — тихо попита тя.

— Не знам. Не вярвам императорът да пристигне навреме.

— Фоджа е само на един ден път.

— Въпреки това.

— И нищо ли не можем да направим?

— Не, Матилда. Никой не би оцелял след такава загуба на кръв.

— Клетата. Толкова е самотна.

Карим изгледа хладно акушерката и тя млъкна засрамено.

— Грижи се за детето, докато дойде императорът — разпореди той, — и повикай най-близките довереници на Изабела, за да напусне този свят, заобиколена от приятели. И донеси още завивки, Матилда. Императрицата трепери от студ.

Присъствието му като лекар бе излишно, но той реши да остане до идването на приятелките и прислужничките на Изабела. Вероятно Матилда имаше право. Последните си години Изабела бе прекарала

самотна и щеше да умре също толкова самотна. Той подпъхна копринената завивка под тялото на крехката императрица, седна на един стол и зачака.

Силно се надяваше Фридрих да потегли час по-скоро за Андрия, дори само за да не разпалва още повече конфликта със своя тъст, Жан Бриенски. Той отдавна бе застанал на страната на папата и беше сред най-ожесточените и най-опасните критици на Императора както в човешки, така и в политически план. Смъртта на Изабела окончателно щеше да превърне отношенията между двамата мъже във вражда, защото Жан многократно се оплакваше, че императорът не се отнася подобаващо със съпругата си, неговата дъщеря.

Сигурно Жан щеше да обвини Фридрих за смъртта на Изабела, макар това да не отговаряше нито на здравия разум, нито на истината, фактът обаче си оставаше — кръвта ѝ бе изтекла, докато раждаше сина на Фридрих. „Странно как съдбата се обръща срещу императора — помисли си Карим. — Най-напред се провали кръстоносният поход, после папата го отлъчи от Християнската църква, а сега жена му умира при раждането на първото им дете.“

Карим си спомни за времената, когато той и приятелят му Федерико кръстосваха улиците на Палермо — бяха безгрижни години и отдавна отстъпиха място на тежките времена на възмъжаването. Колко е хубаво, че децата не знаят какво има да им се случва тепърва. И че никой не знае какво е бъдещето му.

Дали Федерико би предпочел да е обикновен рицар, учен или неособено заможна издънка на някогашна владетелска фамилия? Дали е щастлив от сегашния си живот? Като довереник на императора Карим знаеше, че Фридрих не обича втората си жена. Но дали поне я уважава? Надяваше се да е така — заради Изабела, която не бе познала щастието през шестнайсетте години на краткия си живот, а сега поемаше по пътя към своя Създател също толкова самотна, колкото бе и приживе.

Познаваше Фридрих и беше наясно, че той няма да скърби дълго, не на последно място и защото управленските дела не търпяха отлагане. Отпътуването за Светите земи, толкова пъти планирано и отлагано, бездруго трябваше да се състои възможно най-скоро. Смъртта на Изабела щеше да го забави за пореден път.

Матилда доведе в стаята на умиращата няколко жени и свещеник, а Карим тактично се оттегли. Докато тихо затваряше дървената врата, долови сподавен плач и молитвите на духовника. Имаше нужда от чист въздух, затова застана пред един прозорец с изглед към пролетната зеленина.

След десет часа императорът пристигна в Андрия. Твърде късно. Изабела умря, без да отвори отново очи и да прегърне детето си.

— Много ли страда? — попита Фридрих, след като се помоли край леглото на жена си и покри лицето ѝ с копринената завивка.

— Да, при раждането — призна Карим. — След това беше прекалено слаба, за да усеща болки.

— И дори ти не можа да ѝ помогнеш?

— Не. Дори Бог не можеше да ѝ помогне.

— Горката малка Изабела. Бракът не ѝ донесе щастие. — Фридрих се замисли. — Ще бъде погребана тук, в Андрия.

— В Андрия ли? — учуди се Карим. — А не в Палермо, редом с първата ви съпруга Констанция?

— Не. Палермо е далече, а Изабела трябва най-после да намери покой. Заповядам да се извърши тържествено погребение в тукашната катедрала. — Фридрих тъкмо довършваше изречението си, когато отвън се чу шум от пристигаща група конници. Гръмките викове откъм двора стигнаха до първия етаж и той изгледа Карим с многозначителен поглед. — Тъстът ми пристигна. Направи ми услуга, придружи ме. От мъка по Изабела ще бъде жесток и агресивен.

Карим последва императора със смесица от лоши предчувствия и плаха надежда Жан Бриенски да зачете смъртта на дъщеря си и да не започне кавга със зет си точно днес. Ала сарацинът, който обикновено подчиняваше действията си на правилата на разума, с изненада констатира до каква степен някои хора позволяват на чувствата да ги заслепят. Жан Бриенски премина в атака без предупреждение и се нахвърли върху императора.

— Какво сторихте на детето ми? — ревно той. — Защо допуснахте да умре?

— Никой...

— Вие сте виновен! Вие и вашият сарацин — прекъсна зетя си Жан Бриенски.

— Стига! — изсъска Фридрих и блъсна разярения мъж в стената. — Нито дума повече. — Изчака тъста си, който дишаше тежко, да се поуспокои. — За Изабела бе направено всичко. Бог реши да я призове при себе си. Императрицата е мъртва, но синът ѝ е жив.

— Къде е внукът ми? — подозрително попита Жан Бриенски, хвърляйки изпълнени с омраза погледи към императора и личния му лекар.

— Конрад, Нашият син, е при дойката си и е добре.

— Той идва с мен.

Карим се стресна и понечи да възрази, че кърмачето има нужда от спокойствие и в никакъв случай не бива да го откъсват от дойката му и от грижите на Матилда. Фридрих обаче не го остави да говори и се обърна към тъста си:

— Това да не е някаква шега? Ако е така, тя е безвкусна и недопустима край смъртния одър на Нашата съпруга.

Жан с мъка сдържаше гнева си, но очите му го издаваха.

— Много добре знаете — подзе той, — че Конрад наследява майка си, моята дъщеря.

— Да, и какво?

— Принуждавате ме да го кажа, значи. Добре, заявявам тук и сега: след смъртта на Изабела моят внук Конрад става крал на Йерусалим и аз го вземам под крилото си, за да надзиравам възпитанието му.

Със също толкова леден тон Фридрих отвърна:

— А пък Ние заявяваме тук и сега, че възнамеряваме сами да поемем управлението на Йерусалимското кралство вместо Нашия син. Разбира се, само докато Конрад бъде в състояние да изпълнява сам своите права и задължения като владетел на Йерусалим. Дотогава Нашият син остава под Наша закрила и Ние ще определим кой да отговаря за възпитанието му.

— Така си и знаех — изсъска Жан Бриенски.

Фридрих изгледа въпросително тъста си.

— Смъртта на дъщеря ми ви идва тъкмо навреме. Нищо чудно, че е трябвало да умре.

Фридрих пребледня като платно.

— Внимавайте — отвърна той с треперещ от гняв глас и се приближи плътно до Жан. — Внимавайте какви ги приказвате. Все

още Ние се съобразяваме с обстоятелството, че скръбта по дъщеря ви слага в устата ви думи, за които после ще съжалявате. Но още един намек, че Изабела не е получила необходимото медицинско обслужване или че за нея не са полагани достатъчно грижи, и ще ви накарам да отговаряте за необмислените си приказки.

Жан Бриенски стисна устни и с мъка се овладя.

— Сега ви оставяме да се сбогувате с Изабела — каза Фридрих. — Тържественото погребение ще се състои в близките дни тук, в Андрия.

Жан издиша шумно през носа си и се усмихна презрително.

— Важното е да не се наруши покоят на дъщеря ми. Правете каквото сметнете за правилно. Но не си въобразявайте, че одобрявам плановете ви.

Фридрих прочете в очите на тъста си гняв, зложелателство и омраза.

Карим също бе на мнение, че няма смисъл да се спори повече с Жан Бриенски. Малко след сватбата с Изабела чувствата на Жан към зет му Фридрих се бяха превърнали от респект в отвращение. Не можа да прости на императора, че пред харизматичната му личност той изглежда дребен и незначителен. И още нещо — сюзерените на Жан предпочитаха да почитат императора, отколкото същинския си господар. Още тогава между двамата избухна ожесточен спор, спомни си Карим, и в резултат Жан обидено обърна гръб на кралство Сицилия, за да се съюзи с папата.

Сега разрывът оставаше за вечни времена: Фридрих никога нямаше да забрави изречените в пристъп на гняв думи на тъста си, а още по-малко да му прости за тях.

Императорът се обърна към личния си лекар:

— Приятелю, да оставим стареца сам. Нека да се отдаде на скръбта по дъщеря си на спокойствие. — Едва тогава подхвърли през рамо към Жан Бриенски. — Нашият син Конрад спи. Не бива да го смущавате. Позволяваме ви да напуснете Андрия, без да го видите.

Жан пребледня.

— Както заповядате — отвърна той, владеейки се със сетни сили. — Но Бог знае, че не сте достоен за крал на Йерусалим. И че няма да освободите Светите земи.

Карим последва отдалечаващия се забързано Фридрих. И двамата обаче чува какво извика Жан Бриенски подир зетя си:
— Народът ще ви прокълне, кралю на Йерусалим!

* * *

Бианка предпазливо топна пръст в сиво-черния прах, за да изрисува около очите си тъмни линии, които правеха погледа изразителен и загадъчен. Вече бе научила достатъчно арабски, за да знае, че този прах се казва *кахл*.

Разкрасителните ритуали на жените все още ѝ бяха чужди, макар да живееше в харема на султан Ал-Камил от близо половин година. Наслаждаваше се на продължителните бани и на маслата — от тях косата ѝ ставаше великолепно мека, но редовно се проваляше с техниките за гримиране, които другите жени в харема владееха до съвършенство.

Обикновено ѝ се налагаше няколкократно да отстранява с мазнина тъмните линии около клепачите си, докато най-последно успее да тегли дъга — нито прекалено дебела, нито твърде тънка — за да подчертае естествената красота на очите си. Преди не познаваше и друга, особено болезнена процедура — грижливото премахване с горещ восък на всяко косъмче, щом не расте на главата. Първия път извика от изненада, когато със силно дръпване изтръгнаха космите от краката ѝ с плоско парче восък. Отначало се червеше от срам и силно се противеше, докато почистваха косъмчетата от далеч по-интимни части на тялото ѝ. Междувременно обаче свикна да страда в името на красотата.

Днешният ден беше особен, затова заръчаха на жените да положат за външността си специални грижи. Султанът очакваше гост от Дамаск. Неговият племенник, поел управлението след смъртта на султан Ал-Муаззам, пристигаше с огромна свита, за да обсъдят политическите бъркотии в Европа и да разработят стратегия, в случай че император Фридрих наистина тръгне на нов кръстоносен поход.

Самира, понякога осведомена за политическите намерения на султана по-добре от неговите придворни стратегии, излезе от банята,

където бе прекарала целия предобед, и приседна до Бианка, за да я гледа как се гримира.

Двете жени не станаха приятелки, но не бяха и врагове, както първоначално се опасяваше Бианка. Ревността на Самаира, подклаждана от подозренията ѝ да не би новата да я измести от сърцето на султана, се уталожи, след като усети, че Ал-Камил няма никакво намерение да вкара русокосата жена в леглото си.

Любимката се усмихна на нескончаемите опити на Бианка да положи тъмния прах върху клепачите си.

— Още не си се научила, а?

Бианка въздъхна.

— Жените в моята родина не познават идеалите за красота Изтока.

— Да не би вашите жени да не се разкрасяват за мъжа, когото обичат? — учуди се Самаира.

— Напротив, но не така виртуозно като вас.

— Какво имаш предвид?

— Виж, Самаира, в моята родина жените не живеят в харем. Това значи, че по цял ден имат множество грижи и задължения, които трябва да свършат. Съвсем не им остава толкова време за красотата както на вас.

— Значи тялото им не е намазано с благовония и косата им не е подхранена с масла?

— В повечето случаи — не.

— Че как тогава си намират мъж?

— Семейството им го намира вместо тях.

— И той ги взема ей така? Все едно как изглеждат?

Бианка се засмя. В представите на Самаира тя явно произхождаше от варварска страна, където пренебрегват елементарните хигиенни правила и не умеят да ценят красотата.

Египтянката Самаира се гордееше с хилядолетната култура на своя народ. Разказваше на Бианка за великите царици на страната си — Нефертити, а по-късно и Клеопатра. Бианка пък проявяваше любопитство да научи възможно повече за тези жени, за които дотогава не бе чувала. За първи път в живота си тя направи сравнение с другите страни — те бяха най-малкото равностойни на християнския свят, а в някои отношения дори го превъзхождаха. Още в Дамиета с

очите си се убеди, че много преди архитектите на Европа египетските строители са създавали дворци и гробници, каквито не беше виждала в родината си. Арабското писмо беше красиво като изкусни миниатюри, а умениято на египтяните да създават градини я очароваше.

Намигна на Самаира.

— Мъжете от Запада просто не са толкова претенциозни като твоя султан.

Самаира се изкиска.

— Може и да не са, ама и вашият император си има харем.

Бианка сведе поглед. Споменаването на императора събуди у нея емоции, които би предпочела да скъта дълбоко в паметта си.

— Императорът е мъртъв, казват.

Самаира се ококори.

— Мъртъв ли? О, не! Ал-Камил казва, че императорът е на път за Палестина.

Бианка сбърчи чело.

— Сигурна ли си?

— Разбира се. Защо според теб днес пристига племенникът на Ал-Камил от Дамаск? Защото пак замирисва на война.

— Самаира, с очите си видях как корабът на императора отплава обратно. Всички мислеха, че е умрял от треска.

Самаира изгледа Бианка с опитния поглед на жена, запозната с всички хитрости на любовта.

— Загрижена си за него, а? Влюбена ли си?

— Глупости. Аз изобщо не го познавам.

Самаира не се отказваше лесно.

— Но се ужасяваше, докато смяташе, че не е оцелял след треската. Ще рече, че той значи нещо за теб.

— Чух го как говори в Бриндизи пред рицарите и жителите на града. Да можеше да го видиш, Самаира! Непрекъснато си мисля за това.

— Толкова малко знам за теб. Разкажи ми живота си.

— Вече нямам свой живот. Аз съм робиня.

— Неблагодарна си, Бианка. Много си добре даже.

— Имам достатъчно храна, къпя се всеки ден и си гримирам очите. Разговарям с теб и обслужвам одалиските. Но не мога да напускам покоите на жените.

— Някоя от нас не може.

— И как живеете така? Ти можеш ли да живееш по този начин, Самира?

Отговорът дойде без колебание.

— Не желая нищо друго, Бианка. Светът навън е опасен за една жена.

— На мен ли го казваш! Само че светът тук, вътре, е просто една златна клетка.

— Копнееш ли за родината си?

— Малко. Но копнежът е чувство, което ти отнема силата, нужна ти да продължиш напред.

— Или пък те окрилява — уточни Самира и в отговор на въпросителния поглед на Бианка додаде: — Когато си се запътила към своя любим, например.

— Съмнявам се вече да ми се отвори път, накъдето и да било.

— Кой знае. Любовта винаги си намира път.

— Любовта е рожба на свободата.

— Вземи мен, например — засмя се Самира. — Тук съм щастлива. Е, с радост бих хвърлила и един поглед на вашия свят.

Бианка се отказа да спори. Беше благодарна, задето бе намерила търпелива учителка по арабски в лицето на Самира, и ценеше разговорите с нея, независимо че двете най-често застъпваха различно мнение. Все пак вече не се чувстваше толкова самотна, а кой знае и дали нямаше да станат приятелки със Самира.

— Какво ти е известно за днешната вечер? — опита се да смени темата Бианка.

— Мъжете ще разговарят дълго за евентуалните планове на императора — предположи Самира, — а после, когато политиката им омръзне, ще дойдат при нас. Обзалагам се, че султанът е обещал на племенника си най-красивата одалиска.

— Смяташ ли... — плахо подзе Бианка.

— Не, не смятам — прекъсна я Самира. — Не се тревожи. Ти си робиня и все още си твърде кльощава за вкуса на един арабин.

Бианка си отдъхна.

— Или да кажа някоя добра дума за теб? — подкачи я Самира. — Племенникът на Ал-Камил е млад и красив. — Намигна и добави: — Само на двайсет и една.

Бианка поклати глава и за последен път огледа критично очната си линия.

— Ще се въздържа. Крайно време е да помогна на одалиските да се гримират. Трябва да изрисувам ръцете им.

— Изпрати ми Азула — подвикна подире ѝ Самаира.

На излизане от банята мислите на Бианка кръжаха около едно-единствено нещо. Императорът е жив и пътува към Светите земи. Султан Ал-Камил привиква съюзниците си, а тя седи в харема — безпомощна и бездейна — и рисува с къна красиви клонки върху ръцете на жриците на любовта.

„Ех, да можех да летя като сокол — размечта се Бианка — и отново да бъда свободна!“ Но в следващия миг се обади острият и като бръснач ум, за да ѝ напомни, че, първо, хората нямат способността да прелитат над стени като птиците, и второ, от златната клетка изход няма. Нито днес, нито утре. Тя ще бъде затворничка до края на живота си.

* * *

Отдавна бяха изгубили следата. В Кипър пролетта настъпи с пъстроцветните си багри, после дойде лятото — а те все още търсеха Бианка и Лоренцо. Хайнрих от Пасау отдавна щеше да се е върнал, ако не беше щедротост гостоприемство на Жан Ибелин. Той и придружителят му, който продължаваше да се придържа към черното облекло дори под жаркото слънце на Лимасол, се радваха на сладкия живот и безделието и не горяха от желание да се изправят пред вечно вкиснатия Енцио Пучи. Пък и изобщо не бяха напреднали в мисията си.

Е, не се бяха отказали да издирват Бианка и Лоренцо, но някак стана тъй, че отделяха все по-малко време да преследват двамата бегълци. Ибелините ги бяха приютили в един от градските си дворци и заели голяма сума пари на Хайнрих от Пасау — впрочем, без изобщо да поискат някаква гаранция.

Много поклонници от провалилия се предишната година кръстоносен поход бяха останали в Кипър и се бяха отказали от плановете си да върнат на християнството Светите земи. В още по-

голяма степен това важеше и за значителния брой рицари, установили се на острова като сюзерени на Ибелините, вместо да последват Великия майстор на ордена Херман от Залца към Акка.

Ето защо имаше големи изгледи Бианка и Лоренцо да се крият някъде из Кипър. Това оправдаваше един по-продължителен престой в Лимасол, Фамагуста или Никозия. Освен това Хайнрих нямаше никакво желание да пътува отново по море. Смяташе пребиваването си на острова за твърде важно и дори изпрати съобщение до Енцио Пучи с уверението, че с помощника си е по петите на двамата бегълци.

Неизвестно по какви причини Енцио не отговори. Това даде основание на Хайнрих да не приключва приятното кипърско приключение.

Вестта за нов кръстоносен поход на императора, който, отлъчен от папата, дръзнаше, от една страна, да се нарече крал на Йерусалим и, от друга, да поведе Христовата армия срещу мюсюлманите, внесе неочаквано раздвижване в мудното кипърско всекидневие. Предполагаше се, че Фридрих ще спре на острова, и понеже императорът и фамилията Ибелин не поддържаха особено приятелски връзки, можеха да се очакват повече или по-малко неспокойни времена.

Хайнрих сметна за благоразумно да се махне от пътя на императора и неговите довереници. Фридрих не му бе простил политическите интриги в Германия, а най-лошото за Хайнрих от Пасау щеше да бъде, ако на всичкото отгоре императорът се намесеше в личната вражда между Енцио Пучи и графиня Ланча. Фридрих, известен с неспособността си да устои на никоя красива жена, положително щеше да вземе страната на Бианка без колебание и така щеше още повече да затрудни отмъщението на Енцио.

Бианка обаче бе изчезнала безследно, успокояваше се Хайнрих, а вероятността императорът да се срещне с красивата графиня клонеше към нула. „Навярно отдавна си е намерила рицар-покровител — разсъждаваше той — и се е установила като почтена дама някъде по крайбрежието на Палестина.“ Във всеки случай за него беше по-сигурно да обърне гръб на Лимасол и да се насочи на север към Никозия. Там ще изчака на спокойствие императорът да напусне Кипър и да поведе кръстоносците си към Светите земи. Облеченият му в черно придружител щеше да остане на южното крайбрежие — той не

представляваше интерес за императора. Още от предната вечер Хайнрих от Пасау си събра вещите, необходими му за пътуването по острова, а рано сутринта потегли. Яздеше в умерено темпо покрай брега на североизток, за да заобиколи планинската верига, пресичаща острова от запад на изток.

Мислите му отново литнаха към император Фридрих и твърде дръзкия му поход, предвид обстоятелствата. Хайнрих беше почти сигурен, че императорът ще се възползва от случая да изтъкне политическите си претенции върху Кипър, защото Кипърското кралство всъщност беше императорско владение. А следователно възникваше вероятността Фридрих да поиска сума ти пари. Кое то никак нямаше да се хареса на Стареца от Бейрут, както наричаха Жан Ибелин.

Чужд на състраданието, немецът отпъди всякакви по-нататъшни разсъждения за положението на своите домакини. „Лош късмет за Ибелините — сигурно прекалено са разчитали, че заради конфликта си с папа Григорий императорът ще изпусне от поглед Кипър“ — помисли си той.

За пореден път се почувства щастлив, задето няма нито семейни, нито династични задължения и нищо не му пречи да пътешества по света, както си иска. Беше независим, присъединяваше се към господаря, от когото очакваше най-голяма изгода, и бе готов да участва във всяка интрига. Енцио Пучи имаше много богатства, но и много проблеми. За човек като Хайнрих приятелството с Енцио си струваше, но той влагаше в думата приятелство свой смисъл — лоялността влизаше в сметките му, ако цената си заслужаваше.

Колкото повече се отдалечаваше от брега, толкова по-пуста и гола ставаше местността. Тук нямаше бликащи от живот градове като Лимасол, а само малки селища, дори — отделни чифлици, и то нарядко.

Тъкмо се питаше дали е постъпил разумно, като реши да се отпрати сам в далечния път до Никозия, когато чу викове за помощ. Най-напред не видя нищо необичайно, но след малко край пътя съзря кон без ездач. Приблужи се предпазливо, слезе от коня си, помъчи се да успокои чуждото животно и хвана юздите му. Завърза двата коня за близкото дърво и се огледа. Предположи, че е станала злополука, защото нямаше признаци тук да се е случило престъпление. Ездачът

трябваше да е някъде наблизно, нали току-що бе извикал за помощ, ала пътят беше пуст. Направи няколко крачки напред-назад, напразно търсейки човек. Ако не намереше собственика на коня, животното и багажът ставаха негови. „Сделката си я бива“ — помисли си Хайнрих и реши да обяви диренето за приключено.

Ала тъкмо когато се канеше да се метне отново на коня си и да продължи, долови сподавен стон в гъстия крайпътен храсталак. Поколеба се за миг, но любопитството надделя и той се запровира през сухите бурени. След няколко крачки се натъкна на рицар — лежеше на земята, а под тялото му се бе образувала локва кръв. Приблужи се и видя дълбока рана от нож в лявата му страна. Мъжът стенеше и се опитваше да спре с длан кръвта. Хайнрих се върна тичешком при коня на рицаря, извади от торбата му риза, разкъса я на две и направи временна превръзка.

— Какво се случи? — попита той ранения.

Човекът отговори на чужд език и Хайнрих разпозна английски. Езиковите му познания, достатъчни за елементарен разговор, му помогнаха да разбере, че крайпътни разбойници нападнали рицаря. Отначало били трима, но двамата му другари избързали напред.

— Можете ли да яздите?

Англичанинът кимна и с разкривено от болка лице се опита да се вдигне на крака.

— По-добре да се движим заедно — предложи Хайнрих от Пасау. — Дано срещнем двамата ви спътници, та да се погрижат за вас.

Той лично нямаше намерение да се занимава по-дълго от необходимото с този човек с дълбока прободна рана. В краен случай щеше да остави рицаря на грижите на някой селянин или в ръцете на берберина от най-близкото село. В действията си не се ръководеше нито от любов към ближния, нито от чувство за дълг, просто се надяваше да срещне двамата му другари. Реши непременно да повдигне въпроса да го възнаградят за усилията му.

С помощта на Хайнрих човекът се изправи и тежко се облегна на рамото му. С мъка се добраха до конете и след няколко неуспешни опита немецът успя да качи ранения на седлото.

— Ще се справите ли? — попита рязко той и англичанинът кимна утвърдително.

Яздиха цял следобед, без да открият и следа от другите двама. По сухата и твърда пътека дори конските копита не оставяха следи. От време на време задминаваха някой селянин, мъчително крачещ в жегата, иначе по пътя не се виждаше жива душа.

Англичанинът се клатушкаше върху седлото, но конят съумяваше да балансира теглото на ездача и Хайнрих нямаше основания да се опасява, че онзи ще падне. Ездачът беше в съзнание, макар едва да държеше очите си отворени от изтощение.

В далечината зърнаха няколко характерни за това място каменни къщи с плосък покрив и Хайнрих предложи да направят почивка. И той, и раненият рицар спешно се нуждаеха да отдъхнат на сянка, а трябваше да напият и да нахранят конете.

Спряха пред една от първите къщи, произволно избрана от Хайнрих, за да потърси помощ. Вратата беше отворена, той влезе и вдигна шум, за да привлече вниманието. Появи се жена, облечена в проста рокля, подпретната до коленете. Очевидно идваше от обора, защото голите ѝ крака бяха черни от мръсотия и животински тор.

Оживено жестикулирайки, Хайнрих ѝ обясни, че искат вода и хляб, а също и храна за конете. Вдигна кесията си с пари, за да подчертае, че възнамерява да се отплати подобаващо.

Жената кимна, бързо заобиколи къщата и се върна с ведро вода за животните. После даде знак на мъжете да я последват. Помогна на Хайнрих да почисти и превърже отново раната на рицаря, поднесе им студена вода, хляб, маслини и прясно козе сирене. Англичанинът бе твърде слаб, за да яде обилно, но Хайнрих се нахвърли върху храната — стомахът му куркаше след положените усилия.

Отказа се да продължи да пътува този ден и реши да даде по-продължителна почивка на рицаря. Не смяташе нараняването му за смъртоносно, но се опасяваше от възпаление.

— Оставаме тук — каза той на дремещия англичанин. — В къщата има достатъчно място, но можем да се установим и на двора.

Подпомогнат от селянката, изведе рицаря навън и се зае с приготвянията за нощуване. Разстла завивки и поиска дърва, за да накладе по-късно огън. При падането на нощта англичанинът заспа дълбоко, но Хайнрих се взираше в съскащите пламъци и размишляваше какво да прави по-нататък.

Нямаше желание дни наред да се грижи за ранения. Това щеше да го забави, а и нямаше изгледи да срещнат двамата сънародници на рицаря. Накрая реши да изчака още един ден с надеждата раненият да се оправи достатъчно, та да продължи пътя си сам.

Англичанинът спеше неспокойно, стенеше и непрекъснато мятеше глава.

— Значи все пак има треска — промърмори Хайнрих.

В такъв случай не можеше да направи почти нищо за рицаря.

Едно възпаление обикновено водеше до смърт. Ако наблизко имаше лекувател, той щеше да обгори раната, но Хайнрих потръпна само при мисълта за нажеженото желязо, впиващо се в голото месо; оставаше му само да разчита, че англичанинът притежава достатъчно съпротивителни сили, за да оцелее.

Човекът мърмореше думи на родния си език — неразбираемо мънкаше, вероятно плод на трескав сън. Хайнрих тъкмо се изтягаше върху постелката си, когато му се стори, че долавя едно до болка познато име. Наистина ли рицарят произнесе „Бианка“? Седна и се вслуша със затаен дъх. Да, сега го чу съвсем ясно.

Раненият се мятеше и стенеше: „Бианка“.

Хайнрих скочи, коленичи до англичанина, сграбчи го за раменете и здравата го разтърси.

— Събуди се! Хайде, давай! Ела на себе си!

Рицарят бе плувнал в пот и същевременно трепереше от студ.

Хайнрих го зашлеви през лицето.

— Събуди се! Погледни ме!

Най-после англичанинът отвори очи и объркано се огледа. Хайнрих не беше сигурен дали човекът изобщо знае къде се намира и какво му се е случило. Но сега не беше време да се съобразява със състоянието на ранения. Трябваше да разбере защо бе споменал името на Бианка. Канеше се да изтръгне информацията дори с бой. Защото ако ставаше въпрос за същата Бианка, за графиня Ланча, значи мисията, която смяташе за загубена, не беше чак толкова безперспективна. Хайнрих гореше от възбуда.

— Говори! — заповяда той на английския рицар. — Коя е тази Бианка, за която бълнуваше?

— Какво?

— Спомена някакво име. Бианка. Коя е?

— Остави ме на мира — англичанинът се извърна и затвори очи.

— Ей, не заспивай. Най-напред ще ми отговориш.

Той грубо дръпна рицаря и настойчиво впи поглед в лицето му.

— Коя е Бианка?

— Поклонничка — прошепна англичанинът.

Хайнрих от Пасау се вкамени.

— Продължавай. Къде я срещна?

— Дай ми вода.

— После. Най-напред ще ми отговориш на въпросите.

— Жаден съм — изстена раненият.

Хайнрих взе чаша с вода и капна мъничко върху устните на рицаря, който жадно я облиза с език.

— Още!

— Само след като ми разкажеш за Бианка. Слушам те. Къде я срещна?

— На кораба.

— На кой кораб?

— На „Клара“ — с мъка отговори англичанинът. — Плавахме за Фамагуста.

Хайнрих стисна юмруци. Значи е бил по петите на Бианка. Защо, по дяволите, не я бе намерил?

— Добре — подзе той. — Бианка е пристигнала във Фамагуста. Сама ли беше?

— Не.

— Божичко, не ме карай да ти вадя думите с ченгел! Щом не е била сама, с кого беше?

— Мъж.

— Какъв мъж? Как се казваше? Как изглеждаше?

— И той поклонник.

— Името!

— Не помня.

— Да не би да се казваше Лоренцо?

— Възможно е. А сега ми дай вода.

— Още не сме свършили. — Гласът на Хайнрих беше твърд като острието на меча му. — Къде са сега двамата?

— Не знам.

— Помисли!

Мъжът изстена и се замята трескаво върху земята.

— Вода...

— Мисли! Къде са Бианка и Лоренцо?

— Наистина не знам. Продадохме ги.

— Какво? Какво сте направили?

— Продадохме ги — прошепна раненият. — На търговци на роби.

— Идиот! — Хайнрих усети как гневът експлодира като пламък в главата му. — Идиот такъв! Тъпак! Искам да знам на кого по-точно ги продадохте?

— Нали ти казах, на търговци на роби. На път за Дамиета.

Хайнрих пусна рязко англичанина; той падна на постелката и трескаво затърси чашата.

— Вода, дай ми вода!

— Ето ти вода — изсъска Хайнрих и изля съдържанието на чашата върху лицето на ранения.

Нищо чудно, че със спътника си не успяха да открият двамата бегълци, помисли си той. Човекът в черно, прочут със способността си да надушва всякаква плячка, се бе провалил. Ухили се злобно. Значи красивата Бианка е робиня. Продадена е на пазара в Дамиета на онзи, който е предложил най-много за нея. А също и нейният соколар Лоренцо, този мошеник.

Хайнрих се помъчи да си припомни какво знае за съдбата на египетските роби. Отхвърли мисълта за соколаря. Вероятно отдавна е мъртъв, пък и Енцио и без това имаше интерес само към годеницата си. Граф Пучи ще му прости, че е отписал Лоренцо. Затова пък не биваше да изпуска из очи съдбата на Бианка. Мюсюлманите умееха да ценят красивите жени, а Бианка несъмнено бе особено изискан екземпляр, затова Хайнрих предположи, че е станала собственост на богаташ. Сигурно живееше в харем. Това не улесняваше издирването ѝ, но все пак му вдъхна кураж, че в крайна сметка ще изпълни задачата си.

Във всеки случай се налагаше незабавно да изпрати вест на мъжа в черно. Самият той не можеше да се върне в Лимасол, имаше твърде голяма опасност Фридрих вече да е пристигнал със свитата си там. Но се надяваше да открие двамата англичани, за които спомена

раненият. За пари те явно бяха готови на всичко, значи поне единият щеше да се съгласи да отнесе съобщението.

Един рицар, блънуващ в треска, обаче му „ядеше“ прекалено много от времето. Ще продължи без ранения. Селянката ще се грижи за него и ще се опита да му спаси живота. В противен случай ще се подчинят на Божията воля.

Хайнрих видя, че раненият отново е заспал, и усети огромна умора. Изтегна се върху постелката, скръсти ръце под тила и се замисли какви изненадващи ходове поднася животът. Започна да фантазира как гордата Бианка е принудена да задоволява прищевките на някой сарацин. Тази представа го развесели и докато бавно потъваше в света на сънищата, той все още се усмихваше.

* * *

При вида на слона Карим поклати глава. Почти всеки ден пристигаха подаръци от владетеля на Египет, откакто императорската флота акостира в Акка и Фридрих — веднага след тържественото посрещане, устроено му от Херман от Залца, от пратениците на йоанитите и тамплиерите, и от многобройните поклонници — започна преговори със султан Ал-Камил.

Фридрих също възлагаше на своите пратеници да носят несметни богатства в Наблус, където султанът се бе установил със свитата си от известно време. Императорът изпращаше скъпоценни камъни и най-добрите си ловни соколи, султанът — състезателни камили, коне и накити с неоценима стойност.

Твърдяха, че слонът, последният дар от египтянина, бил най-новата придобивка на султана и дори само по тази причина той представляваше изключително ценен подарък. Фридрих се ухили, когато огромното животно вдигна хобот и нададе тръбни звуци, толкова силни, че християнските рицари уплашено си запушиха ушите. Карим се питаше дали императорът ще дръзне да транспортира колоса до Фоджа, любимата си резиденция.

Преди три седмици потеглиха от Фамагуста след опасен инцидент с Жан Ибелин, който отказа да поздрави императора и още

по-лошо — да даде парите за императорската кръстоносна войска, макар че постът му в Кипър го задължаваше да го стори.

Фридрих реагира с обичайната си неотстъпчивост и дори заплаши с арест Стареца от Бейрут. Онзи пък избяга по тъмна доба от Никозия и се окопа в крепостта си.

Карим не ценеше особено фамилията на Ибелините. Повечето нейни членове от мъжки пол му се струваха прекалено жадни за пари и власт, ала въпреки това предпочиташе по-хитрите начини императорът да урежда споровете с Жан Ибелин. Но не — група императорски конници, предвождани лично от Фридрих, се впуснаха в преследване на Ибелините и загубиха ценно време с упорити преговори в Никозия, докато Стареца от Бейрут най-сетне отстъпи.

А сега отново преговаряха. Карим се опасяваше да не би настроението сред войската, и бездруго не особено добро, да спадне съвсем, ако разговорите се проточат прекалено. Рицарите преминаха през много несгоди и искаха да се бият. Императорът обаче си бе харесал пратеника на султана, емир Фахраддин, и не позволяваше да го притискат да взема прибързани решения.

За официален преговарящ от името на императора определиха Томазо от Ачера^[9], ала Фридрих, който сляпо се доверяваше на своя приятел Карим, обсъждаше всички подробности със сарацина.

— Както виждам, не си във възторг от най-новия член на моята менажерия? — развеселено попита Фридрих. — Погледът ти, Карим, казва повече от всички думи в Корана.

— Намирам султана за много щедър — дипломатично отвърна Карим, — но дали на слона ще му хареса да пътува по море?

— Никой няма да го пита — засмя се Фридрих. — Все пак разбирам притесненията ти. Страхуваш се колосът да не обърне кораба.

Карим отдавна не бе виждал императора толкова безгрижен както тук, в Акка. Сякаш тревогите, които му създаваше папа Григорий, бяха изчезнали като по чудо. Или присъствието в Светите земи оказваше благотворно въздействие върху всеки християнин, или причината се криеше в увлекателните беседи с емира и в мъдрите писма на султана. Във всеки случай Фридрих изпитваше истинско удоволствие от кореспонденцията и изобщо не възнамеряваше да

прекъсва преговорите, още по-малко — да предприема военни действия срещу султана.

— Страх ме е не толкова за кораба или за екипажа му, колкото за самия слон — отговори Карим на шеговития въпрос на императора. — Клетото животно едва ли би се чувствало добре. Ако се тревожа от нещо, то е от мисълта какъв ли ще бъде следващият подарък от султана.

— Кой знае? — засмя се Фридрих. — Лъв? Леопард? Сам виждаш, Карим — султанът има още много възможности да те хвърли в страх и ужас.

— В такъв случай е наложително пратениците ви час по-скоро да постигнат напредък.

Защо си толкова нетърпелив, Карим?

— Ръката на папата е дълга и могъща. Все пак обещахте кръстоносен поход, а не политически дебати, не го забравяйте.

— Рим е далече, Карим.

— Хубаво, но откакто по поръчение на папата францисканските монаси обявиха, че сте отлъчен от Църквата, съпротивата сред войската ви расте с всеки изминал ден, а следовниците на Григорий се множат.

— Имам го предвид, но се доверявам на уменията на Херман от Залца да попречи на разцеплението в армията.

— Още колко време рицарските ордени ще стоят зад вас?

— Нима се съмняваш, Карим?

— Не се съмнявам в Херман от Залца. Но какво ще кажете по повод съвсем неотдавнашната забрана на папата йоанитите, тамплиерите и Германският орден да ви следват, императоре?

— Да, Григорий не си поплюва.

— Този човек е опасен, Федерико.

— Прав си, но е изключено да тръгна на война срещу папата. Дори Григорий ще миряса, ако преговорите ми със султана се увенчат с успех.

Карим оставаше скептичен.

— Повярвайте ми, Федерико, противникът ви от Рим никога няма да отстъпи. Озлобил се е и иска да ви унищожи.

— Е, само дето няма да успее. А сега ми направи услуга, сложи край на лошото настроение! Очаквам делегация на емира с нови вести

от Наблус.

От опит Карим знаеше, че в такива моменти е безсмислено да възразява на Фридрих и да му дотяга с мрачните си предчувствия относно намеренията на папата. Примирено си взе един белен бадем от изкусно украсения месингов поднос.

Императорът се бе установил в градската резиденция на Херман от Залца, а войската лагеруваше в палатки пред портите на Акка. На един ден път на север част от кръстоносците строяха „Монфор“^[10], очертаващ се като масивна крепост на Германския орден. Тези рицари бяха пристигнали в Светите земи преди повече от година и очакваха императора да ги поведе на бой.

Ала „Монфор“ не беше завършена, а започнатият строеж не предлагаше необходимите удобства за владетел като Фридрих. Императорът отказа да се настани в лечебницата на йоанитите, основана преди близо сто и петдесет години, и взе решение в полза на Германския орден. Логично решение, като се има предвид едва прикриваната враждебност на йоанитите и тамплиерите, след като отлъчването на Фридрих доби публичност.

Карим не преставаше да се чуди, че след споразумението от Дамиета отпреди няколко години сега в Акка си съжителстват християни, евреи и мюсюлмани, без да враждуват постоянно помежду си. Векове наред градът се намирал под арабско владичество, докато дошли първите кръстоносци и заявили претенциите си върху него. Днес пристанището продължаваше да има напълно ориенталски вид. Кейовете, дело на египетски архитект, бяха направени от каменни насипи и талпи от черничево дърво, много преди първите християнски кораби да акостират тук. Пристанището бе разширявано многократно, а нощем се затваряше с вериги, за да не могат чужди кораби да доближат тайно Акка.

Градът представляваше пленителна смесица от християнска предприемчивост и арабска история, конгломерат от древна юдейска култура, европейско рицарство и влиянието на сарацините. „Жалко, че няма как всичко да си остане каквото е“ — помисли си Карим. За разлика от Фридрих той не се надяваше особено на преговорите между императора и султана и се опасяваше, че рано или късно ще бъдат прекратени, без да се постигне успех. А после все пак щеше да се

стигне до война и съжителството между различните култури в Акка щеше да приключи.

На Карим му се искаше да хвърли поглед към града, обсебил мислите му, ала когато гледаше през прозореца, пред очите му се разстиляше единствено големият вътрешен двор, където слонът продължаваше да тръби оглушително.

— Както виждам, този слон не ти дава мира — весело отбеляза Фридрих.

— Не съм се вторачил чак толкова в животното — възрази Карим, забелязал група конници и неколцина мъже с носилка. — Съзирам ескорта на емир Фахраддин и се питам какво ли носи този път дипломатът на султана.

Императорът застана до него.

— Какво предполагаш — ковчеже, пълно със злато?

— Във всеки случай си струва да помислим по въпроса.

— Карим, ти обикновено разсъждаваш трезво. Султанът няма да изпрати просто ей така някакво си злато. Това би ме поставило в неудобно положение. В крайна сметка как ще финансирам кръстоносен поход срещу мюсюлманите с тяхното злато.

Карим оцени хумора на императора като добър знак. Значи, имаше реални шансове рано или късно да си тръгнат, увенчани със слава от Светите земи. Тази мисъл подобри настроението му и двамата заедно се запътиха към голямата зала, за да посрещнат емира и придружителите му.

Мъжете размениха обичайните любезности и се настаниха около голямата маса в средата на залата. Слугите донесоха плодове, хляб, пържена риба, уловена същата сутрин, и печено агнешко бутче с хрупкава коричка. Ухаеше апетитно на мащерка и розмарин, Карим с изненада установи колко е гладен. На масата имаше още кани с вода и охладено вино.

Разговорът се въртеше около коне и лов със соколи. Никой от присъстващите не би проявил неучтивост да говори на трапезата за върховете и падовете на политиката. Едва след като приключиха с ястията и на масата останаха само подносите с фурми, грозде и нарове, мъжете се насочиха към същественото.

— Както знаете — подхвана Фридрих. — Ние преплавахме морето не за да завладеем страната ви. Ние притежаваме страни повече

от всеки друг владетел на света. Нашето намерение е да поемем под Наша закрила светините на християнството. В отплата ще имате спокойствие, християните няма да ви закачат и няма да се пролее нито капка мюсюлманска кръв.

Емирът отговори завоалирано.

— Много великодушно от ваша страна. Султан Ал-Камил ме изпраща да ви уверя, че и той не желае кръвопролитие. Ала не всички места, окупирани от християните, са светини на вашата религия.

— Но няма ли да е знак за огромна политическа мъдрост, ако накараме оръдията да замлъкнат и постигнем мир с помощта на словото?

Емирът кимна.

— Никой няма да ви възрази в това отношение. При известни условия и султанът е готов да размишлява в същата посока.

Фридрих се намръщи.

— Тогава назовете вашите условия.

— По-късно. Днес не сме упълномощени да преговаряме за подробностите. Днес е ден на радостта. Султан Ал-Камил ви цени като справедлив и мъдър владетел на християните, затова ви изпраща подарък с надеждата да ви достави голяма радост.

— Още един подарък? — възкликна Фридрих. — Ласкаем се от толкова много внимание.

Емирът плесна с ръце и мъжете, чието пристигане Карим наблюдаваше през прозореца, влязоха с носилката в ръце и внимателно положиха на пода товара си, закрит от всички страни с богато извезана коприна.

Карим с почуда видя как голямата врата на залата се отвори повторно и се появиха двама египетски музиканти и няколко танцьорки, обвити във воали. Емирът даде знак и музиката засвири. Жените завъртяха бедра в ритъма на мелодията, а императорът хвърли на Карим поглед, който само приятел би разбрал. Изразяваше смесица от възхищение и забавление, сякаш казваше: „Какво ли е намислил този път султанът?“.

Музиката звучеше различно от всичко, изпълнявано по европейските кралски двореци, но не бе непозната за Фридрих, поклонник на ориенталската култура. Очите му блеснаха, когато

жените започнаха да се въртят все по-бързо и по-бързо в такт с музиката, кършеха бедра и грациозно движеха ръце над главите си.

В кулминационния момент на танца музиката рязко спря, жените се втурнаха към носилката, дръпнаха копринените завеси и отвориха вратичката. Оттам излезе плътно забулена жена с копринена възглавничка в ръце, върху която се мъдреше ковчеже, обсипано със скъпоценни камъни. Жената се приближи бавно до императора, поклони се и му подаде възглавничката.

Фридрих не помръдна, втренчен в крехката фигура, чието лице не се виждаше през булото.

Емирът се прокашля.

— Султан Ал-Камил ви изпраща това като доказателство за дълбокото си възхищение. Всичко, което виждате, ви принадлежи.

Императорът предположи, че в ковчезето има още накити и изгледа учудено емира.

— Как да разбираме? Казахте — всичко, което виждаме, е Наше?

— Така е. Ковчезето и неговата приносителка.

— Султанът Ни изпраща жена?

— Не просто жена. Най-необикновеното цвете от неговия харем.

Карим с мъка потисна напушилия го смях. Първо слон, после жена от харема. Възхищаваше се на богатите хрумвания на египетския владетел. Във всеки случай Ал-Камил проявяваше към императора благосклонност, която не беше за подценяване. При все това този несъмнено необичаен и скъп подарък предизвика прилив на веселие у иначе сериозния лекар, но той се опита да го прикрие.

Сарацинът наблюдаваше внимателно реакцията на императора, винаги благоразположен към прелестите на красивите жени. Фридрих обаче изглеждаше странно плах, сякаш не смееше да се приближи до забулената фигура. Но тя подканващо поднесе към него копринената възглавничка със скъпоценното ковчеже и императорът най-после направи крачка напред, взе възглавничката, остави я върху масата заедно с ковчезето и се извърна към забулената жена.

Тя бавно хвана ефирните воали и ги махна от ръцете, раменете и главата си. Очите ѝ се смееха, когато погледна към Фридрих, но само миг по-късно сведе глава, поклони се, а косата ѝ заблестя като течно злато.

Силно изненадан, Карим рязко си пое дъх и шумът наруши благоговейната тишина в залата. Фридрих и емир Фахраддин се извърнаха едновременно към лекаря и го изгледаха въпросително.

Сарацинът се взираше в богато облечената красавица от харема на Ал-Камил, ала в съзнанието му изникна поклонничка в дрипи, която отчаяно се опитва да се изплъзне на немския барон Хайнрих от Пасау. Отново долови смрадливия въздух на Бриндизи — споменът за сцената в малката уличка беше толкова жив, сякаш нападението над поклонничката и нейния придружител се бе случило едва вчера.

Карим чу как някой го вика по име, но привлечен изцяло от русата жена, пристъпи към нея, протегна ръка да я поздрави и прошепна:

— Бианка.

Фридрих подскочи:

— Познаваш ли я?

— Да. Най-красивата поклонничка, която съм виждал. Само дете не я бива много да лъже.

Бианка погледна уплашено сарацина, но виждайки усмивката му, се поотпусна.

Без да я изпуска от очи, императорът я приближи и хвана ръката ѝ.

— Прав ли е Нашият приятел? — попита той. — Наистина ли се казваш Бианка?

Тя кимна безмълвно.

Емирът следеше с почуда размяната на реплики и се питаше дали да се намеси, но реши да запази неутралитет. Императорът очевидно остана възхитен от подаръка — следователно поръчението на султана бе изпълнено успешно. Запита се дали личният лекар на императора познава тази Бианка по-отблизо, отколкото твърди, но пък от друга страна, въпросът не представляваше кой знае какъв интерес.

Императорът щеше да прецени какво да прави с жената. Емирът, запознат с вкуса на императора към удобствата на мюсюлманския живот, не се съмняваше, че европейският монарх ще съумее да се възползва от красавица като Бианка по съответния начин. Пък дори и само като подарък за своя личен лекар.

* * *

Камбаните на болницата на йоанитите я събудиха в ранните часове на утрото. Не си спомняше някога да се е радвала така на настъпващия ден; сигурна беше, че дори сърцето ѝ се усмихва. Леглото ѝ не беше толкова луксозно както в женските покои на султанския дворец, но ако императорът ѝ бе заповядал да спи на голия под, пак щеше да се чувства като върху мек гъши пух.

Подпря глава на ръката си. Бавно и спокойно огледа помещението, където бе пренощувала. На отсрещната стена висеше разпятие — сигурно доказателство, че отново се намира в християнски дом. По средата на стаята, върху простичка маса, имаше съд с вода и чаша, а до нея — два стола. Плодовете, подредени в поднос, ѝ напомниха за райските градини на харема; сети се за навика на Самира да си похапва фурми и грозде.

Мисълта за Самира натъжи Бианка и леко помрачи радостта и, защото двете жени постепенно се бяха сблизихи и станали приятелки. Самира се разплака, когато султанът заповяда на Бианка да замине.

Бианка се помъчи да си спомни какви чувства бе изпитала в онзи момент. Уплаши ли се, когато ѝ съобщиха, че ще напусне харема? Мъничко, като че ли. Вярно, не се примиряваше с отнетата ѝ свобода, но същевременно харемът ѝ даваше известна сигурност. Дори не дръзваше да мечтае, че ще се измъкне от златната клетка. А хрумването на султана да я изпрати точно при император Фридрих ѝ се стори небесно чудо.

Смяташе императора за образован и сърдечен мъж. Не допускаше той да възприеме друго човешко същество като личен подарък и частна собственост. И султанът се отнасяше към нея винаги учтиво и благоприлично, той обаче купуваше робини и подаряваше жени на други владетели.

Да, беше унизително да се разпореждат по този начин с хората, но нима брат ѝ бе постъпил по-различно с нея? Бързо отпъди мисълта за Манфред. „Днешното утро е щастливо — каза си младата жена, — няма да си развалям настроението.“

Бианка отново си припомни вчерашния забележителен ден. Пристигна в Акка с ескорта на емира, все още в неведение каква съдба

й е отредил султанът. Влезе в резиденцията на Германския орден заедно с Фахраддин и внезапно се озова пред императора — толкова близо, че бе достатъчно само да протегне ръка, за да го докосне. Не позна веднага придворния лекар — твърде много неща се бяха случили през годината след бягството й от Пиемонт, с твърде много хора се бе сблъскала — състрадателни, безжалостни, равнодушни. Но щом сарацинът я нарече по име, тя си спомни как ги бяха нападнали с Лоренцо в тъмната уличка на Бриндизи.

Без помощта на императорския лекар бягството им щеше да свърши още тогава. Карим се намеси смело и ги спаси от онзи ужасен човек. „Интересен мъж е този сарацин — помисли си тя, — овладян, разсъдлив, пък и голям кавалер, малцина са такива.“

На вратата се потропа и една слугиня донесе пресен хляб, сложи го на масата, излезе и се върна след минута с великолепна рокля — ослепително бяла, без ръкави, с тесен корсаж и широка бухнала пола.

— Аз съм Катарина и отсега нататък ще бъда ваша слугиня.

„Какво удивително развитие на нещата — помисли си Бианка. — Вчера не бях дори жена, а просто вещ, която сменя собственика си. Днес съм дама и разполагам със слугиня.“ Но понеже животът вече я бе научил колко бързо съдбата променя плановете и бъдещето на човека, тя прие с благодарност този обрат към по-добро, без да си блъска повече главата върху случващото се.

С помощта на Катарина облече роклята и хапна малко хляб и плодове; бе твърде развълнувана, за да изпитва истински глад.

Защо иска да я види императорът? Какво има да й каже? Разумът я съветваше да бъде внимателна и да не храни големи надежди относно разговора, ала чувството й подсказваше, че императорът няма да я държи като затворничка. Ако наистина стане свободна, веднага ще се залови да проследи съдбата на Лоренцо и с малко късмет да разбере какво се е случило с него в Дамиета и след това.

— Много сте красива — Катарина изтръгна Бианка от мислите й.

— Благодаря, мило момиче. Но зад гърба си имам дълъг път и, боя се, оставил е следи.

— Не и върху лицето ви — възрази младата слугиня.

Бианка замълча. Какъв смисъл имаше да разказва на момичето тъжни истории, които щяха да му причинят кошмари.

На вратата отново се потропа и в стаята влезе личният лекар на императора.

— Простете, че ви смуцавам — подзе Карим, — но императорът желае да ви види и ми възложи да ви придружа.

— Да вървим — кимна Бианка. — Ще се възползвам от случая да ви попитам как тъй сте толкова близък с императора. — Изрече тези думи учтиво, ала любопитството, което прозираше зад тях, беше изненадващо и дори малко непристойно. Съзря сянка на удивление върху лицето на Карим и се усмихна. — Учудвате се на въпроса ми, нали? Извинявам се, ако съм ви притеснила. Нямах лоши намерения.

— С императора сме стари приятели — отвърна Карим. — Познаваме се от младежките ни години в Палермо.

Още една точка в полза на императора. Можеше да се очаква, че мъж, останал толкова години верен на приятел от младини, се отличава със стабилен характер.

Карим погледна изпитателно Бианка.

— А сега е мой ред. Наистина ли сте обикновена съпруга на тъкач?

— Не — въздъхна младата жена. — За съжаление не съм.

— Значи си имате тайна.

— Да, но нужно ли е сега да я обсъждаме?

Сарацинът не отговори. Бяха пристигнали пред откряната врата; той почука леко и я бутна.

— Дойдохме, Федерико — съобщи лекарят.

Императорът седеше на писалище и приключваше писмо.

Бианка се учуди защо толкова зает човек като Фридрих се грижи сам за кореспонденцията си, но императорът я изпревари и отговори на неизречения ѝ въпрос:

— Това е много лично писмо до емир Фахраддин. Един от соколите ми е болен, а емирът е доказан експерт в тази област.

Императорът имаше дълбок, приятен глас. Благодарение на него стотици хора се превръщаха във внимателни слушатели, както сама се бе убедила Бианка. Омагьосана, тя не откъсваше поглед от него, макар да знаеше, че поведението ѝ е неприлично, ала очите му излъчваха сила, на която тя не бе в състояние да устои.

Никой не продумваше. Карим удивено гледаше ту единия, ту другия и накрая тихо се прокашля.

— Добре — подзе императорът, — да забравим за момент сокола. Нашият приятел Карим, с когото сте се запознали в Бриндизи, Ни разказа при какви авантюристични обстоятелства се е случила срещата. Някакъв мъж се опитал да нападне вас и спътника ви. — Той изгледа Бианка. — Точно ли предаваме историята досега? — Тя кимна, а той продължи: — След като прогонил нападателя, Карим разменил няколко думи с вас. Казали сте му, че сте жена на тъкач, а спътникът ви е ваш брат. Така ли е?

— Да, императоре — прошепна Бианка и усети как цялата пламва от срам заради лъжите си.

— Казвал се Лоренцо. Правилно ли сме запомнили?

Тя кимна отново и заби поглед в пода.

Императорът помълча и после продължи с дружелюбен тон, който никак не съответстваше на думите му:

— Възможно ли е да сте излъгали придворния Ни лекар, Бианка?

Младата жена си пое дълбоко дъх и призна:

— Да.

— А каква е истината?

— Историята е дълга, а и много тъжна.

— Имате цялото време на света, за да Ни я разкажете.

— Причинява лоши сънища.

Карим и императорът се спогледаха.

— Много сте изобретателна в измислянето на претексти. Нямайте грижа, повечето неща, с които Ние се занимаваме в момента, причиняват лоши сънища — окуражително й се усмихна Фридрих. — Е?

— Не мога, императоре.

Фридрих присви очи и Бианка усети, че той с мъка потиска надигащото се нетърпение.

— Моля ви — рече тя и потърси искрица разбиране в очите на Карим. — Никой не бива да научава откъде съм. От това зависи животът ми.

— Тук сте на сигурно място, Бианка — нежно я успокои императорът.

— Обещайте ми! — настоя младата жена.

Карим се стресна.

— Как си позволявате... — смъмри я той.

— Остави, Карим. Бианка говори така от страх. Но Ние няма да отхвърлим желанието на една красива жена. И тъй, обещаваме ви. Имате Нашата дума.

Бианка кършеше нервно ръце. Беше наясно, че повече не може да залъгва двамата мъже. И без това не ѝ оставаше нищо друго освен най-сетне да разкрие истината и да се надява да намери съюзник в лицето на императора. Дори Фридрих да не ѝ проправи пътя обратно към родината, в двора му навярно има задачи, достойни за една графиня Ланча.

— Бианка, нима не Ни се доверявате? — тихо попита императорът.

Не виждаше изход. Събра цялата си смелост и оповести:

— Аз съм Бианка Ланча от Пиемонт. Граф Манфред е мой брат.

Каквато и фантастична изповед да бяха очаквали двамата мъже, разкритието на Бианка изтри снизходителната усмивка от лицата им.

Пръв се опомни Карим.

— Така си и мислех. Произхождате от благородническо семейство. Веднага го разбрах.

Императорът я изгледа изпитателно.

— Значи сте от рода Ланча. Възможно ли е да съм се срещал с брат ви?

— Да — потвърди Бианка. — Манфред е участвал в един от вашите дворцови събори.

Финото ухо на Фридрих долови отбранителния тон в гласа на младата жена. Искаше му се да узнае повече.

— И вашият брат Манфред ви позволи да заминете като поклонничка за Светите земи? Придружавана от мъж на име Лоренцо? И това ли е една от лъжите ви, Бианка? Признайте си, че Лоренцо ви е любовник.

Бианка се ококори от изненада и се засмя.

— Лоренцо? О, не. Лоренцо е моят соколар, без неговата закрила отдавна щях да съм мъртва. Впрочем — сериозно додаде тя, — той е най-добрият соколар, който може да се намери.

— Благодарим ви за информацията — весело отвърна императорът. — Но още по-благодарни ще ви бъдем, ако най-сетне узнаем причината за безстрашното ви пътуване до Светите земи.

— Намушках годеника си.

Ето, каза го. Изрече това, което повече от година ѝ тежеше на душата.

— Какво?! — невярващо попита императорът.

— Намушках годеника си, граф Енцио Пучи.

— Започва да става интересно, Карим. Вярваш ли, че красивата Бианка е подла убийца?

— Не — тутакси отвърна сарацинът. — Сигурно е имала основателна причина и не е виждала друг изход.

— Прав ли е Нашият лекар? — обърна се Фридрих към Бианка, решена да изтърпи неприятния разпит с гордо изправен гръб.

— Да — отрони тя. — Не исках да убия Енцио, но и не съжалявам за стореното.

— Какво се случи? — настоя императорът.

— Той ме нападна. През нощта след празненството, на което брат ми ме обеща на него. Нахълта в стаята ми, повали с удар Джована, старата ми дойка, и се опита да ме насили. Накратко казано, напипах една остра ножица и я забих в гърба му. Сега вече знаете как се случи.

— Вие сте необикновена жена — възхитено я изгледа Фридрих. — Смела като мъж и красива като ангел. Вечно ще бъдем благодарни на султан Ал-Камил за подаръка му. Как се озовахте в харема му?

— След онази ужасна нощ — подхвана Бианка — избягахме: Джована, племенникът ѝ Лоренцо и аз. Лоренцо трябваше да ме придружи до Апулия, при игуменката на преподобните сестри от Бари. Но нещата се объркаха.

— Разказвайте — подкани я Фридрих, гледайки я в устата като омагьосан.

— Брат ми изпрати преследвачи по петите ни. На няколко пъти едва се отървахме. Вече знаете за случая в Бриндизи. А после аз... — Бианка млъкна, нямаше нужда императорът да научава как я беше запленил със словото си в Бриндизи.

— И после какво?

— Не е важно.

— Не, Бианка! Искаме да чуем цялата история.

— После ми хрумна да замина за Светите земи; с Лоренцо отплавахме за Фамагуста с кораба „Клара“.

Изпитателният поглед на императора започна да изнервя Бианка. Реши, че е настъпил моментът да сложи точка на разказа си. А и не

възнамеряваше да споделя с него безславния си план да обере английските рицари.

— Дълго пътешествие за жена — промърмори Фридрих. — Имали сте голям късмет.

Бианка кимна виновно. За известно време тримата се умълчаха, всеки замислен за нещо свое. Младата жена видя вгълбеното изражение на Карим и копнежа върху лицето на императора. Тя току-що бе изживяла изминалата година на бързи обороти, като на сън, чувствата ѝ бяха разбунени, нервите — опънати до крайност.

— И от Фамагуста отплавахте за Акка? — продължи да я разпитва императорът. — Но как се озовахте при Ал-Камил?

— В Дамиета ни разделиха с Лоренцо. Не знам какво се е случило с него.

— В Дамиета ли?

— Трима английски кръстоносци ни продадоха на търговци на роби. Така се озовахме в Дамиета.

— Какво ще кажеш, Карим, дали да не обявим война на Англия? — Забелязвайки ужасения поглед на Бианка, императорът се усмихна. — Ще познаете ли тези рицари?

— Вероятно — отвърна тя. — Единият се казваше Робърт, другите двама — Джон и Ричард.

— Така се казват всички англичани — измърмори под нос Карим.

— Въпреки това, запомни тези имена — нареди му Фридрих. — Не е изключено да възникне възможност за разплата. — Той се изправи, заобиколи масата, отиде при Бианка и ѝ целуна ръка. — Много опасности лежат зад гърба ви, Бианка. Но отсега нататък вие сте под Нашата лична закрила.

Погледна я в очите, нежно обърна десницата ѝ и докосна с устни линията на живота върху дланта ѝ. Бианка почувства топло парене в стомаха си, а коленете ѝ омекнаха, сякаш са от восък. Целувката му пламна върху дясната ѝ ръка и от този момент тя знаеше, че обича императора.

* * *

Тръбният звук на ловджийските рогове накара Манфред Ланча раздразнено да запокити перото си на масата. Оформилото се грозно петно не го разтревожи особено. Настроението му беше паднало до най-ниската си точка. Вече цял следобед седеше тук, в тази скучна канцелария, и работеше без прекъсване, анализирайки нови и нови колони от числа. В това прекрасно време навън той предпочиташе да е част от ловната дружинка на краля.

Главата му се пръскаше от нови и нови изчисления: приходи от продажба на спиртни питиета, мита, данъци, права за риболов и отчисления на сюзерените. Волфелин бързо откри способностите на приемонтеца и започна да възлага на Манфред все повече задачи. По-голямата част от деня той прекарваше в административните помещения на двореца Хагенау, а през цялото време копнееше да препусне на кон през сенчестата гора.

Счетоводните книги бяха водени изрядно, досега Манфред не бе открил дори най-малката грешка. И въпреки това на моменти го обземаше съмнение за нещо гнило. Голяма част от събираните пари отиваше за поддръжка на двореца. Другата част поглъщаха прехраната и възнагражденията на рицарите от свитата на крал Хайнрих.

Тези хора вземаха чиста пара за услугите си — нещо необичайно според Манфред, но съгласно новите указания на императора рицарите следваше да получават пари, а не земя. И естествено, трябваше да се покриват разходите на крал Хайнрих. Едно перо, което постепенно добиваше застрашителни размери. Хайнрих водеше разгулен живот, неподобаващ на младежката му възраст. Големи ловни компании опустошаваха нивите на селяните, устройваха се разточителни празненства за гости, някои — с лоша слава. Хайнрих имаше склонност непрекъснато да се влюбва и да подарява на обектите на своето обожание скъпи накити. Всичко това струваше цяло състояние.

И ако градовете около Хагенау се разрастваха, превръщайки се в процъфтяващи търговски средища, които вливат в дворцовата каса нови и нови приходи, това се дължеше единствено на уменията на Волфелин.

Въпреки това Манфред се питаше къде отиват излишъците. Според книгата излизаше, че приходите надвишават разходите, значи Волфелин явно съхраняваше някъде парите. Ако един ден императорът поискаше проверка на касовата наличност — нещо малко вероятно,

защото Фридрих се намираше в Светите земи, твърде далече от Хагенау — то на Манфред никак не му беше ясно как щяха да се натъкмят сметките. Каква полза от чисти сметки на хартия без техния еквивалент в звънки монети?

Вместо да направи пропуск, Манфред предпочиташе да пресмята по два пъти и тази прецизност му спечели вниманието и респекта на управителя, но същевременно го натовари с растящи отговорности, които му бяха по-скоро досадни.

Ала именно вследствие на акуратната му работа у него се събуди подозрението, че лице на ръководна длъжност в двореца се грижи и за собствения си джоб. Той, разбира се, пазеше тези предположения за себе си, понеже нито разполагаше с факти, нито имаше идея в кого да се усъмни. Затрудняваше се да обхване сложната плетеница от приятелства и вражди в Хагенау, още по-малко — да я разгадае и то само за няколко месеца, откакто се намираше в Елзас. А ако зад всичко това стоеше самият Волфелин, опасността да си опари пръстите нарастваше неимоверно.

Този следобед управителят свикваше съвещание. Манфред изпитваше страх от безконечните заседания с различните съветници на Хайнрих. Императорът бе акредитирал към сина си плеяда опитни, улегнали мъже, и те сигурно биха изпълнявали задачата си, както Фридрих би искал, стига младият крал да се вслушваше в съветите им.

За жалост напоследък на своенравния Хайнрих все по-често му хрумваха щуротии, които никой не можеше да му избие от главата.

Манфред реши да приключи със сметките за деня, време беше да отиде в голямата рицарска зала, където управителят събираше съветниците на краля. Очакваше да завари малка група, но с изненада изброи най-малко двайсет души, сред тях и неколцина, чиито обтегнати отношения с краля бяха добре известни.

Седна близо до челната страна на масата — оттам Волфелин щеше да председателства заседанието. Не беше необичайно Манфред, посветен във финансовите дела на двореца колкото и самият управител, да седи редом с немските барони и князе.

— Приятели — откри дебатите Волфелин, — по желание на краля днес сме се събрали да обсъдим един изключително деликатен проблем, да не кажа щекотлив.

Манфред се огледа учудено и срещна също толкова учудените погледи на останалите.

— Крал Хайнрих — продължи Волфелин — ми възложи да събера мненията на мъжете около тази маса. — Отново направи пауза, напрежение насити тишината. Управителят се прокашля и продължи. — Ето как стоят нещата: крал Хайнрих, с чието възпитание и съветване баща му, император Фридрих, натовари лично всички, или поне повечето от нас, е на път да вземе съдбоносно решение.

Манфред забели очи. Боже милостиви, управителят няма ли най-после да заговори по същество! Щом подхожда толкова обстоятелствено към темата, значи става въпрос за особено комплициран проблем. Какъв ли е? Манфред очакваше от краля всевъзможни чудатости, смяташе го за крайно лекомислен и дори способен да тръгне на война срещу друг владетел или на своя глава да се впусне в конфликт с епископа на Страсбург. Не очакваше обаче това, което съобщи Волфелин.

— Как да се изразя, благородни господа? Ще бъда кратък: кралят възнамерява да обяви брака си с кралица Маргарете за недействителен.

В надигналата се глъчка Манфред престана да различава отделните гласове. Всички викаха, крещяха и ревяха един през друг, някой удряше непрекъснато с юмрук по масата, само Манфред седеше невъзмутим, недосегаем за цялата тази врява.

— Нечувано! — чу се глас, друг вече предричаше война между германския крал и Леополд Австрийски, бащата на Маргарете. Суматохата и шумотевицата изобщо не позволяваха да се стигне до дебати относно плановете на краля, а Волфелин напразно се мъчеше да въведе ред в залата.

Значи кралят иска да се раздели с жена си — едно младежко непослушание, което императорът със сигурност няма да позволи. У Манфред се надигнаха неприятни спомени — как се бе скарал със сестра си Бианка заради брачните кроежи без нейно знание. Трагедията на неговото семейство беше започнала през юли миналата година, тогава Бианка беше едва на седемнайсет — точно колкото крал Хайнрих.

Възмущението и шумът не стихаха. Манфред реши, че е крайно време да се въдвори ред с по-драстични средства. Огледа се, стана, без

някой да му обръща внимание, взе от масата глинената кана за вода и с непроницаема физиономия я пусна на пода.

Тежкият съд се разби, съдържанието му се разля настрани. Така с един замах прикова вниманието на всички в залата.

— Благородни господа — подхвана Манфред, — не е ли по-добре да се съвещаваме спокойно?

Мъжете се спогледаха смутено, но се съгласиха с предложението. Всички заеха отново местата си и думата взе херцог Лудвиг Баварски:

— Всички тук са наясно колко нереална е дръзката приумица на краля. Той склучи брак с Маргарете по заповед на баща си, император Фридрих. Е, императорът предпочиташе да ожени сина си за френска принцеса, но станалото — станало, и така е редно да остане. Един развод би довел не само до тежки дипломатически усложнения, но и до дълбок разрыв между баща и син.

Манфред видя как всички кимнаха в знак на съгласие с думите на херцога.

— Така е — обади се Волфелин. — А разрывът между баща и син трябва да бъде предотвратен на всяка цена, дори само за да предпазим Хайнрих от бащиния гняв.

Абат Конрад, игуменът на манастира в Санкт Гален, възрази:

— Според мен рисувате картината на отношенията между баща и син в твърде черни краски. Хайнрих е поставен от баща си да управлява Германия. По понятни причини той има право на самостоятелни решения.

— Но не и на повърхностни мимолетни хрумвания — възмути се баварският херцог. — Изненадващо е, че тъкмо вие, като духовно лице, одобрявате глупавата прищявка да се раздели с Маргарете.

— Е, решението още не е взето — успокои ги Волфелин. — Кралят помоли за нашето мнение. От нас зависи да го накараме да се откаже от намеренията си; всичко е в нашите ръце.

— Ами, дори не е в Божиите ръце — изсумтя баварецът. — Какъвто е твърдоглав и суетен, кралят няма да приеме и най-мъдрият съвет.

Манфред се прокашля и взе думата:

— Вероятно не ми подобава да се изказвам, все пак не съм съветник на краля, а само управлявам финансите, но през цялото време в главата ми се върти един въпрос и моля за позволение да го задам.

Мъжете кимнаха и Манфред продължи:

— Кралят посочи ли поради каква причина иска да се раздели с жена си? Ако е посочил, навярно има начин да бъде разубеден.

Всички погледи се обърнаха към Волфелин. Като дворецов управител и председателстващ събранието очакваха той да отговори на поставения въпрос.

— Ами... — подзе Волфелин, — все още липсва част от зестрата и понеже бракът бе сключен преди три години, Хайнрих намира закъснението за недопустимо.

— Но чак пък да е причина за развод? — настоя баварският херцог.

— Уви, така е.

— Кралят е глупак — разгорещи се херцогът. — Ако сервира официално тази нелепост на Леополд Австрийски, трябва да стягам за война моите баварци. А нямам такова намерение. Крайно време е някой да вразуми Хайнрих. Не се ли вслуша в нас, ще повикаме на помощ императора. Баща му е закъснял да го научи на послушание. Сега момчето си въобразява, че е пораснало и знае как се управлява кралство. Смешна работа! Без Волфелин не би управлявал дори този дворец. Лично аз отхвърлям категорично нечуваната наглост на Хайнрих.

Херцогът се огледа в очакване на одобрение. Повечето мъже около масата кимнаха. Само абат Конрад поклати отрицателно глава.

— Съдите прибързано, струва ми се. Както знаем, император Фридрих се намира далече отук и вероятно ще се върне в Германия след години. Не е ли по-добре да укрепим позициите на Хайнрих, вместо да ги отслабваме?

— Значи искате да позволим да ни впрегнат в каруцата на човек, лишен от всякакви политически умения? Намирам за крайно рисковано да разгневяваме императора. Да, сега силите му са насочени към Светите земи, но Фридрих не прощава непослушанието. — Баварецът изгледа многозначително Волфелин. — Тъкмо вие дължите особена признателност на императора. Единствено благодарение на неговата протекция станахте това, което сте.

С цел да усмири дебатите Манфред предложи да отложат решението и да се разотидат. Ала управителят възрази:

— Няма смисъл да отлагаме. Кралят настоява да вземем неговата страна.

Херцогът на Бавария се изправи.

— Моята задача приключва тук. Съветвайте глупавия крал, както намерите за добре. Аз не се ръководя от това накъде духа вятърът. Бях човек на императора и си оставам такъв. И ви повтарям: единствено императорът е в състояние да постави сина си на място.

С тези думи Лудвиг Баварски напусна заседанието и затръшна вратата след себе си.

Манфред погледна към Волфелин и в съзнанието му изплуваха несъответствията в счетоводните книги на двореца. Едва ли на управителя би му изнасяло императорът да прояви прекомерно голям интерес към германските дела. Хайнрих представляваше идеален крал за машинациите и користните цели на някои князе.

Управителят закри заседанието, участниците мълчаливо напуснаха залата, а Манфред се закле пред себе си занапред да действа още по-внимателно и тактично. Кралят беше идиот, всички го знаеха. Всичко се свеждаше до изходната позиция за конфликта между баща и син. Защото никой с малко ум в главата не се съмняваше, че Фридрих ще дойде в Германия, щом умиротвори Светите земи. Въпросът беше само колко време императорът ще остане в Палестина?

* * *

В един прекрасен септемврийски следобед на 1228 година папа Григорий седеше на любимия си стол с висока облегалка, подпъхнал за удобство няколко възглавници зад гърба си, и съсредоточено четеше Светото писание. Намираще се в отлично разположение на духа, защото император Фридрих, най-лютият му враг, оставил кралство Сицилия почти беззащитно, от доста време се занимаваше с безконечни преговори за светините на християнството в Палестина. „Страхливо интимничене с мюсюлманите“ — така папата определи опита на императора да води кръстоносен поход с дипломатически средства и по възможност без кръвопролития. Григорий беше сигурен, че политическата тактика на императора няма да постигне нищо. От друга страна, ако Фридрих постоеше още в Палестина, се увеличаваха

изгледите да му бъде нанесено съкрушително поражение в собственото му кралство.

— Око за око, зъб за зъб — промърмори Григорий.

Всекидневното четене на Библията обикновено внасяше спокойствие и мир в мислите му, ала този път се оказа неподходящо средство за настройване към смирение. Затвори скъпоценния, богато илюстриран препис, направен от монаси от абатството в Кюни, и започна да крачи нетърпеливо напред-назад из личните си покои. Очакваше нов съюзник, човек, заслужил доверието му всячески, и разчиташе на него в борбата си срещу императора.

Не намери време да хвърли поглед през прозореца към Латеранската базилика отсреща, искряща под златистото септемврийско слънце; не обърна внимание и на кошницата, която монахините всяка сутрин пълнеха с току-що откъснати цветя. Днес бяха избрали лилии; сладникавият им аромат по-скоро му пречеше, отколкото да радва душата му.

Най-после тамплиерът, отговарящ аудиенциите на папата да протичат безпроблемно, съобщи за госта, когото Григорий чакаше с такова нетърпение.

— Крайно време беше — измърмори той и отново седна.

Жан Бриенски, видимо побелял след смъртта на дъщеря си Изабела и окончателния разрив със своя зет, се поклони ниско. Беше облечен богато, както подобаваше за случая: яркочервена пелерина до земята, под нея — дълга зелена одежда от скъпа коприна. Носеше обувки от фина кожа и току-що бе подстригал косата и брадата си.

Тъстът на Фридрих се отзова незабавно на папската покана за аудиенция — впрочем Григорий и не очакваше друго. Той възнамеряваше да използва за нуждите на Църквата общоизвестната вражда между императора и тъста му.

— Приближете се — дружелюбно подкани той Жан Бриенски. — Елате, седнете до мен и споделете как се чувствате след преживяната загуба.

— Още не съм преодолял мъката по дъщеря ми — отвърна Жан Бриенски. — А както знаете, не ми позволяват да видя внука си. Императорът отказва всякакъв контакт.

— Това е жестоко и не е в духа на нашия Господ Исус Христос. Но пък подхожда на характера на мъжа, който за ваше нещастие ви

беше зет известно време. Много пъти императорът е доказвал, че нито мисли, нито действа по християнски. Както е известно, аз го наказах сурово и го отлъчих от християнската общност.

— И въпреки това той оглави кръстоносния поход на Светата църква — огорчено промърмори Жан Бриенски.

Папа Григорий погледна изпитателно госта си.

— Долавям негодувание в гласа ви. И аз съм разгневен не малко от вас. Императорът се подиграва с християнството. Няма да търпя такова поведение.

Жан Бриенски усети, че папата се доближава до същественото, и се наведе напрегнато.

— Чуйте сега — подзе Григорий. — Вие сте способен пълководец и сте доказали умението си да командвате войска. — Замълча, изчаквайки реакцията на събеседника си, но Жан само кимна в знак на съгласие. — Какво ще кажете да дадем урок на вашия зет?

— Какво имате предвид?

— Ще се изразя така: в своето непростимо лекомислие Фридрих не се погрижи да защити в достатъчна степен границите на империята си и тръгна към Светите земи, независимо от изричната ми забрана. Там обаче не се бие, а си бърби със султана, сякаш му е стар приятел, и се побратимява с мюсюлманите.

— Така е — съгласи се Жан. — Той позори нашия Спасител.

— Ето защо ви предлагам да поемете командването на моите войски срещу противниците на Църквата.

Жан се изненада. Папата иска да събере наемническа армия?

— Поласкан съм — отвърна той — и за ваше задоволство без колебание ще изпълня тази задача. Но наемниците са скъпи. А наемници, които ще тръгнат срещу императора, са особено скъпи.

— Да, да, известно ми е — сопна се папата. — Нека това да не бъде ваша грижа. Уверявам ви, че Светата църква разполага с достатъчно средства, за да плати на всички мъже, необходими ѝ в борбата срещу нейните врагове.

Жан Бриенски помисли малко.

— Съгласен съм — оповести той. — Какъв е вашият план по-точно?

— Ще нападнете императорските войскове части.

— Къде?

— По границите на Сицилианското кралство. Ще победите войската и ще окупирате страната. Както виждате, едно обикновено завладяване.

— Аз бих го нарекъл нападение.

— Наричайте го, както искате. То ще научи Фридрих никога повече да не тръгва срещу заповедите на Светата църква.

— Той ще се върне — възрази Жан.

— Да, ще се върне — потвърди папата. — И така кръстоносният поход ще бъде провален.

— Мъдър ход.

— Това е само началото. Ако извоювате победа, аз ще сваля императора.

Жан Бриенски стрелна с очи папата и се усмихна.

— Значи ще загуби и земите, и короната си.

— Такова е Божието наказание.

Посетителят си тръгна. Папа Григорий, изпаднал в отлично настроение, повика една от обслужващите го монахини.

— Донеси ми чаша вино, от най-хубавото. И кажи на тамплиера да дойде.

Докато чакаше, папата радостно потриваше ръце. Светът щеше да бъде друг, защото той току-що бе сложил началото на края на императора.

* * *

Тя смени скъпоценната си копринена рокля с простичка дреха от тънък лен, среса косата си на път по средата и я сплете на дълга плитка. Свали накитите и замени бродираните пантофки от тънка козя кожа с груби дървени сандали. Искаше най-после да надзърне в кралските обори, да разгледа състезателните камили на султана, благородните коне и, разбира се, най-чудатото животно — слона.

Императорът ѝ бе зачислил няколко лични прислужнички и ѝ позволи да се движи безпрепятствено из резиденцията. Бианка се наслаждаваше на новопридобитата свобода и рядко се задържаше в стаята си. Досега обаче не ѝ се удаваше възможност да разгледа екзотичните животни — подарък от Ал-Камил за императора.

Липсваше ѝ приятелка, с която да споделя вълненията си. Някоя като Самира например, защото любимката на султана отлично познаваше възходите и паденията на любовта. От друга страна, Бианка не вярваше Самира да изпитва чувства, каквито тя изпитваше сега към Фридрих.

Ден и нощ той владееше мислите ѝ. Усещаше присъствието му още преди да е влязъл в стаята. Когато държеше ръката ѝ, се чувстваше защитена. Дори ѝ беше напълно безразлично, че се озова сам-самичка в Акка. Пред някой непознат би описала императора като умен, добър и справедлив монарх. С приятелка би споделила с колко приятна външност се отличава Фридрих, колко е чаровен, любезен и каква притегателна сила упражнява върху жените. И само пред себе си признаваше, че този мъж докосна душата ѝ, както никой друг не го бе правил и — както предполагаше тя — никога нямаше да го направи.

„Ако това е любовта — мислеше си Бианка, — тя е рай и ад едновременно.“ Как се опияняваше, когато императорът ѝ се усмихваше и я докосваше, и колко самотна и изоставена се чувстваше в негово отсъствие. Ако ангелът, тъй често явявал се в сънищата ѝ, би предложил да изпълни едно нейно желание, тя би казала: завинаги да остана с него и нищо да не ни раздели, никога!

Нощем сънуваше с отворени очи и си представяше как живее с Фридрих, как прекарва с него всеки ден, как вечер заспива до него и сутрин се събужда заедно с него. Искаше ѝ се да целува очите му, за да го разсъни, и да лежи плътно до него като две половинки, слети в едно цяло. Тя се изчервяваше от някои свои фантазии, изпълнени със страст и наслада, а тялото ѝ пламваше, сякаш се е опарила на нажежени клещи.

Понякога се плашеше от остротата на ясните си мечти — ами ако някой прочете желанието в очите ѝ? Затова засрамено свеждаше поглед. Особено в присъствието на императора се стараеше да се държи непринудено и весело и с всички сили се опитваше да прикрива бушуващите в нея страсти. Фридрих ѝ даваше усещането, че е красива и желана, но тя не допускаше, че и той би могъл да изпитва подобни дълбоки емоции.

За първи път в живота си Бианка обичаше; намираше се в състояние на непрестанна нервност, защото не се надяваше да отговорят на чувствата ѝ.

Денем се виждаше като птица в клетка: иска да разпери криле, но е принудена да стои бездейно на пръта. Затова непрекъснато търсеше разнообразие и занимание, обикаляше коридорите и дворовете на резиденцията.

Надуши животните, преди да ги е видяла. На двора димеше торище, няколко конярчета товареха в каруца пресния тор на слона. Тя огледа с възбуда планините от сено и плодове и се зачуди дали колос като слона наистина преживява само с растителна храна.

— Тези животни не ядат месо — чу тя глас зад гърба си.

Обърна се и погледна право в тъмните очи на Карим ан-Назир. Усмихна се и поздрави на арабски приятеля на Фридрих и негов придворен лекар.

— Удивителна жена сте вие, Бианка — отвърна той на родния си език. — Във всеки случай — жена с много таланти.

Тя възприе шеговития му тон.

— Имах предостатъчно възможности да науча езика. Учителка ми беше Самаира, любимката на султана.

— Какво ви води в оборите? — попита той и стрелна с очи простото ѝ облекло.

— Любопитството — отвърна Бианка. — Пък и имам много свободно време.

— Значи скуката.

Младата жена се усмихна.

— Да кажем. Трудно ми е да свикна с безделието.

Карим я изгледа замислено.

— Е, има много занимания за една жена...

— Знам, знам — прекъсна го Бианка. — Бродерия, бродерия и пак бродерия. За жалост не съм майсторка на иглата и конеца. Ах, Карим, ще ми се да правя нещо смислено!

— Какво правехте у дома, в Пиемонт?

Гласът на Бианка омекна.

— Имах прекрасна градина с плодни дръвчета, поляни с билки и най-красивите рози на света. Ходех на лов и си имах сокол. — Млъкна, защото не искаше да разкрие колко болезнени са още спомените за миналото.

Карим я ценеше твърде много, за да изрази съжалението си, затова се направи, че не забелязва сантименталния ѝ изблик.

— Сокол ли? — попита той. — Значи разбирате от соколи?

— Да — разпалено отвърна тя. — Разбира се, не колкото моят соколар Лоренцо...

Тя млъкна, но Карим видя тъгата в очите ѝ. Бианка знаеше, че императорът е заповядал да издирят местонахождението на Лоренцо, ала засега разследването вървеше безуспешно.

— Струва ми се, имам задача за вас.

Бианка рязко извърна глава.

— Карим, би било чудесно! За какво става въпрос?

— Елате. Ще ви покажа конюшните. А през това време вие ще ми кажете дали проявявате интерес.

Карим тръгна напред. Изпълнена с очакване, Бианка го последва в голяма шатра, предназначена специално за арабските коне с изящно телосложение. Младата жена заговори успокоително на животните, движейки се бавно между тях.

— Прекрасни са — прошепна тя. — Не съм виждала толкова елегантни коне.

— И са бързи като светкавица — поясни Карим.

— Дали императорът ще ги вземе в Европа?

— Сигурно. Той е във възторг от тази раса.

— Карим, познавате императора, откакто се помните. Що за човек е той?

Сарацинът се подсмихна. Отдавна бе забелязал чувствата на Бианка към императора. Не беше жена, изучила висшето изкуство на любовта в някой княжески двор; не владееше играта между страстното влечение и непорочната девственост. Всякакъв фалш ѝ беше чужд. Изпитваше истински чувства и не успяваше да се прави на хладна, когато в нея гори буен пламък. Според Карим недостатъчната ѝ придворна шлифовка ѝ придаваше свежо и приятно излъчване, прямият ѝ нрав му допадала.

— Императорът е изключителен човек. От невръстен са го оставили да се справя сам. Това го е направило силен и го е научило да се доверява на малцина. — Бианка мълчеше, а Карим продължи: — Има много врагове, предпочита да разчита само на себе си. Мрази неподчинението и измяната, но с приятелите си е великодушен.

— Казват, че обичал жените — предпазливо подхвана Бианка защото се впускаше в област, където рискуваше да попадне на много

капани.

— Той е мъж.

— Но обича ли някоя повече от другите?

— Императрицата е покойница едва от половин година.

— Простете ми за дръзките въпроси — извини се Бианка. — Не исках да проявя неучтивост.

Карим се усмихна снизходително:

— Стане ли въпрос за любов, императорът се заключва в себе си по-здраво от хранилището, където се пазят знаците на императорската власт. Сама трябва да разберете дали обича някоя повече от другите.

Междувременно отминаха конюшните и се озоваха при камилите. Бианка ги възприемаше като достолепни стари дами. Челюстите им дъвчеха непрестанно, кротките им очи блестяха, винаги леко влажни, сякаш нещо ги измъчваше и ги трогваше до сълзи.

— Щяхте да ми разкажете за задачата — смени темата тя.

— Чакайте да стигнем до волиерите.

Бианка му хвърли възторжен поглед.

— Да не би да поемам грижата за соколите?

Карим отрече със смях.

— Опазил ме Аллах! Императорът ще ме хвърли в тъмницата, ако възложи тази трудна работа на една красива жена. Но задачата все пак има нещо общо със соколите. — Забелязал вълнението ѝ, реши да не я измъчва повече. — С императора работим върху книга за соколите. Вие може да ни помогнете.

Тя занемая и се вторачи в Карим. Беше повече, отколкото дръзваше да си мечтае. Импулсивно, с жест на благодарност докосна ръката на Карим.

— Това е прекрасно. Направихте ме много щастлива.

— Може ли и Ние да узнаем причината за това щастие?

Бианка и Карим се обърнаха стреснато и видяха пред себе си разгневения император, току-що завърнал се от поредните преговори в Наблус. Пясък имаше по наметката и дори по лицето му. Изглеждаше изтощен от ездата през пустинята. Младата жена се уплаши от жестоката му усмивка.

— Нима императорът не заслужава да получи отговор на своя въпрос? — Гласът на Фридрих звучеше различно, даже Карим се обърка.

— Графиня Ланча изяви желание да разгледа конюшните — поясни сарацинът.

— Аха — подхвърли ехидно Фридрих, — затова значи се е предрешила като конярче?

Бианка и Карим се спогледаха.

— Разгневих ви, императоре мой — подхвана младата жена. — Много съжалявам. Съблякох скъпата рокля, за да я запазя. Ако съм допуснала грешка, моля за извинение.

— Все още нямаме отговор на Нашия въпрос. Как Нашият личен лекар успя да ви направи щастлива?

Карим се впусна в обяснения:

— Федерико, разказах на графиня Ланча за нашето начинание — писането на книга за соколите, и помолих графинята да ни помогне. Това е всичко.

Намерението на сарацина да умилюва императора обаче се провали. Очите на Фридрих синееха леденостудени като снега и Алпите и рязко контрастираха с горещината на деня.

— Остави ни сами, Карим — заповяда на приятеля си той и сарацинът се отдалечи с поклон.

Бианка, сляпа за ревността, която бликаше от очите на Фридрих, потърси по лицето му искрица разбиране, но откри само необуздан гняв. Почувства надигащите се сълзи, но се мобилизира да не се разплаче пред императора. Поведението му много я разочарова. В мечтите ѝ той винаги се явяваше като лъчезарен рицар, по-красив и по-великолепен от Тристан, а сега пред нея стоеше ядосан мъж от плът и кръв и на всичкото отгоре се отнасяше несправедливо към нея. Думите му заляха романтичните ѝ чувства със студена вода. Искеше ѝ се да побегне, ала не помръдна. Изправи гръб и се осмели да го погледне право в лицето; очите на Фридрих хвърляха искри, тя обаче не отклони поглед.

— И тъй — подзе императорът, — какво имате да Ни кажете?

— Нищо, императоре — отвърна Бианка. — Всичко вече е казано, но Вие не пожелахте да го чуете.

— Какво значи това?

— Ето какво искам да кажа: правите си прибързани заключения, а погледът ви е замъглен от предразсъдъци.

— Знаем какво видяхме.

— И какво видяхте? — разгневи се Бианка. Не беше от жените, които се примиряват безропотно с несправедливостите. — Видяхте как една жена благодари на вашия лекар с безобиден приятелски жест. Нищо повече. А сега си тръгвам. — Без да изчака позволениято му, Бианка се въртна и направи крачка в противоположна посока.

— Остани!

Младата жена изгледа през рамо императора и продължи напред.

— Бианка, това е заповед!

Тя спря, но не се върна при него. Фридрих я погледна, погледът му омекна.

— По-смела си, отколкото те мислех — втурна се той с големи крачки към нея, сграбчи я в обятията си и нежно прошепна: — Моля те, остани.

Бианка се притисна до него и силно го прегърна. Усети как той целува косите ѝ, слепоочията, шията... Мърмореше думи, които тя не разбираше, но и без това знаеше какво иска да ѝ каже. Фридрих я обичаше, беше луд по нея и копнееше за любовта ѝ.

Тя изви шия и отвърна на целувката му. Почувства устните му, усети как езикът му се вмъква дълбоко в устата ѝ. Бузите му бяха грапави от пясъка и от брадата, набола през деня. Тя се вкопчи в раменете му, усети мускулите му под дланите си и чу как той шепне името ѝ.

— Бианка, *cara mia*, ти си моя. Остани с мен. Завинаги.

Тя кимна, засмя се, искаше хиляда пъти да повтори „да“, но не успя да промълви нито дума, защото сълзите на щастието стискаха гърлото ѝ.

Искаше ѝ се целувките му никога да не свършват, но след време той я отдалечи леко и се вгледа в нея. Взе ръката ѝ и я целуна, а Бианка плахо го помилва по бузата.

— Федерико — промълви тя, — обичам те повече от живота си.

Той махна една непокорна къдрица от челото ѝ и я притисна силно към себе си.

— Ти си най-красивата жена на света. И ми принадлежиш.

Отново я хвана за ръка и заедно прекосиха двора. Бианка се изчерви при мисълта как императорът я целуна публично, но кой знае защо наоколо не се виждаше никой, сякаш всички коняри и слуги бяха потънали вдън земя. Не се виждаше и Карим. Стана ѝ мъчно, задето

Фридрих се отнесе толкова сурово с най-добрия си приятел, но вече знаеше: причина беше просто ревността — тя бе направила императора дребнав и несправедлив.

За един кратък миг изпита страх, когато Фридрих се изправи пред тях толкова гневен и студен. Но после той я помоли да остане. И тя безмълвно му обеща да бъде до него цял живот.

Пред вратата към императорските покои Фридрих отпрати слугите и пренесе Бианка на ръце през прага. Целуваше я — най-напред нежно, после страстно и тя усети ръцете му навсякъде по тялото си. „Това е любовта“ — помисли си тя. И тази любов никога няма да свърши, а тя не би я познала без всичките изпитания и опасности, които лежаха зад гърба ѝ.

— Ела при мен, искам да те усетя — прошепна императорът в ухото ѝ и Бианка го последва в леглото му.

Във върховния момент на наслада тя чу името си, но не бе в състояние да отвърне, защото пропадеше, пропадеше, докато земята под нея се продъни.

* * *

Двамата мъже слязоха на сушата в Сидон и сега се приближаваха към Акка от север. Не биваше да привличат внимание, затова пътуваха или по тъмно, или денем се присъединяваха към големи групи търговци. Внимаваха да не ги разпознае някой рицар от императорската войска или въоръжените с мечове монаси от Германския орден.

Дълго обмисляха дали да се впуснат в дръзко плаване до Дамиета, където да потърсят графиня Ланча, но в крайна сметка се отказаха от този план. Твърде опасно беше да отидат в град, контролиран от мюсюлманите. Вместо това решиха да се навъртат из околностите на Акка. Общеизвестно беше, че от седмици императорът преговаря със султана за мир в Светите земи.

При такова развитие на събитията — а изгледите бяха благоприятни — цялата кръстоносна войска по крайбрежието на Палестина щеше да се насочи на юг, към Яфа, а после навътре по

сушата — към Йерусалим, главното свещено място на християнството и столица на Йерусалимското кралство.

В тълпата от рицари и поклонници двамата едва ли щяха да привлекат нечие внимание. Така им се отваряше възможност да издирват графиня Ланча сравнително спокойно. От време на време Хайнрих от Пасау се замисляше за криволичещите пътища на съдбата; срещнаха го с английския рицар, насочиха го отново по следите на графинята. Не си признаваше, но в онзи момент беше на косъм да се откаже от търсенето и да се върне в Европа, може би дори в Германия.

Хайнрих не беше от хората, които отделят в душата си кътче за носталгия по дома, и все пак честността изискваше да се каже, че копнее за тамошната прохлада. Вече видя предостатъчно от горещите пустинни градове на Палестина.

Пристанищният град Тир остана зад гърба им. Група мъже, съпровождащи и надзираващи транспорта на строителни материали, привлече вниманието им. Движеха се на изток — едни въоръжени язدهа коне, други — в облекло на поклонници, ходеха пеш. Спътникът на барона го погледна въпросително.

Хайнрих от Пасау сви рамене:

— Изглежда ще строят крепост. Вероятно из вътрешността на страната.

— Роби ли са?

— Не приличат на такива. Не забелязвам надзиратели. По-скоро го правят доброволно. Един вид входен билет за рая.

Мъжът в черно изкриви презрително устни:

— Доброволно? В тази убийствена жега? Тия са напълно откачени.

— Какво да ги правиш, надяват се на небесната благословия.

— Хайде, бе! На мен пък ми се струва, че още отсега се пържат в ада.

Хайнрих дръпна юздите на коня си и заговори един от рицарите, облечени в бяло от глава до пети.

— Само един въпрос. Накъде са се запътили всичките тези хора?

— Вие май сте нови? — попита на свой ред рицарят.

— Неотдавна пристигнахме в Сидон.

— На страната на императора ли сте?

— Какво те засяга? Зададох ти простичък въпрос. Толкова ли е трудно да отговориш?

— Ей, ама и вие се палите лесно! Тези хора отиват в „Монфор“, крепостта на Германския орден.

— Но нали седалището на Ордена е в Акка?

— Досега — да. Но „Монфор“ ще бъде по-голяма, по-важна и много трудна за превземане. — Рицарят им кимна за сбогом и продължи нататък, също в Източна посока.

— Значението на ордена расте с всеки изминал ден — отбеляза мъжът в черно. — Скоро всички поклонници ще станат рицари и ще носят мечове и бойни секири. Настъпват лоши времена за сарацините.

— Досега всички запазиха главите на раменете си. Откакто императорът е в тази страна, нито един мюсюлманин не е погинал. Във всеки случай — не и от ръката на християнски рицар. Ако Фридрих продължава така, скоро всички ще станем братя.

— Вие презирате императора — констатира мъжът в черно.

— Мразя го. Нарича се германски император, но не прави нищо за империята си. А синът му, когото определи за крал, е ранозрял грубиян. Хайде да говорим за по-приятни неща.

Вместо това те се умълчаха.

С приближаването на Акка пътищата ставаха все по-оживени. Двамата за пръв път стъпваха в Светите земи, затова се дивяха на големите градове, на чистите улици, на архитектурата — първоначално къщите и дворците са били арабски, но сега ги използваша християни.

Христовата войска се бе установила в огромен палатков лагер — цял град — пред портите на Акка; в сравнение с катастрофалното положение в Бриндизи, тук цареше почти съвършен ред. Рицари от много страни се бяха стекли в Палестина и когато се вслушаше внимателно, Хайнрих от Пасау долавяше вавилонска смесица от езици.

Решиха да не влизат в града, а да си потърсят място за спане извън градските порти. Налагаше се единият да отиде за храна до някой от пазарите в Акка, но по негласно споразумение това не влизаше в задълженията на Хайнрих от Пасау. По-добре беше да се държи настрана.

Привечер се захлади, Хайнрих и спътникът му с наслада си почиваха на сянка. По-късно, през нощта, въздухът щеше да стане

направо студен, но засега температурата беше идеална, та човек да опъне крака след продължителната езда.

Хайнрих от Пасау затвори очи и се опита да си освободи главата от всички смущаващи мисли. Шум от приближаването на галопиращи конници към палатковия лагер привлече вниманието му.

Те спряха запенените си коне на празното място пред палатките и един от тях изсвири с фанфара. Хайнрих видя как все повече хора се скупчват около новодошлите. Въпреки умората той се надигна и любопитно се приближи. Сигурно ставаше въпрос за особено интересни новини — защо иначе пратеници на коне ще идват така спешно при кръстоносците. Пропусна първите думи на съобщението, изречени на висок глас, затова попита съседа си:

— Какво е станало?

— Можем да заменим меча с плуг.

— Моля?!

— Кръстоносният поход свърши.

— Сигурен ли си? — попита Хайнрих.

— Разбира се, човече, нали току-що го оповестиха!

— Значи императорът и султанът са се споразумели?

— Така изглежда. Ще се изтеглят от Йерусалим и ще го предадат на нас.

— На нас?

— На християните.

— Значи — примирие?

— Мир!

— Аз пък си мислех — ехидно подметна Хайнрих, — че всички ние дойдохме в Светите земи, за да вземем страха на мюсюлманите.

— Победата без кръв е по-добрата победа.

— Е, кой както го разбира — промърмори Хайнрих, но трябваше да признае, че това развитие на нещата наистина щеше да улесни издирването на Бианка.

— Императорът ще тръгне за Йерусалим — извика куриерът, а фанфарата изсвири, за да подсили значението на думите му.

— Значи, сметките ви все пак излязоха верни — каза мъжът в черно, който междувременно се бе присъединил към Хайнрих.

— Добре изиграно, да.

— Кога потегляме?

— Ще изчакаме всички да се махнат, после ще тръгнем към Йерусалим.

— Разумно ли е? Не е ли по-добре да останем на крайбрежието и да се насочим на юг? Към Египет?

— Защо да променяме плановете си? Мирът означава размяна на пленници.

— И какво общо има това с нас?

— Е, ами сигурно ще освободят някой и друг роб. Във всеки случай сега всички ще се запътят към Йерусалим.

— Ами ако някой ви разпознае?

— Винаги има риск. Не ми се вярва обаче императорът, опиянен от победата, да забележи някакъв незначителен немски барон. В Кипър — да. Там той беше бдителен, защото планираше кръстоносен поход. Но сега се възцарява мир. Това важи и за нас, нали?

Хайнрих от Пасау се обърна и бавно-бавно се върна на мястото за почивка. Въпреки негодите на пътуването по море не съжаляваше, задето дойде в Светите земи. Вече не. Защото бе сигурен, че ще изпълни задачата си, сякаш усещаше почти физически присъствието на Бианка.

Йерусалим. Мистично място. И точно там той ще направи голяма крачка към своята цел. Ловният му инстинкт се завърна, плячката едва ли беше далеч.

* * *

Императорът отметна глава назад — в тази поза изглеждаше уязвим. Затвори очи, а въздишката му показваше каква наслада изпитва от докосванията ѝ. Бианка взе ведрото с топла вода и бавно го изля върху главата му, за да изплакне сапуна от косата му.

— Ръцете ти са по-нежни от тези на слугите ми. Бих могъл да свикна... — промърмори Фридрих.

Младата жена усещаше как той се отпуска все повече и повече.

— Ти вече свикна — засмя се тя и закачливо пръсна остатъка от водата в лицето му.

— Неуважителното отношение към императора се наказва отвърна Фридрих и притегли Бианка в дървената вана, без да щади

новата ѝ рокля от червена коприна. — Твоето наказание гласи: до живот — дрезгаво прошепна той и я целуна. — До живот неотлъчно с мен.

— Не е достатъчно дълго — тя обви ръце около врата му и отвърна на целувката.

Той бръкна под полата ѝ, почувства топлината ѝ и я настани в скута си.

По-късно, отново в състояние да разсъждава, Бианка се изненада от локвите по пода. Така ставаше всеки път, когато се любеха. Светът около тях преставаше да съществува, тя усещаше единствено него, тялото му, устните му, езика му, изследващ устата ѝ. Не чуваше нищо освен неговия глас. И не чувстваше нищо освен безкрайна любов към този мъж, който ѝ даваше неподозирана сила.

Останалата във ваната вода бе изстинала, а роклята — залепнала по тялото ѝ. Тя се откъсна от Фридрих, стъпи на пода и съблече роклята си, за да се избърше с ленена кърпа. Взе друга кърпа и започна да търка енергично косата на императора, за да я изсуши.

— Хайде, време е. Карим сигурно вече чака — напомни му тя за предстоящата задача.

Лицето му тутакси се помрачи.

— Все за Карим говориш. Толкова ли е важен за теб?

— Федерико, на този свят само един мъж е важен за мен. Случайно той е император и за жалост има куп задължения. — Обхвана с длани лицето му. — Любими, ти си всичко за мен.

Той я дръпна към себе си и я целуна. Най-напред кротко и нежно, после по-настойчиво, а накрая махна увитата около нея ленена кърпа. Любиха се още веднъж.

Тя се чувстваше лека, все едно е перце, и красива колкото някоя от кремавите рози *галика* в градината ѝ у дома, в Пиемонт. Любовта на Фридрих беше гореща като пустинна буря и също толкова силна. Погледнеше ли я, тя прочиташе желанието в очите му и в същия момент се събуждаше и нейното. Не предполагаше колко прекрасна може да е любовта, не знаеше, че тя никога не напуска падналите в неин плен.

— Съветниците ти са много търпеливи. Винаги ли ги караш да чакат толкова? — лениво попита тя.

— По-рано — не.

Бианка помилва нежно веждите му.

— Дълго ли няма да те има?

— Да. Не ме чакай. Наспи се хубаво, *cara mia*. Май те лишавам от сън. След няколко дни тръгваме за Йерусалим.

— Подписан ли е вече договорът със султана?

— По принцип да, макар и не по всички точки. Но те ще се изтеглят от Йерусалим, това е сигурно.

— Чудесно. Ти завладя светините на християнството, без това да струва и един човешки живот. Всички ще те прославят.

— Не съм много сигурен, любима.

Бианка го погледна въпросително. Кой би могъл сега да постави под съмнение заслугите на императора?

— Имам лоши новини от Рим — бавно произнесе Фридрих.

— Но защо? Кръстоносният поход приключи. Ти изпълни обета си.

— Папа Григорий няма да отстъпи. Походът изобщо не е важен за него. Важна му е императорската власт.

— Но един църковен владетел не може да бъде и светски — възрази Бианка.

— Много неща си научила, но не знаеш нищо за машинациите и интригите по върховете на властта, независимо дали е религиозна, или светска. Не си ли пазиш фланговете, ще те нападнат. Такива са правилата.

— Много жестоки ми се виждат тези правила.

— Такива са, но не мога да ги променя. Войскови части, предвождани от бившия ми тъст, са преминали границите на Сицилианското кралство.

Бианка се уплаши.

— Но това значи война!

— Да, трябва да се върна. Моят наместник води битка, обречена на провал. Твърде голямо е изкушението за градовете да се възползват от случая и да се обявят за независими от императора.

— Кога ще отплаваш?

— Тръгваме за Йерусалим, а после се връщаме у дома възможно по-скоро.

— Тръгваме? — тихо попита тя.

— Сърце мое, да не очакваш да те изоставя тук? Всички се връщаме у дома. Дори слонът ще пътува с нас — пошегува се той и я стисна здраво в прегръдките си.

Бианка се притисна към него и усети биенето на сърцето му. Още не ѝ се вярваше как рязко се бе променил животът ѝ. Само допреди няколко седмици не виждаше никакви изгледи да излезе от харема на султана. Бъдещето ѝ се струваше толкова мрачно, че почти не смееше да мисли за него. А сега не само си беше върнала свободата, но и бе намерила любовта на живота си.

— Мъчиш се да ме разведриш — усмихна се тъжно тя, — но усещам колко си угрижен.

— Мъжки грижи — измъкна се той.

— Само мъже ли умират на война?

Погледна я и се поколеба, преди да отговори.

— Не си ли споделяме всичко, Федерико?

Той ѝ се усмихна нежно.

— Ти си прекрасна любовница, изключителна жена и много умна спътница. Е, добре. Папата е наредил да нападнат границите в южната част на моята империя, а на север синът ми, крал Хайнрих, създава толкова неприятности, че моето присъствие вероятно е наложително и в Германия.

Бианка го гледаше втренчено.

— Виждаш ли, любима, сега твоята физиономия стана угрижена. Чувствам се като варварин, задето те плаша с нерадостните си приказки.

— Ще заминеш за Германия?

— По-късно, може би. Най-напред трябва да се възцари мир в Сицилия.

— А после? — Представата Фридрих да остане задълго отвъд Алпите я плашеше.

— Ах, Бианка, хайде да не си блъскаме главата над неща, които може да се случат утре или вдругиден. Днес сме тук, имаме мир и аз те обожавам.

Тя се засмя и се загърна в една от копринените му наметки, защото роклята ѝ беше още мокра.

— Когато се върнеш, аз ще бъда тук и ще те чакам. Ако ще да е цяла нощ — обеща му тя.

— Разчитам на това — подвикна ѝ той, докато отиваше към покоите си, където един слуга щеше да му помогне да се облече. — И още нещо, Бианка... Остани, както си.

Тя се погледна и установи, че не изглежда много представително — разгорещена от любовта и загърнатата небрежно е копринена наметка на голо.

— Така ли? — попита младата жена и шеговито разтърси разрошената си коса.

— Точно така — сериозно отвърна той. — Всеки скъпоценен камък бледнее пред твоята красота.

Императорът докосна устни с върха на пръстите си и ѝ изпрати въздушна целувка.

— Пожелай ми късмет, Бианка.

Тя му се усмихна. Сърцето ѝ бе така преизпълнено с любов, че за миг се уплаши да не се пръсне на хиляди парчета.

* * *

Тук, долу, влажните стени миришеха на плесен и мухъл. Малката факла едва-едва осветяваше пътя, затова Манфред пристъпваше бавно, опипом, за да не се спъне. Откакто се увери, че управителят Волфелин тайно отклонява по-големи или по-малки суми, макар счетоводните му книжа външно да изглеждаха изрядни, той се зае да търси тайното съкровище. Волфелин криеше някъде сандъците, най-вероятно — на територията на замъка.

Манфред намери чертеж от времето на графовете Егисхайм, навремето започнали строежа на крепостта Хагенау, и с негова помощ проникваше все по-навътре в търбуха на двореца. Без този чертеж би се изгубил безнадеждно, и то неведнъж, защото коридорите и убежищата образуваха тъмен лабиринт, смъртоносен за всеки, заблудил се в него.

Студът тук му напомни за снежната виелица в Алпите. И през цялото лято, и през меката есен успяваше да прогонва от мислите си ужаса на онази нощ, ала сега вилнееше зима и в Елзас също наваля сняг и отново го подсети за болезнената загуба на двата пръста. Точно преди една година краката му измръзнаха сред ледения мрак на

алпийския проход — за късмет се наложи да му ампутират само два пръста.

Продължи да се движи предпазливо; проходите ставаха все по-тесни, сводът — все по-нисък, и той се принуждаваше да се навежда все повече и повече. Усъмни се, че този коридор ще го отведе до някаква цел, но скоро попадна на друг, завиващ наляво. Според ориентацията на чертежа някъде над него вероятно се намираше голямата заседателна зала.

Тръгна по новия коридор и направи няколко крачки. И тук по стените се стичаше вода, но тя ставаше по-дълбока и обувките му почти потънаха в нея. Безнадеждно щеше да повреди кожата и той се ядоса, че не помисли навреме за застоялата гнилоч в мазетата. Поколеба се дали не е по-добре да се върне, ала предчувствието го тласкаше напред. Скоро стигна до врата, за негова изненада незаклучена. Отвори я предпазливо и се озова в малка стая.

Манфред се огледа любопитно. Отначало не забеляза нищо особено. Помещението беше абсолютно празно. Освети с факлата ъглите, доколкото беше възможно, не откри обаче нито сандък, нито друга врата. Чак когато се обърна да си върви, съзря нещо като дървена капандура по средата на по-дългата страна на стаята. Едва ли беше врата, отворът му се видя твърде малък, за да се провре през него възрастен човек. Трябваше му повече светлина. Поднесе факлата плътно до капандурата, за да огледа по-добре очертанията ѝ. В идеалния случай през нея би се промушило дете, помисли си той, но изобщо не съобразяваше за какво би послужило това приспособление.

Почука по дървото — несъмнено ставаше въпрос за кухня. Поопипа преградата и с изненада усети как предната ѝ част се задвижва и той успя да я избута нагоре. Оттатък наистина имаше кухня, както и предполагаше; освети я и видя, че горната ѝ част е отворена. Откри и две въжета, спускащи се по задната стена.

— Гениално! — промърмори Манфред.

Значи така управителят спуска чувалите с монетите и те изчезват магически в подземията. По-късно, тайно от всички, слиза долу и по никому неизвестните коридори се прокрадва до тази стая. Тук просто изважда плячката от своеобразното дървено чекмедже и я скрива.

— Волфелин, ти си крадец, много хитър крадец — прошепна Манфред.

Реши за днес да прекрати търсенето, а по-късно, в спалнята си да отбележи мястото върху чертежа.

Едва ли съкровищницата на управителя-измамник се намираще далече. Манфред вече знаеше пътя и нямаше защо да бърза. Рано или късно щеше да разбули докрай тайната.

Тъкмо се върна в спалнята си и събу смърдящите на гнило обувки, когато на вратата се потропа и един слуга му съобщи, че кралят заповядал да се яви незабавно — свиквал тесен кръг от съветници. Манфред се зачуди какъв ли импулс е задвижил пак краля и колко умения ще им бъдат необходими да го убедят или разубедят да не извърши поредната глупост.

Волфелин бе успял временно да му избие от главата налудничавата идея да се разведе с жена си, кралица Маргарете, но от време на време Хайнрих се връщаше към първоначалния си план.

Манфред вече познаваше краля достатъчно, за да знае, че Хайнрих мисли или прави повечето неща единствено под влияние на моментното си настроение. Понякога беше възхитително очарователен, но настроението му светкавично се променяше и той се превръщаше в отегчен, недодялан хлапак, в деспот, тиранизиращ всички около себе си.

В такива случаи Волфелин редовно изразяваше съжалението си, че синът, уви, не притежава разсъдливостта и силния характер на баща си, император Фридрих, а сега, след като кралят навърши осемнайсет и стана пълнолетен, вече никой не разполагаше с нужния авторитет, за да накара Хайнрих да спазва мярката.

Според Манфред един хубав бой щеше да вразуми краля, но не смееше да изрече на глас подобна мярка по адрес на господаря си. Очакваше един ден на императора да му дойде до гуша от лудориите на сина му и Хайнрих да получи наказание, значително по-болезнено от як тупаник, както тайничко му желаше Манфред.

Отиде в малката рицарска зала, любимата на крал Хайнрих за вечерните му съвещания, и завари само Волфелин и абата на манастира в Санкт Гален.

— Ще започваме ли най-сетне? — попита Хайнрих с тон, непредвещаващ нищо добро.

— Простете за закъснението — извини се Манфред, — но току-що научих за събирането.

— Ако слугите са мудни, трябва да ги сменим и толкоз — нацупи се Хайнрих. — Мразя да чакам.

— Е, сега вече сме в пълен състав и нищо не ни пречи да започваме — обади се Волфелин, който най-добре се справяше с прищевките на краля.

— Вече загубих желание — измрънка Хайнрих, а Манфред тихо въздъхна.

Всички се смълчаха, дори Волфелин не смееше да се обади и да умиротвори настроението.

— Разполагаме ли с пари за кампания? — внезапно попита Хайнрих, изтръгвайки рязко присъстващите от мислите им.

— Имате предвид военен конфликт ли? — предпазливо попита Манфред.

— Не се ли изразих достатъчно ясно?

— Простете, кралю, задето ви досаждам с въпроси. Правилно ли разбрах, че искате да започнете война, и ако е така, срещу кого?

— Ама че глупав въпрос. Срещу кого? Срещу Бавария, разбира се.

Абатът от Санкт Гален се усмихна снизходително на краля.

— Аз не нося меч и мислите ми текат бавно, стане ли дума за война. Неотдавна възнамерявахте да се впуснете в конфликт с вашия тъст от Австрия, понеже искахте да се разделите с дъщеря му, вашата съпруга. Сега говорите за военна кампания срещу баварския херцог, назначен от баща ви за ваш съветник. Не се ли опасявате, че превръщате малката снежна топка в лавина, която ще остави опустошение след себе си?

— Херцогът е могъщ човек — обади се и Манфред.

— Ненавиждам го. Освен това той сам показва враждебното си отношение към мен. Тук, в Хагенау. Присъстващите, надявам се, си спомнят.

— И затова ще тръгнете срещу Бавария? — Манфред гледаше краля, както баща гледа непослушното си дете. — Не е ли малко прекалено?

Кралят му хвърли гневен поглед.

— Внимавайте какви ги приказвате. Може да се оправяте с финансите, но това не ви дава право да се държите надменно.

Манфред сметна за неуместно да дразни повече непредсказуемия крал и си замълча.

— И така, имаме ли достатъчно пари за наемници?

Волфелин кимна утвърдително и отново призова към умереност.

— Замълчи, Волфелин! Няма да кисна тук и да бездействам, ще разширя кралството си.

— Какво ще каже баща ви? — предпазливо вметна управителят.

— Баща ми е далече.

— Но ще се върне.

— Тогава ще има достатъчно работа с неговите си владения. Папата насъсква срещу императора всеки, когото успее да убеди.

— Ох, не знам... — подзе Волфелин.

Кралят обаче закри съвещанието:

— Ще правим, каквото аз казвам. Императорът няма да дойде в Германия. От десет години не съм виждал баща си. Защо му е сега да проявява интерес?

„Защото съсипваш кралството си, идиот такъв“ — помисли си Манфред и прочете същата неизказана мисъл в очите на другите двама мъже.

* * *

Джована мисли дълго и накрая реши да говори направо.

— Беренгария — подхвана една вечер тя, — достатъчно дълго живях тук за сметка на вас и вашите приятели. Време е отново да си изкарвам хляба с труд.

Свещенослужителката на албигойците се изненада.

— Сигурна ли се, че ще намериш нова работа?

— Знам какво имате предвид. Деликатно ми казвате колко съм стара и никой няма да пожелае да наеме жена като мен. Аз обаче реших: ще си тръгна оттук.

— Но къде ще отидеш?

— Измина повече от година и половина, откакто Бианка и племенникът ми Лоренцо бяха принудени да бягат. Повече не чуваме нищо за тях. Мъчно ми е, задето не знам какво е станало с двамата, дали са попаднали при приятели, или са в опасност.

— Е, явно се надяваш да са живи — вметна Беренгария. — Възможно е обаче Създателят отдавна да ги е прибрал при себе си.

— Вярвам, че са живи. Тази мисъл ми дава сили да си тръгна. Ще се отправя на юг. Бианка споменаваше за намеренията си да отиде в манастира на преподобните сестри от Бари. Ще я потърся там.

— Това са фантазии, Джована! Кое те кара да мислиш, че Бианка се е добрала дотам?

— Моята вяра в безкрайната Божия доброта. Беренгария я погледна със състрадание.

— Чест ти прави така дълбоко да вярваш в Бог, но Бари е далече, а по пътя дебнат много опасности. Папата води война срещу императора, знаеш, нали? Между големите градове цари разцепление. Някои се отрекоха от императора, защото старецът от Рим им обещава по-големи свободи. Лековерни глупци! Църквата ще ги натовари с още повече данъци и отчисления, а синовете им ще изпрати под градушката от стрели на императорските войски.

— Но дори до нас тук, в Торино, стигна новината, че императорът е договорил мир в Светите земи. Той ще се върне и отново ще се възцари спокойствие.

— Не знам — скептично отвърна Беренгария. — Във всеки случай не бива да тръгваш сама на юг. Така наистина ще предизвикаш съдбата.

Джована се съгласи.

— Честно казано, аз, старата жена, не смятах да се скитам сам-сама по пътищата. Неотдавна споменахте, че поне няколко ваши посестрими по вяра, ако не и вие самата, се гласите да заминете за Фоджа. А оттам до Бари не е далече.

— Джована — Беренгария състрадателно сложи ръка на рамото ѝ, — недей да храниш големи надежди, че някога ще намериш Бианка. Навремето всички очаквахме брат ѝ и семейство Пучи да я преследват докрай. Не подценявай вероятността да е попаднала в капана им.

— Щяхме да научим! Брат ѝ би я изправил пред съд, сигурна съм. Би изпитал огромно удоволствие да я унижи публично. Но не се чу нищо подобно. И ние, слугите, си имаме начини да се информираме.

Беренгария се замисли.

— Граф Пучи още бил жив, така разправят — бавно изрече тя.

— В онази нощ бяхме твърдо убедени, че Бианка го е пронизала смъртоносно. Но ако думите ви са верни, значи Бог е благоволил да дари за втори път Енцио с живот. Макар този боклук със сигурност да не го заслужава.

— Недей да спориш с решенията на Създателя — смъмри я Беренгария. — Често не проумяваме Божиите пътища, ала не ни подобава да съдим за тях.

Джована се усмихна.

— Вие сте свещенослужителка, а аз съм само една обикновена жена. Божиите пътища са такива, каквито са, и се надявам един от тях да ме отведе по следите на Бианка и Лоренцо. Колко ми липсват и двамата!

— Знам. Обичаш Бианка като собствено дете, а също и племенника си.

Джована избърса скришом очи. Не бива да плаче сега. По-късно ще има достатъчно време за сълзи. Все едно по какъв повод.

— Значи се разбрахме — обърна се към Беренгария тя. — Когато другите потеглят за Фоджа, и аз отивам с тях.

— Този дом не е затвор. Свободна си да тръгнеш, когато поискаш. Това ще стане след няколко дни. Пригответи се и ги използвай да си отпочинеш. Чака те дълъг път.

Джована изпита облекчение. Дълго се колеба, преди да говори с Беренгария, загуби твърде много време.

Ами ако въпреки всичко никога не види отново Бианка и Лоренцо? Не й се мислеше за това. Реши да не позволява на вътрешния си глас да сее съмнения.

* * *

Бианка яздеше бял жребец с великолепна грива, спускаща се на вълни чак под съвършено извитата му шия — расов кон, подарък от султан Ал-Камил на императора. Наблизо виждаше Фридрих на бойния му кон. Червеникаворусата му коса искреше на слънцето, а на главата му короната, обсипана със скъпоценни камъни, обхващаше челото и темето му като широка диадема.

Яркочервената наметка, извезана по краищата със сърма, покриваше и гърба на коня. На гърдите я придържаше златна брошка. Отдолу императорът носеше дреха до глезените, също като наметката, изработена от скъпа коприна и богато избродирана.

Но не само императорът бе облечен великолепно — всичките му придворни носеха най-красивите, най-скъпите си одежди. Конете бяха украсени, а най-отпред яздеха свирачи на фанфари и гръмко известяха, че се задава императорската свита.

Това триумфално шествие, движещо се към Йерусалим, не можеше да остане незабелязано. В него участваше цялата кръстоносна армия, рицарските ордени в снежнобяло тържествено облекло, а останалите — с парадни доспехи и излъскани до блясък оръжия.

Бианка се огледа: върху лицата на мъжете прочете разнородни чувства — едни изпитваха гордост от мира, постигнат по дипломатически път, други бяха разочаровани, понеже предпочитаха да се бият с мюсюлманите, трети все още не одобряваха, че императорът е дошъл в Светите земи, въпреки че папата го бе отлъчил от Църквата.

Но каквото и да смяташе папа Григорий IX по въпроса, мирният договор беше безупречен и вече подписан. Ал-Камил се отказваше от град Йерусалим в полза на християните, но не и от Купола на скалата^[11] и от джамията Ал-Акса^[12]. Тези две свещени места щяха да се управляват от невъоръжени ислямски учени; и храмът, и джамията трябваше да са отворени по всяко време за молитва за събратята по вяра. Достъпът до Купола на скалата щеше да се контролира и от войници на императора, за да се осигури възможност на християните да се молят в него. Освен това императорът получаваше Витлеем и всички села между Витлеем и Йерусалим и между Йерусалим и Яфа, Назарет, Тир и областта около Сидон.

Император Фридрих и султан Ал-Камил се споразумяха да разменят всички пленници, включително и онези, от дълги години хвърлени в затворите или полагащи принудителен труд. Бианка взе особено присърце последната точка, защото се надяваше по този начин да узнае нещо за Лоренцо. Досега възложените от императора проучвания не дадоха никакъв резултат. Бианка обаче не смяташе да се отказва.

Младата жена не виждаше края на императорското шествие: повече от час би бил нужен на ездач да измине пътя от челото до опашката. Край пътя се тълпяха ликуващи зяпачи и възторжено приветстваха императора, придворните и кръстоносците.

Бианка се замисли за сарацините, прогонени от Йерусалим, преди градът да бъде предаден — те едва ли хранеха чувства на благодарност към императора. Мъчно ѝ беше за тези хора, искаше ѝ се всички да съжителстват мирно помежду си.

Редом до нея яздеше Карим. Тюрбанът на главата му имаше същите мотиви като бродираната с листа и цветя светлокафява наметка. Тъмните му очи наблюдаваха сериозно тълпата край пътя — опасяваше се да не би сред нея да има недоброжелателно настроени, неблагодарни хора. Често се случваше по време на тържества тук-там да се надига протест и да политат камъни, затова и Бианка попоглеждаше изпитателно към мъжете и жените, които възторжено поздравяваха императора.

Тя откри в себе си неподозиран и непресъхващ извор на обич. С Фридрих живееше като женена двойка и всяка сутрин, когато се събуждаше до него, чувстваше как любовта ѝ нараства още повече. Ала обстоятелството, че императорът държи харем като сарацинските владетели, предизвикваше болезнената ѝ ревност. Мисълта мъжът, който значеше всичко за нея, да спи и с други жени, я измъчваше неизразимо повече. Опитваше се да не показва никому мъката си, да не издава наранените си чувства, ала умните очи на Карим забелязаха болката ѝ.

Оттогава Карим се превърна в близък довереник на Бианка, единственият човек, с когото можеше да говори за любовта си към Фридрих. Пак от Карим научи, че императорът отдавна не е стъпвал в харема си.

Карим ѝ разказа за смъртта на императрица Изабела и за раздора между Фридрих и неговия тъст, Жан Бриенски. Бианка искрено съжаляваше младата императрица, живяла толкова нещастно и умряла така рано. Фридрих не обичаше жена си и прие сдържано смъртта ѝ. Един овдовял император, както предпазливо намекна Карим, трябва скоро да потърси нова императрица по династични и по политически причини. Бианка отпъжда! Тази мисъл, доколкото ѝ бе възможно, и

дълбоко в сърцето си надяваше Фридрих завинаги да остане неин — въпреки че не можеше да се ожени за нея.

Императорът никога не засягаше тази тема и дори в най-щастливите, най-интимните им моменти не продумваше за бъдещето. Щяха да отидат заедно в Йерусалим, после заедно да се върнат в кралство Сицилия. Бианка нямаше представа какво ще стане след това, но се въздържахше от въпроси.

Карим я посъветва да се наслаждава на мига и да не се опитва да надниква твърде напред в бъдещето. Фридрих я обичаше — всеки, който имаше очи, го виждаше. Той се грижеше за нея е нежност, странно противоречаща на обичайната му суровост, на нетърпението и твърдоглавието му. Но сега те бяха далеч от дома, в Ориента, от другата страна на огромното море, а тук важаха други закони. Императорът беше по-свободен в решенията си, нямаше ги придворните с техния етикет и с интригите, а представителните задължения бяха сведени до минимум.

Понякога Бианка се боеше, че щом стъпят отново на сицилианска земя и обичайното всекидневие погълне Фридрих, всичко ще се промени.

Какво ще прави, когато Фридрих престане да я обича? Веднъж сподели страховете си с Карим, а той я изгледа състрадателно и я помилва по бузата. Единственият му съвет беше: живей за мига и за любовта, докато я има. Не се опитвай да задържиш Фридрих, ако поиска да бъде свободен. Думите на сарацина още звучаха в ушите ѝ: „Спомнете си за вашите соколи и помнете, че никой не може да принуди другия да го обича.“

Тя погледна напред и се отърси от зараждащата се тъга, както кучето се отърсва от водата. Днес не му беше времето да си блъска главата как евентуално ще се развият събитията. Днешният ден беше ден за радост, още със събуждането тя изпадна в приповдигнато настроение. Императорът искаше да я вижда щастлива и тя щеше да се съобрази с това негово желание.

В далечината съзря кулите на Йерусалим, куполът на църквата „Възкресение Христово“^[13] блестеше на слънцето. Щабът на императора бе планирал престоя в Йерусалим с точност до минутата. Щяха да се настанят в болницата на йоанитите, по заповед на султана

кадията на Наблус щеше да предаде официално града на императора, а после се предвиждаше молитва във „Възкресение Христово“.

На другия ден, неделя, щеше да се състои богослужението; императорът реши да влезе в храма, след като започне службата. Един жест на смирение пред Църквата, защото въпреки успешното приключване на кръстоносния поход той все още бе анатемосан и не принадлежеше към християнската общност. Част от съветниците му застъпваха мнението, че отлъчването му от страна на папата, така да се каже, отпада с приключването на похода, но по-опитните измежду тях предупреждаваха да се пипа внимателно.

Фридрих също клонеше към становището засега да не дразни повече папата. Щеше да има предостатъчно поводи за конфликт, когато се завърне в Сицилианското кралство.

Приближаваха града от северозапад. Преди това императорът и свитата му направиха почивка в Яфа. Бианка се разочарова от Яфа — в сравнение с Акка малък и мръсен, градът беше плетеница от улички, твърде тесни за триумфалното шествие на императора. От Яфа до Йерусалим стигнаха за два дни — близо десетте хиляди конници на Фридрих напредваха бавно.

Вечерта преди заминаването той ѝ призна, че има още една причина да се радва на бързо постигнатото споразумение със султана. Буря бе унищожила флотата, потеглила от Сицилианското кралство и натоварена със спешно необходими провизии за християнската войска. Поредният удар на съдбата, нанесен върху похода. За щастие щабът на императора успя да запази в тайна тази новина достатъчно дълго, защото имаше опасност рицарите да напуснат на тълпи Светите земи. А това щеше да даде нови основания на папата в борбата му срещу императора.

Но сега всичко се уреждаше по Божията воля и Бианка често се сещаше за ангела, който понякога се явяваше в съня ѝ. Той я закриляше от всички опасности и я доведе до целта — при мъжа, когото обичаше повече от всичко на света.

Влязоха в Йерусалим. Християнските жители на града ги приветстваха въодушевено. Фридрих се усмихваше и махаше на хората, после се обръщаше за малко назад и даряваше Бианка с поглед, който издаваше бушуващите в него чувства: гордост, самоувереност и любов към нея. В отговор младата жена му се усмихваше и леко

накланяше глава, за да му покаже, че го е разбрала Йерусалим не беше просто град, а мястото, където Христос е изтърпял неописуеми страдания, където е умрял и е бил погребан. Йерусалим беше и мястото на неговото възкресение. Този град беше врата към рая и Бианка усети как неговата магнетична сила привлича цялата императорска войска. Тук се намираше Божи гроб; този град представляваше пътят на света.

— Ето че влезе в Йерусалим като императрица — прошепна той в ухото ѝ през нощта в тяхната спалня в болницата на йоанитите. — Ти си моята единствена императрица, ти си моето сърце.

Бианка се притисна в обятията му.

— А ти изглеждаше много величествен, Федерико — отвърна тя и помилва гърдите му. — И направи много хора щастливи.

— Това е мой дълг, *cara mia*. Нали затова съм император. Но аз съм и мъж, любима. И като такъв искам да направя щастлива само една-единствена жена.

Бианка се засмя и го целуна:

— Правиш ме щастлива всеки ден, когато се събудям, и всяка нощ, докато заспя. Това е повече, отколкото съм мечтала.

Той закачливо захапа ухото ѝ.

— А сме едва в началото.

— Искане ми се любовта ни да продължи вечно, Федерико.

— Вечността е дълго време, любима. Дръж здраво щастието, докато трае.

Бианка кимна, но усети сълзи под клепачите си. Фридрих не я разбираше. Беше глух за страховете ѝ, че един ден може да я напусне, а тя не смееше да го моли за повече, отколкото той бе готов да ѝ даде.

Преди да заспи, отмаляла от любов, си спомни за един разговор със Самира, любимката на султана. „Любовта е рожба на свободата“ — беше казала тя на Самира.

„Идиотка такава — укори се, малко преди умората да парализира мислите ѝ, — сега вървиш против собствените си убеждения.“

* * *

Той се промъкна в църквата с надеждата да не го разпознаят. Предрешен като францискански монах, бе спуснал качулката на мизерното расо ниско над лицето си. Барон Хайнрих от Пасау беше безскрупулен, но не и глупав; беше наясно, че днес в йерусалимската църква „Възкресение Христово“ ще се пише световната история. Из града се носеха слухове: императорът щял да се провъзгласи за крал на Йерусалим. И други — изобщо нямало да присъства на службата и щял да напусне града още утре.

Във всеки случай мълвата доведе дотам, че „Възкресение Христово“ се пукаше по шевовете. Рицари, монаси, градските старейшини и техните семейства се бяха стекли в храма; мнозина нямаха късмет да намерят място по пейките и образуваха плътни редици по протежение на църковния кораб. Така Хайнрих от Пасау получи възможността лесно да се скрие зад застаналите пред него.

Монументалната църква бе разрушавана вече на два пъти, поспециално войските на халиф Ал-Хаким се бяха потрудили доста: преди повече от двеста години те почти я бяха изравнили със земята, събаряйки дори свещения гроб.

Едва преди осемдесет години кръстоносците я бяха възстановили в сегашния ѝ вид. Хайнрих не виждаше от мястото си Божия гроб, но реши да не излиза от църквата, преди да докосне гроба Господен. Макар никога да не би дошъл по своя воля в Светите земи, едно падане на колене нямаше да му навреди. И понеже преследването на Бианка го доведе до пъпа на света, щеше да се възползва от случая и да направи нещо за вечния си живот. Което, както прагматично разсъждаваше Хайнрих, щеше поне мъничко да го приближи до Създателя, когато се изправи пред Него в деня на Страшния съд.

Проправяше си бавно път напред, но не забравяше да крие лицето си. В църквата беше сумрачно, горяха по-малко свещи от обикновено. Нарочно не я бяха украсили тържествено и подобаващо за повода — патриархът на Йерусалим и висшите сановници отсъстваха в знак на протест срещу сключения от императора мирен договор.

Хайнрих потърси с очи императора. Мястото, определено за владетеля, стоеше празно. Немецът обаче беше сигурен, че Фридрих няма да пропусне да се покаже в църквата „Възкресение Христово“. Смяташе го за прекалено суетен и самодоволен, за да пропусне

възможността за голям спектакъл. Ето защо и той, както и мнозина други, изчакваше императорът да се появи рано или късно.

Колкото по-напред се промъкваше, толкова по-гъста ставаше тълпата. Десетки рицари от Германския орден му препречваха пътя и той сметна за благоразумно да се държи на заден план в кафявото си расо.

Службата приключи, но никой не ставаше и не напускаше църквата. В храма се възцари пълно мълчание, независимо от големия брой на присъстващите. Изведнъж в дъното се надигна шум, хората протегнаха шии, за да виждат по-добре, Хайнрих от Пасау също се помъчи да разбере какво става на входа.

„Аха, значи все пак се яви — помисли си той, щом зърна червеникавата коса на Фридрих. — Знаех си, че ще дойде.“

Императорът крачеше по средната пътека към олтара заедно с неколцина епископи от свитата си. Тълпата следеше със затаен дъх тържественото му влизане във „Възкресение Христово“. Фридрих се приближи до олтара и спря пред него. От редиците на императорската свита се отдели мъж с червена копринена възглавница в ръце. Върху възглавницата бе положена корона.

Хайнрих от Пасау наблюдаваше разиграващата се в пълно мълчание сцена като омагьосан, както и всички останали. Ако досега не му беше ясно какво цели Фридрих с посещението си в църквата „Възкресение Христово“, той разгада плана на императора, щом съзря короната. „Виж ти, виж ти — помисли си Хайнрих, — иска да го коронясат за крал на Йерусалим. Пита се само — от кого?“ Огледа се, но не видя представител на йерусалимското духовенство, който да ръководи церемонията.

Ала докато Хайнрих умуваше, Фридрих пристъпи с твърда крачка към главния олтар, взе короната и безмълвно си я сложи на главата. После вирна брадичка, отиде до трона си и седна с усмивка на уста.

Рядко се случваше Хайнрих от Пасау да загуби ума и дума. Но дори той, който се смяташе за врял и кипял интригант, не бе очаквал подобен ход от императора. „Та той се короняса сам — възхити се немецът, — такава дръзка постъпка заслужава уважението дори на заклет враг.“

Върху лицата на мъжете и жените наоколо се четеше смесица от изненада, ужас, очарование и възмущение. Някои си шепнеха, но повечето мълчаха, изпълнени със страхопочитание пред този мъж, достатъчно смел просто да си вземе това, което иска.

Хайнрих видя как императорът продължава да се усмихва, после вдигна ръка, за да покаже, че желае да говори пред множеството. Беше твърде развълнуван, за да се съсредоточи върху встъпителните думи на Фридрих, но после те постепенно започнаха да достигат до съзнанието му: изречения, в които се говореше за волята му да осъществи кръстоносния поход и за поредицата от забавяния. Хайнрих с изненада чу как императорът пое върху себе си вината за всички пречки по пътя към Светите земи.

Какво ли е настроило Фридрих толкова примирително и миролюбиво, питаше се немецът; та той го познаваше като суров и твърдоглав владетел. Хайнрих от Пасау имаше чувството, че пред него и пред всички тези хора стои нов човек, един пречистен император, който слиза при поданиците си и им говори с необичайно смирение.

Доколкото Хайнрих си спомняше, много рядко се случваше Фридрих да говори лично пред хората. Често бе виждал императора да седи намусен на трона, а някой негов приближен да чете предварително подготвената реч.

Фридрих завърши словото си с думите, че желае бързо да приключи конфликта с Църквата. Императорът произнесе речта си на латински, Хайнрих от Пасау владееше този език перфектно. А за онези, които не го знаеха, Великият майстор на Германския орден, Херман от Залца, превеждаше думите на императора на немски и френски.

Хайнрих забеляза, че по време на превода императорът често поглежда с нежност в определена посока. „Нова любовница“ — предположи немският барон, отлично запознат със слабостта на Фридрих към красивите жени. Замечтаното изражение на владетеля събуди любопитството му и той излезе от прикритието си.

„Знаех си аз, пак някоя го върти на пръста си!“ Явно този път стрелите на Амур бяха уцелили императора с пълна сила, защото той не откъсваше очи от жената. Хайнрих от Пасау виждаше тайнствената хубавица в гръб, внезапно обаче тя извърна глава и му разкри профила си. Той се стресна. Не можеше да е вярно. Положително се лъжеше.

Забравил всякаква предпазливост, той се запромъква напред, за да разсее подозрението си. Разумът му казваше, че тази жена не може да е онази, за която я мисли. И въпреки това сякаш някакво въже го дърпаше все по-напред и по-напред, докато се озова съвсем близо до нея. Жената, извърнала лице към императора, не виждаше никого друг, ала очите на Хайнрих прогаряха тила ѝ и тя бавно обърна глава в негова посока, все едно той мислено ѝ заповяда да откъсне поглед от Фридрих.

Тя се усмихваше лъчезарно, но само миг по-късно в погледа ѝ се появи несигурност, а после и неверие.

Хайнрих със задоволство проследи как щастливото изражение изчезна от очите на Бианка, заменено от ужас. Тя несъмнено го позна. Зарадван, че само с присъствието си е успял да изтрие блаженството от лицето ѝ, той загатна фриволен поздрав и бързо-бързо се оттегли в мрачните дълбини на църквата. Улови объркания поглед на императора, забелязал уплахата на Бианка и явно озадачен какво да мисли.

Хайнрих от Пасау излезе от църквата „Възкресение Христово“ със самодоволна усмивка върху тънките си устни. Картите бяха размесени отново. Той се връщаше в играта. Този път си имаше работа с противник, с когото си заслужаваше човек да се бори.

[1] Елий или Клавдий Гален (129–216) — древноримски лекар, хирург и философ, доказал, че анатомията и физиологията са в основата на научната диагностика, лечение и профилактика. — Б.пр. ↑

[2] Акка или Аккон — днес град в Северен Израел — Б.пр. ↑

[3] Ги де Лузинян (?-1194) — видна личност в историята на кръстоносните походи, френски рицар, крал на Йерусалим, некоронован регент на Кипърското кралство. — Б.пр. ↑

[4] Гръцки огън — оръжие, използвано от Византийската империя, изобретено вероятно през 673 г. от сирийския християнин-бежанец Халиникос от Хелиополис. Гръцкият огън се прилага широко до появата на барута. Според някои източници може да се гаси само с оцет. — Б.пр. ↑

[5] „Свещеният Коран“, превод на проф. Д-р Цветан Теофанов. — Б.пр. ↑

[6] Поколения феодали в Йерусалимското кралство носят фамилията Ибелин. — Б.пр. ↑

[7] Агно или Хагенау, град в Елзас, на 28 км северно от Страсбург. — Б.пр. ↑

[8] Селеста, по-рано Шлетцад, град във Франция в департамента Долен Рейн, на река Ил. — Б.пр. ↑

[9] Ачера или Ацере, днес италианският град Ерколано в провинция Неапол. — Б.пр. ↑

[10] „Монфор“ — замък на кръстоносците, разположен в Горна Галилея, Северен Израел; наречен на френски дворянски род. — Б.пр. ↑

[11] Куполовидна сграда, разположена символично на Храмовия хълм в Йерусалим като ислямско предизвикателство към купола на Божи гроб, построена от омайядския халиф Абд ал-Малик. — Б.пр. ↑

[12] Основите ѝ са положени през 637 г., след завладяването на Йерусалим от арабите. Споменава се в Корана във връзка с възнесението на Пророка. — Б.пр. ↑

[13] Построена на мястото, където според преданието е разпнат, погребан, а сетне и възкръснал Исус Христос. Наричана още Гроба Господен. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

ОПАСНИ ЖЕЛАНИЯ

Помещението със съвършени пропорции, не прекалено голямо, отговаряше точно на Бианкиния вкус. Някои биха му намерили недостатъци — че въпреки богатата флорална украса, витите сводове и филигранните прозорци не изглеждат особено представително. И наистина, тук липсваше монументалната възвишеност на владетелските покои, отличаваща някои дворци, например във Фоджа или Луцера.

В малкия замък „Джоя дел Коле“^[1], разположен на един ден път южно от Бари и също на толкова от Таренто, нямаше място за многобройна свита и тъкмо по тази причина младата жена се чувстваше толкова добре тук.

Тя живееше от седмица в „Джоя дел Коле“ и вече бе влюбена до уши в замъка, в най-добрия случай голям колкото вила. И тук, както в дома на нейното детство, имаше градина с беседка и малки потайни кътчета. Розови и бели цветчета покриваха плодните дръвчета. Имаше множество череша, ябълки и круши, както с възхита установи Бианка. По-късно щяха да разцъфтят розите, лилиите и макът. Тя твърдо реши да посвещава голяма част от вниманието си на градината.

Много неща в „Джоя дел Коле“ ѝ напомняха за предишния живот. Помещенията, не по-големи от тези в замъка на предците ѝ, явно бяха предназначени по-скоро за кратко пребиваване на весела ловна компания, отколкото за управленските занимания на император.

„Но императорът и без това отсъства“ — помисли си Бианка. Отдаваше се на въпросните управленски занимания някъде другаде. Фридрих я доведе в този романтичен малък замък, прегърна я, целуна я и отново се метна на коня, за да продължи заедно със свитата си.

Тук освен нея живееха, разбира се, и други хора: личните ѝ прислужнички, готвачка и няколко кухненски помощнички, коняри, соколар, градинари и, естествено, управител със семейството си. Въпреки това тя се чувстваше самотна.

Дните и нощите без Фридрих бяха мъчение, твърде много свикнала с присъствието му. Липсваха ѝ усмивката, гласът, ръцете, тялото му. Нощем лежеше нещастна в леглото и не можеше да заспи. А когато след часове на будуване очите ѝ най-сетне затваряха, започваха да я тормозят сънища. Преследваха я някакви мъже, тя бягаше ли, бягаше чак до края на света, но и там я очакваше един от нейните мъчители.

Още я владееше ужасът от онзи неделен ден в Йерусалим, когато императорът сам сложи короната на главата си, а тя преливаше от обич и щастие. По едно време в църквата усети, че някой я наблюдава, но не бе подготвена да се озове очи в очи с онзи зловец мъж, в чиито ръце вече бе попадала.

За щастие не го срещна повече, преди да отпътува от Йерусалим. Въпреки това се почувства на сигурно място едва на борда на императорската галера на път от Акка за Бриндизи. Колко различно беше това пътуване!

Бианка вече не беше бегълка; нея я обичаха, за нея се грижеха. Фридрих четеше всяко желание по очите ѝ. И въпреки всичко тя не смееше да сподели с него какви ужаси я преследват в сънищата ѝ.

Откакто се върнаха в Сицилианското кралство на Фридрих, страхът не я напускаше. Именно сега, в усамотението на „Джоя дел Коле“, тя почти всеки ден се боеше от появата на нейния преследвач. Той щеше да я намери тук, както я намери в Йерусалим, макар да предполагаше, че срещата в църквата е чиста случайност. Нима проникателността на онзи мъж стигаше дотам, та да знае всяка нейна стъпка по време на цялото ѝ бягство?

„Мисли, мисли“ — казваше си тя и се опитваше да не допусне страхът и паниката да вземат връх над обичайната ѝ способност да разсъждава. Сигурно беше зла прищявка на съдбата, иначе не можеше да си обясни появата му в църквата „Възкресение Христово“.

Въпреки това не се чувстваше сигурна тук, в „Джоя дел Коле“. Фридрих не бе в състояние да я защити, след Бриндизи той почти нямаше време за нея. Императорската армия се сражаваше по границите на кралство Сицилия срещу папската войска, верните на императора части се намираха в крайно опасна ситуация.

Противниците на Фридрих обаче не бяха очаквали нито бързото му завръщане от Светите земи, нито подкрепленията, които доведе със

себе си. Много кръстоносци, запътили се обратно към родните си места, изяха готовност да подкрепят императора; само за няколко дни Фридрих постигна първите си военни успехи. Някои градове изпревариха събитията, смирено преклониха глава и преминаха към императора, Папската лига ставаше все по-немоощна.

Бианка бе добре осведомена за мирните усилия на императора. Той ѝ изпращаше малки бележки. От една страна, те я успокояваха, но, от друга, потвърждаваха, че Фридрих ще отсъства още известно време.

Как при това положение би се справила, ако я нападне нейният преследвач? Колкото и да си блъскаше главата, Бианка не успяваше да стигне до решение на проблема. Опита се да се подготви за всякакви случаи и взе предпазни мерки — снабди се с малка, остра кама и в отсъствието на Фридрих я носеше на скришно място със себе си.

Бореше се с еднообразието на дните, като проучваше замъка. Още при нанасянето с радост установи, че във всички помещения има камини и следователно бяха лесни за отопляване. В „Джоя дел Коле“ липсваше инак обичайната огромна рицарска зала. В най-голямото помещение — така наречената тронна зала — имаше каменни пейки покрай стените и каменен трон с гръб, украсен с флорални мотиви. Заоблените сводове на прозорците и вратите ги правеха да изглеждат леки и игриви; и изобщо, цялата атмосфера на замъка не излъчваше нищо мрачно или печално. Дървените тавани на жилищните помещения създаваха усещане за уют и домашно удобство. Слънчевата светлина нахлуваше през множеството прозорци и рисуваше причудливи фигури по стенните килими.

„Всъщност това място сякаш е създадено за двама влюбени, които искат най-после да останат сами“ — мислеше си Бианка. Трънчето на ревността я бодеше болезнено, когато си представяше, че Фридрих е идвал и по-рано тук. И най-вече — с коя. *Джоя* означава радост; твърде вероятно бе императорът да се е наслаждавал на плътски удоволствия тук, предполагаше младата жена. От друга страна, при разходките си из замъка тя не откри признаци за предишно женско присъствие. Е, поне мимолетните му авантюри не бяха оставили следа, успокояваше се тя.

„Каква глупачка съм изобщо да допускам подобни мисли, не достойни за една графиня Ланча“ — кореше се Бианка. И въпреки това непрестанно се мъчеше да научи за миналите любовни похождения на

Фридрих повече, отколкото подобаваше. Той никога не говореше за това, не споменаваше и за отношенията с покойните си съпруги. Малкото, което знаеше, бе научила от Карим. Но понеже приятелят на императора и негов придворен лекар представляваше самото олицетворение на дискретността, тя и от него успя да изкопчи само трохички.

Първата му жена, Констанция, била впечатляваща личност. Почти два пъти по-възрастна от Фридрих, тя го посветила в тайните на възмъжаването. „А вероятно и в изкуството на любовта“ — допълваше наум Бианка.

Изабела, втората му съпруга, явно е била противоположност на Констанция. Шестнайсет години по-млада от Фридрих, тя никога не му е била спътница, още по-малко любовница. За двамата този брак означавал династичен дълг, а за Изабела — в допълнение и същинско мъчение.

Тя не знаеше нищо за многобройните авантюри на Фридрих и не успя да изкопчи от Карим каквато и да било информация. Сарацинът беше ням като истукан и Бианка се отказа да повдига въпроса за неща, които очевидно щяха да си останат скрити за нея.

Тъкмо се възхищаваше на изкуството на каменоделците, създали трона, когато чу звук от галопиращи копита. Пратеник с нова вест, предположи тя, но скоро ѝ съобщи за пристигането на Карим ан-Назир. Завтече се насреща му; чувствата ѝ се сменяха — обземаше я ту радост, ту загриженост.

— Радвам се да ви видя — поздрави го тя. — Надявам се да носите добри новини.

— Императорът ви изпраща поздрави — отвърна Карим — и ви моли да проявите търпение. Ще бъде зает още малко.

— Малко?

— Да кажем, още няколко седмици — усмихна се Карим. Видя как искриците в очите ѝ угаснаха и на тяхно място се настани разочарованието. — Бианка — опита се да я утеши той, — няколко седмици са като миг в сравнение с цял един живот. Фридрих ще се върне при вас, но сега страната има нужда от него.

Бианка кимна. Държеше се не като жена, а като дете, и се засрами, задето показва разочарованието си пред Карим.

— Прав сте, Карим, аз съм една неблагодарница.

— По-скоро сте самотна.

— Малко, може би. Но най-вече съм лоша домакиня. Сигурно сте гладен и жаден след дългата езда. Да отидем в градината, черешовите дръвчета са обсипани с цвят.

Тя разпореди на готвачката да приготви нещо за хапване и заедно със сарацина се запъти към беседката. Харесваше Карим, въпреки че мълчанието му понякога я озадачаваше и я караше да изпитва несигурност.

Той беше умен и според Фридрих — един от най-добрите лекари изобщо. Като мъж създаваше впечатление за силна личност, на която може да се има доверие. Тя намираще тъмната му кожа и черните му очи за привлекателни и се питаше дали някога Карим е обичал жена. Откакто го познаваше, той показваше към нея безупречни маниери, но с женския си поглед тя отдавна беше открила чувствената извивка на устните му и предполагаше, че в него бушува много по-буен огън, отколкото издава хладното му държане.

Изчака Карим да похапне печено пиле и малко плодове.

— Ще настъпи ли мир, Карим, или трябва да се готвим за продължителен период на междуособици?

— Не се тревожете, мирът ще дойде. Може би след няколко седмици, най-късно след няколко месеца. Говори се, че папските военачалници свършват парите.

— Какво значи това?

— Не могат да плащат на наемниците. На папа Григорий няма да му остане друго, освен да се надява на примирие.

— А Жан Бриенски? Той мрази Фридрих.

— Така е. Жан иска да унищожи зет си. По-добре ще е да отстъпи.

— Опасявате се обаче, че е твърдоглав?

— Както изглежда, продължава да се бие напук на всякакъв здрав разум.

— Защо мрази толкова Фридрих? Има нещо общо с Изабела, нали?

— По-добре говорете с императора за това.

— Невъзможно е. Фридрих се държи уклончиво.

— Е, тогава пък съвсем не ми е работа да отговарям на въпросите ви.

Бианка замълча и Карим усети, че думите му са я наранили.

— Моля да ме разберете — подзе той. — Фридрих ми има доверие. Никога не би ми простил, ако ви разкажа неща, които предпочита да запази за себе си. Но едно ще ви кажа. Омразата на Жан срещу зет му е несправедлива, императорът с нищо не е предизвикал такова държане, още по-малко го е заслужил. Винаги се е отнасял с респект към Изабела.

— Благодаря, Карим. Не съм очаквала нищо друго.

— И въпреки това се съмнявахте?

— Не съм се съмнявала, но не намирах обяснение за необузданата омраза към императора. Все пак Фридрих и Изабела имат син.

— Да, Конрад. Тъкмо навърши годинка.

— Добър баща ли е Фридрих?

Карим я погледна учудено.

— Трудно е да се каже. Във всеки случай обича Хайнрих и Конрад, двамата си сина.

— А другите?

— Кои други? — попита Карим.

Бианка се усмихна многозначително.

— Твърди се, че императорът имал много потомци.

Карим въздъхна.

— Е, добре. Фридрих никога не е криел, че обича децата. Може да е необичайно за такъв значим владетел, но — да, той е добър баща. Защо питате?

— Защото очаквам дете.

Сарацинът замълча, после отвърна:

— Това е прекрасно. Императорът ще бъде много щастлив.

Бианка си пое дълбоко дъх.

— Страх ме е, Карим.

— Бременността не е заболяване. Вие сте млада и здрава, няма причина да се страхувате. Но скоро ще ви изпратя акушерка, ако това ще ви успокои.

— Не става въпрос за това. — Бианка събра целия си кураж, за да продължи. — Карим, онзи мъж в Йерусалим, дето ме преследва, иска да ми отнеме живота. Не знам къде да се скрия.

— За кого говорите?

— За човека, когото прогонихте в Бриндизи. Спомняте ли си?
— Хайнрих от Пасау? — невярващо попита Карим.
— Значи го познавате?
— Разбира се. Той е един от немските барони, неведнъж създавали ядове на императора.
— Тогава и Фридрих го познава.
— Естествено. Даже навремето му разказах за нападението. — Той ѝ намигна. — По онова време се наричахте Бианка, жената на тъкача.
— Какви са връзките на този Хайнрих от Пасау със семейството на граф Пучи?
— Не съм твърде наясно. Вероятно просто му плащат.
— Искате да ме убие, защото аз убих Енцио.
Карим направи учудена физиономия.
— Нима не знаете, Бианка? Енцио е жив.
— Не може да бъде. Намушках го и с помощта на Джована го изхвърлих в крепостния ров.
— Казват, че някакъв слабоумен го намерил.
— Пиетро?
— Нямам представа как се казва. Чух само, че успели да извадят граф Пучи от смрадливата вода и в онзи момент той не е бил мъртъв. Трябва да го е лекувал много способен лекар.
— Но... — избъбри Бианка.
— Разбрах за това само преди няколко дни. Графът е жив.
— Значи отново е оздравял? — с недоумение попита Бианка.
— Не бих казал. Останал е инвалид.
— О, Боже! За него това е по-лошо наказание от смъртта.
— Според мен си го е заслужил.
— Сигурно носи в сърцето си повече омраза от самия Сатана.
— Да се задави с нея дано! Не се тревожете, Бианка, той не може да ви навреди.
— Омразата винаги си намира път.
— Но вие трябва да следвате пътищата на любовта.
Тя кимна, ала в очите ѝ се четеше страх.
— Той няма да миряса, Карим. Но щом сте чули новини за Енцио, навярно знаете и как е брат ми Манфред?
— За жалост не. Никой не споменава нищо за него.

— Мъртъв ли е?

— Казват, че напуснал родните места.

— Но защо?

— Може би се страхува от Енцио?

— Това въпрос ли е, или знаете повече?

— Предположение. Не познавам нито Енцио Пучи, нито брат ви.

Не ми прилича да ги съдя.

— Посъветвайте ме какво да правя, Карим!

— Забравете цялата тази тъжна история и се радвайте, че ще имате дете.

— Но...

— Няма „но“. Очаквате дете, обичате императора, той също ви обича. В мислите ви не бива да има място за някакъв си Енцио Пучи. Нито за Хайнрих от Пасау.

Бианка прецени, че ще бъде по-добре да не споделя повече страховете си. Прав беше Карим, императорът я закриляше и тя можеше да разчита на него. Освен това се опасяваше да не би детето в утробата ѝ да почувства колко напласена и отчаяна е майка му. Това трябваше да се избегне на всяка цена.

Карим ѝ се усмихна:

— Не ви помогнах много. Съжалявам.

— Напротив, Карим, помогнахте ми. Благодаря ви. Показахте ми колко е важно да насоча поглед към същественото.

— Добре. Утре рано тръгвам за Барлета.

— Фридрих в Барлета ли е? — попита тя.

— Да, но това е държавна тайна — засмя се сарацинът. — Какво да му предам? Някоя добра новина, например?

— Не — решително отвърна Бианка. — Искам да го гледам в очите, когато му я съобщавам.

Карим имаше нужда от почивка и се оттегли с поклон. Бианка се загледа замислено след него, докато той прекосяваше градината с типичните си бързи крачки и се запътваше към замъка. Младата жена беше сигурна, че враговете ѝ няма да се откажат така лесно.

Значи Хайнрих от Пасау е нает от Енцио да изпълни мръсна поръчка. Тя не се боеше толкова от немеца. Би познала лицето му винаги и навсякъде, а в случай на нужда можеше да разчита на малката си кама. Но щяха да дойдат други, чиито лица не познаваше.

* * *

Хайнрих от Пасау разпозна човека насреща си и се уплаши. Близо две години не бе виждал Енцио Пучи, но се уповаваше на оскъдните новини, които достигаха до него, а те явно са били твърде оптимистични.

Не този мъж познаваше някога. Раната, нанесена му от графиня Ланча — най-долна стерва в очите на Хайнрих и Енцио — и последвалото тежко заболяване, бяха съсипали тъй гордия навремето граф. Енцио Пучи представляваше човешка развалина, обезобразен инвалид, комуто е отнето щастието да умре.

Хайнрих от Пасау се взираше в стария си приятел и не намираще думи да прикрие ужаса си. Закова се на място като подплашен кон, не успя дори да промълви обичайния поздрав.

— Няма ли да дойдеш по-близо? — чу гласа на Енцио той, но и най-мощният боен кон от конюшните на граф Пучи не би могъл да го тласне дори крачка напред.

От край време Хайнрих мразеше болестите и разложението и избягваше хората, които не бяха господари на силите си. Болните от треска в Бриндизи будеха у него отвращение. Предпочиташе да вижда ранените в битка рицари по-скоро мъртви, отколкото да се гърчат с изтичаща кръв и да крещят от болка.

Хайнрих от Пасау, податлив на красотата, не понасяше преходността на човешката плът. А тялото на Енцио му показваше точно това, от което най-много се страхуваше — колко безпомощен е раненият, колко жестока е съдбата към сакатия.

— Какво става, приятелю, не ме ли познаваш вече?

Енцио го повика с пръст, но Хайнрих се бореше с чувствата си, а те го съветваха час по-скоро да напусне замъка на фамилията Пучи.

Мълчанието се проточи безкрайно; после той колебливо се приближи до Енцио и разгледа отблизо стария си приятел. Мускулите на граф Пучи бяха отпуснати, лицето му — подпухнало до неузнаваемост. Той по-скоро лежеше, а не седеше на висок дървен стол и очевидно му липсваха всякакви способности да се придвижва със собствени сили. Миришеше на болест и тази миризма съчетана с

типичната за него воня на влажна животинска козина, бе непоносима за обонянието на Хайнрих. Насили се да проговори:

— Виждам, че се подобряваш. Какво казва лекарят?

Енцио присви очи и те се превърнаха в тесни цепки.

— Отлично знам какво си мислиш. Що за жалка фигура е този инвалид? И това нещо ми е било приятел? Ще ти кажа, че не си първият, който ме гледа по този начин, Хайнрих.

Немският барон предпочете да замълчи.

— Да не губим време с лъжи — продължи Енцио. — Нямахте те дълго, похарчи куп мои пари. Не ме измъчвай. Както виждаш, целият ми живот е едно мъчение. Къде е тя?

— Ако питаш за графиня Ланча...

— Че за кого да питам?! — изрева Енцио. — Всеки ден, при всеки удар на това проклето сърце мисля само и единствено за тази убийца. Намерил си я, иначе нямаше да си тук. Е, къде е?

Хайнрих от Пасау се втренчи в една точка на стената зад Енцио, за да не го гледа в очите.

— Тя е метреса на императора.

В помещението се възцари пълна тишина.

— Какво каза?

— Това е истината, Енцио. Бианка Ланча е метреса на император Фридрих.

— Не може да бъде!

— Повярвай ми, видях ги двамата в църквата „Възкресение Христово“ в Йерусалим. Присъствах, когато императорът се короняса сам. Аз, Хайнрих от Пасау, със собствените си очи проследих влюбените погледи на императора. А те бяха предназначени само за една: за твоята Бианка.

— Тази пачавра! Убий я!

— Вразуми се, Енцио — опита се да уталожи гнева му Хайнрих. — Изключено е да се доближа до Бианка. Тя ме познава по физиономия, но по-важното е, че и императорът ме познава. Нямам представа в кой от дворците му е скрита Бианка, ала те уверявам, че не мога да припаря до нито един.

— Тогава намери някого, по дяволите! Нали и без това никога не си цапаш сам ръцете. Какво става с онзи тип, дето се облича в черно от глава до пети?

— Не съм сигурен, че е подходящ за тази задача. Дай ми малко време.

— Не мога да чакам. Бианка трябва да умре. Дори ако се наложи да се обърнеш към асасините^[2].

— Асасините, Енцио, убиват за пари, това е вярно, но не съм чувал досега да са посегнали на жена. Техните жертви са все владетели-кrale, князе, епископи. Не и някакви си незначителни метреси.

— А как стои въпросът с императора? — коварно попита Енцио.

— Да не би сега пък да желаш смъртта на императора? — Енцио мълчеше намусено и Хайнрих подзе отново. — Императорът, драги, е твърде голяма лъжица за твоята уста. Остави ме да помисля и ми дай малко време, както те помолих.

Гневът на Енцио избухна отново като пожар.

— Време — извика той, — та ти имаше почти две години! И не постигна нищо. През цялото това време онази пачавра те е водила за носа, сякаш си малоумен.

Хайнрих от Пасау присви очи.

— Рискувах живота си заради теб, в Бриндизи vadix вмирисани трупове от чували с надежда да открия кучката. Пътувах по море и си изповръщах червата. И ти смееш да твърдиш, че не съм направил нищо?

— Добре де, направихте много, ти и твоят смешник в черно. Обаче не постигнахте нищо, нищичко. На всичкото отгоре онази пачавра се въргала в леглото с императора. Кучката ми се присмива! Бианка заслужава хиляди пъти смъртта.

— Рано или късно ще се задавиш от злоба и тогава Бианка наистина ще има причини да се смее.

Енцио простена от болка при опита си да измести малко тежестта си.

— Дори да трябва да ти дам последната си кесия с пари, ти си длъжен да намериш начин да накажеш курвата.

— Нали ти казах, дай ми време да помисля.

Енцио се поколеба, но накрая се примири.

— Лесно е да изиграеш инвалид.

Хайнрих от Пасау изпита отвращение от хленченето и самосъжалението на Енцио.

— Има една възможност — замислено проточи той.

Енцио подскочи.

— Казвай какво си намислил!

— Просто мъглява идея, защото Бианка не е глупава. Тя ще бъде нащрек и няма да допусне никого около себе си, без да вземе предохранителни мерки.

— Е, й?

— Да се обзаложим ли, че Бианка очаква да я нападнат? — продължи Хайнрих.

— И как ни помага това?

— Очаква мъж.

— А ти кого ще изпратиш?

Хайнрих от Пасау изкриви устни в подобие на усмивка.

— Жена.

* * *

Негово Светейшество папа Григорий IX току-що научи, че градовете Верона, Падуа и Мантуа са напуснали Лигата на верните на Църквата и отказват да се бият срещу императора; в съответствие с този факт и настроението му беше безмилостно.

Всъщност войната, от която очакваше толкова много, вече можеше да се смята за загубена. Наемниците си искаха парите, а ковчежетата, криеци съкровищата на наследниците на Свети Петър бяха празни като купел за кръщение без вода. Проклинаше императора. С бързите си действия и мъдра военна тактика Фридрих бе успял да осуети победата на папските войски. Григорий се видя принуден да отстъпи, а това бе признание за слабост и го вбесяваше повече от всичко.

Очакваше доклада на главнокомандващия папската армия. Жан Бриенски се оказа погрешен избор, даде си сметка Григорий; при това положение предстоящият му разговор на четири очи с него щеше да приключи със сурово наказание.

Папата не беше склонен да се залъгва и бе твърдо решен злостастният Жан Бриенски никога да не забрави тази аудиенция. Вече

се убеди какъв глупак е бившият тъст на Фридрих. Сега цялата папска власт трябваше да изкупи военните му грешки.

Григорий би предпочел лично да поведе войската срещу императора, но това, разбира се, бе невъзможно в качеството му на глава на християнската Църква. Въпреки всичко беше сигурен, че светът щеше да е различен, ако той бе поел командването.

— Вие сте жалък пълководец — излая папата срещу Жан Бриенски. — Искате да дадете урок на зет си, а в замяна ви се налага да молите Църквата за закрила.

— Не събрахме достатъчно наемници — опита да се оправдае Жан. — Императорът имаше огромно превъзходство.

— Не превъзходството на императора, а вашата стратегия доведе до провал. Фридрих предлага примирие. Налага се да го приема. — Григорий не му предложи да седне и Жан Бриенски стоеше с отпуснати рамене и наведена глава, изложен на жилещия гняв на папата. — А сега за вас — продължи Григорий. — Патримониумът на Свети Петър засега ви предлага закрила. Засега, ясен ли съм? Императорът няма да погледне с добро око на присъствието ви в моята сфера на влияние. А в резултат на некадърната ви военна тактика нямам никакъв аргумент, който да изтъкна пред Фридрих. Заради вас съм принуден да правя каквото каже императорът. Ето защо не ми се сърдете, но искам час по-скоро да се махнете от Латеранския дворец.

Жан Бриенски си пое дъх, за да каже нещо, но със заповеднически жест папата го предупреди да мълчи.

— Не съм свършил. За вас, за Светия престол, а вероятно и за императора ще е по-добре, ако занапред се намирате възможно по-далече от Рим. И за да ви спестя мъчителните колебания, вече мислих по въпроса и избрах подходящ град. Назначавам ви за регент на Константинопол. Радвайте се, че се отървахте толкова лесно.

Думите на папата задушиха в зародиш всякакви възражения и каквото и да смяташе да отвърне Жан Бриенски, той го запази за себе си. Това му донесе малко по-благ поглед от страна на папата.

— Добре — заключи Григорий, — виждам, че сте съгласен, и ви желая на добър път. — И понеже Жан не се помръдваше от мястото си, папата прояви нетърпение. — Казах всичко. Нямам какво да добавя.

— Значи, не мога да сторя нищо, за да поправа грешката си? Попита Жан.

— Какво можете да направите? Касите ни са празни, градовете преминават към противниковата страна, наемниците бягат при онзи, който плаща повече. Ако знаете как да се обърне ситуацията, говорете.

— Ами ако с императора се случи нещо?

— Какво искате да кажете?

— Смъртен случай, например.

— И за кого да скърби императорът освен за жена си и децата си? Обаче жена му, вашата дъщеря, от две години е покойница, а никой от синовете му не е болен, надявам се.

— Както е известно, най-съкровени и истински чувства на императора не са насочени към децата му.

— А към кого?

— Има една жена...

— Не е нужно да ми говорите за разпуснатия начин на живот на императора. Ние често сме заклеявявали упадъка на нравите му. Без успех, впрочем.

— Говори се, че Фридрих бил луд по тази жена.

— В такъв случай няма да е първата, която ще донесе нещастие на мъжа.

Жан Бриенски не се отказваше.

— Тази жена го придружаваше дори в Йерусалим. Нейната загуба би го засегнала дълбоко.

— Какво сте намислили? Да не се правите на Господ?

Тъстът на императора сведе поглед.

— Простете ми.

Папа Григорий се надигна — знак, че аудиенцията е приключила. Очите му фиксираха по-дребничкия от него Жан Бриенски.

— Още нещо, преди да си тръгнете. Не съм чул греховните ви помисли, но вероятно ще ги чуе тамплиерът, който ще ви придружи донякъде.

След като Жан Бриенски излезе, Григорий се настани на любимото си кресло, изпъна крака и скръсти ръце на тила си.

Каквото и да бе намислил Жан Бриенски, беше по-добре папата да не знае нищо за кроежите на болния му мозък.

* * *

Дървата, вече почернели, миришеха на плесен. Част от волиерата в замъка „Джоя дел Коле“ беше преградена и материалът бе складиран там, защитен като особена ценност. Императорът бе издал заповед да не го докосват; денонощно в близост до волиерата бдеше пазач.

Бианка смяташе тази предпазливост за прекалена. И изобщо тя тайничко се подсмиваше на изследователския дух на Фридрих. По негово разпореждане докараха дървата от страна далеч на север — Бианка запомни името ѝ, Дания — чак до Апулия. Той прояви разточителство, сякаш ставаше въпрос за символите на империята.

— Откажи се, Федерико. Тези дърва са мъртви. И вероятно са точно това, за което ги смятат всички — отпадъчен материал. Изхвърли ги и край.

— Никога! Все още знаем твърде малко за тази дървесина. Дивите гъски в Дания се излюпвали именно от такова дърво.

— Птиците се излюпват от яйца — поправи го Бианка. — И ги мътят.

Фридрих ѝ хвърли поглед, показващ колко нежелан е прагматизмът ѝ точно в този момент.

— Твърди се, че никой не е виждал яйцата на тези гъски.

— Следователно се излюпват от мъртвото дърво, тъй ли?

— Моля те, Бианка. Защо според теб е докаран тук този дървен материал? Защото искам да разбера какво се случва наистина. Знам, обикновено птиците се излюпват от яйца.

— Цялата тая работа ми се вижда нелогична — възрази Бианка.

— Откога жените разсъждават логично?

— Не си справедлив, Федерико. През живота си съм видяла толкова соколи да мътят и да се излюпват, колкото и ти.

— Ето виждаш ли, проявяваш липса на логика. Видял съм много повече соколи, понеже съм почти двайсет години по-стар от теб.

— Не е задължително — отвърна Бианка, — ако например... — Но Фридрих затвори устата ѝ с целувка.

— Известно ми е, че никога не се отказваш — каза той и нежно погали закръгления ѝ корем. — Много искам обаче да разбера дали е вярна тази история с гъските. А за целта трябва да наблюдаваме дървата.

Бианка въздъхна. Фридрих беше направо обсебен от много бройните си научни експерименти. Поддържаше оживена

кореспонденция с различни учени люде и задаваше стотици въпроси. Най-новата му слабост бяха гъските, които уж се излюпвали от дървото. Безобидна слабост, смяташе младата жена.

Съвсем различно стоеше въпросът с идеята му за подхвърлените деца. Вдъхновен от нейната бременност, той се беше запитал как се развиват новородените, ако ги кърмят и повиват, но не им даряват любов. Разпореди да издирват подхвърлени кърмачета, а Бианка изпадна в ужас от приумицата му.

Тя намираше за жестоко да се дава на децата само храна, но не и обич; слава Богу, бързо успя да му избие този експеримент от главата. Не обичаше да си спомня разигралата се сцена, защото твърденията ѝ, че е нечовешко и варварско да се използват деца за целите на научните изследвания, предизвикаха ожесточен спор помежду им.

Императорът не беше свикнал жените да му противоречат и особено се ядосваше, когато Бианка се заинатяваше и не отстъпваше от мнението си. В такива моменти тонът му ставаше рязък, той я упрекваше и заявяваше, че не можел да я познае. Неговата всеотдайна и нежна любима се била превърнала в жена-боец и нямала ни най-малкото намерение да се подчини на волята му.

Тя съзнаваше, че една от причините за безкрайното му обожание и за насладата му от нея е своенравието ѝ, но, от друга страна, това поведение го дразнеше, а споровете, в които тя излагаше вижданията си, крадяха от времето му.

Бианка никога не бе виждала толкова любознателен човек като Фридрих. Той непрекъснато си кореспондираше с математик на име Леонардо Фибоначи^[3], който няколко години по-рано бе въвел в Европа нова изчислителна система. Омагьосваше го най-вече нулата, ала Фридрих искаше да знае и извънредно сложни неща като например как се изчисляват повърхността и обемът на конуса. При монахините Бианка бе изучила основните понятия на смятането, но не проявяваше особен интерес към по-висшата математика и не споделяше възторга на императора от числата и геометрията.

Фридрих изпитваше огромно уважение и към постиженията на арабските учени, затова продължаваше да пише на султан Ал-Камил, който предаваше на своите съветници въпросите на императора. Между другото, Фридрих искаше да знае защо една звезда изглежда по-голяма, когато изгрява, отколкото когато е в зенита си, и то — дори

когато във въздуха няма влажност, както е в пустинята например. Друга загадка, за чието обяснение молеше султан Ал-Камил, беше защо веслото, потопено във вода, изглежда изкривено.

Увличаше се и по медицинските новости и редовно караше Карим да му разказва за тях. Двамата измислиха нови закони за обучението на лекарите и създадоха точни предписания как да протича следването по медицина.

Понякога обаче изследователският устрем на Фридрих надхвърляше всякакви граници, смяташе Бианка, и цялата работа ѝ се струваше прекалена. Подхвърлените деца представляваха именно такава чудновата приумица на неговата любознателност, както и датската дървесина, към която тя от самото начало се отнесе скептично. По никой начин не можеше да си представи, че от мъртвото дърво ще се пръкне дива гъска, и бе готова да се обзаложи, че накрая ще излезе права. С присъщото си упорство обаче Фридрих настояваше експериментът да продължи.

— Добре, смяташ ме за голямо дете — прекъсна разсъжденията ѝ той, — и въпреки това би ли наблюдавала дървата в мое отсъствие? Кой знае дали няма да си имаме малки диви гъски, когато се върна.

Тя не знаеше, че той планира пътуване, и го изгледа учудено.

— Заминаваш, така ли?

— Да, сърце мое. Може да не ти се вярва, но с папата ще седнем да преговаряме цивилизовано.

— Примирието не е ли отдавна в сила?

— Така е, но страната има нужда от мирен договор, който да е валиден и след много години. Пък и аз още съм извън закона. Папата не е отменил отлъчването ми. Смятам, че е крайно време нещата да се уредят.

Бианка изпита огромно разочарование. Фридрих споделяше с такава лекота предстоящите си планове, а за нея те означаваха нова раздяла, вероятно за месеци. Първото ѝ дете беше на път, тя копнееше за грижите и обичта на Фридрих. Той подскочи от щастие, когато научи за бременността ѝ. Ала коремът ѝ ставаше все по-закръглен, тя се чувстваше грозна и безформена — и точно сега той отново я оставяше сама.

— Не прави такава тъжна физиономия, Бианка. Един император има много задължения.

— Но ние ще имаме дете.

— Не мога да седя месеци наред тук заради това. Бъди разумна. Ако състоянието ти създава проблеми, имаш си добра акушерка.

— Знам, но не я харесвам.

Императорът си пое дълбоко дъх.

— Ела, целуни ме. Заминавам на разсъмване.

Той я прегърна и Бианка с мъка преглътна напирещите сълзи.

— Кога ще се върнеш? — прошепна тя.

— Наистина не знам. Има много неща за договаряне.

Един нюанс в гласа му я накара да застане нащрек.

— Премълчаваш нещо, нали? Не става въпрос само за мирния договор.

Фридрих я стискаше здраво в обятията си, но мълчеше.

— Е? Какъв е предметът на вашите преговори?

— Бианка...

— Не, Федерико. Аз не съм малко момиче. Аз съм твоя жена, а скоро ще бъда и майка на детето ти. Моля те да се отнасяш към мен по съответния начин.

— Е, добре, щом искаш. С папа Григорий ще обсъждаме не само отменянето на моето отлъчване, но и брака ми с Изабела Английска.

Бианка се изтръгна от прегръдката му и се вторачи в него.

— Какво каза? Не разбирам...

— Мисля, че много добре ме разбра. Бианка, любима, аз съм вдовец, аз съм императорът. Трябва да се ожения отново, все едно дали искам, или не.

— Дали искаш, или не — беззвучно повтори тя. — Е, искаш ли?

— Въпросът изобщо не стои по този начин. Казваш, че не си малко момиче. Ами тогава не се дръж като дете. Дръж се като възрастен човек.

— Какво представлява тя?

— Коя?

— Тази английска принцеса. Каква е?

— Изабела Плантагенет^[4]? Въобще не я познавам. Защо?

— Защо ли?! Как можеш да питаш подобно нещо! Защото ще бъде твоя жена. — Всичко в нея беше мъртво, сякаш сърцето ѝ престана да бие. — А какво ще стане с мен? — тихо попита тя.

— Какво значи пък това? Всичко остава, както си е. Изабела няма нищо общо с нас.

— Моля? Какво каза? Нямам думи. Съобщаваш ми, че ще се жениш отново. За някаква бледолика английска принцеса. И това нямало нищо общо с нас?

— Вразуми се! Просто едно династично и политическо решение. Бианка подпретна полата си.

— Решавай си, както намериш за добре. Във всеки случай аз няма да остана тук.

— Бианка...

Тя се отдалечи с бързи стъпки от волиерата и се затича към градината. Чу, че Фридрих я вика по име, но не се обърна. Сълзи на разочарование се стичаха по страните ѝ, ала беше твърде потресена, за да спре и да ги избърше. Освен това искаше да се отдалечи възможно повече от Фридрих. Той я бе унизил дълбоко и тя няма да му позволи да триумфира, като види отчаянието ѝ.

Изведнъж някой я сграбчи за ръката и я обърна рязко. Гневното лице на Фридрих се оказа съвсем близо до нейното. Той я стисна болезнено за рамото. Очакваше да ѝ каже нещо, но вместо това той потърси устните ѝ и страстно я целуна.

Притискаше я здраво и повтаряше името ѝ. Тя се вкопчи и него и през главата ѝ като светкавица прелетя мисълта, че през цялото време се бе страхувала именно от този момент. Но все отпъждаше страховете, все се надяваше — противно на всякакъв здрав разум — той да остане при нея и да не склучи брак за трети път.

Обзе я гняв — и от собствената ѝ наивност, и от безцеремонността, с която Фридрих бе наранил чувствата ѝ. Не желаше да слуша любовните му слова и с все сила се изтръгна от прегръдката му.

Изправи се пред него, трепереща от ярост, вдигна ръка и му удари силна плесница.

* * *

Волфелин, управителят на Хагенау, беше доволен. Не смееше да се надява фиксидеята на крал Хайнрих да тръгне на война срещу

баварския херцог да завърши толкова леко, можеше да се каже — почти успешно. Но младият крал наистина успя да победи опитния баварец. Победата в Южна Германия до такава степен окрили Хайнрих, че на връщане през Елзас той нападна и град Страсбург с неговия опърничав епископ.

Този епископ непрестанно опонираше на Волфелин и отдавна беше трън в очите на управителя и препятствие по пътя към собственото му богатство. Защото правата за сечене на монети, които управителят даваше на други градове освен на Страсбург, биха носили печалба не само на императора и краля, но тайно и на самия Волфелин.

Негодуванието на краля срещу верния на папата епископ се вписваше идеално в личните планове на Волфелин. Кралските войски, сякаш благословени от съдбата, победиха и този противник. Управителят великодушно си затвори очите за факта, че наемниците напълно опустошиха околностите на града — нали той, Волфелин, се подсигури, че занапред Страсбург няма да поставя никакви препятствия по пътя му.

Финансовото положение на двореца се подобри. Кралят разпусна армията и това разходно перо отпадна. На баварския херцог наложиха най-различни плащания, а страсбургският епископ вече нямаше възможност да пречи на вземанията от правата върху сеченето на монети, патентите за продаване на спиртни питиета и други дейности.

„Щастието им отново проработи“ — каза си Волфелин реши да се възползва от сполетелия ги късмет. И понеже се трудеше да напълни не само кесии на императора и краля, но и своята сега беше моментът отново да притури нещичко в ковчежетата. Никой нямаше да забележи, защото той умееше да жонглира с богатствата, а счетоводните книги винаги да са изрядни.

Тревожеше го само едно писмо от императора. Фридрих свикваше дворцов събор, съобщаваше за пристигането си в град Равена и желаше да види сина си там. Не заповядваше изрично на Хайнрих да присъства, но думите му не оставяха място за съмнение, че кралят е длъжен да изпълни искането на баща си.

Досега Волфелин винаги бе разчитал на инстинктите си, а в този случай му миришеше на неприятности. Не си правеше илюзии — не, император Фридрих не би одобрил своеволията на сина си. Фридрих

лично определи баварския херцог за съветник на Хайнрих, а незрелият младеж се изпокара с херцога и още по-лошо — унизи го на бойното поле.

„Авантюрата от Страсбург също едва ли е породила възторг у императора“ — помисли си Волфелин. Вярно, той си имаше лични сметки с папа Григорий, но това съвсем не даваше основание на младока да влиза в конфликт с верния на папата епископ.

Волфелин реши като начало да остави времето да работи и да се надява другите задължения на императора да го задържат поне още половин година в Апулия. А когато бъде определена точната дата на дворцовия събор, пак щеше да има достатъчно място за маневри и умели ходове.

Погледна през прозореца: слънцето вече се бе придвижило на запад. Още вчера Манфред Ланча, граф от Пиемонт и извънредно способен подуправител, поиска да разговарят, а Волфелин не обичаше да отлага. Нареди да повикат пиемонтеца.

— Добра работа вършите — подзе той и покани Манфред да седне. — Надявам се, не възнамерявате да напуснете Хагенау.

Не говореше съвсем сериозно, затова се учуди, когато Манфред кимна утвърдително.

— Боя се, че е така. Книжата ви крият твърде много тайни, Волфелин.

— Какво искате да кажете?

— Вие най-добре си знаете.

Волфелин се размърда неловко на стола си.

— Не знам накъде биете, граф Ланча. Счетоводните книги на този замък не крият никакви тайни, напротив — те са невинни като новородено дете.

— Да речем, че имам предвид съкровищата от подземията.

— Това са съкровищата на краля.

— Но нещо липсва.

— Да не намекувате, че в Хагенау има крадци?

— Направо ми четете мислите, Волфелин.

— Спестете си сарказъма. Какво искате от мен?

— Сделка.

Волфелин присви очи.

— Не съм по сделките.

— Ще видим.

Двамата се умълчаха. Твърдата решимост на Манфред очевидно разколеба Волфелин.

— Готов съм да ви изслушам — склони най-сетне управителят. — Но не очаквайте нищо повече.

— Разказвал ли съм ви за замъка на моя баща? — подхвана Манфред. — Той е стар и величествен, но за жалост и малко порутен. — Управителят седеше безмълвно и Манфред продължи: — Не че е развалина, но един ремонт със сигурност ще му дойде добре.

— Жалко за наследството ви. Но защо да ви помагам?

— Знаете ли, поогледах се в Хагенау. Преди всичко в подземните коридори. При което открих едно изключително интересно приспособление. — Волфелин не реагира. — И приспособлението има пряка връзка с вашата заседателна зала.

— Ако това е всичко, което сте открили, ще ви посъветвам да напуснете час по-скоро тази стая.

— Не е всичко.

— Омръзна ми от вашите намеци. Искахте да говорите с мен, очевидно казахте всичко. Можете да си вървите.

— Много се лъжете, ако смятате, че приличате на императора само защото сте откраднали част от неговите богатства.

— Забранявам да ми говорите по този начин!

— Нямате право да ми забранявате каквото и да било, Волфелин. Смятайте се за късметлия, защото тайната ви е запазена. Засега.

— Значи искате дял — избухна управителят.

— А, най-после напредваме. Значи вече не отричате, че сте изнамерили своя система за данъчни отчисления?

— И какво, ако е така? Назовете цената си.

— Искам замъкът ми да бъде спасен от разруха. — Волфелин кимна. — И да получа закрила срещу граф Тусция — продължи Манфред.

— Не съм го чувал. Толкова ли е могъщ?

— Това не е ваша работа. Съобщих ви условията си.

— А моята печалба от сделката?

— Вашата печалба ли? Няма да ви издам.

Волфелин се замисли и претегли шансовете си. Както навсякъде в живота, и тук имаше няколко възможности. Да каже „не“ и да се

надява никой да не повярва на Манфред Ланча. Да се опита да му затвори устата. Да се съгласи с условията му или да си поблъска главата върху други начини. Импулсивно реши: първо, ще повярва на този човек и второ, поне за известно време ще се прави, че нищо не се е случило. Останалото щеше да се уреди по-нататък.

— Да приемем, че кажа да. Как ще се развият нашите... хм, отношения в бъдеще?

— Много просто. Изплащате ми моята част в злато и аз оправям замъка на моите предци. И ми написвате препоръка до императора. Тя ще е моята защита срещу Енцио Пучи, граф Тусция.

— А вие какво ми давате?

— Думата си да забравя винаги подземията на Хагенау и да потвърдя пред императора, че счетоводните книги на замъка се водят изрядно и коректно.

— И защо очаквате императорът да държи на вашето мнение?

— Да не ме смятате за глупак? Императорът е много ядосан на сина си. С пълно право. Този хлапак, наричащ себе си крал, прави гаф след гаф. Никой тук не вярва, че Хайнрих ще управлява дълго. А когато Фридрих, баща му, се захване да анализира този замък, вашите дни ще бъдат преброени. Нужен ви е всеки глас във ваша полза, в противен случай сте загубен. И двамата го знаем.

Волфелин стана и бавно се приближи към Манфред.

— Колко?

— Съдържанието на най-малкото ковчеже във вашето скривалище. И препоръчително писмо до императора.

— Никак не сте скромни.

— Волфелин, свалете най-сетне маската! Видях колко сте заделили за себе си. При това положение аз направо съм образец на скромност.

— Да предположим, че приема условията ви. Какво ще стане после? Сигурно сте наясно, че не желая да ви виждам тук повече.

— Разбираемо желание — отвърна Манфред. — Аз обаче няма да се измъкна като крадец. В тази стая — додаде той — има крадец, да — но не съм аз.

Волфелин омекна.

— Чуйте какво предлагам. Императорът свиква дворцов събор в Равена и иска да види сина си там. Вие ще придружите краля и ще

изложите желанието си пред императора. Ще подготвя писмото.

Манфред се поколеба за миг, но осъзна, че това е най-елегантната възможност да сложи точка на сделката си с управителя.

— Сигурно няма да възразите, ако преди това прочета писмото — предложи той и управителят кимна.

Манфред излезе, а самообладанието, което Волфелин с мъка запазваше по време на разговора, окончателно се пропука. Той заудря с юмрук по каменната стена, удряше ли, удряше, без да усеща как кожата му се сцепи, а кръвта взе да се стича по ръката му и да капе върху пода.

* * *

Черешите отдавна прецъфтяха, а розите тъкмо напъпваха. Коремът на Бианка растеше, всички рокли ѝ отесняха. Които ѝ ставаха, според нея приличаха на чували за жито — печална констатация, напълно съответстваща на цялостното ѝ разположение на духа.

Чувстваше се изоставена и самотна както никога през живота си и се чудеше дали нероденото дете в утробата ѝ усеща тъгата на майка си. Мъчно ѝ беше за мъничкия нов човек, който растеше в нея, но при всичките си старания не изпитваше радост от предстоящото раждане.

От Фридрих — ни вест, ни кост. Прие удара през лицето си като каменна статуя, а сините му очи бяха по-непроницаеми от дълбокото море. Не си размениха нито дума. Бианка изтича в спалнята си, а Фридрих напусна замъка „Джоя дел Коле“ още същата вечер.

Оттогава помежду им цареше мълчание и Бианка си даваше сметка, че Фридрих няма да го наруши пръв. Наранила бе гордостта му — знаеше го, но той пък я беше унизил дълбоко. Наранил бе чувствата ѝ и още я болеше, макар необузданият гняв, провокирал я да удари плесница на мъжа, когото обичаше повече от собствения си живот, да бе отминал.

Дните ѝ преминаваха с обичайното омразно ѝ еднообразие. Оставаха ѝ градината и книгата за соколите, върху която бяха работили с Карим, а понякога и с Фридрих. Наблюдаваше соколите и от време на време поглеждаше тъжно към сухите дърва — все още не се бе

излюпила нито една дива гъска. Излезе права, но и това дребно удовлетворение я изпълваше по-скоро с печал, отколкото с триумф.

След заминаването на Фридрих не получи нито едно известие за него. Болезнено ясно ѝ беше, че той няма да ѝ пише, но и мълчанието на Карим я натъжаваше безкрайно. Сарацинът поне ѝ изпрати нова акушерка, защото предишната — доста по-възрастна, я дразнеше с прекалено бодряшкия си характер.

Новата млада акушерка изглежда се бе учила от мъдра и опитна специалистка и засега се справяше добре със задълженията си. Бианка се радваше да има около себе си жена, на която поне малко да се довери. Точно сега копнееше за старата си дойка Джована — тя сигурно щеше да ѝ помогне да преодолее по-лесно не само трудния период на бременността, но най-вече раздялата с Фридрих.

Дни наред Бианка се надяваше да получи вест от Фридрих. Малък знак, че сдобряването им не е невъзможно. Нищо обаче не се случваше, седмиците отминаваха и мисълта, че я е напуснал завинаги, придобиваше все по-ясни очертания. Явно не я обичаше и тази увереност причиняваше почти физическа болка на младата жена.

Тя загуби куража и оптимизма си, дори очакването на детето, чийто баща бе Фридрих, не ѝ връщаше радостта от живота. Ядеше по малко, защото нямаше апетит, но създаваше тревоги на акушерката си и жената непрекъснато ѝ напомняше да мисли повече за детето.

Ала тя мислеше за Фридрих, представяше си къде се намира той сега и за стотен път се опитваше да му напише писмо. Не издържаше повече на мълчанието му. Не желаше да живее повече така, любовта ѝ не можеше да завърши по този начин, Фридрих ще ѝ съобщи, ако реши да сложи точката. Но дотогава тя смяташе да се бори.

Погледна пергаментата върху масата. „Любими мой“ — написа обръщението и думите ѝ свършиха. Какво да му каже? Че тя е виновна за всичко? Че го моли за прошка? Че не може да живее без него? Дори не знаеше как да започне първото изречение.

Избърса сълзите от очите си и отново се съсредоточи върху писмото. Коремът я болеше, все едно нероденото яростно ритя отвътре. Вероятно то никога няма да види баща си... От тази мисъл я заляха нови вълни на копнеж и тъга.

Отказа се от писмото и започна да крачи напред-назад из стаята. От опит знаеше, че така детето се успокоява, изглежда възприемаше

движенията ѝ като нежно поклащане на люлка, което го приспива.

На хоризонта се бяха струпали тъмни облаци, чу се далечен гръм. Една силна буря ще прочисти въздуха и ще прогони задуха, прецени Бианка. Лошото време идваше от северозапад и мислите ѝ литнаха срещу облаците — натам препусна Фридрих, когато я остави след скандала помежду им.

Той беше някъде из патримониума на Свети Петър — вероятно в Рим или не спомена ли друго място на преговорите си с папата? А, ето че се сети: Сан Джермано. Тръгна за Сан Джермано, за да сключи мир с папата и да обсъди условията на брака си с английската принцеса. Дали ще присъства и Изабела? Възможно ли бе там Фридрих да се срещне със сестрата на английския крал?

По-късно Бианка не си спомняше дали точно в този момент взе решението да тръгне за Сан Джермано, или авантюристичната идея ѝ хрумна по време на бурята, чиято мощ отново извика в съзнанието ѝ сцената пред волиерата със смешните дърва на Фридрих и последвалата ги злощастна караница.

Във всеки случай тя внезапно и пределно ясно осъзна колко е безсмислено да му пише. Искаше да види Фридрих, да го погледне право в очите и да му обясни, че се е държала непростимо и глупаво. Искаше да го помоли да ѝ прости. С присъщото си упорство реши най-напред да отиде в Бари, после да поеме по големия път през планините до Неапол и накрая да стигне до границата между папските владения и Сицилианското кралство. И докато навън се редуваха гръмотевици и светкавици, а дъждът се лееше като из ведро, тя изтича в стаята си, за да събере най-необходимото. Стресна се, когато чу името си.

— Заминавате ли? — попита изумената акушерка. — Невъзможно! Във вашето положение имате нужда от спокойствие.

— Остави ме сама, София — гневно реагира Бианка.

— Но какво смятате да правите?

— Трябва да замина.

Младата акушерка се вторачи в нея.

— Вие сте луда! Помислете за детето!

— Вчера пояздих малко, днес — също. Значи и утре ще мога да яздя.

— Но къде отивате?

Бианка хвърли нетърпелив поглед към акушерката.

— Моя работа. Но ти можеш да ми бъдеш полезна. Помогни ми да си скрия корема.

— Защо?

— Защото ще пътувам като мъж.

— Но... няма как.

— Е, добре, ще бъда един дебел мъж.

Бианка продължи да тъпче дрехи в торбата от зебло, която покъсно щеше да прикрепи към седлото си. Присъствието на акушерката, застанала неподвижно до вратата, я изнервяше.

— София, или ще ми помогнеш, или се махай. Но не ми стой като мраморна статуя, моля те.

Най-после акушерката се размърда и пое торбата от ръцете ѝ.

— А сега какво?

— Занеси я в конюшната и кажи на момчето утре рано да оседлае моята кобила. Хайде, давай — подкани акушерката тя.

— Няма ли да е по-добре и аз да дойда с вас?

Бианка се поколеба, после тръсна глава.

— Не. Ще взема един от конярите, лично ще го уредя. — Тя огледа стаята си за последно, обърна се и затвори вратата. — Да слезем в двора, искам да нагледам конете — каза тя на акушерката, стъпи на първото стъпало на каменната стълба, почувства удар в гърба и загуби равновесие.

Извика и падна. Стовари се с все сила върху стъпалата, а болката я остави без дъх. Отчаяно потърси за какво да се залови, но докато падаше, загуби ориентация и вече дори не усещаше болката в главата си, която удари силно в едно стъпало.

Бианка остана да лежи в подножието на стълбата. Видя над себе си неясните очертания на лицето на акушерката. Стори ѝ се, че различава усмивка, но после образът се размаза пред очите ѝ и тя престана да усеща каквото и да било.

* * *

Мъжът слезе с олюляване от галерата. Разплака се, когато се просна на земята и почувства прахта на родината между пръстите си.

Хората го гледаха и шушукаха. Какво от това? Беше си отново у дома — повтаряше си тези думи като молитва.

Пое с пълни гърди въздух и му се стори, че разпознава аромат, който тъй дълго му беше липсвал. Ухаеше на салвия, на мащерка и розмарин, и макар в случая фантазията да погаждаше номер на обонянието му, от самата представа за дъхавите билки се чувстваше безкрайно щастлив.

Посъвзе се и видя, че тук, на пристанището в Бари, няма никакви растения, до носа му достигаше единствено вонята на развалена риба. За пръв път стъпваше в Бари, но нищо не беше загубил. Поне гледката на пристанището го убеди в това. Бари беше грозно място и щеше да е по-добре незабавно да напусне този град.

Само дето не знаеше накъде да поеме — нямаше нито пари, нито сили да се прехранва с труда си. Осигури си пътуването от египетския бряг до Бари, като се цани за гребец, и прекара цялото време под палубата заедно с други достойни за съжаление мъже, получили свободата си, и те като него — по-бедни от църковни мишки. Затова доброволно се наеха за гребци на галерата, поне не ги оковаха във вериги.

Неколцина умряха от изтощение, а труповете им изхвърлиха през борда след прочитане на кратка молитва. Той оцеля благодарение на непреклонната си воля, което се оказа същинско чудо, като се има предвид при какви жестоки условия се трудеха гребците. Почти никакъв свеж въздух; храната се състоеше от мухлясал хляб и малко вода — всичко това неминуемо съсипваше здравето и изцеждаше силите.

За щастие почти през цялото време духаха южни и югоизточни ветрове, издуваха платната и тласкаха кораба напред, а гребците имаха възможност да се щадят. Чак когато приближиха брега, се наложи отново да се потрудят здраво — и това беше една от причините той да се просне изтощен на пристанището. Идеше му да остане да лежи завинаги върху сухия прахоляк на Апулия.

С мъка се изправи на колене. В този град не познаваше никого и изобщо нямаше добри спомени от Апулия. Навремето в пристанищния град Бриндизи, южно оттук, вилнееше треската, и той сбърчи нос при спомена как воняха болните и мъртъвците.

Във всеки случай се налагаше през следващите дни и ноци да отседне някъде, за да възстанови поне донякъде силите си. После щеше да крои планове и да мисли какво да прави през остатъка от живота си. Реши да се отбие в най-близката странноприемница и да попита къде има подслон за поклонници и въобще за хора без средства. Изправи се с треперещи крака и осъзна колко слаб е всъщност. Нямахше да стигне далече; надяваше се в Бари да се намери състрадателна душа, която да приеме несретник като него. Щом се посъземе, ще се опита да си намери работа, та да спечели достатъчно пари, за да продължи пътя си.

Дълги години прекара в робство и времето остави следи върху тялото му. Дълбоките белези по гърба му издаваха, че там, откъдето идва, често използват камшика, а лицето му бе прорязано от стара рана — през бузата чак до дясната вежда. Щом го видеха, децата уплашено отстъпваха назад и го замеряха с камъни.

Изнемогваше, но не преставаше да крачи мъчително напред. Най-сетне се добра до най-близката пристанищна кръчма. Влезе, ала кръчмарят с опитно око тутакси прецени, че този гост няма да му донесе печалба, и изръмжа грубо насреща му:

— Върви си по пътя, тук не пускаме просяци.

— Само един въпрос, моля ви.

Очите на кръчмаря бяха студени и зли.

— И въпросите струват пари.

— Моля ви. Трябва да хапна нещо.

— Но не тук.

— Винаги ли сте толкова състрадателен?

— Ако взема да храня всеки просяк, скоро и аз няма да имам какво да ям. Върви в манастира на преподобните сестри. Там ще намериш каквото търсиш.

Манастирът! Споменът го връхлетя изведнъж. Преди много време, струваше му се, че е било в друг живот, беше чувал за манастира на преподобните сестри от Бари. Бианка го споменаваше. Бе забравил за това по време на дългото, изпълнено с премеждия бягство и на мъчителното си робство, но сега се сети: ами да, Бианка говореше за преподобните сестри.

Опита се да извика в паметта си откъслеци от разговора през онзи ден в къщата на тъкача. Бианка споменаваше за приятелка на

майка й. Как се казваше тази жена? Лоренцо разрови дълбините на спомените си — името все му убягваше, ала изведнъж всички парченца се наместиха и в съзнанието му оживя мозайката на тяхното бягство.

Приятелката се казваше Клара, родом от Сиена, игуменка в манастира на преподобните сестри от Бари. Той отново чу гласа на Бианка и видя красивите й очи.

Лоренцо се отпусна върху мизерната дървена пейка на пристанищната кръчма и се разрида. Плачеше за пропуснатите възможности и за живота, който можеха да имат, ако алчността на един-единствен човек не бе разрушила всичко.

* * *

Карим яздеше в галоп — изпитваше странно безпокойство и именно то го караше да бърза. Вече виждаше замъка, но се изненада от отблъскващия му вид. Портата изглеждаше заключена, нито един прозорец не светеше. Навън видимостта беше отлична въпреки спускащия се здрач, ала по това време Бианка обикновено вече бе запалила свещи в помещенията с тъмни дървени тавани.

За първи път му се наложи да вика и тропа по портата на „Джоя дел Коле“. Най-после едно конярче дойде да му отвори. Бианка, която иначе неизменно посрещаше гостите си в преддверието, не се виждаше никъде. Страх обзе Карим, вътрешностите му се свиха, сякаш някой го удари с юмрук в корема. Обикновено в замъка цареше ведро, радостно настроение, но сега всичко изглеждаше мрачно, във въздуха витаеше тъга. Сарацинът знаеше за скарването между Бианка и Фридрих. Императорът му разказа случката, без обаче да навлиза в подробности.

Изостреният нюх на Карим към недомлъвки и полутонове му нашепваше, че се е случило нещо повече от онова, което Фридрих му бе признал. Необичайната мълчаливост на императора, гневното изражение и отнесенният му поглед го караха да се опасява от най-лошото. Всичко говореше за раздор между двамата влюбени, а Карим познаваше Фридрих достатъчно добре, за да е наясно какви мъки изпитва. За всичките години на тяхното приятелство не бе виждал

императорът да допусне жена толкова близо до най-съкровения си чувства и мисли. От друга страна, това го правеше уязвим, а според Фридрих уязвимостта беше слабост. Немислимо бе след кавга или раздяла той да направи първата крачка към сдобряването, затова Карим реши да отиде в „Джоя дел Коле“ и да склони Бианка да отстъпи.

Не сподели плановете си нито с Бианка, нито с Фридрих, защото се опасяваше, че императорът ще отхвърли рязко подобна идея, а и Бианка беше доста опърничавя и нямаше да приеме чужда помощ. И така, той пристигна неканен в „Джоя дел Коле“ и макар да очакваше потиснато настроение, не бе подготвен да завари тази зловеща тишина.

— Къде е графинята? — попита той конячето, след като му предаде запотения си кон.

Момчето се вторачи уплашено в него, без да продума.

Карим се ядоса.

— Какво става тук? Да не е умрял някой?

Конячето уморено поклати глава.

— Още не, господине. Но графинята е много болна.

Карим прекоси на бегом преддверието, изкачи се по стълбата, вземайки по две стъпала наведнъж, и отвори вратата към личните покои на Бианка.

В тъмната стая миришеше силно на повръщано и не се различаваше почти нищо. Повика слугините и акушерката, ала се появи единствено готвачката, която бършеше сълзи с края на престилката си.

Карим ѝ заповяда да запали свещи, та да се освети помещението, и пристъпи към горната част на леглото. Обикновено изцяло го закриваха завеси, но сега бяха дръпнати — и той видя Бианка. Лежеше със затворени очи сред завивките, влажни от пот, със сплъстена коса, а когато погледът му попадна върху пръстите ѝ, с ужас установи, че ноктите са изгризани почти до дъно. Коремът ѝ се очертаваше гротескно под завивките, а красивите ѝ някога ръце го притискаха, сякаш болката я преследваше и в съня.

Карим провери дишането ѝ — оказа се плитко и неравномерно. Сарацинът отправи кратка благодарствена молитва към Аллах. Младата жена беше жива, ала състоянието ѝ бе повече от тревожно.

— Какво се случи? — шепнешком попита той готвачката. — Къде е акушерката?

— Ужасно нещастие — изхълца готвачката. — Снощи графинята падна по стълбата. А акушерката изчезна. Едно конярче намери графинята. Сложихме я да легне.

— Кога започнаха родилните болки? — попита Карим.

— Не знам — завайка се готвачката. — Чувахме виковете ѝ, но не можехме да ѝ помогнем.

— Престани да хленчиш! — смъмри я той. — Нуждая се от помощта ти. Събери си ума!

Карим се наведе над стенещата Бианка; челото ѝ бе покрито с пот. Той опипа корема ѝ и се уплаши. Детето не лежеше правилно — главата му се намираще в горната част на Бианкиния корем, следователно щеше да се роди с дупето напред.

— Къде е акушерката? — през зъби процеди Карим.

— Тръгнала си е — отвърна готвачката, кършейки безпомощно ръце. — Търсихме я навсякъде.

Карим изруга. Бременността и раждането бяха специалност на лечителките и акушерките, не и на един лекар. Опитът на тези жени тежеше повече от медицинските познания на мъжете и всеки лекар ги уважаваше. Лекарят можеше евентуално да наблюдава раждането, но именно акушерката изваждаше детето на бял свят, тя отговаряше и за здравето на майката. Ала акушерката на Бианка явно беше или абсолютна начинаеща, готова да избяга при първите трудности, или безскрупулна мошеничка. Той се закле да открие жената и да ѝ потърси отговорност, но най-напред се налагаше да впрегне всичките си сили и цялото си изкуство, за да помогне на Бианка.

— Изтичай при конярчето — заповяда на готвачката той — и ми донеси пътната чанта. Хайде, побързай! После ще ми трябва гореща вода и чисти ленени кърпи.

Готвачката се пулеше насреща му и стоеше като вкопана.

— Размърдай се, де! — изкомандва я той. — В противен случай графинята ще умре в ръцете ми. — С крайчеца на окото Карим проследи как готвачката излиза и насочи цялото си внимание към Бианка. Потупа я леко по бузите. — Чуваш ли ме, Бианка? Аз съм, Карим. Събуди се. Не се бой, тук съм. — Мърмореше тихичко успокоителни слова и се опитваше да изтръгне младата жена от дълбокия ѝ сън.

Тя извърна глава и размаха ръце, сякаш търсейки опора, но не се събуди.

Карим стисна здраво пръстите ѝ.

— Събуди се, Бианка!

Готвачката се върна и донесе вода, кърпи и пътната чанта на Карим.

— Сложи водата на масата и ми подай чантата — разпореди се той. — Стой тук, ще ми помагаш.

Бианка се размърда, а сухите ѝ, напукани устни оформиха думи, които Карим не успя да разбере. Плесна я по бузите, този път малко по-силно, и най-последно тя отвори очи.

Карим я гледаше настойчиво право в лицето, но остана с впечатлението, че младата жена не го позна. Очите ѝ бяха празни, погледът ѝ се плъзна по него и по готвачката, ала явно не съзнаваше къде се намира.

Леко я разтърси за раменете.

— Бианка — подзе на висок глас, — аз съм, Карим, ще ти помогна. Но трябва да обърнем детето. Разбра ли ме? Детето лежи наобратно, затова се измъчваш толкова. Ще обърнем детето и то ще се роди. Тогава и болките ти ще отминат.

Под очите ѝ имаше дълбоки сенки, миглите ѝ бяха слепнали, покрити с жълтеникава корица, ала май разбра какво ѝ говореха, защото погледът ѝ леко се проясни.

Тя кимна и прошепна:

— Федерико...

— Не е тук — каза Карим, — но ще дойде, не се тревожи. Най-напред трябва да се погрижим за теб и детето.

Той сложи едната си длан върху горната част на корема ѝ, а другата — върху долната, но Бианка потръпна от болка и отблъсна ръцете му.

— Не — изскимтя тя, — много боли!

Карим се поколеба. Трябваше да обърне детето в утробата ѝ, в противен случай имаше опасност и майката, и рожбата ѝ да не преживеят раждането. Смяташе да постави детето в правилно положение чрез манипулация отвън, но ако опитът се провалеше, щеше да се наложи да го обърне чрез манипулация отвътре.

Разполагаше само с тези две възможности, искаше ли да спаси живота на майката и на детето. Всичко друго би означавало да пожертва живота на Бианка. Можеше да извади детето с Цезарово сечение, но операцията се извършваше само когато майката вече е мъртва. Карим не бе чувал лекар да е успял да направи Цезарово сечение на жива родилка. А той би предпочел да пожертва собствения си живот, но не и да подложи Бианка на подобно мъчение.

Тя се беше поуспокоила и той се опита да ѝ обясни следващите си стъпки.

— Чуй ме, Бианка. Дишай спокойно и дълбоко. Ще си сложа ръцете ето тук и тук и ще се опитам да променя положението на детето. Сега е с дупето напред, затова изпитваш такива болки.

По лицето ѝ се стичаха сълзи, ала тя кимна и стисна зъби. Карим отново притисна длани към корема ѝ и се опита внимателно да обърне детето, но Бианка изкрещя и той прекъсна.

— Подай ми чантата! — нареди той на готвачката.

Жената стоеше наред стаята, бледа като платно, и ужасено притискаше с ръце ушите си, за да не чува виковете на Бианка. Запрепъва се тромаво към масата. Карим едва удържаше гнева си от нейната непохватност.

— Стегни се и ми помагай, че инак ще се погрижа лично императорът да те накаже.

Най-сетне уцели подходящото средство за натиск. Готвачката се разбърза и Карим намери в чантата си каквото търсеше. Извади дървена кутия и я отвори с малко ключе. Вътре лежеше невзрачна изсушена гъба. Сарацинът бръкна предпазливо в кутията и извади гъбата.

— А сега ми донеси гореща вода!

Този път готвачката тутакси се подчини.

Той навлажни гъбата и я доближи плътно към лицето на Бианка.

— Чуй ме, Бианка. Това е сънна гъба, съдържа опиум, сок от черница, екстракт от корен на мандрагора и още някои растения. Вдишай изпаренията и ще престанеш да усещаш болка.

Бианка вдиша дълбоко острата миризма на гъбата.

— Ей сега ще ти се завие свят — предупреди я Карим, — а после ще се почувстваш лека като перце. Щом се озовеш в царството на сънищата, още веднъж ще се опитам да обърна детето. — Той видя как

очите ѝ се затварят и предположи, че думите му изобщо не са стигнали до нея.

Карим остави настрана сънната гъба и отново натисна корема ѝ, но детето не помръдна. Беше се надявал с един лек импулс да извърти плода и той от само себе си да заеме правилната позиция, но сега установи, че опитът му да обърне детето отвън е бил напразен.

— Налага се да го извъртя отвътре — съобщи той на готвачката. — Помогни ми да махнем завивките и дрехите на графинята. Имаш ли деца? — попита той, за да поразсее страха и нервността ѝ.

— Да — прошепна тя. — Родила съм три деца и знам какви са родилните болки, но нито едно от децата ми не беше обърнато наопаки.

— Е, в такъв случай благодари се на Бога, макар и със закъснение — каза Карим и мислено се подготви да вкара ръката си дълбоко в утробата на Бианка, за да обърне детето.

Почисти грижливо ръцете си, увери се още веднъж, че родилката е упоена от изпаренията на сънната гъба и се помоли на Аллах.

Не възприемаше нищо освен спокойното дишане на Бианка, топлината на тялото ѝ и издутия ѝ корем. Мислите му се насочиха към детето — и после той почувства обръщането на нероденото. Издиша облекчено въздуха, който през цялото време бе задържал несъзнателно, и измъкна ръката си.

— Дай ми водата и чистите кърпи — обърна се към готвачката той, — а после тичай в кухнята и донеси винен оцет. Трябва да събудим графинята.

Карим извади парче ленено платно от чантата си и го на влажни с няколко капки оцет. После го задържа под носа на Бианка; скоро тя се събуди, кашляйки.

— Още ли ти се вие свят? — угрижено попита сарацинът, защото въздействието на сънната гъба невинаги можеше да се предскаже точно. Случвало му се беше след операция пациентът трудно да се събуди, защото реагираше силно най-вече на опиума. След като вдишат изпаренията, някои хора получаваха кръвоизливи и се намираха на границата между живота и смъртта. Ала Бианка явно понесе добре упойката; Карим се надяваше същото да се отнася и за нероденото ѝ дете. — Всичко е наред — отвърна той на въпросителния ѝ поглед. — Детето се обърна, отворих околоплодния мехур. Това ще сложи

началото на раждането. Скоро всичко ще свърши и ти ще прегърнеш рожбата си.

Бианка затвори очи и се отпусна.

Карим се усмихна. Едва сега си даде сметка, че през цялото време бе разговарял с графинята като с най-близка приятелка. Или като с любима жена... Тукатси обаче отпъди тази мисъл. Бианка обичаше друг, а този друг не само беше негов приятел, но и най-могъщият човек на света. Впечатляващ и очарователен, както справедливо признаваше Карим. Ала сега не му беше нито времето, нито мястото да разсъждава за връзката на Бианка и Фридрих. Сега най-важното беше да се роди детето. Всяко забавяне можеше да навреди на плода.

Двамата с готвачката вдигнаха Бианка от леглото, защото така, легнала по гръб, щеше само ненужно да се мъчи, докато изтласква детето от утробата си.

Много по-добре щеше да бъде да застане на четири крака на пода.

Въпреки това раждането продължи почти през цялата нощ. Най-после готвачката изплакна новороденото с топла вода, а Бианка се отпусна изтощена на леглото и потъна в дълбок сън.

— Момиче е — прошепна ѝ Карим и с нежна усмивка я покри със завивката.

* * *

На любимото ѝ място в беседката цъфтяха тъмночервени рози *галика*. Този сорт вирееше само тук, в „Джоя дел Коле“, и Бианка ги обичаше не само заради наситения им цвят, а и защото цъфтежът им бе несравнимо пищен. Цветята щяха да ѝ липсват, но решението ѝ да напусне замъка бе непоклатимо.

Младата жена се възстанови напълно след трудното раждане, а момиченцето ѝ беше сладко и кръгло като ябълчица. Нарече го Констанция, заради поведението на малката твърдоглавка, докато се появяваше на бял свят. Без помощта на Карим едва ли щеше да преживее тези извънредно тежки часове.

Той напусна замъка на по-следващия ден след раждането на Констанция. Повече усложнения не се очакваха, а майката и детето

видимо се чувстваха по-добре.

Изпитваше известно неудобство от Карим — та той бе докосвал най-интимните части на тялото ѝ, но пък, от друга страна, беше лекар и спаси два живота — нейния и този на детето ѝ.

През драматичните часове на раждането Бианка не се запита нито веднъж защо всъщност Карим се появи в „Джоя дел Коле“, но покъсно, когато прегърна малкото си момиченце, се замисли дали не бе дошъл да я нагледа по поръчение на Фридрих. С присъщата си честност обаче Карим ѝ каза истината. Императорът нито ѝ изпращаше вест, нито имаше желание да говори с нея. Идеята да дойде в „Джоя дел Коле“ си беше само негова, за да уговори Бианка да направи първата крачка. Така щастието ѝ от раждането на дъщерята бе помрачено от мисълта, че раздялата с Фридрих май наистина е окончателна.

Откакто стана от леглото и се почувства достатъчно силна, за да се изправи срещу живота, тя реши да не се отказва от първоначалния си план, осуетен от фаталното падане по стълбата, и да обърне гръб на „Джоя дел Коле“. Замъкът беше на Фридрих и независимо от уверенията му, че това е нейният дом, защото ѝ го е подарил, тя не желаше да остава тук.

Карим не знаеше нищо за плановете ѝ. Той се върна във Фоджа, след като тя вече не се нуждаеше от лекарската му помощ.

Младата жена беше наясно, че не може да тръгне на дълъг път с кърмаче на ръце, но Бари и манастирът на преподобните сестри се намираха само на един ден път — щеше да стигне лесно дотам, дори с четиримесечно бебе.

Питаше се дали игуменката ще възнегодува, задето графиня Ланча, неомъжена и с дете, търси убежище при нея, ала предпочиташе да се изложи на строгия поглед на старата майчина приятелка, отколкото да живее по милостта на Фридрих в един от неговите замъци.

Притисна нежно малката си дъщеря и ѝ прошепна: „Сега ние двете сме съвсем сами“. Кърмачето само се размрънка — за учудване на Бианка малката отново беше гладна.

Карим ѝ предложи да потърси подходяща дойка, но Бианка отказа. Искаше сама да кърми детето си.

Опиташе ли се да си спомни защо всъщност падна по стълбата, започваше да я гложди страх. Все още се колебаеше дали София, акушерката, не я блъсна. Ако обаче наистина бе усетила ръцете на акушерката върху гърба си, а не си бе въобразила цялата история, трябваше да има причина, поради която младата жена да желае смъртта ѝ.

Бианка нямаше представа с какво би могла да предизвика такава омраза. Не виждаше защо акушерката ще изпитва лична вражда; значи имаше други причини. Няколко дни си блъска главата, но не стигна до никакъв извод. После обаче ѝ хрумна, че е възможно някой да е платил на София. В такъв случай ставаше дума само за един човек — Хайнрих от Пасау, който все още застрашаваше живота ѝ по поръчение на Енцио.

В такъв случай тук, в „Джоя дел Коле“, тя се намира в капан, заключи Бианка. А сега носеше отговорност не само за своя живот, но и за живота на Констанция. Дори само по тази причина по-добре е отново да вземе съдбата си в свои ръце и да не се доверява на закрилата и любовта на императора.

През седмиците след раждането на Констанция тя успешно прогони Фридрих от мислите си. Даряваше цялата си обич, цялото си внимание на детето и понеже не допускаше до себе си никого освен готвачката, към която изпитваше доверие, имаше предостатъчно работа с грижите около малката.

Нямаше време да се отдава на копнежа по Фридрих. Дневният ѝ режим постепенно се формира и установи непоклонимо, а многобройните задачи по отглеждането на кърмачето се превърнаха в навик. Колкото по-често ѝ се удаваше случай да си поеме дъх, толкова по-силна ставаше болката от раздялата.

И след раждането на Констанция Фридрих не се обади, макар да беше сигурна, че Карим му е разказал за детето. Ни вест, ни кост — никакъв признак за живот. Дъщеря ѝ щеше да отрасне без баща.

Горчива констатация, ала Бианка реши да престане да мисли за провалено си щастие и изцяло да се отдаде на детето си. Повторно стегна най-необходимия багаж, този път по-спокойно и обмислено. Планираше да тръгне на следващия ден, едно конярче щеше да я придружи. От всички подаръци на Фридрих смяташе да вземе само

кобилата; без всякакво съжаление остави бижутата и скъпите рокли в „Джоя дел Коле“.

Известно време обмисля как най-сигурно ще носи Констанция по време на пътуването; накрая умело праметна кърпа така, че детето да почива върху гърдите ѝ и лекичко да се поклаща като в люлка, унасяща го в сън.

Бианка накърми Констанция в градинската беседка и се зае с последните приготовления за пътуването. Обходи още веднъж всички помещения на замъка, поспря се в тройната зала и погали филигранната украса на императорския трон. Мина с бавна стъпка през кухнята и килерите за хранителни продукти, със смесени чувства се изкачи по стълбата към горния етаж и отново застана на стъпалото, което замалко не ѝ коства живота.

Отиде в стаята си и сложи Констанция в креватчето ѝ. Не влезе само в едно помещение и се закле кракът ѝ да не стъпи там до заминаването. Стаята на Фридрих криеше прекалено много хубави спомени, за да ги погребее толкова лесно. По-добре изобщо да не отваря тази врата.

Сбогува се с „Джоя дел Коле“ тихо, без сълзи. Констанция спеше, докато Бианка се отдалечаваше от замъка стъпка по стъпка, без да се обръща назад.

За по-голяма сигурност конярчето щеше да я придружи до Бари. Сега то ѝ хвърли предпазлив поглед. Бианка се усмихна и се изправи още повече в седлото. Ако момчето е очаквало графиня Ланча да рухне, можеше да бъде спокойно. Тя беше жена, която умее да контролира чувствата си.

Пристигнаха в Бари без всякакви инциденти. Спираха да яздят само колкото Бианка да накърми детето, а момчето да се погрижи за конете. Манастирът на преподобните сестри се намираше в края на града и понеже идваха от южна посока, не се наложи да прекосяват оживения център.

Манастирът, едноетажна сграда с четириъгълна форма, беше опасан със стена, а зад нея се простираха градини. Бианка видя църква, а недалеч от нея и малък параклис. Заедно с манастира образуваха едно цяло, а импозантната църковна фасада привличаше погледа върху комплекса.

Голямата дървена порта се оказа заключена. Бианка нареди на конярчето да дръпне звънеца. Отвори им възрастна монахиня в светли одежди, а качулка, нахлупена ниско над челото ѝ, скриваше напълно главата ѝ. Покани ги да влязат и отново заключи старателно портата.

Бианка се озова в голям, отлично поддържан двор. Няколко монахини сръчно въртяха метли и гребла; с радост забеляза лехите с градински чай, мента, селим, розмарин и мащерка. Видя и поляна с чеснова трева — гледката ѝ напомни, че отдавна не е яла нищо. Понататък зеленееха фиданки — ябълки, круши, праскови, дюли. Помисли си колко ли надарени градинарки са тези сестри.

Момчето ѝ помогна да слезе от коня и тя залюля на ръце Констанция, която се събуди и се разплака.

— Не плачи, сладка моя — утеши детето тя, — тук ще ни бъде добре.

Приближи се друга монахиня и ги поздрави.

— Вие сигурно сте Бианка. Получихме съобщението ви и майката игуменка гори от нетърпение да ви види. — Показа на момчето къде да нахрани и напои конете и отново се обърна към гостенката. — Ще ви заведе при игуменката. Навярно имате много за разказване.

Бианка кимна и преглътна сълзите си. Беше трогната. Не очакваше да я посрещнат с толкова обич и не смееше да се надява, че краткото известие за идването ѝ ще бъде прието с такова въодушевление.

Понечи да последва монахинята, но в далечния край на двора забеляза мъж да плеви. Нещо в него ѝ се стори познато, макар да беше с гръб. Затрудняваше се да каже какво е — дали стойката, дали жестовете му, но тя се закова на място и се втренчи в онази посока.

Монахинята забеляза реакцията ѝ и проследи с очи погледа на Бианка.

— Познавате ли този човек? — попита тя. — Известно време беше в нашата лечебница и съвсем отскоро си възвърна донякъде силите, колкото да работи по малко.

— Не знам — неуверено промърмори Бианка.

— Той не говори за миналото си — поясни монахинята, — но несъмнено е преживял ужасни неща. — Приведе се и прошепна: — Бил е поклонник в Светите земи.

Бианка почувства как земята се разклати под краката ѝ, а лицето на монахинята се разми. Протегна ръка да се хване за нещо и рухна с омекнали крака; монахинята се опита да я задържи, но световъртежът я надви и тя изпадна в несвяст.

* * *

Срещнаха се в сенчестата кедрова горичка недалече от замъка. Мястото бе подбрано удачно, защото до него се стигаше лесно и с кон, и пеш, и въпреки това беше много закътано. Свечеряваше се. София дойде сама и искаше да приключи работата час по-скоро. Плашеше се от гората, но най-вече от човека, с когото имаше среща.

Обаче парите, които той плащаше, ѝ бяха крайно необходими. Мъжът ѝ беше тежко болен, а лекарят лекуваше само срещу пари в брой. Работата ѝ като акушерка не вървеше, откакто се заговори, че била омагьосала едно новородено. Детето почина по неизяснени причини малко след лекото раждане, а отчаяните родители хвърлиха вината за смъртта му върху нея.

За втори път щеше да се срещне с този човек. Една вечер я заговори и ѝ обеща добро заплащане и благородна дама за пациентка. Най-напред не повярва на късмета си, но скоро разбра, че на този свят нищо не се дава даром и той очаква от нея услуга. Първоначално тя отхвърли с възмущение безскрупулния му замисъл. Предпочиташе да се откаже и от парите, и от службата в замъка. После здравословното състояние на мъжа ѝ обаче се влоши още повече и накрая тя се съгласи да инсценира злополука с графиня Ланча.

През онази вечер лек удар бе достатъчен — и жената в напреднала бременност се изтърколи по стълбата. София се залъгваше, че графинята вероятно и бездруго щеше да падне, защото беше крайно развълнувана, а нейните — на София — ръце само ускориха съдбата на Бианка. „Рано или късно графинята със сигурност щеше да претърпи нещастие и без това побутване“ — успокояваше съвестта си акушерката.

След падането Бианка не само оцеля, но на всичкото отгоре роди здраво момиченце, както се разчу впоследствие. Научи също, че никой

не издирва изчезналата акушерка. Или графинята не си спомняше инцидента, или изобщо не го бе усетила, разсъждаваше София.

Във всеки случай нямаше защо да се страхува, че ще я изправят пред съд, защото цялата история май беше забравена. С парите, получени от онзи човек при първата им среща, плати на лекаря, но мъжът ѝ не се оправяше.

София чу пръхтене на кон и малко по-късно видя как животното пасе безгрижно, а мъжът стои, небрежно облегат на едно дърво. Сенките в гората се бяха сгъстили и там, където последните слънчеви лъчи вече не пробиваха здрача, се очертаваха само неясни контури.

— Какво искате този път? — попита тя, без да си губи времето с учтивости.

— Скъпа София, защо си толкова дръпната тази вечер?

— Скоро ще се стъмни. Кажете ми за какво става въпрос и аз ще ви кажа дали мога да помогна.

— Можеш и ще ми помогнеш, сигурен съм. Както чувам, клетият селяк, с когото прекарваш дните и нощите си, бил все още много болен и се нуждаел от нови, скъпи лекарства. Колко е хубаво, че имаш мен насреща си.

София мразеше самодоволния му тон, а този човек винаги говореше така за безпомощното положение на другите, но за едно беше прав — нова кесия с монети щеше да ѝ дойде много добре.

— Значи имате задача за мен.

— Поддържаш ли връзка с прислугата в замъка „Джоя дел Коле“? — попита той, без да обръща внимание на забележката ѝ.

София се поколеба. Познаваше един от градинарите, но смяташе за твърде опасно да се показва близо до замъка. Възможно беше графинята да си спомни по-точно за онази вечер.

— Да не си глътна езика? Нали искаше час по-скоро да се махнеш от тази гора?

— Познавам един градинар. Защо питате?

— Графинята е напуснала замъка. Разбери къде е. Давам ти време до утре вечер.

— Малко е. Все пак няма как да отида лично в замъка.

— Не ме интересува как ще се добереш до информацията, важното е да знам къде се крие графинята.

— А после? — попита акушерката.

— После ще свършиш работата, в която се провали в „Джоя дел Коле“.

— А какво ще стане с детето?

— Погрижи се и двете да претърпят злополука.

— Не мога — прошепна София. — Стига ми ужасът, когато блъснах графинята по стълбата. Но едно невинно създание...

Мъжът ѝ хвърли леден поглед, ала тя не го видя в тъмното.

— Бианка Ланча и детето ѝ ще умрат. И грижата за това ще имаш ти.

— Защо аз?

— Защото си жена, плюс това акушерка. Няма да ти бъде трудно да се доближиш до майка и кърмачето ѝ.

— Но графинята ме мрази.

— Тогавя я помоли за прошка, падни на колене пред нея, размекни сърцето ѝ. Ще ти прости, повярвай ми.

— Не — възрази София. Ръцете ѝ трепереха от нерви, защото знаеше как ще реагира мъжът на думите ѝ. — Не, няма да го направя. Ще разбера къде са. Това е всичко. Сами си свършете мръсната част.

Мъжът сви равнодушно рамене, ала очите му мятаха яростни мълнии.

— Както искаш. Значи утре по същото време ще се видим тук.

— Дайте ми парите — настоя София.

Събеседникът ѝ така се развесели, че конят се стресна от гръмкия му смях.

— Утре ще си получиш парите. Или ме смяташ за малоумен — да плащам за нещо, което нямам?

София се примири.

— Добре, в такъв случай утре. — Тръгна да си върви, но се обърна и попита любопитно: — Защо мразите толкова графинята?

Мъжът отново се изсмя.

— Изобщо не я мразя. Един човек обаче наистина я ненавижда. И нея, и императора. А този човек плаща добре. Даже много добре.

София потрепери. Значи графиня Ланча беше само пионка и щеше да бъде жертвана ей така. А също и малкото ѝ момиченце.

Затърси опипом как да излезе от гората, като непрекъснато се препъваше в коренищата. Закле се да намери начин да предупреди Бианка. Но за целта трябваше най-напред да научи къде са графинята и

детето. А и тя самата вече се нуждаеше от закрила. Онзи човек имаше очи на граблива птица.

София се смяташе за умна, млада жена. Реши на следващия ден да не ходи сама в кедровата горичка. Нуждаеше се от парите, но най-вече ѝ трябваше човек да пази гърба ѝ.

* * *

Фридрих остави перото настрана и притисна длани към слепоочията си. Още от сутринта го мъчеше остро главоболие и не преминаваше вече цял ден. Потърси отмора и развлечение в съчиненията на философа Аристотел — него уважаваше най-много. В резултат сега го терзаеше не само главоболието, но и мъчителни въпроси за безкрайността на света и безсмъртието на душата.

Започна да формулира писмо по тези проблеми. Смяташе да го изпрати на султан Ал-Камил, но установи, че явно му липсват сили и съсредоточеност, а мислите му непрестанно политаха в друга посока, твърде далечна от философията.

Опитваше се да забрави Бианка, ала не успяваше. Във фантазиите си я мъмреше строго и търсеше сметка за непростимото ѝ поведение. Всеки път в гнева му обаче се прокрадваше съвсем различно чувство и подкопаваше решението му да скъса завинаги с нея.

В живота му, без да е скучен, липсваше дълбочина. След раздялата им той споделяше леглото си с други жени — те задоволяваха тялото му, но душата му оставаше недокосната.

Единствена Бианка притежаваше дарбата да чете по очите му, единствена Бианка го размиваше, единствена тя бе достатъчно умна, за да споделя с нея най-съкровените си мисли. Въпреки това тяхната любов се оказа невъзможна. Тя го зашлеви през лицето. На всеки друг подобно поведение би струвало главата. Беше твърдоглава и ревнива, властна и опърничава — качества, които може да си позволи един император, но не и неговата любовница.

Избягваше да говори за Бианка и никой от обкръжението му, дори Камил, не споменаваха името ѝ. Фридрих излезе от живота ѝ, а

Бианка, като падаща звезда, не остави следи. Във всеки случай твърдо бе решил да гледа по този начин на раздялата им.

Фридрих въздъхна — усещаше как се самозалъгва. Падащата звезда пламваше и изчезваше, а любовта му към нея не само не изтляваше, ами напротив — все още караше кръвта му да кипи.

Детето, неговото дете, отдавна трябва да се беше родило, а той не знаеше нищо. Упрекваше се, че е страхливец, защото един простиъкъ въпрос към императорската канцелария би дал незабавен отговор. Но той не го задаваше. А Бианка не беше единствената му грижа.

Папа Григорий настояваше императорът най-после да предприеме твърди мерки срещу еретиците, най-вече срещу албигойците в Сицилианското кралство. Фридрих изруга. Току-що се възцари мир по границите, току-що сключи договора с папата и старецът от Рим отново започваше да го притиска. До гуша му дойде да играе по свирката на Григорий, ала в момента беше по-разумно да направи услуга на папата, отколкото за пореден път да повежда в поход войските си.

Твърдите мерки срещу албигойците обаче означаваха арести, разпити, изтезания и екзекуции. И още — да допусне в страната си инквизиторите на Църквата. Фридрих не обичаше Инквизицията, но пък, от друга страна, онези хора сами си бяха виновни. Почти винаги е опасно да спориш с Църквата и щом дори един император успява да противостои на папата само ако впрегне всичките си сили и изключителни умения, как ще се справят еретиците, които, доколкото му беше известно, бяха полумъртви от глад, понеже се хранеха единствено с хляб, плодове и зеленчуци и в най-добрия случай хапваха от време на време парче риба...

Доколкото знаеше за учението на албигойците, те отхвърляха плътската любов, защото била творение на Сатаната, и не ядяха нищо, възникнало в резултат на полов акт. Тук спадаше месото на овце, свине, крави и елени, но и всички видове птици. Рибите, като водни създания се размножаваха по начин, който никой човек не бе виждал. Затова представляваха изключение.

Според него беше пълна глупост, че Сатаната имал пръст в плътската любов. От опита, който бе натрупал през живота си, той отнасяше страстта към насладите на рая. Е, недоразуменията между

влюбените бяха наистина дело на ада и досега у нито един мъдър философ той не бе намерил отговор на въпроса как да се избягват тези капани. Мислите му направиха скок и от темата за еретиците и албигойците отново се озоваха при Бианка.

„Боже милостиви — укори се Фридрих, — и това продължава така по цял ден!“ Никой труден философски или политически проблем не бе в състояние да прикове вниманието му така, че да си избие Бианка от главата. Тя се намесваше дори в такъв екзистенциален въпрос като този за безсмъртието на душата и го караше да размишлява за безсмъртието на любовта.

Реши да изпие чаша вино, макар от опит да знаеше, че то по-скоро ще влоши главоболието му. Пък и нямаше добро мнение за замайващото въздействие на алкохола, но искаше да се отпусне и така да приключи днешния ден. Писмото върху идеите на Аристотел ще завърши утре; вместо това Фридрих посегна към купчината пергамент, изпратен му от императорската канцелария. Прехвърли набързо кореспонденцията, ядно остави настрана една вест от папската канцелария и се съсредоточи върху доклада на Волфелин, управителя на Хагенау.

Императорът ценеше този човек от Елзас и имаше доверие както в качествата му като ръководител, така и във възпитателните му мерки спрямо крал Хайнрих. Хвърли небрежен поглед върху списъка с финансовите разходи и се сепна, попадайки на име, което накара всички струни в душата му да зазвънят. Споменаваха се някой си Манфред Ланча. Или беше случайно съвпадение на имената, или братът на Бианка действително се намираше в замъка Хагенау и дори, както изглежда, работеше там.

От разказите на Бианка не бе останал с особено добри спомени за този брат, не само отговорен за фаталния развой на събитията, но и носещ немалка вина за участието на сестра си.

Целият нащрек, продължи да чете, ала управителят очевидно беше доволен от граф Ланча. Бил способен в управленските дела, пишеше Волфелин, но сега се оттеглял в родината си, затова Манфред Ланча щял да придружи крал Хайнрих на насрочения дворцов събор в Равена и лично да се представи на императора.

Фридрих изкриви устни в ехидна усмивка. Само да ми дойде, закани се той и реши да посрещне въпросния Манфред по начин, който

онзи да не забрави скоро. Човекът явно беше непоправим егоист, загрижен единствено за собствените си дела. Най-напред тласка сестра си към нещастие с нелепите си планове за женитбата ѝ, после бяга от родината си, а сега търси императорско одобрение, за да се върне отново там.

„Равена — помисли си Фридрих, — заслужава си да се отиде в Равена по много причини.“ Ще вразуми сина си и ще потърси отговорност от брата на Бианка, две задачи, с които възнамеряваше да се справи с нужната суровост и с целия си императорски авторитет. Защото отрано в живота си научи колко е безсмислено да се ръководи от сантименталности.

И така мислите му отново се озоваха при Бианка; изпи на един дъх виното и се закле окончателно да погребее чувствата си към графиня Ланча.

* * *

Една от монахините сервира великолепен сок от лимони, мента и вода, подсладен с мъничко мед. В манастира измисляха удивителни рецепти и Бианка се опитваше да ги запомни. По някое време тя, Констанция и Лоренцо щяха да напуснат манастира, макар сега да бяха под личната закрила на игуменката Клара Сиенска, и нямаше да ѝ навреди да попие възможно повече знания от монахините.

Радостта, че намери Лоренцо, помогна на младата жена да превъзмogne всичко — и все още глождещата я любовна мъка, и копнежа по „Джоя дел Коле“, и несигурността какво ще се случи с тях по-нататък, защото не можеше вечно да се възползват от гостоприемството на преподобните сестри.

Констанция, вече на няколко месеца, растеше по мнение на Бианка застрашително бързо. Лоренцо прекарваше почти цялото си свободно време с малката, доколкото му позволяваха задълженията по поддържането на манастирската градина. Дялкаше от дърво фигурки на животни и си играеше с детето, сякаш му беше баща.

Физически той се възстанови напълно, ала душата му не искаше да оздравее. Говореше малко, усмихваше се само когато се занимаваше

с малката, и страдаше от безсъние — затвореше ли очи, започваха да го преследват ужасите, преживени в робство.

Бианка не знаеше много за съдбата на Лоренцо в Египет; разбра само, че успял да избяга от робството, попаднал в плен и накрая заедно с всички военнопленници го разменили по силата на мирния договор между императора и султана. Но когато виждаше белезите му, които цял живот щяха да му напомнят за мъченичеството в Египет, беше наясно, че е страдал неописуемо.

Той не споменаваше подробности; така и Бианка споделяше само с недомлъвки какво е преживяла в султанския харем и по-късно при Фридрих. Разказа му обаче за срещата с Хайнрих от Пасау в йерусалимската църква „Възкресение Христово“, ала Лоренцо явно не желаше да слуша за немския барон, така че тя реши да го пощади и повече не засегна темата.

Лоренцо знаеше кой е бащата на детето ѝ, но сякаш малко се вълнуваше от факта, че тя се е влюбила в императора и е съжителствала с него. Живееше в свой собствен свят, обичаше да работи в градината и криеше с дрехи белезите по тялото си, доколкото това бе възможно.

Милосърдието и ведростта на сестрите му действаха добре, радваше се на непринуденото бърборене на малката Констанция и си играеше с нея. Когато общуваше с Бианка обаче, напоследък проявяваше странна боязливост, произтичаща или от голямата близост помежду им по време на бягството, или от дългата раздяла след пристигането им в Дамиета.

Бианка често наблюдаваше своя приятел и спътник със загрижени очи, защото се страхуваше, че той никога няма да се измъкне от вътрешната си изолация. Но игуменката, сведуща относно душевните терзания на хората, я посъветва просто да му даде време.

— Раните на душата му ще зараснат — успокояваше тя Бианка. — И там ще останат белези, но ще видиш, рано или късно Лоренцо отново ще започне да проявява интерес към живота.

Младата жена се надяваше Клара да е права, защото ѝ бе непоносимо да наблюдава безмълвното му страдание.

Наля чаша лимонов сок и бавно се запъти към него и Констанция. Лоренцо бе измайсторил люлка за малката и люлееше пиццата от удоволствие дете. Бианка наблюдаваше рожбата си в тази

мека и мирна есенна вечер и за първи път от много време насам изпита нещо като щастие.

Момиченцето имаше червеникаворуса коса и теменуженосини очи. Нещо пробождаше младата жена всеки път, когато погледнеше дъщеря си в лицето, защото приликата с Фридрих беше поразителна. Трапчинките на бузите бе взела от майка си — те се появяваха, когато се смееше. Според Бианка Констанция бе наследила силния характер от Фридрих, макар Лоренцо да не смяташе майката на момиченцето за по-малко своенравна и опърничава.

Бианка подаде на Лоренцо сока и приседна до него.

— Много обича да я люлееш — с нежна усмивка констатира тя.

Лоренцо кимна, а мекото му изражение ѝ подсказа, че и той се чувства добре.

— Преди малко чух камбанката на портата. Да не би монахините да очакват гости? — небрежно попита тя.

— В кухнята дочух, че били пристигнали двама мъже. Или са преминаващи оттук рицари, или служители на императора, или бирници на папата. Във всеки случай сестрите не ги познават.

След тази сравнително дълга за него реч Лоренцо отново изпадна в мълчание.

— Лоренцо — подхвана Бианка, — измина много време. Смяташ ли, че можем да се върнем у дома?

— У дома?

— В Пиемонт.

— Не знам. Дали нашият дом наистина е там все още?

— Но ние имаме нужда от родина.

— Родината е там, където живеем.

Бианка се замисли. Струваше ѝ се, че е загубена без корени. Макар самата тя да пътешестваше по света като номад, беше длъжна да предложи на детето си дом, където да отрасне в сигурност и уют. Навярно е по-добре да не безпокои повече Лоренцо, а най-напред да помоли игуменката за съвет как да си изгради нов живот.

— Стана късно, Лоренцо, хайде да влизаме. Трябва да накърмя и преповия малката. Впрочем ти видя ли с очите си двамата мъже?

— Не, защо? — учуди се Лоренцо.

— Просто ми хрумна. Не се тревожи.

— Вярвате ли, че хората на Енцио все още ви преследват?

— Не, не. Освен това никой не знае, че съм тук.

Тя взе Констанция на ръце и умислено се запъти към стаята си в манастирското крило за гости. Лоренцо беше страдал достатъчно и трябваше да се успокои, не биваше да го тревожи допълнително. Тя обаче се чувстваше необяснимо напрегната. Наистина ли никой не знае, че е дошла в Бари, в манастира на преподобните сестри? Възможно е да се е изпуснала пред готвачката. Вълненията около раждането на Констанция и след това ѝ развързаха устата, вероятно е казала повече, отколкото иска. Ами акушерката? Дали не е споменала за манастира в нейно присъствие? Колкото и да си блъскаше главата, не успяваше да си спомни подробностите. Дали Хайнрих от Пасау не е изтръгнал информация за местонахождението ѝ от акушерката София? Търсеше отговорите, но вместо това нещата ставаха още по-неясни.

„Бъди нащрек — каза си тя, — в противен случай ще започнат да ти се привиждат злини и преследвачи там, където ги няма, и ще бъдеш сляпа за истинските опасности.“

Замисли се дали да не се промъкне в трапезарията на сестрите, за да научи повече за двамата мъже, но в крайна сметка се отказа — първо, не ѝ беше позволено да влиза в помещенията, предназначени единствено за онези, които са дали обет, и второ, не желаше да обременява монахините с подозренията и предчувствията си. Реши обаче да не си ляга, а да прекара нощта на някой неудобен стол, който да я държи будна. Накърми Констанция и ѝ изпя приспивна песничка. Както винаги малката заспа, сита и доволна, а Бианка беше благодарна, че дъщеря ѝ е от кърмачетата, които плачат рядко и през повечето време кротко си лежат в креватчето.

— И да сънуваш само хубави неща, сладка моя — прошепна на детето тя и се подготви да будува дълги часове.

Остави свещта да гори и предвидливо подготви още няколко свещи — да не ѝ се налага после да ги търси в тъмното. Издърпа стола в един ъгъл на стаята, за да вижда добре вратата, и сложи пред нея малка табуретка. Ако все пак заспи, а някой се опита да влезе, ще катурне табуретката и тя ще се събуди — надяваше се, достатъчно бързо, за да накара натрапника да побегне.

Вслуша се в звуците на настъпващата нощ; след като и последната птица завърши песента си, се чуваше единствено дращенето на гризачите и шумоленето на дърветата.

Въпреки предпазните мерки май бе задрямала, защото се събуди изведнъж с болки в тила и схванат гръб.

Дали чу нещо? Или тялото ѝ, измъчено от твърдия дървен стол, се бе разбунтувало и това я изтръгна от съня? Седна изправена и протегна ръце и крака, за да ги пораздвижи. Констанция примлясна тихичко насън и любовта към детето изостри сетивата на Бианка.

Изведнъж го чу отново — шум от дебнещи стъпки. Дали някоя от сестрите не може да заспи? Бианка не успя да определи в каква посока се движат. Остана с впечатлението, че по-скоро се отдалечават. Така или иначе не искаше да остава повече в тази стая — чувстваше се като мишка в капан.

Без да е в състояние да обясни действията си, импулсивно грабна Констанция от люлката и със светкавична бързина пови детето в кърпа, която завърза около тялото си. Така ръцете ѝ оставаха свободни и все пак щеше да носи детето си стабилно и сигурно. Никога не би ѝ хрумвало да остави Констанция сама и безпомощна, а тук нямаше къде да я скрие.

Бианка реши да избяга в църквата и да потърси убежище там. Големият храм предлагаше предостатъчно ниши и други кътчета, годни да послужат за скривалища. Духна свещта и се вслуша напрегнато. Нищо. Изчака очите ѝ да свикнат с тъмнината и се помоли Констанция да не се събуди. После безшумно издърпа настрана табуретката и леко откряна вратата. Затаи дъх и се напрегна да долови някакъв шум. Но тишината бе плътна, непроницаема.

Добре познаваше пътя към църквата, трябваше само да продължи напред по коридора и да мине през една врата. После да завие надясно, да прекоси аркадата около манастирския двор и да влезе в църквата през страничния вход. Сестрите никога не заключваха, никоя врата тук нямаше ключ — с изключение на главната порта, затова Бианка знаеше, че по пътя към църквата не я очакват препятствия.

Провери още веднъж дали кърпата с детето е здраво завързана, запретна полата си, за да не се спъне, и се запромъква напред. В тъмнината с мъка различаваше очертанията на коридора. Само тя и Констанция спяха в стаите за гости в това крило на манастира.

Лоренцо бе подслонен на противоположната страна. Вероятно се мяташе в леглото си, преследван от зловещи кошмари, без да подозира,

че тя бяга от съвсем реален ужас.

Без премеждия стигна до първата врата и тихо я отвори. Отвъд нея също беше тихо и цареше непрогледен мрак. Зави надясно към открития двор, слабо осветен от луната.

Стори ѝ се, че чува леко шумолене, но после видя как мишка пробяга покрай стената и се успокои. И тук нямаше никого.

Само още малко — и ще влезе в църквата. Прекоси забързано двора, доколкото ѝ позволяваше слабата светлина, и се затича към страничния вход на храма. Усети, че през цялото време е задържала въздуха в дробовете си, и облекчено издиша.

Бианка отвори вратата на църквата и се шмугна в храма на преподобните сестри. Миришеше на тамян. Приседна на пейка да се помоли. С Божията помощ щеше да се справи и с тази опасност, но най-напред се нуждаеше от малка почивка, за да се ориентира.

Притисна здраво спящото дете към себе си. После стана и бавно закрачи покрай страничната стена към главния олтар. Сестрите с много обич го бяха украсили с великолепни букети от диви цветя.

Спря пред олтара и погледна нагоре към Христос на кръста.

— Да не се надявате на избавление? — прозвуча глас и тя подскочи. Зад нея нямаше някой, но от една от редиците пейки се чу тих смях. — Вие сте плячка, която постоянно държи в напрежение преследвачите си — продължи гласът и Бианка осъзна, че Хайнрих от Пасау пак я беше открил.

— Кой ме издаде този път? — с горчивина попита тя. — Или по-добре да го кажем така: Кого заплашихте, изнудихте или изтезавахте този път, за да намерите начин да отмъстите за Енцио?

— Хайде, хайде, няма още не сте наясно? — подигравателно отвърна Хайнрих от Пасау.

— Значи акушерката е била купена от вас.

— Как ви хрумна?

— Усетих ръцете ѝ върху гърба си. Тя ме блъсна по стълбата.

— За жалост — не достатъчно силно. Но малката София си получи наказанието.

— Какво искате да кажете?

— Въобрази си, че съвестта ѝ се е събудила, и възнамеряваше да ви предупреди. Нали разбирате, не можех да го допусна. Сега замлъкна завинаги.

— София е мъртва?! — изуми се Бианка. — Вие не сте човек, а изчадие на ада.

— Голяма чест ми оказвате, графиньо.

Младата жена трескаво търсеше път за бягство. Главният вход на църквата не влизаше в сметката. Немският барон вероятно дебнеше от пейка между олтара и изхода и само чакаше тя да си изпусне нервите и да се втурне презглава навън. Нямаше да му направи тази услуга. Потърси опипом малката кама, която неотлъчно носеше със себе си след напускането на „Джоя дел Коле“. Закле се да не му се даде лесно. Констанция се размърда в кърпата и Бианка инстинктивно я залюля.

— Цял живот ли ще ме преследвате? — с твърд глас попита тя, влагайки цялото си самочувствие.

Хайнрих се изсмя на висок глас.

— Все така наперена, независимо че капанът отдавна щракна. Ето, това харесвам у вас, Бианка.

— Аз пък ви намирам за отвратителен.

— Ще се спогодим ние двамата. Все пак сте омагьосали самия император.

— Оставете императора. Не заслужавате дори да произнасяте името му.

— Много ми е забавно да споря с вас, драга моя, но дойде време да приключваме.

Бианка чу как той се надигна, а после го видя. Стоеше като тъмна сянка и бавно се движеше между редиците от пейките към средната пътека. Тя се запита къде ли се крие спътникът му; надяваше се Хайнрих да е дошъл в църквата сам.

Пътеките между пейките бяха твърде тесни за дългите крака на барона, затова той напредваше бавно. Бианка се възползва от това си малко предимство и побягна покрай олтара към ниска врата и оттам към стълбите за камбанарията. Към кулата с камбаните, висока няколко етажа, се отиваше само по тази стълба.

Бианка стигна до вратата преди Хайнрих. Изненадан от опита ѝ за бягство, той се втурна, препъвайки се, подир нея. Тя отвори вратата и забърза нагоре по стълбата. Констанция се събуди и се разрева. „Ревис пълно гърло — насърчи я мислено Бианка, — дано да събудиш монахините.“ Тя чуваше пышкането на барона плътно зад себе си по тясната вита стълба. Молеше се Богу да не падне и да не нарани

Констанция. Стигна до най-горното стъпало и се озова на платформата на кулата, точно под камбаните.

По средата на камбанарията висяха въжетата, с които биеха камбаните. Въжетата преминаваха през дупка в пода на платформата, та да не се налага всеки път сестрите да се качват на кулата, за да бият камбаните.

Задъханият ѝ преследвач също преодоля последното стъпало и спря изненадан, съзрял камата, която тя държеше пред себе си.

— Откажете се, Бианка — изпъшка той. — За какво е този нож? Да не сте го откраднали от кухнята на сестрите?

Бианка не отговори. Противно на очакванията му тя не отстъпи, а тръгна насреща му. Той се видя принуден да направи крачка назад и се озова опасно близо до ръба на платформата.

Хайнрих от Пасау погледна през рамо. Далече долу под него се виждаше дворът на манастира.

— Това е смешно. С тази кама не може да заколите дори пиле, камо ли силен мъж.

— Нищо, ще се опитам — с леден глас отвърна Бианка.

В същия момент въжето пред нея се задвижи и една от камбаните заби като по чудо.

Чу се сърцераздирателен вик, сякаш нададен от животно в смъртен страх. Бианка се уплаши и с бързо движение се отдръпна от въжето. С крайчеца на око си мерна как Хайнрих от Пасау реагира по същия начин — и той се завъртя инстинктивно, за да избегне въжето, ала загуби равновесие. Бианка видя как размахва ръце в търсене на опора, а после с дрезгав вик се катурва назад. Чуваше виковете му, но той изчезна от погледа ѝ; излезе от вцепенението си и предпазливо надзърна над ръба на площадката: тялото на Хайнрих лежеше, гротескно изкривено, в обляния от лунна светлина манастирски двор.

Не бяха нужни повече обяснения: преследвачът ѝ беше мъртъв.

* * *

Откакто демоните започнаха да го преследват насън, Лоренцо си създаде навика да прекарва в леглото възможно по-малко време.

Нощите му ставаха все по-къси, а някои от дървените играчки на Констанция той издялка на мъждивата светлина на свещта в часовете преди зазоряване. Понякога обаче се скиташе безцелно из манастира и седеше с часове в тъмната църква, където се опитваше да намери мир и да прости на съдбата.

Уверенията на Бианка, че никой не знаел къде се намира, не го задоволиха. Докато мъжете вечеряха, той се промъкна при конете им и потърси нещо да му подсказе кои са тези странници, ала не откри нито пътна торба, нито друг знак, че двамата са тук заради Бианка.

Преследван от безсънието, не се затрудни да остане на пост близо до стаите за гости. Искаше да види дали мъжете са замислили нещо и какво точно, а за всеки случай се въоръжи с тежко гребло, което използваше при работа в градинските лехи.

Дълго време не се случи нищо, оправдаващо подозренията му. След вечеря мъжете се прибраха по стаите си. Носеха пелерини с качулки, каквито бе виждал у рицарите-членове на ордени в Светите земи, затова не успя да зърне лицата им. Тъкмо се чудеше дали със страховете си от преследвачи Бианка не бе размътила и неговия иначе бистър разум, когато вратите на стаите за гости се отвориха безшумно. Скрит добре, Лоренцо видя как двамата мъже, огрени от лунната светлина, си прошепнаха нещо, разделиха се и поеха в различни посоки.

Невъзможно бе да следи и двамата. След кратко колебание тръгна след този, който се отправи към отсрещното крило на манастира. Внимаваше да се движи на достатъчно разстояние, за да не привлече вниманието на мъжа с някакъв шум. Докато се промъкваше покрай кухните, нечия ръка се протегна и го спря.

— Аз съм, Лоренцо — прошепна женски глас, — майката игуменка. — Младежът се вторачи безмълвно в нея. — Не само ти не можеш да спиш. Не знам какво са замислили онези двамата, но едва ли е нещо добро. Събудих готвачката. Наредих ѝ да кипне вода.

Той не попита нищо, само сложи пръст върху устните си — знак да мълчи.

Двамата следваха мъжа отдалече. Пътят ги отведе до онази част на манастира, където живееха Бианка и детето. Мъжът не влезе в сградата, а застана пред вратата, сякаш да попречи някой да избяга оттук.

— Къде е другият? — шепнешком попита игуменката.

— В църквата, предполагам. Ще проверя.

— Не, Лоренцо. Остани тук и пази Бианка. Ще се върна да доведе помощ.

Мъжът крачеше напред-назад под прозорците на стаите за гости и дори не се стараеше да пази тишина.

Дали пък не целеше Бианка да го чуе? Лоренцо сметна за по-разумно да я предупреди, вместо да стои бездейно. Върна се внимателно назад, зави зад най-близкия ъгъл и влезе в сградата през един от прозорците на кухненското крило. Тук беше горещо, защото сестрите, работещи в кухнята, никога не гасяха огъня. Лоренцо завари една да се мъчи с тежко дървено ведро, пълно с вряла вода.

— Помогни ми да го вдигнем — прошепна тя. — Трябва да го занесем на покрива.

Заедно помъкнаха нагоре съда с горещата вода.

— Ще изстине — каза Лоренцо.

— Няма. Доливам му врящо олио.

Лоренцо потрепери и остави сестрата сама. Върна се в кухнята, потърси борина, за да вижда по-добре в тъмната сграда, откри коридора към стаите за гости и предпазливо се приближи до стаята на Бианка. Вратата стоеше леко откряната. Лоренцо я отвори широко и освети помещението с борината.

Оказа се празно. Значи Бианка е чула мъжа и е избягала с детето в обратна посока. Коридорът водеше към църквата и той предположи, че Бианка ще потърси убежище там. Ако обаче вторият мъж дебне в църквата, тя щеше да падне право в капана.

С борината в ръка Лоренцо се завтече към входа на църквата. Бутна вратата и долови откъслечен разговор, последваха бързи стъпки, а докато стигне до олтара, Бианка и преследвачът ѝ бяха изчезнали през вратичката към витата стълба.

Игуменката дотича през главния вход и викна на Лоренцо да се върне и да продължи да помага на готвачката с ведрото, а тя ще удари камбаните, за да събуди всички сестри.

Ала Лоренцо поклати глава и двамата едновременно се втурнаха към камбанарията. Лоренцо, останал без дъх, тичаше по стълбата, а игуменката хвана въжетата и заби камбаните. Младият мъж чу ударите

на бронзовото езиче, възбуден женски глас, детски плач и после някой извика от ужас — два пъти един подир друг.

Той изкачи стълбата и завари Бианка да стои на ръба на платформата. Стискаше здраво детето и гледаше надолу, към двора. Пристъпи към нея и нежно я дръпна на безопасно разстояние.

— Камбаните изведнъж взеха да бият — избъбри тя.

— Чух — отвърна Лоренцо. — Игуменката е смела жена.

— А кой крещеше като заклан?

— Боя се, че ведрото е паднало от покрива и е уцелило втория мъж.

— Какво ведро?

— По-добре не питайте. Преподобните сестри знаят как да се отбраняват.

Камбанният звън събуди и останалите монахини. Бианка и Лоренцо слязоха на двора, а сестрите надойдоха с факли и газени лампи.

Права беше Бианка — Хайнрих от Пасау бе мъртъв. Смъртта му изглежда е била бърза и безболезнена, но не такава е била участта на неговия придружител. Мъжът, под пелерината облечен от главата до петите в черно, явно е бил уцелен от врялото съдържание на ведрото.

Лоренцо прегърна треперещата от ужас Бианка и каза:

— Свърши се!

* * *

На тържествата на императора канеха всякакви високопоставени люде: събираха се князе, графове и барони, а понякога дори и крале. Църквата изпращаше архиепископи и епископи, пастори и представители на ордени, понякога дори се появяваше лично Негово Светейшество папата.

Цял град, да не кажем цяла област, се намираше в състояние на небивал кипнеж; и граждани, и селяни пъшкаха под тежестта на данъците, защото на тях се падаше задачата да изхранят императорския двор и неговите гости.

Фридрих потегли за Равена, придружаван от две хиляди души. И понеже всеки имаше поне един кон, а повечето — по няколко, свитата

наброяваше над четири хиляди коня, плюс ловни кучета, соколи и част от екзотичната менажерия на императора: камили, слон и няколко леопарда. И хората, и животните изпитваха глад и жажда и оставяха отпадъчните продукти на храносмилателната си дейност по улиците на Равена.

Всички помнеха задълго дворцовите събори. Те даваха възможности за изгодни сделки, затова към съответния град се стичаха едри и дребни търговци, проститутки и сарафи.

Равена беше претъпкана, все едно е пристанище за кръстоносци малко преди да потеглят към Светите земи; никъде не се намираше свободна квартира.

Обозът на императора влезе в града от юг. Очакваше се германският крал да дойде от север. Императорските знамена красяха целия град, навсякъде се виждаше гербът с орела.

Кръчмарите, поръчали извънредни доставки на бира, бяха складирали в избите и двойно повече от обичайното бурета с вино. За горските зверове пристигането на императора означаваше откриване на ловния сезон, из селските обори масово се колежа животни в чест на височайшето посещение.

Съседи, скарани от години, се готвеха да изложат случая си пред императора, който раздаваше правосъдие при всеки дворецов събор, а хора, оклеветени несправедливо, се надяваха да възстановят честта си.

Дворцовият събор съчетаваше висша политика и долнопробни удоволствия, дипломация и панаир. А над всичко стоеше церемониалмайсторът — императорът на своя трон.

Открай време Фридрих изпълняваше тази роля с ленива непринуденост и понеже знаеше какво се очаква от него, обвързваше задълженията на гражданите и селяните с редица привилегии, дарявани им в замяна, под мотото: Нахранете свитата Ни и Ние ще ви дадем правото да ловите риба в императорските водоеми.

По традиция кулминацията на дворецовия събор беше празненството, което се вихреше не само в двореца, където императорът отсядаше по време на престоя си. Целият град изпадаше в еуфория, на всеки ъгъл, но най-вече по пазарните площи, се чуваше свирнята на музикантите, стиховете на поетите и безочливите рими на шутовете.

Проститутките правеха сделката на годината, а императорската канцелария плащаше сметката, та и бедните селски момчета да получат своята доза удоволствие. Цял град, замаян от бира и вино, прекарваше дни и нощи в приятно опиянение, люшката се в ритъма на веселието и се дивеше на чуждоземските животни и на забулените жени, които, както твърдяха под сурдинка, били от харема на императора.

Цяла Равена миришеше на конски тор; придворните дами навлажняваха копринените си кърпички с капчици розова вода и ги държаха пред носа си. В стаите слагаха торбички с изсушена лавандула не само за да прогонят молците, но и защото приятната миризма на билката помагаше да се заспи по-лесно.

Един дворецов събор продължаваше седмици, а в конкретния случай Фридрих бе склонен по-малко от всякога да се ръководи от времеви рамки. Важна бе единствено срещата със сина му, останалото представляваше рутина.

Очакваше крал Хайнрих още днес, а за вечерта се планираше тържество, подготвяно от доста време насам.

Ловците отстреляха диви свине, сърни и елени. На готвачите връчиха още: зайци и яребици, фазани и угоени петли, а на двора кучетата се боричкаха за животинските вътрешности и глави.

Управителите на императорските изби опитваха вината и взеха решение в полза на виното от Фриули^[5], а пчеларите докараха мед, та ако някому виното се стори твърде сухо, да си го подслади със златистия пчелен продукт.

Наеха музиканти и артисти, за да забавляват гостите, и те репетираха представленията си на двора. Поетите съчиняваха набързо поредните стихове във възхвала на императора, които щяха да четат вечерта. Всички, ангажирани по някакъв начин с празненството, щъкаха, забързани и припрени, а по коридорите на императорската резиденция тичаха трескаво насам-натам слуги и лакеи, готвачки и коняри.

Единствен Фридрих олицетворяваше спокойствието. Оттегли се в личните си покои и не желаше да се вижда с никого освен с Карим и с най-близките си довереници. Отсега се отегчаваше от тазвечерния спектакъл по време на банкета, защото всички празненства си приличаха, а той бе присъствал на твърде много. Освен това не му

допадаше обичайното за такива случаи преяждане и преливане, той самият рядко пиеше вино и беше доста умерен в гуляенето.

По някое време повечето гости щяха да са пияни, да седят отпуснато и тихо да се оригват. Тогава той щеше да се оттегли и вероятно да изиграе партия шах с Карим.

Но едва ли щеше да има дори това скромно удоволствие, защото очакваше сина си. Фридрих горещо се надяваше тази вечер да се сложи край на раздора между него и Хайнрих. Дали не го бе оставил прекалено дълго време сам в Германия, дали бремето на отговорността за кралството не се оказа прекалено тежко за неговия син? Липсваше му политическа далновидност. Фридрих не го упрекуваше. Бог раздава талантите и дарбите — те не могат да се усвоят просто така, колкото и умни да са учителите.

В сметката на сина си той вписваше грешки от друго естество, но не по-малко тежки. Хайнрих многократно беше доказал нежеланието си да слуша опитните си съветници и бе проявил неподчинение спрямо баща си, прегрешение, което той не можеше да му прости току-тъй. Спешно се налагаше да си поговори сериозно с него, за да предотврати още по-критична политическа ситуация в Германия.

На вратата се потропа и в стаята влезе Карим, който се ползваше с привилегията да влиза в личните покои на императора по всяко време.

— Лош баща ли съм всъщност? — поздрави го Фридрих и изненада своя лекар и приятел с въпрос, който онзи нито беше очаквал, нито имаше отговор.

— Във всеки случай вие сте един отсъстващ баща, императоре — дипломатично отвърна Карим. — А някои деца се нуждаят от по-силно ръководство, отколкото други.

— Вероятно си прав, но как да предвидя, че първородният ми няма да се метне на никого от рода?

— Федерико — успокой го Карим, — първо изчакайте какво ще донесе дворцовият събор и по-специално тази вечер. Доколкото мога да преценя сина ви, той ще се подчини на мнението и най-вече — на желанието на императора. Не забравяйте, че дълги години не сте виждали Хайнрих и момчето стана крал на деветгодишна възраст. Кое дете е способно да носи такова бреме, без да понесе щети?

— Нима наистина минаха десет години, откакто оставих Хайнрих на грижите на чужди възпитатели? — изненада се Фридрих. — Дълго време. От друга страна, той получи всички шансове на този свят. Трябваше да ги използва по-добре.

Суровият тон на Фридрих накара Карим да замълчи. Императорът подпря чело на лявата си длан и се взря в пода. Всичко в него издаваше тревога от неразумното и невъздържано поведение на сина му — в този момент той беше не толкова император, колкото баща, загубил връзката с детето, не знаеше как да стигне до сърцето на този млад мъж, когото някога бе люлял на коленете си.

— Умълча се, Карим. Да тълкувам ли това като тиха критика към моето поведение?

— Федерико, хората са сложни създания, а не дресирани животни. Невинаги правят каквото им се казва. И допускат грешки, които понякога трябва да им бъдат простени.

— За сина ми ли говориш, или за Бианка?

— Достатъчно сте мъдър, за да решите сам.

— Ах, Карим, откакто Бианка вече не е с мен, сякаш и мъдростта ме напусна.

— Значи все пак тя ви липсва — меко отбеляза Карим.

— Имаш ли новини за нея? — ловко отби въпроса Фридрих.

— Не. Не и след раждането на дъщеря ѝ. Простете, на вашата дъщеря.

— Как е малката?

За първи път Фридрих питаше Карим за момиченцето.

— Сладка е и е здрава. Във всеки случай беше така, когато се появи на бял свят.

— А Бианка?

— Е, раждането не беше лесно — отвърна Карим. — Но за щастие аз случайно се озовах в „Джоя дел Коле“.

— Впрочем отдавна исках да те питам: Какво всъщност те отведе там?

— Много време мина оттогава. Още ли е важно?

Фридрих свали длан от челото си и изпитателно погледна Карим.

— Не искаш ли да ми кажеш? Има ли тайна между теб и Бианка?

Карим въздъхна. От месеци Фридрих избягваше да споменава Бианка, а сега ревността му се разпали с нова сила при първия случаен

повод.

— Няма никаква тайна. Ценя високо графиня Ланча, уважавам я и я почитам като приятелка и се надявам и тя да отвърща на тези ми чувства. Императоре, Бианка обича само един мъж и това сте вие. Ще отговоря на въпроса ви: Отидох в „Джоя дел Коле“, за да накарам Бианка да се сдобри с вас. Но понеже предната вечер тя беше паднала от стълбата...

Императорът се стресна:

— Какво е станало? Защо не знам нищо?

— Бианка паднала по стълбата. Цялата работа обаче беше някак странна.

— Хайде, не ме измъчвай! Кое му е странното?

— Акушерката беше изчезнала. А по-късно Бианка сподели, без да е напълно сигурна, че изглежда акушерката я е бутнала нарочно.

Фридрих бе изумен.

— Защо научавам чак сега?

— Простете, но вие не искахте да чуete за Бианка. Не позволявахте да се произнася името ѝ. Гневът ви беше безмилостен. Очаквах тя да направи първата стъпка, но после се роди детето и всичко се промени.

— Знаеш ли как е тя? — Гласът на Фридрих омекна, придоби нежен тембър.

— Не знам. Напуснала е „Джоя дел Коле“.

— Какво? Къде е?

— Не знам, императоре. Веднъж спомена преподобните сестри от Бари. Игуменката била стара приятелка на покойната ѝ майка. Може да е отишла там.

— Разбери! След дворцовия събор лично ще се погрижа за Бианка. — Фридрих не обърна внимание на вдигнатите вежди на Карим; току-що бе капитулирал пред тъй дълго измъчващия го копнеж. Крайно време беше това положение да приключи. — Искам да видя дъщеря си — заяви той, а Карим кимна с многозначителна усмивка.

— Добре, императоре, радвам се, че се вразумявате. И още нещо, Федерико: не е задължително мъжът винаги да побеждава.

— Не ставай арогантен, да не накарам да те изхвърлят — предупреди Фридрих, ала очите му се смееха; Карим го познаваше

достатъчно, за да усеща настроенията му. — Ще се видим на тържествения банкет — заключи императорът.

След разговора с Карим разположението на духа му съществено се подобри. Сега очакваше по-спокойно и по-великодушно дори трудната среща със сина си, даже мъничко се радваше да види Хайнрих след толкова дълга раздяла.

Празненството започна отдавна, а крал Хайнрих и свитата му все още не бяха пристигнали в Равена. За да се избегне конфузът, поетите прочетоха хвалебствените си речи, артистите представиха пиеска за честта и славата на императора, ориенталските танцорки накараха епископите да се изчервят. Противно на обичая си императорът произнесе кратко приветствие към гостите и потъна в мрачно мълчание.

Най-последно, когато повечето гости вече бяха разгорещени от виното, пратеник извести, че е пристигнала делегация на германския крал — без самия крал обаче.

Фридрих почувства как всички насочиха поглед към него, любопитни да видят реакцията на императора. При липса на основателна причина, съизмерима със срутване на прохода Бренер, поведението на германския крал представляваше нечувана наглост. Масло в огъня наливаше и обстоятелството, че тази безсрамна и обидна постъпка засягаше тъкмо бащата на краля. Той се опита да запази спокойствие и непроницаемо изражение, макар вътрешно да кипеше от гняв. Не възнамеряваше да приеме делегацията на Хайнрих тук, в банкетната зала, пред очите на всички, затова се надигна и даде знак на Карим да го придружи.

— Ще ми плати за това — процеди през зъби Фридрих, докато се носеше с огромни крачки по коридорите на резиденцията към личните си покои, а сарацинът едва смогваше да го следва.

— Не прибързвайте — посъветва го Карим. — Кой знае, може да му се е случило нещо.

— Няма извинение за нахалството, което си позволява Хайнрих!

Императорът отвори рязко вратата, при което блъсна безцеремонно един от часовите, и застана зад масата, където обикновено водеше личната си кореспонденция. Стоеше изправен като свещ, с присвити от гняв очи, а цялото му поведение преливаше от самочувствие за императорската му власт.

Влязоха трима мъже. Императорът познаваше единия — абат Конрад, игумен на манастира в Санкт Гален; другите двама не бе виждал никога и нямаше намерение да им обръща внимание.

Преди някой да проговори, Фридрих вдигна десницата си и с този малък жест прикова вниманието на останалите без дъх мъже.

— Ние очакваме краля. Къде е?

Единствен абат Конрад събра смелост да отговори на императора:

— Крал Хайнрих ви удостоява с най-верноподаническото си послушание и моли за разбиране, задето не може да бъде тук днес.

Без да отрони дума, императорът се втренчи в игумена с непроницаем поглед; възцари се неловка тишина.

Той се взря в лицата на тримата пратеници на своя син, ала те се опитваха да отбягват погледа на императора. Двама зяпаха каменния плочник под краката си, а абатът разглеждаше ръцете си, сякаш ги вижда за първи път.

Най-после Фридрих наруши мълчанието.

— Къде е той? — Игуменът отвори уста, но Фридрих го изпревари. — Искаме отговор, а не нескопосни извинения.

— Кралят е в Елзас, в замъка Хагенау.

— Какво прави там?

— Той... ами... задържаха го спешни управленски дела. Извинете, не можеше да дойде.

— Не можеше да дойде — тихо повтори императорът. — Я Ни повторете, току-виж Ние не сме разбрали правилно. Хайнрих, крал на Германия, не може да се отзове на поканата на императора, понеже трябвало да управлява. Това ли се опитвате да Ни кажете?

— Е, така, както се изразихте...

— Да?

— Така, както се изразихте, наистина звучи неправдоподобно.

— Брей, не думайте. Точно така го виждаме и Ние — неправдоподобно. — Фридрих повиши глас и двамата спътници на игумена се стреснаха. — Ние, императорът, не позволяваме да Ни лъжат. Както изглежда, Хайнрих изобщо не е възнамерявал да се яви на Нашия дворцов събор. Дълбоко се заблуждава, ако си въобразява, че може да си позволи непослушание към Нас.

Конрад понечи да каже нещо, но размисли и се отказа.

— Предайте на Нашия син следното: Не приемаме извинението му и му заповядаме да се яви пред Нас час по-скоро. Ако не изпълни тази заповед, ще прекратим управлението му в Германия. Ясно ли се изразихме?

Тримата пратеници кимнаха, а императорът неучтиво им обърна гръб — така той съобщаваше някому, че не желае повече да го вижда.

Единствен Карим събра кураж да напомни на Фридрих, че делегацията от Германия има да обсъжда с него и други въпроси, освен да поднася извинения заради непокорния му син.

Фридрих въздъхна и седна.

— Хайде да свършим и тая работа. Дано да носите и по-добри новини.

Абат Конрад се усмихна.

— Вашият верен слуга Волфелин от Хагенау ви изпраща отчета си за финансите на Елзас, сред които и за приходите от сеченето на монети. Моят придружител, дясната ръка на Волфелин, ще ви докладва по въпроса. Манфред Ланча, граф от Пиемонт.

Нищо не бе подготвило немската делегация за реакцията на императора и на неговия придворен лекар. Фридрих скочи, при което катурна чаша с вода, чието съдържание се разля върху пергаментите на масата. Карим стоеше като вкопан, сякаш се бе превърнал в статуя. Двамата се спогледаха изумено и се вторачиха във въпросния Манфред Ланча, все едно виждаха изчадие от дълбините на ада.

Абатът се прокашля, местейки поглед от Фридрих към Карим и обратно.

Императорът се окопити пръв.

— Моля, абат Конрад? Не разбрахме добре името на вашия придружител.

Този път Манфред реши да се представи сам.

— Граф Ланча — подзе императорът, сякаш не се бе случило нищо, — моля, бъдете така любезен и Ни докладвайте за отрадния напредък в Нашия любим дворец.

Фридрих седна отново, без да обръща внимание на локвата вода върху масата. Изслуша графа, без да го прекъсва, само от време на време поглеждаше към Карим.

След като Манфред свърши, императорът отново взе думата:

— Значи Волфелин за пореден път е умножил императорските приходи. Ние лично ще му пишем. Имате ли друга молба, която да се нуждае от Нашето внимание? Сега ви се предоставя добра възможност да я изложите.

Граф Ланча пристъпи една крачка към императора и му подаде писмо.

— От Волфелин до вас. Между другото, засяга и моята скромна личност.

Фридрих вдигна вежди.

— Интересно. И защо Волфелин счита за необходимо да Ни изпрати това писмо?

— Това е препоръка, Ваше Императорско Величество. Бих желал да се завърна в родината си и да ви служа.

— Добре — отвърна императорът. — Не е нужно да вземаме решение още тази вечер, нали? Присъединете се към гостите на празненството, сигурно сте гладни и жадни.

Манфред остави писмото върху едно сухо ъгълче на масата и понечи да си тръгне заедно с другите двама.

— Ах, граф Ланча — извика императорът, когато Манфред вече бе стигнал до вратата. — Останете още малко. Сетихме се нещо.

Удивен, Манфред се обърна и остана насаме с Фридрих и Карим.

— Как е сестра ви? — попита Фридрих и със задоволство видя как графът, толкова самоуверен допреди минута, пребледня. — Вие сте брат на Бианка Ланча, нали? — настоя Фридрих.

Онзи кимна безмълвно.

— Е, и как е тя?

Манфред с мъка проговори:

— Не знам. От години не съм чувал за нея. Но защо питате за Бианка? Познавате ли сестра ми?

— Обичам я — промърмори Фридрих, а в стаята стана толкова тихо, че тримата мъже чуваха дишането си.

— Но... — запелтечи Манфред, — как е възможно? Къде е Бианка? Как се запознахте?

— Дълга история, днес нямаме време да ви я разкажем. Като начало ще кажа едно: постъпили сте със сестра си като най-долен мерзавец и Ние още не сме сигурни дали не заслужавате сурово наказание. Но Бианка е жена с остър ум, тъй че нека сама да реши.

— Тя сигурно ме мрази.

— Вероятно има основателна причина.

— О, Боже — прошепна Манфред, — за всичко съм виновен аз! Искан Бианка непременно да се омъжи за граф Тусция. А знаех, че Енцио Пучи презира жените.

— Спестете си приказките. Бианка Ни разказа всичко.

— Какво ще стане с мен?

— Засега нищо. Само заради сестра си ще получите втори шанс. Ако се проявите добре, ще ви простим. Може би. Смятаме за поуместно дотогава да Ни придружавате. — Фридрих погледна въпросително Карим. — Или си на друго мнение?

— Съгласен съм с граф Ланча, че носи огромна вина за случилото се. Постъпил е крайно несправедливо със сестра си, цяло чудо е, че е преодолела толкова опасности. Ако му прости, ще бъде много великодушно от нейна страна. Следователно ще е най-добре да се съгласи с вашето предложение. Което, впрочем, лично аз намирам за извънредно благородно.

— Чухте какво каза Нашият лекар. Съгласен ли сте?

Манфред кимна; очевидно все още не бе в състояние да прецени цялостно ситуацията.

— Още един въпрос — осмели се да продума той на тръгване и Фридрих му даде знак да продължи. — Щом казвате, че обичате сестра ми, защо тя не е тук?

— Защото понякога и един император не оценява най-големите си съкровища.

Манфред Ланча излезе, а Фридрих се обърна към Карим:

— Днес е забележителен ден. Загубих син и спечелих дъщеря. Време е да се погрижа за малката Констанция.

* * *

Краката на Джована бяха отекли на буци, целите в мехури и осеяни с открити, кървящи рани. Скоро след като тръгнаха рано сутринта, започна да куца, а следобед вече едва се движеше, измъчвана от нечовешки болки. Колкото по на юг отиваха, толкова по-предпазливи трябваше да бъдат. Императорът бе обявил война на

еретиците в своето Сицилианско кралство и откакто прекосиха границите, беше опасно да продължават без сигурното водачество на братята и сестрите по вяра, познаващи добре местността.

Налагаше се да си почине, ала мъжът, който предвождаше малката група, настояваше да побързат. Искаше да стигнат преди смрачаване до къщата на един албигойски пастор, намираща се извън селото, където можеха да пренощуват. Дотам имаше доста път и Джована не беше сигурна дали ще издържи още дълго. Стисна зъби, за да потисне болката, която всяка следваща крачка причиняваше на нозете ѝ, но постепенно терзанията ѝ ставаха непоносими.

Преди няколко седмици тръгнаха от Торино. Движеха се от град до град и пътуването им се струваше предвидима авантюра, с изключение на обичайните опасности — мародерстващи наемници, разбойници по пътищата и всевъзможни бандити. Ала след като склучи мир с папата, император Фридрих се отметна от предишната си толерантност към всички, отвърнали се от Римската църква, така че походът на юг, все по-навътре в Сицилианското кралство, се превръщаше в смъртоносно начинание.

В някои градове започваха да арестуват еретици; до ушите на малката група стигна вестта, че в Сполето и Витербо, на север от Рим, вече палят кладите. Затова заобикаляха големите селища и молеха за храна само в селата. Струваше им се малко вероятно служители на императора да са проникнали и в селските райони, затова поеа този риск.

Бяха очаквали много неща, но не и подобна промяна в убежденията на императора. Досега учението на албигойците, все пак чисто християнско, не беше подлагано на такива жестоки гонения, макар и официално да не бе позволено по земите на императора.

Съвсем различно беше положението северно от Пиренеите, където кралят на Франция по внушение на папата предприемаше кървави и жестоки кампании срещу всеки другомислещ или вярващ в нещо различно. Император Фридрих, известен с това, че поне респектира друговерците, сега явно се обръщаше против еретиците.

По време на пътешествието си, което, поне така се надяваше Джована, все някога щеше да я отведе в Бари, тя често си задаваше въпроса дали не извърши непростима глупост, като се отказа от защитата, предложена ѝ в дома на Беренгария. Вече не беше в първа

младост и очевидно нямаше сили да се справи с негодите на такъв поход. Не само краката ѝ сигнализираха, че темпото на групата е прекалено бързо за една жена. Виеше ѝ се свят, а гладът, който не можеше да бъде уталожен с полагаемото ѝ се парченце хляб, изтощаваше силите ѝ. Освен това приближаваше зимата, а с нея и особено студените нощи. Вече преживяха няколко зли есенни бури. Задържаха за дни наред малката група и не ѝ позволиха да продължи напред. Тътреха се мълчаливо по каменист селски път, а водачът постоянно ги пришпорваше да бързат.

— Трябва да стигнем до къщата, преди да се е стъмнило съвсем — извика той на жалките фигури, които в дългите си черни наметки приличаха на ято гарвани със счупени крила.

— Да, да — промърмори Джована и с цялата си тежест се облегна на чепатата си тояга, висока почти до раменете ѝ.

— Не е далече — подкани ги водачът. — Хайде, побързайте!

„Ще се справя“ — повтаряше си Джована. Не биваше да бави другите и най-вече — да се вслушва в сигналите на изтерзаното си тяло. Щом искам, значи мога да вървя, това беше твърдото ѝ убеждение и досега то ѝ помагаше да се бори с живота.

В далечината видяха танцуваща светлинка.

— Ей сега ще пристигнем! — извика водачът. — Светлината ни показва пътя.

Всички си отдъхнаха. Джована си помисли: веднъж да се изтегна на някакво легло, пък ако ще да е и прост сламеник, и да събере нови сили за следващия ден...

Приближаваха бавно към светлинката и постепенно различиха момче да размахва факла.

— Насам! — то насочи факлата към къщата, където щяха да прекарат нощта.

Прекрачвайки прага на оскъдно обзаведеното помещение, Джована се просълзи от облекчение. Подслониха ги в нещо по-скоро като колиба, но на нея ѝ беше все едно, стигаше ѝ само да ѝ позволят да се погрижи за уморените си и разранени крака и да си отпочине.

Групата се настани около малък огън и си раздели последните остатъци от хляб. Имаше прясна вода, а момчето бе успяло да намери дори няколко ябълки. Изтощените странници хапнаха, утолиха жаждата, казаха си молитвата и потънаха в мъртвешки сън.

Очите на Джована се затваряха. Сгуши се в един тих ъгъл и превърза разранените си крака. Постепенно болката намаля; лежеше на сеното и се опитваше да отпусне схванатите си мускули. Вслушваше се в хъркането на другарите си и в един миг ѝ се стори, че чува тропот на копита, ала беше твърде уморена, за да се замисля дълго над това.

В съня си видя Бианка и Лоренцо: облечени като поклонници, те идваха насреща ѝ, но съзря да ги преследва конен отряд. Искаше да ги предупреди, но колкото и да викаше, Бианка и Лоренцо не я чуваха, а продължаваха упорито напред, без да се обръщат. Обзета от страх, Джована им махаше, но двамата бегълци не забелязваха как конниците приближават.

Извика и се събуди. Сънят се оказа съвсем истински, още чуваше тропота на конски копита. Надигна се сънено и в същия миг разбра, че част от съня ѝ е жестока реалност — в къщата нахлуха императорски конници.

— Ставайте! — крещяха те. — Арестувани сте!

Който не успееше да стане достатъчно бързо от сламеника, те грубо го изправяха и го подкарваха пред себе си. Джована усети как яки ръце я хващат за раменете и изпищя, защото я настъпиха по крака. Почти обезумяла, се заклатушка навън, пред колибата, в студения мрак, и не оказа съпротива, когато ѝ завързаха ръцете.

Чуваше хлипането на другарите си и спокойните молитви на предводителя им. Натовариха малката група на дървена каруца, ездачите се метнаха върху конете и обозът потегли, факли осветяваха пътя им и Джована забеляза няколко селяни, излезли да позяпат въпреки късния час. Един от тях ги беше издал. „Какво ли е получил в замяна? — запита се старата жена. — Вероятно някоя и друга монета или по-голямо парче земя под аренда.“

Според разбиранията ѝ предателството беше най-голямото престъпление, на което е способен човек, но — все едно — нямаше да разбере кой от тези селяни се е проявил като Юда. Джована знаеше, че са се запътили към тъмницата. Очакваше изтезания, далеч по-лоши от мъките, плод на разкъравените ѝ крака. Огледа лицата на другарите си. Под светлината на факлите и в играта на сенките те бяха неясни, но съзря върху тях отчаяние, ала и непоколебимост; страх, ала и увереност в силата на вярата им.

Джована трепереше не само от студ. Загърна се още по-плътно в наметката. Надяваше се единствено на Бог. Предаде се на съдбата и започна да се моли за по-бързо избавление.

* * *

Цял ден вая. Поради слабата следобедна светлина Бианка се принуди да запали свещи, за да вижда по-добре, докато пише. Беше запленена от книгата, която игуменката ѝ даде да препише в отговор на настояванията ѝ да се отплати за гостоприемството на преподобните сестри; след дълго противене Клара Сиенска ѝ позволи да работи в библиотеката.

Пред Бианка се разкри нов свят — сестрите бяха събрали различни произведения за растенията и тяхното лечебно въздействие и добавяха личните си наблюдения и изследвания.

Досега Бианка смяташе градината само за остров на красотата и отмората, но не и за Божия аптека, където растат билки и цветя, годни да излекуват много болезки и страдания. Знаеше, разбира се, че салвията помага срещу лош дъх, нали всяка вечер си чистеше зъбите със сиво-зелените ѝ листа. Затова пък за нея беше новост, че горчивият сок от върбова кора намалява болките, а жълтата тинтява помага при треска. Спомни си за сънната гъба, с която Карим облекчи раждането на Констанция. Тя съдържаше между другото буника, действаща болкоуспокояващо, подобно на маковия сок. И двете растения следваше да се дозират внимателно, в противен случай пациентът получаваше миражи и кошмари. Благодарение на работата си в библиотеката научи дори за лечебно средство на име териак, своеобразно лекарство против всичко: съдържаше тинтява, анасон, маков сок, магданоз, шафран, джинджирил и мира (ароматична смола) и се разбъркваше с мед до получаването на твърда маса. От нея се оформяха парченца с големината на бадем, после се разтваряха във вино и се даваха на болните.

„Карим щеше да се гордее с мен — помисли си тя, — ако продължавам така, от мен ще излезе сносна лечителка.“

Книгата, която ѝ повери Клара Сиенска, беше истинска скъпоценност, написана от прочута игуменка от Германия, Хилдегард

от Бинген^[6], починала преди около петдесет години. Бианка помнеше, че Фридрих често я споменаваше. Неговият дядо, император Барбароса, назначил Хилдегард от Бинген за своя съветничка по въпросите на теологията, философията и медицината и често я приемал в замъка Ингелхайм. Фридрих поддържаше предложението папа Григорий да канонизира Хилдегард от Бинген, но досега папата не бе взел решение по въпроса.

Бианка пое с треперещи ръце книгата, която ѝ връчи Клара Сиенска, почти не смееше да я отвори. Заглавието гласеше *Causae et Curae*. Беше написана на латински и понеже Бианка владееше този език така добре, както и италианския, тя го преведе „Причини и лечения“. В нея се описваха възникването и лечението на най-различни болести и младата жена така се увличаше от четивото, че на моменти забравяше същинската си задача, а именно — да преписва текста. Често седеше твърде дълго приведена над страниците на светлината на свещите или газената лампа, а нощем я болеше глава. Но тя отгръщаше с трескаво нетърпение всяка нова страница и за първи път осъзна магията на знанието. Сега разбираше по-добре и страстния изследователски дух на Фридрих, макар все още да се подсмиваше на идеята му с датските дървета.

Всекидневието в манастира с неговите твърдо установени правила и повтарящи се ритуали ѝ се отразяваше добре. То внасяше спокойствие и мир в живота ѝ и тя усещаше как душата ѝ бавно оздравява.

Хайнрих от Пасау и мъжът в черно, които я преследваха през половината свят, бяха мъртви и погребани. Лоренцо изкопа гробовете, а сестрите прочетоха молитва. Тези мъже вероятно не заслужаваха християнско погребение, но го получиха и оттогава нито Бианка, нито Лоренцо споменаваха за тях.

И Лоренцо се възстановяваше. Белезите по тялото му щяха да му напомнят за робството цял живот, но поне започна отново да изпитва удоволствие от компанията на други хора. Бианка предполагаше, че една от причините за това е Констанция, защото детската невинност разтопи леда в душата на момъка, а неизменно дружелюбните монахини му върнаха вярата в доброто у човека.

Младата жена се съсредоточи отново върху произведението на немската игуменка и реши да препише поне още две-три страници.

Днес обаче мислите ѝ постоянно се отнасяха нанякъде и в един момент тя усети, че мечтае за „Джоя дел Коле“.

Там прекара най-щастливото време в живота си и колкото и да се опитваше да държи под строг контрол чувствата си, фантазията постоянно ѝ играеше номера и използваше всяко разсейване, за да я поведе на пътешествие из миналото.

Ето защо Бианка изпита благодарност и облекчение, когато Клара Сиенска влезе в библиотеката и приседна до нея.

— Светлината е лоша, ще си повредиш очите — предупреди тя. Бианка бездруго съзнаваше, че има нужда от почивка и най-вече от чист въздух.

— Тази книга струва повече от злато и скъпоценни камъни — замислено произнесе тя. — Какво ще се случи с нея, след като направим преписа?

— Ще я върнем — отвърна игуменката. — Тя принадлежи на манастира в Рупертсберг. Лично Хилдегард го е основала и дълги години го е управлявала като игуменка. Рупертсберг е много заможен и притежава несметни богатства.

— Аз пък мислех, че монахините полагат обет за бедност — вметна Бианка.

— Точно така, мила моя. Но Хилдегард е била бенедиктинка и люта критичка на монашеските ордени, издържащи се от милостиня. И изобщо, била жена със собствени убеждения, борбена защитничка на здравословното хранене, държала монахините в Рупертсберг да се хранят, както трябва. Достигнала завидна възраст. Починала е, мисля, на осемдесет години, ако не и повече.

— А аз мисля, че вие обожавате Хилдегард.

— Така е — призна Клара Сиенска. — Била е смела жена и винаги е защитавала убежденията си, дори когато всички се опълчвали срещу нея.

— Значи си приличате — каза Бианка.

— О, не. Не познавам жена, която да се сравнява с нея. Тя е била изключение сред огромната маса от хора. Но всъщност нямах намерение да разговарям с теб за Хилдегард.

— А за какво?

— За теб, Бианка. И, разбира се, за Констанция.

Младата жена се взря уплашено в добрите очи на игуменката.

— Не се бой, мила, няма да те гоня от манастира.

Бианка си отдъхна.

— Даже напротив. Смятах да те питам дали искаш да останеш тук.

— Какво имате предвид?

— Каквото казах. Всички тук бихме се радвали, ако ти и дъщеря ти се присъедините завинаги към нашата общност.

— Искате да кажете... да стана монахиня?

— Защо не? Видях тъгата в очите ти, когато дойде при нас с кърмаче на ръце. Наблюдавах как страданието отстъпи пред вътрешното спокойствие. А откакто онези двама мерзавци вече не могат да превръщат живота ти в ад, виждам как дори се завърна част от някогашната ти жизнерадост.

— Но аз не мога да стана монахиня. Имам дете.

— Не си първата сестра, която е била омъжена и е родила деца — успокой я игуменката.

— Но аз не съм била омъжена — прошепна Бианка.

Клара стисна ръката ѝ.

— Нямах повод да се срамуваш или да се упрекваш за каквото и да било. Сторила си всичко от любов. Никой няма право да те съди.

Бианка избърса сълзите от лицето си.

— Думите ви са доказателство за огромното ви великодушие. Но и вие сте изключение. Не всеки разсъждава като вас, не всеки проявява такова разбиране.

— Възможно е. Аз обаче ръководя този манастир. Все ми е едно какво мислят другите.

— Не вярвам, че ще бъда добра монахиня — възрази Бианка.

— Но тук ще си на сигурно място и никога вече няма да имаш грижи — нито за Констанция, нито за себе си.

Бианка се колебаеше.

— Не е нужно да прибързваш. Господ си знае работата и не оставя своите овчици на произвола на съдбата. А сега се погрижи за момиченцето си. Лоренцо ще я превърне в истинска градинарка.

Бианка затвори грижливо книгата и я постави в шкафа. Мисълта да встъпи в общността на сестрите, а не само да бъде гостенка на манастира, ѝ се стори някак чужда. Трябваше да даде обет за целомъдрие, бедност и послушание. Откакто се раздели с Фридрих,

беше целомъдрена и щеше да си остане такава, защото не можеше да си представи някога да обича друг мъж. Беше бедна и не виждаше шанс това да се промени в бъдеще. Но беше ли послушна? „По-скоро не“ — помисли си Бианка, свикнала да налага волята си; трудно щеше да ѝ бъде да се подчинява на нормите на общността.

И все пак Клара Сиенска имаше право, най-добре да остави идеята да узрее, да си даде време. Духна свещите и двете заедно излязоха от библиотеката.

Навън все още ръмеше. Надяваше се да не намери Констанция мокра и мръсна в градината, но Лоренцо явно застъпваше мнението, че децата понасят всякакво време, и младата жена наистина ги завари да клечат сред лехите.

— На какво приличаш, сладка моя? — през смях извика тя и взе на ръце малкото си момиченце с изцапани с пръст ръчички и бузки.

— При такова време бурените избухват по-бързо — ухили се Лоренцо, — а тя непременно искаше да ми помага.

Бианка обичливо отметна червеникавите кичури от лицето на Констанция.

— Най-добре ще е да я топна в качето за баня заедно с дрехите — каза тя и се запъти с Констанция на ръце към стаята си в западното крило на манастира.

Самата тя също не изглеждаше по-представително от дъщеря си. Дъждът бе превърнал разпуснатата ѝ коса, сресана на среден път, в непокорни къдрици, по роклята ѝ имаше следи от градинска кал, ръцете ѝ бяха омазани с пръст, а нежното умилкване на Констанция вероятно бе изцапало дори лицето ѝ.

Бианка чу да я викат по име точно когато понечи да отвори вратата. Обърна се — една от сестрите ѝ махаше.

— Изпраца ме майката игуменка — извика монахинята. — Последвайте ме, имате гости.

Бианка стисна здраво дъщеря си и не помръдна.

— Кой е? — предпазливо попита тя.

— Един мъж. Не му знам името.

„О, Боже — помисли си Бианка, — дано не е Енцио Пучи! Сигурно двамата мъже са оставили следи, водещи към манастира.“

— Мъж ли? Как изглежда?

Сестрата се изкикоти:

— Снажен, бих казала. Не се бойте, игуменката го познава.

Бианка усети как коленете ѝ треперят, а ръцете ѝ се изпотяват от възбуждане. Кръжащите в главата ѝ мисли се оформиха в едно: Фридрих е дошъл при нея. Той все още я обича. Тя последва сестрата. Изведнъж се сети, че не ѝ остана време да си измие лицето и ръцете, опипа косата си — главата ѝ беше вир-вода. Другояче си представяше срещата им, изпълнена с романтика и страст, но нямаше време да мисли по въпроса, защото стигнаха до приемната и сестрата отвори вратата.

Бианка замисляше да влезе бавно, с отмерена и невъзмутима стъпка, но предвкушването на радостта от предстояща среща с Фридрих ускори крачките ѝ и тя прекрачи прага почти на бегом.

Погледът ѝ обходи помещението, видя игуменката да разговаря с висок мъж, обърнат с гръб към нея, и се завтече към него с щастлива усмивка.

После той се обърна и дъхът на Бианка секна.

Пред нея стоеше брат ѝ Манфред.

* * *

Игуменката се оттегли дискретно. Монахинята пое детето от Бианка, затвори тихо вратата и остави братя и сестрата сами. Никой не продумваше, миналото висеше между тях като стена от непробиваема мъгла. Този мъж, когото познаваше, откакто се помни, с когото се смееше и се караше и който — поне за известно време — ѝ беше и баща, и майка, сега ѝ беше свършено чужд. Тя се вслуша в себе си — дали ще се обади чувство, напомнящо ѝ за предишната връзка с брат ѝ, но не чу нищо.

Ако някога бе съществувала братско-сестринска любов помежду им, тя се бе загубила по време на бягството и не беше изтраяла до Бриндизи. Бианка отдавна бе погребала и гнева, и злобата, но и всякаква симпатия. Без да се приближава до него, тя първа наруши мълчанието.

— Значи все пак ме намери. Енцио ли те изпраща? — с горчивина попита тя.

Манфред вдигна ръце, протегна ги към нея и отново ги отпусна.

— Не съм чувал нищо за Енцио, откакто напусна нашия замък — отвърна той. — Дълго време не бях в родината.

— Така ти се пада. Нека да видиш какво ми беше.

— Да поговорим, моля те.

— Нямаме какво да си кажем — Бианка се обърна и понечи да си тръгне.

— Почакай! — извика след нея Манфред. — Знам как се чувстваш. Моля те да ме изслушаш.

— Откъде би могъл да знаеш как се чувствам? Никога не си се интересувал, а и не те засяга. Ти загуби правата си над мен като твоя сестра.

— Права си — тихо отвърна той. — И те моля да ми простиш.

— Ако имаш нужда от опрощение, купи си индулгенция или още по-добре — замини за Светите земи. От мен няма да го получиш.

— Какво да сторя, за да ми простиш?

— О, за твое сведение, аз не вярвам в максимата: „Да разбираш значи да прощаваш“. Ти си ми брат, но това не те възпря да ме продадеш, сякаш съм парче месо, на един мерзавец, смърдящ на мокра козина. И защо? Защото надушваше земя, пари и влияние. Енцио наруши спокойствието на нашия дом и искаше да ме насили. Едва не уби Джована, не смея да си помисля какво възнамеряваше да ми причини. И въпреки това ти не взе моята страна. Напротив, допусна Енцио да изпрати убийците си по петите ми. Един от тях уби жената на тъкача. Да не мислиш, че съм забравила всичко това?

— Приключи ли? — попита Манфред.

— Не, братко, не съм приключила. Двамата с Лоренцо избягахме от тези изчадия адови чак на другия край на света, продадох ни за роби и ако си достатъчно смел, в което се съмнявам, ще отидеш при Лоренцо и него ще помолиш за прошка, защото той е страдал далеч повече от сестра ти.

— Обещавам ти, ще отида при Лоренцо. Ако иска, нека се върне на предишната си работа.

— Сигурно няма да иска. Лоренцо е щастлив тук, а аз ще те изгоня с юмруци, посмееш ли да го обидиш.

— Бианка, признавам, допуснах огромна грешка и не мога да променя случилото се. Ще трябва да живея с тази вина. Наясно съм, че нито ти, нито Лоренцо ще забравите преживяното. Но навярно с

течение на времето ужасът ще избледнее и дано отново да намерим път един към друг.

Бианка се отпусна изтощена на едно столче.

— Как изобщо се озова тук? И как ме откри? — с подозрение попита тя.

— Честно казано, не аз те открих. Изобщо не съм те търсил.

Тя го стрелна с очи и поклати глава.

— Не те разбирам. В такъв случай защо бяха всичките приказки за извинение и опрощение?

— По една случайност попаднах на следите на изгубената си сестра. Каква щастлива случайност, рекох си.

— Мненията ни по въпроса се разминават — сопна се тя.

— Същият инат си като едно време — злобно контрира Манфред.

— Аха! — възкликна Бианка. — Най-после си дойдохме на думата. Долавям обичайния ти тон: който не споделя твоето мнение, е твой противник.

— Нямах това предвид. Съжалявам.

— Разкажи ми за тази уж щастлива случайност.

— Дълга история, но сигурно ще предпочетеш да я чуеш от друг.

— Сега пък гатанки ли ще ми задаваш?

— Не, обаче не дойдох сам...

Бианка наостри слух.

— Не смей да ме заплашваш! Намирам се под закрилата на игуменка Клара Сиенска.

— Успокой се. Никой не те заплашва. Кога най-после ще ми повярваш, че за мен миналото е мъртво и погребано?

Тя замълча — мъртви и погребани бяха двамата ѝ преследвачи, но не възнамеряваше веднага да разкрие пред брат си този факт. Освен това ѝ стана любопитно — какви ли още изненади ѝ готвеше Манфред?

Понеже сестра му мълчеше, той отново взе думата.

— Попита ме откъде знам къде си. Ето моят отговор: Знам го от Карим ан-Назир, придворния лекар на императора.

При това разкритие Бианка изгуби ума и дума. Притисна с длани слепоочията си и се взря в пода.

— Объркана съм. Вече нищо не разбирам. Какво общо имаш ти с Карим?

— Аз съм на служба при император Фридрих.

— Не може да бъде — прошепна тя.

— Попитай го лично — подкани я Манфред, уморен да спори със сестра си.

Бианка скочи и преобърна столчето, което шумно се катурна на пода. До гуша ѝ дойде от тези разпавии. Имаше чувството, че само с присъствието си брат ѝ съживи всички кошмари от миналото. Копнееше за детето си, искаше да притисне Констанция към себе си, да вдиша мириса ѝ и да забрави всички — Манфред, Карим и дори Фридрих.

Манфред пристъпи към нея, но тя вече се бе запътила към вратата.

— Почакай, Бианка! — извика той.

Без да го слуша, тя отвори рязко вратата. И се блъсна право в гърдите на императора.

Олюля се и политна назад, но Фридрих я хвана здраво за ръцете.

— Само не ме удряй пак — прошепна той с пресипнал от възнение глас, преди да я целуне.

* * *

Боса, само по къса ризка, Констанция ситнеше с неуверени крачета към баща си. Косата ѝ се спускаше на меки къдрици до раменете. Детето се поклащаше и веднъж дори се препъна, но продължи да върви, без да се смущава, и нададе радостен вик, когато баща ѝ я хвърли във въздуха за награда.

Бианка ги наблюдаваше нежно и снизходително. Фридрих боготвореше дъщеря си, подаряваше ѝ топки от коприна, пълни с гъши пух, и от кожа, пълни с просо. Тя притежаваше кукли, чиито роклички бяха ушити от същия скъп плат като роклите на майка ѝ, и малки кончета от дърво, които непрекъснато подреждаше и отново разхвърляше във всички посоки.

Фридрих умееше да си играе необуздано и весело, сякаш и той е дете. Обичаше дъщеричката си, всички го виждаха. Бианка го

опознаваше от нова, неочаквана страна, за която изобщо не бе предполагала. Никога не би ѝ хрумнало, че Фридрих, тъй строг към поведението на най-големия си син, Хайнрих, е в състояние да се занимава с едно малко дете толкова търпеливо, с такова разбиране.

Той закрепваше Констанция здраво върху седлото на любимия си кон и яздеше с нея из горите около замъка „Джоя дел Коле“. Показваше ѝ соколите и ѝ позволяваше да си играе с най-кротките ловджийски кучета. Детето не се боеше от животните и досега не бе получило дори драскотина.

Констанция наблюдаваше природата с учудени детски очи и позволяваше на някой градински паяк да лази по ръката ѝ също толкова непринудено, колкото и се дивеше на пеперудите, накацали по цветята. Откакто се върнаха в „Джоя дел Коле“, Фридрих водеше със семейството си по-скоро безгрижния живот на селски благородник, отколкото на управляващ император. Понякога тревожни предчувствия обземаха Бианка и тя боязливо се питаше докога ще трае щастието им този път.

Младата жена напусна манастира на преподобните сестри с тъга, защото бе обикнала обитателките му по-силно, отколкото си даваше сметка. От друга страна, предложението на игуменката да остане завинаги в манастира не допадна на Бианка още от самото начало. Въпреки гарантираната сигурност в манастира, нямаше да има свободата да взема самостоятелни решения и щеше да направи стъпка, от която връщане назад няма.

Договори се с Клара Сиенска да продължи да изготвя преписи и дори ѝ позволиха да отнесе със себе си книгата на Хилдегард от Бинген.

Първоначално Фридрих се изненада с какво усърдие тя изучава съчинението, но после ѝ даде цялата свобода, необходима ѝ за тази дейност. Самият той познаваше и ценеше и природонаучното, и философското творчество на немската игуменка и не виждаше причини да разваля удоволствието, което Бианка изпитваше от преписа на *Causae et Curae* по поръчение на монахините.

Малкият Конрад, синът на Фридрих от брака му с Изабела Бриенска, бягаше из градината и се завтече към Бианка, размахвайки мъничкия си дървен меч, издялкан му от Лоренцо. Понеже майка му почина при раждането му, той бе откърмен и отгледан от дойка.

Според Бианка Конрад бе прекарал твърде много време под крилото на сменящи се придружители и възпитатели, затова сега се опитваше да му даде поне малко майчинска топлина. Констанция го считаше за свой брат и му се възхищаваше безусловно.

Четиригодишното момче обаче беше капризно, упорито и трудно управляемо. Обичаше баща си, но и малко се страхуваше от него. Бианка го намираще за напълно естествено, защото дълго не го бе виждало — когато посещаваше по-малкия си син, Фридрих обикновено бързаше и срещите ставаха в присъствието на различни сановници.

Не че Конрад бе пренебрегван през първите четири години от живота си, но очевидно му липсваше дълбоката обич, която само родителите са способни да дарят на децата си. Бианка се надяваше да не го очаква съдбата на първородния син на Фридрих — Хайнрих, който бе оставен твърде рано в една чужда страна и сега при всеки сгоден случай търсеше кавга с баща си.

Тя си поигра с Конрад, въодушевено обикалящ цветните лехи, после хвана момченцето за ръка и тръгна с него към Фридрих и Констанция.

В погледа на Фридрих се четеше любов, привързаност и желание — от последното бузите ѝ пламнаха. При спомена за изминалата нощ усмивката ѝ стана още по-мека, а устните се извиха чувствено. Очите ѝ потънаха в неговите и за момент тя забрави децата, градината, Лоренцо и Карим, които трябваше да са някъде наблизо. Бианка имаше чувството, че природата е затаила дъх, а слънцето е спряло хода си от изток на запад.

— С всеки изминал ден ставаш все по-красива — Фридрих я хвана за ръката, — макар че вече май се интересуваш само от книгите си.

— Не е вярно — прошепна му тя, — интересувам се само от теб. Очите ми не виждат нищо друго.

Констанция започна да хленчи и Бианка я пое от ръцете на баща ѝ. Конрад тутакси се притисна към Фридрих и се вкопчи в крака му.

— Какво ще кажеш, млади момко, да отидем ли да поюздим? — попита баща му, а момчето закима енергично.

Фридрих качи сина си на раменете си, повика Карим и заедно се запътиха към конюшните.

Бианка се върна в замъка с Констанция. Беше време да я сложи в леглото. В голямата зала попадна на брат си, който явно се приготвяше за път.

— Напускаш ли ни? — попита тя.

След срещата в манастира на преподобните сестри братът и сестрата не се сближиха истински, но поне яростната враждебност на Бианка към брат ѝ доста поохладня. Манфред продължаваше да се стреми към сдобряване, ала Бианка бе наранена твърде дълбоко, за да му прости толкова бързо. Те се отнасяха един към друг учтиво, но не и сърдечно, и се обикаляха като котки, готови всеки момент да си покажат ноктите.

— Да — отвърна Манфред на въпроса ѝ, — заминавам за известно време.

— Звучи много тайнствено.

— Тръгвам на мисия и малцина са посветени.

— И сестра ти не е сред тях.

— Да не започваме пак кавга. Понеже питаш, ще ти кажа. Тръгвам с неколцина от най-добрите рицари към графство Тусция.

— Не говориш сериозно. Отиваш при Енцио?

— Време е Енцио да си получи наказанието. Отдавна трябваше да свърша тази работа.

— Императорът знае ли?

— Да.

— И какво по-точно смяташ да правиш?

— Не желая цял живот да се страхувам от платените убийци на Енцио.

— Това не е отговор на въпроса ми.

— Не мога да ти кажа какви са намеренията ни. Фридрих не би ми го простил.

— Какво планираш? Война?

— Граф Пучи е твърде нищожен за подобни усилия.

— Така ли смяташ? Не знам как го наричаш това, когато рицари прекосяват границата и подчиняват страната и жителите ѝ. Аз го наричам война.

— Аз пък го наричам наказание с военни средства. А сега ми кажи сбогом, понеже нямам повече време за дебати с моята начетенна сестра.

Бианка го изгледа сериозно.

— Рискуваш живота си. Заслужава ли си да го правиш заради Енцио?

— От къде на къде заради Енцио? Заслужава си заради теб. Знам, прозрението е закъсняло, но достатъчно обсъждахме този въпрос. — Усмихна се на сестра си и допълни: — Трябва да побързам, другите вече чакат. Поздрави императора от мен.

Бианка остави Констанция на пода и пристъпи към Манфред.

— Между нас никога не е имало много любов. Вероятно беше грешка. Все пак ти си единственият ми брат. Пази се и се върни жив и здрав!

Тя целуна пръстите на дясната си ръка и нежно ги притисна към устните на Манфред. После се обърна, вдигна дъщеря си и с бързи стъпки излезе от залата. Не желаше повече сантименталности. А и подозираше, че брат ѝ заминава за Тусция не само заради нея. На практика Енцио го бе прогонил от собствените му земи, Манфред бе загубил родината си. „Иска обратно собствеността си — предполагаше Бианка, — но повече от всичко — да си възвърне гордостта.“

Тя подготви Констанция за къпане и повери детето на една слугиня. Нуждаеше се спешно поне от час грижи за личната си красота. Беше изпотена, по полата ѝ имаше петна от трева. Смяташе да си измие и разреши косата, после да я изплакне с розова вода, та да ухае съблазнително. Тази вечер трябваше да принадлежи само на нея и Фридрих, защото дни като този, когато той няма никакви императорски задължения, бяха редки и прекалено ценни, за да отлитат неизползвани.

Бианка поръча в кухнята простичка вечеря — Фридрих мразеше пищните гуляи и тържествените банкети, съпровождащи всички официални поводи. Той ядеше малко месо, предпочиташе крехко *прошутто*, а иначе — само фазан или други птици.

А дали пък Фридрих не изпитваше по-голям глад за еротични деликатеси, помисли си Бианка при спомена за похотливия поглед този следобед. В такъв случай това впрочем напълно би отговорило на собствените ѝ желаниа. А и му беше подготвила специална изненада, но я пазеше за подходящия момент.

Стана късно, а Фридрих не идваше и не идваше. Беше оставил Конрад под опеката на Карим, който върна момчето в замъка след

съвместната им езда, и поръчал да го извинят пред Бианка. Важни новини от императорската канцелария във Фоджа, поясни сарацинът, прочел разочарованието в очите ѝ, макар тя да полагаше огромни усилия да го прикрие. Бианка не умееше да се преструва, но според Карим това определено говореше в нейна полза.

Тя го покани да вечеря с нея, но той отказа и младата жена предположи, че учтивото му „не“ се дължи на неконтролируемата ревност на Фридрих. И двамата многократно бяха попадали под вербалните стрели на императора.

Бианка чакаше Фридрих сама и използва времето да поработи върху книгата на Хилдегард от Бинген. В нея имаше прекрасни миниатюри с ярки цветове, свидетелстващи за забележителното майсторство на илюстраторите. Поглади предпазливо с върха на пръстите си една от рисунките и усети структурата на тънкото листово злато.

Задълбочена в съзерцанието на малките произведения на изкуството, тя не чу кога се отвори вратата и се изненада от появата на Фридрих. От пръв поглед разбра, че е ядосан, и безмълвно се сбогува с фантазиите, които свързваше с тази вечер. Стиснатите му устни образуваха тънка линия, веждите почти се докосваха по средата на челото, толкова навъсен беше погледът му.

— Извинявай за закъснението — целуна я по косата, но тя усети, че мислено той вече не е в „Джоя дел Коле“. Познаваше този отсъстващ поглед, обикновено предхождащ съобщението за края на спокойните им часове.

— Лоши новини? — попита тя, опитвайки се да не прозвучи разочаровано.

— Не тъгувай, *cara mia*, но нашите безгрижни дни свършиха. Абат Конрад ми пише от Германия за поредната глупост на Хайнрих.

— Нов поход срещу херцога на Бавария?

— Не. Този път рискува война с Австрия. Конрад не е в състояние да го вразуми. Трябва да се погрижа лично.

— Война с Австрия? Но нали е женен за Маргарете Австрийска?!

— Ако зависи от Хайнрих, скоро няма да е така. Явно от доста време замисля да се разведе. Но досега игуменът и Волфелин от Хагенау успявали да му избият тази идея от главата. — Фридрих

стовари юмрук върху масата. — Този идиот ще ми съсипе цялото Германско кралство. Само въпрос на време е немските барони да се опълчат срещу него и да изберат друг крал.

Бианка не посмя да го разпитва за плановете му, защото се боеше от отговора. Фридрих потъна в мрачен размисъл. Тишината тегнеше между двамата и Бианка дълго събира смелост да го хване за ръката и нежно да погали пръстите му.

— Говори, любими, кажи ми какво те мъчи!

— Боли, когато се налага да съдиш собственото си дете.

— Какво имаш предвид?

— Хайнрих. Ще трябва да го осъдя.

— Но той е първородният ти син. — Бианка се изуми от решението, което той явно вече беше взел.

— Знам, това не ме улеснява. Но той многократно действаше против моите желания и настойчиви препоръки, дори против заповедите ми. Сега този кретен иска да се ожени за Агнес Бохемска, макар вече да има съпруга. Докъде може да се простира глупостта на един крал?

— Наругай го хубавичко, издърпай му ушите.

— Ах, Бианка, това няма да свърши работа. Австрийците се бунтуват, баварците са негови врагове, абат Конрад се опитва да посредничи, но в империята всичко ври и кипи. Опасявам се, че Хайнрих не може повече да бъде крал.

— Възнамеряваш да го отстраниш?

— Не ми остава друго.

— И кой ще стане крал?

— Конрад.

— Конрад? Да не си се побъркал? Той е на четири години.

— Боже мой, Бианка, не казвам, че ще се случи още утре.

— И колко време смяташ да дадеш на втория си син? Година, две, три? И тогава ще е още дете. Не повтаряй грешката си. И Хайнрих е станал крал прекалено рано.

— Нямам избор. В Германия ми е нужен заместник и това може да бъде само мой син. След като сваля Хайнрих, ми остава единствено Конрад.

— Не те разбирам. Ти си прекрасен баща, но жертваш синовете си в името на властта.

— Уморен съм, за да споря с теб по въпроса какво трябва и какво не трябва да прави един император. Всяко от децата ми ще бъде подготвено да царува.

— Но не и Констанция.

— Напротив, и Констанция. Тя ще стане способна кралица.

— Само през трупа ми.

Той я стрелна гневно с очи, ала Бианка издържа погледа му. Фридрих си пое дълбоко въздух.

— Бащата на Констанция е император, а не дребен ландграф, това е положението. Имай го предвид, преди да вземаш прибързани решения. И макар да не е рожба на някой от браковете ми, тя ще получи възпитание, каквото се полага на моя дъщеря.

Бианка поомекна.

— Федерико, знам колко обичаш децата си, всеки ден с очите си се убеждавам, че боготвориш Констанция. Желаш само най-доброто за нея, сигурна съм, но не забравяй: те са деца. Още не са в състояние да определят бъдещето си, не са способни да вземат разумни и мъдри решения. Затова от децата излизат лоши крале.

— Говориш като любяща майка, не като императрица.

Бианка замълча обидено. Нямаше нужда да я упреква, задето не е императрица. В неговите ръце беше да превърне свободната им връзка в официална.

Досега не бяха обсъждали възможността да се оженят. В най-съкровенията си мечти тя често копнееше за това, но не смееше да повдигне пред него въпроса за брак. Смяташе, че е под достойнството ѝ да насочва разговора натам и понеже Фридрих винаги грижливо избягваше темата, не ѝ оставаше друго, освен да приеме статуквото. Това обаче не му даваше право да я съди.

С такава радост бе очаквала тази вечер, а ето, сега тя заплашваше да приключи с кавга. Бианка усети как Фридрих вътрешно се отдръпна от нея. Възраженията ѝ не бяха замислени като критика и тя не подозираше колко чувствително ще реагира той на застъпничеството ѝ за Хайнрих и Конрад.

Тя стана, приближи се до него и сложи ръце върху раменете му. Фридрих обгърна талията ѝ и облегна глава на гърдите ѝ.

— Хубаво ми е, когато си с мен, *cara mia* — промълви той. — Понякога разумът трябва да вземе решение, което сърцето не желае.

Тя го прегърна и нежно го погали по косата.

— Винаги ще бъда до теб, любими.

Той я притегли в скута си и я целуна. Най-напред нежно, после — настойчиво, с копнеж.

— Не ме напускай, Бианка. Имам огромна нужда от теб.

— Обичам те, Федерико. Ела да си лягаме.

— Не мога, любима. Абат Конрад ме очаква. Още тази нощ тръгваме за Фоджа.

— Кога се връщаш?

— Не знам. Заминавам на север, за да пресрещна Хайнрих. Ако и сега не дойде, съдбата му е решена. — Целуна бузите ѝ, по които се стичаха сълзи. — Не плачи, *cara mia*. След няколко седмици отново ще съм тук. Обещавам ти тогава да прекараме повече време заедно.

Тя кимна, защото в гърлото ѝ бе заседнала буца и ѝ пречеше да говори.

— Ще те чакам — прошепна младата жена, докато го изпращаше до вратата.

Последна прегръдка — и него вече го нямаше.

Бианка затвори вратата и уморено се облегна на нея. Чак тогава се сети, че забрави какво искаше да му каже тази вечер: пак беше бременна.

* * *

Той беше остарял. Скръбта по дъщеря му, загубата на внука, когото не беше виждал, откакто се бе родил, поражението срещу императора и накрая настояването на папата да замине за Константинопол и да не мърда оттам — всичко това му костваше сили, отне му издръжливостта и бойния дух, лиши го от гордост и достойнство. Омразата към Бианка, която живееше с императора, сякаш му е жена, и имаше права върху възпитанието на внука му, беше достатъчна, за да превърне Жан Бриенски в озлобен старец.

Прекарваше по-голямата част от дните си да крои жестоки планове за отмъщение, после ги отхвърляше до един, защото или реализацията им му изглеждаше невъзможна, или резултатът не го задоволяваше.

Папа Григорий, иначе готов при всяка възможност да навреди на императора, от доста време си правеше оглушки при споменаването на кроежите на Жан, а и тамплиерите, твърде заети да трупат богатства в Светите земи, не вземаха насериозно жаждата за мъст на един стар, загубил политическото си влияние човек.

Така бившият тъст на Фридрих остана сам със злобата си и продължаваше да умува как да удари императора там, където е най-лесно раним — а това бяха децата му и Бианка.

Внук му Конрад вече навърши четири години и Жан се чудеше дали прилича на майка си Изабела. Момченцето би му донесло утеха и би поддържало жив спомена за Изабела. Жан Бриенски нямаше право дори да посети гроба ѝ. Изпитваше неизмерима болка, задето не позволяваха на един баща да се помоли на гроба на дъщеря си, ала Фридрих го беше заплашил със затвор и смърт, ако дръзне да прекрачи прага на катедралата в Андрия, където Изабела бе намерила покой.

Немислимо беше кракът му да стъпи в Сицилианското кралство, простиращо се от Палермо, Неапол и Апулия, та чак почти до Рим.

Фридрих успя да опази границите и да умиротвори кралството въпреки бунтуващите се градове и многобройните набези, ръководени лично от Жан. Още една причина да мрази императора, който сякаш винаги имаше късмета на своя страна.

Понякога такъв безсилен гняв обземаше Жан, че оставаше прикован в стаята като болник, защото не понасяше красотата на природата и ведрото настроение на другите хора. Огорчението от съдбата очерта около очите му дълбоки сенки и издълба от двете страни на носа му линии чак до ъгълчетата на устните. Челото му се набразди, кожата му придоби нездрав сив цвят; дори константинополското слънце се оказа безсилно да го промени. Походката му, навремето изпълнена с енергия, сега бе провлачена, а гласът звучеше тихо и пресипнало от безбройните проклетия, избълвани през всичките тези години.

Прислужничките и ратаите, ангажирани с грижата за личното му благополучие, го гледаха страхливо и се свиваха уплашено. Не очакваха, разбира се, от него любезности, но грубостта, резкият тон и най-вече невъздържаността му ги караха да изпълняват задълженията си набързо и мълчаливо. Жан Бриенски нямаше приятели и не смяташе

да търси начини да се освободи от мъката. Напротив, потопен изцяло в нея, вътрешно беше като вкаменен.

Той искаше сърцето му да е студено. Единствено вероятността някога да види внука си Конрад му даваше сили да живее.

Отне му дълго време, докато дяволските му идеи придобият конкретни измерения и докато намери необходимите за целта помагачи. Гордеше се с таланта си да мисли стратегически и със способността си да запазва пълна дискретност. Не възнамеряваше да посвети никого в плана си. Дори тримата платени бандити, които откупи от тъмницата, не знаеха за какво всъщност става въпрос.

И тримата, ловки крадци на бижута, сега се криеха по негова заповед, за да се възстановят от мъченията в затвора. Когато му дойде времето, щеше да ги посвети в кроежите си само доколкото да могат да действат.

Но не и в истинските си планове. А те бяха толкова дръзки, че понякога сам се стъписваше от смелостта си. После обаче се сецаше за мъртвата си дъщеря Изабела, за императора и неговата метреса, и омразата изригваше в него като горещата лава на вулкан.

Изабела трябваше да бъде отмъстена, а императорът да си получи наказанието. И ако метресата му също умреше, това нямаше да е случайно, а нарочно и желано.

* * *

Нямаха представа къде ги закараха, а доминиканският свещеник, натоварен да води разпитите, отказваше да им каже в кой град се намира подземният затвор. Пък и защо ли — не му беше работа да дава отговори. Той поставяше въпросите и, слава Богу, досега — без да прибегва до мъчения. Но никой не би се наел да твърди дали свещениците още утре няма да сметнат, че е дошло времето за потвърди методи.

Джована изпитваше невероятни мъки и без нажежените клещи. Разранените ѝ крака се възпалиха още повече в мръсната тъмница, тя вече изобщо не можеше да ходи. Късаше ивици от дрехата си и ги омотаваше около раните. А когато ѝ идваше редът за разпит, пълзеше на четири крака по влажния каменен под, докато стигне до свещеника,

и го умоляваше да ѝ даде столче да седне. Понякога той удовлетворяваше молбата ѝ, понякога — не.

— Какво знаеш за учението на еретиците? — за пореден път я попита той.

— Нищо, отче.

— Не си ли обикаляла страната, за да разпространяваш еретични идеи?

— Не, отче.

— Защо тогава са те заловили в компанията на еретиците?

— Просто се присъединих към тях.

— Значи познаваш учението им.

— Тези хора не правят никому зло, отче.

— Вярваш ли в Бог Отец и в неговия син Исус Христос?

— Аз съм добра християнка.

— Заподозряна си в еретизъм. Призовани са свидетели, които ще го потвърдят.

— Какви свидетели?

— Тук не споменаваме имена.

— Който твърди, че съм еретичка, лъже.

— Защо другите да лъжат, а ти — не?

— Аз съм стара, смятах за по-сигурно да се движа в група.

— Търсиш закрила от еретиците? Значи познаваш и учението им.

— Не познавам учението на албигойците — простена Джована.

— Признай се за виновна!

— Защо да се признавам?

— Ако се самообвиниш, ще получиш по-меко наказание.

— Какво ще рече това?

— Затвор.

— А ако не се призная за виновна?

— Чака те смърт чрез изгаряне.

— Но аз съм невинна.

— Отричаш очевидното?

— Не е забранено да се движиш с група.

— Забранено е да се разпространяват еретични учения. Джована замълча. От часове се въртяха в кръг, чувстваше се уморена и изтощена. Нуждаеше се от сън, но това бе почти невъзможно в тъмницата, където отекваха виковете на изтезаваните; затворниците

обаче бяха толкова обезсилени, че очите им се затваряха дори при тези нечовешки условия.

— Защо не ядеш месо?

— Защото нямахме.

— Учението ти забранява да ядеш месо, признай!

— Не съм еретичка.

— Признаваш ли се за виновна?

— Не, не, не. — Джована притисна туптящите си слепоочия.

Инквизиторът отдавна бе определил присъдата ѝ и тя не виждаше възможност да му се изплъзне, защото той преиначаваше всяка нейна дума.

— Слушала ли си проповедите на еретиците?

— Не.

— Но признаваш, че са произнасяли такива?

— Не знам.

— Чувала си ги как петнят Светия отец в Рим.

— Не е вярно.

— Не са го правили?

— Не съм чула нищо.

— Признай се за виновна.

— Не. Не съм еретичка!

— Аз пък чух друго.

— Уморена съм.

— Не сме приключили.

Тя замълча, но доминиканецът продължи:

— Вярваш ли в избавлението чрез смъртта?

— Всички ще се изправим пред нашия Създател.

— Смяташ ли, че животът е само подготовка, а смъртта е същинският живот?

— Не разбирам.

— Гладувала си, за да намериш по-бързо избавление, и така си съгрешила пред Библията, вярно ли е?

— Гладувах, защото нямах какво да ям.

— Свидетелите твърдят, че си приемала само хляб и вода.

— Казах ви, нямахме друго.

— Можете да убиете някоя яребица. Но ти не ядеш месо, така изисква учението на еретиците.

— Не знам нищо.

— Признай се за виновна и ще проявя милосърдие.

Джована се изкушаваше да му даде исканото признание. Вече не издържаше. Все едни и същи въпроси; всеки отговор я въвличаше все по-дълбоко в омагьосания кръг от изопачени истини и безразборни обвинения.

Ако се признае в еретизъм, ще умре в затвора. Ако остане твърда, ще я изгорят на кладата.

Прекарала беше известно време сред албигойците и знаеше, че мнозина от тях са достатъчно силни, за да умрат за вярата си. Слушала бе истории за хора, заподозрени в еретизъм, които не се отрекли и влизали в пламъците с песен на уста. Възхищаваше се на тяхната смелост, но беше наясно, че тя не я притежава. Освен това не искаше да умре за вяра, която не е нейната.

— Аз не съм еретичка — натърти тя. — Но вие все едно няма да ми повярвате.

— Изслушах свидетелите.

— Тогава ми назовете тези свидетели.

— Без имена.

Още в Торино Беренгария ѝ разказваше за процесите на Инквизицията. Невъзможно беше да получиш справедливост, защото отците се позоваваха на показания, които нямаше как да опровергаеш, и на хора, които твърдяха, че са видели или чули нещо. В повечето случаи те също бяха измъчвани или наплашени по един или друг начин до степен да признаят всичко и оклеветяваха всеки, чието име желаше да чуе Инквизицията.

И Джована бе наплашена до смърт от разпитващия я отец, но подозираше, че отстъпи ли, е загубена. На всяка цена трябваше да избегне мъченията — ако ѝ причинят неописуеми болки, щеше да признае какво ли не. Дори, че е летяла из въздуха със самия Дявол.

Опита се да събере кураж и за миг да забрави болките в краката.

— Прав сте — каза тя, — излъгах ви.

— Най-последно. Значи се признаваш за виновна.

Доминиканецът се облегна доволно на стола и се захвана да разглежда ноктите си.

— Признавам, че принадлежа към общността на сарацините в Сицилианското кралство, и се позовавам на закрилата на императора.

Отецът скочи като ужилен.

— Това пък какво е?

— Позовавам се на закрилата на императора — повтори Джована. — Той даде на сарацините свобода да изповядват вярата си. Всяко дете го знае.

— Ти — сарацинка? Смешно!

Той се наведе над Джована и я настъпи по крака. Тя изпищя и се сгърчи от болка.

— Правиш ме на глупак, така ли?

Джована усети гнева му и мислено отправи молитва да не я измъчва повече. От друга страна, макар да излъга, че принадлежи към мюсюлманската вяра, тя казваше истината относно законите на императора. Дори един инквизитор бе принуден да се съобразява с тях; доминиканецът видимо започна да се колебае.

Открай време евреите и сарацините се ползваха със специалното отношение на император Фридрих, а това бе потвърдено и в новото законодателство, наскоро влязло в сила. Никой не можеше да ги осъжда въз основа на вярата им, особено пък — християнски свещеник.

Джована отбеляза със задоволство как се пропуква самоувереността на инквизитора. Той се замисли дали и как да продължава разпита, а после предприе хитър ход, какъвто Джована не очакваше.

— Ще видим — рече той. — Ако е така, както твърдиш, значи говориш арабски. Няма да е трудно да го проверим.

Тя кимна безмълвно.

Инквизиторът продължи:

— Намираме се във Фоджа. Целият двор е тук и очаква завръщането на императора. Лесно ще открием някой императорски служител, който говори арабски. Лъжеш ли, нищо няма да те спаси. Отиваш на кладата.

Джована захлупи с ръце лицето си. Цялата трепереше, зъбите ѝ тракаха толкова силно, че не успя да му отговори. Мислеше се за хитра, но положението ѝ стана още по-безнадеждно. Вече можеше да се смята за мъртва.

* * *

Карим ан-Назир веднага долови шикалкавенията на жената. С острия си поглед обаче установи, че не ѝ остава да живее много, ако незабавно не започне лечение на краката ѝ. Виждаше по-малко възпалени крайници и бе наблюдавал безпомощно как болните умират при непоносими мъки. Разтърсваха ги конвулсии, цялото им тяло се подуваше и ставаше безформено. В такива случаи смъртта бе неизбежна, и най-мъдрият лекар не можеше да ги спаси в такъв стадий.

Карим се обърна към инквизитора:

— Защо водите разпити, след като затворниците умират още в тъмницата? Тази жена, която твърди, че е сарацинка, трябва да е в болница, а не в този вонящ затвор.

— Имаме основания да я подозираме в ерес.

— Значи, затова я оставяте да умре, преди да сте произнесли присъдата. Простете, но не виждам смисъла.

Доминиканецът присви очи.

— Тук сте, за да проверите дали жената говори арабски. Тя се позова на законите на императора, закрилящи сарацините.

„Не е глупаво“ — помисли си Карим, — но крайно опасно, защото хитростта ѝ лесно можеше да бъде разобличена. Той се отзова на молбата на инквизитора по една случайност, обикновено личният лекар на императора не стъпваше в затворите на Църквата. Карим мразеше инквизиторите, които обвиняваха в еретизъм всяка мисъл, несъответстваща на техния светоглед, а методите им на разпит неизбежно изтръгваха самопризнания. Несъществуващи свидетели, показания под натиск — Карим отдавна бе разбрал как функционира системата; императорът също не одобряваше действията на инквизиторите.

Карим и Фридрих имаха други схващания за правораздаването и съдебната власт; неотдавна императорът свика най-прочутите учени-юристи от Германия и Сицилианското кралство, за да създаде заедно с тях ново законодателство. Но това, което ставаше в тази тъмница, според Карим беше най-мракобесно варварство.

Той се вгледа в старата жена, скимтяща от болки. Езиковите познания на тази мнима сарацинка му бяха безразлични — тук ставаше въпрос най-вече за неговия лекарски дълг.

— Оставете ни сами — сопна се той на отеча и онзи се отдалечи неохотно.

Карим се наведе над жената, която го гледаше със страх.

— Не се бой. Знаем, че си излъгала, но аз съм лекар и сега ще се заема с краката ти. Ако не почистим бързо раните, няма да доживееш до процеса.

Тя потръпна, когато той махна омотаните около ходилата ѝ парцали. Плътта беше подута, раните — открити, тъмnochервени. От тях се процеждаше водниста течност, чак ставите бяха гноясали.

Без да се колебае, Карим взе решение.

— Идваш с мен. Ако останеш в тази тъмница само още ден, никой вече няма да те спаси.

— Но инквизиторът... — едвам промълви Джована.

— Остави го на мен. А сега нито дума повече. — Карим заръча на тъмничаря да повика доминиканеца и отсече: — Жената казва истината, тя е сарацинка от Луцера. Трябва ми помощ, за да я изведе оттук.

— Невъзможно. Процесът ще продължи.

— Не ме ли чухте? Тя не е еретичка, дори не е християнка. Следователно Църквата не може да я съди.

Инквизиторът с мъка овладя гнева си.

— Сигурен ли сте, че е сарацинка? Не прилича на такава.

— Така е. Прилича на смъртноболна. А благодарение на състрадателното ви отношение сега животът ѝ виси на косъм.

— Значи говори вашия език?

— Достатъчно, за да ме убеди, че мястото ѝ не е във вашия зандан. А и положително ще намерите достатъчно еретици, които да осъдите.

Карим заповяда на двама тъмничари да вдигнат Джована и да я изнесат от затвора.

— Отведете я в помещенията за прислугата на двореца. Аз ще се погрижа за нея.

Той намигна на Джована, докато тъмничарите я хващаха под мишниците и с мъка я изправиха на крака. По лицето ѝ се стичаха

сълзи — от болка и от облекчение.

— Идиоти — сопна се Карим на тъмничарите, — казах да я носите, както му е редът. Нали виждате, че не може да се държи на разранените си крака!

Стъпка по стъпка напуснаха подземията на Инквизицията, а когато най-сетне излязоха на чист въздух и оставиха зловещата сграда зад гърба си, Джована хвана Карим за ръката.

— Благодаря — прошепна тя. — Вие сте добър човек.

— Как се казваш? — попита я той.

— Джована. Родом съм от Пиемонт.

— Доста далече от Фоджа. Нищо чудно, че краката ти са целите в рани.

— Дойдох пеша от Торино.

— И каква беше целта ти?

— Бари. Манастирът на преподобните сестри. Извинявайте, но аз съм християнка.

Карим се засмя.

— Имаш късмет, че точно аз се отзовах на искането на инквизитора. Обикновено имам друга работа и не се занимавам с проверки на заподозрени еретички.

Той си спомни, че Бианка често споменаваше някоя си Джована и бързо събра две и две. Ако болната старица наистина беше бившата дойка на Бианка, то тя щеше да постигне същинската цел на пътуването си в края на своя живот.

Но той се опасяваше, че радостта от срещата щеше да трае кратко. Ще впрегне цялото си лечителско изкуство, за да я спаси, ала Карим беше реалист. Жената имаше минимални шансове да оцелее.

* * *

— Имало едно време — подзе Бианка, а Констанция и Конрад следяха разказа ѝ с ококорени очи и затаен от напрежение дъх. — Имало едно време един храбър рицар на име Тристан. Родителите му починали рано. След множество приключения той се озовал в двора на чичо си, крал Марк от Корнуол. Там много пъти побеждавал в турнири

и дуели, но веднъж го ранили с отровен меч. Наложило се да замине за Ирландия, защото само кралица Изолда умеела да лекува такива рани.

— Колкото Карим ли била умна? — попита Конрад.

Бианка кимна.

— Да, била умна колкото Карим и рицарят Тристан наистина оздравял. В двора на кралица Изолда се запознал с дъщеря ѝ. Тя също се казвала Изолда и имала чудно красива руса коса.

— Като теб — обади се Констанция и хвана дългите къдрици на майка си.

Бианка се засмя.

— Не, съкровище, Изолда била много по-красива от мен. Тя била най-красивата на света. Рицарят Тристан се върнал у дома при чичо си, крал Марк, и му разказал за девойката, а чичото, макар да бил вече стар, решил да се ожени за Изолда.

Тя направи пауза, но двете деца нетърпеливо настояха да продължи приказката.

— И тъй, заминал Тристан за Ирландия, родителите на Изолда се съгласили и изпратили дъщеря си при крал Марк, а Тристан я придружавал. Майката на Изолда пък приготвила вълшебно питие. Бранжена, една от шаферките, трябвало да го даде тайно на Изолда и на краля, за да се обичат вечно.

Бианка вдигна поглед — вратата се отвори, появи се Карим. Той ѝ даде знак да продължи и сложи пръст върху устните си, за да успокои децата, които го поздравиха възторжено.

— Карим — извика Конрад, — Бианка ни разказва приказка. — Карим кимна и Бианка продължи.

— Но докато плавали от Ирландия за Корнуол, Тристан и Изолда ужасно ожаднели и изпили вълшебното питие, без да подозират какво причинява то. И в същия миг се влюбиха един в друг и никога повече не се разделили.

— А старият крал? — попита Конрад.

— Изолда и крал Марк се оженили, но тя обичала само рицаря Тристан. А сега ме оставете с Карим, сигурно има да ми съобщи нещо важно.

Децата изтичаха от стаята, а Карим замислено констатира:

— Като брат и сестра са.

— Да, още са толкова непосредствени и любознателни. Боя се само, че детството на Конрад ще свърши скоро. Ако Хайнрих продължава да управлява в Германия на своя глава, Конрад ще стане крал. Аз обаче не участвам в това решение и не мога да го променя. За жалост. Дано не това да е причина Фридрих да ме доведе във Фоджа. Не обичам двореца и бих предпочела да остана с децата в „Джоя дел Коле“ и той го знае. — Насочи вниманието си към Карим. — Какво ви води при мен? — Лекарят не намираше подходящите думи и младата жена забеляза, че противно на обичая си сарацинът дори е смутен. — Случило ли се е нещо?

— Не съобразявам как да го кажа, но случайно срещнах една старица в подземията на Инквизицията...

— Къде?

— При доминиканците. Пак търсят еретици. Във всеки случай една от жените твърдяла, че е сарацинка, но сега това не е важно.

Бианка се зачуди накъде бие и сметна за разумно да не го прекъсва повече.

— Та тази жена сподели, че е от Пиемонт и се казва Джована. Помислих си...

Бианка скочи и се втурна към него.

— Джована! Тук ли е? И какво общо има тя с Инквизицията?

— По-полека, още не съм свършил. Попаднала в ръцете на инквизитора, защото се движела с група албигойци, запътили се към манастира на преподобните сестри от Бари.

— О, Боже, това е тя. Как е стигнала до Фоджа?

— Пеша.

— Клетата Джована. Доведете я при мен.

— Това не е всичко, Бианка.

Сериозният му тон я накара да застане нащрек. Карим нямаше обичай да говори със заобикалки и щом отговаряше колебливо, значи криеше болезнена истина.

Тя се отпусна бавно на стола.

— Историята няма щастлив край, нали?

— Така е.

— Въпреки това ми я разкажете.

— Джована е болна. Много болна.

— Но вие сте добър лекар. Не, вие сте най-добрият.

— Вече не съм в състояние да ѝ помогна.

— Значи ли това, че... — прошепна Бианка.

— Да. Тя ще умре.

— Може ли да я видя?

— Разбира се, но не забравяйте, че е с висока температура и изпитва жестоки болки. Възможно е да не ви познае.

Тя го последва; от помещенията на императорското семейство слязоха в стаите за прислугата. Коридорите ставаха по-тесни, таваните по-ниски, миришеше на застояла храна, въздухът беше спарен. Карим отвори една врата и пусна Бианка да влезе. В стаята беше задушно и макар Карим да се грижеше стриктно за чистотата, нищо не можеше да надвие миризмата на разлагаща се плът.

Бианка потръпна, спомни си за безбройните болни и мъртви хора в Бриндизи, за изгорените трупове по градските площади. Спомни си и за вонята на Енцио, която понякога ѝ се струваше, че долавя отново, след като бе сънувала кошмар. Така мирише смъртта. Бианка пребледня и разбра, че Карим е прав. Джована умираше.

Младата жена пристъпи бавно към леглото на някогашната си дойка. Беше я обичала повече от собствения си брат. Много време измина, откакто избягаха заедно, дълги години не се бяха виждали.

— Дадох ѝ нещо за успокояване на болката — каза Карим, — сега спи дълбоко. По-добре да дойдете по-късно.

— Не, оставам.

— Раните трябва да се почистват редовно. Гледката не е приятна.

— Моля, Карим. Не мога да седя и да я гледам как умира. Нека да помогна. Трябва да има нещо, което да направя за нея.

Карим поклати глава, но ѝ позволи да остане при Джована.

— Молете се за нея — посъветва я той. — Това е всичко.

Бианка прекара дълги часове до леглото на Джована, а прислугата гадаеше какво общо има императорската метреса с непознатата умираща старица.

В ранните часове на следващия ден Джована отвори още веднъж очи. Бианка хвана ръката ѝ и я стисна. Прочете объркване в погледа ѝ и нежно постави пръст върху устните ѝ.

— Не говори, Джована. Тук съм. Все пак ти ме намери.

По лицето на старицата се стичаха сълзи. Бианка се опита да прегърне дойката, ала Джована трепваше при всяко движение.

— Недейте — каза Карим, който се приближи към двете жени. — Отслабне ли въздействието на упойката, тя изпитва адски болки. Трябва да увеличи дозата. По-добре да се сбогувате сега. Скоро отново ще заспи дълбоко.

— Сбогом, Джована — прошепна Бианка. — Императорът щеше да се радва да се запознае с теб. — После излезе и изчака Карим пред вратата.

— Краят наближава — предупреди я той. — Останете при нея, ако желаете, но не вярвам да дойде отново на себе си.

Бианка кимна.

— Благодаря, че ѝ спестихте болките.

Тя остана при Джована, докато настъпи смъртта. Когато фанфарите пред двореца известиха за пристигането на императора, Бианка вече бе загубила вярната си дойка.

* * *

Ездачът се носеше на кон, чиято грива бе в пламъци. Ризницата му бе нажежена от слънцето, копитата на могъщия жребец хвърляха искри. Яздеше право насреща ѝ, вдигнал меч високо над главата си. Лицето му не се виждаше, напълно скрито под шлема.

Тя започна да тича, ала тътенът от копита приближаваше неотклонно, а босите ѝ крака се заплитаха в тревите. Огънят, който носеше ездачът, я опари, в ушите ѝ отекуна цвиленето на коня.

Искаше да се скрие, но никъде не откри убежище, било дупка в земята, било хралупа, та да се сгуши като ранено животинче. Видя гора и се завтече към нея, вече усещаше горещия дъх на коня във врата си. Задъхана, стигна до едно дърво и се опита да се покатери на него, ала дънерът беше твърд и напукан. Пръстите ѝ се раздраха до кръв, не успяваше да се отлепи поне мъничко от земята, непрекъснато се хлъзгаше по чепатото дърво.

Ездачът вече се намираще толкова близо, че пламъците облизаха роклята ѝ. Тя замахваше панически срещу огъня, удряше краката, ръцете и тялото си, ала горещината се засилваше все повече и тя знаеше, че вече цялата е обвита в пламъци. Извика и понечи да избяга, но гърбът ѝ беше опрян в дървото, а ездачът — точно пред нея, беше

хваната безнадеждно в капан. Гореше с ярък пламък и като видя, че няма как да избяга, нададе отчаян вик — и се събуди, останала без дъх.

Чаршафът бе залепнал по тялото ѝ, косата ѝ — мокра от пот. Не бе спала дълго, в ъгъла на стаята гореше газена лампа. Цял ден не бе виждала Фридрих. Откакто се върна от срещата със сина си Хайнрих, той обсъждаше при затворени врати с учени-прависти и други умни мъже по-нататъшните действия в Германия. Тя пък тъжеше за Джована и не се чувстваше добре. По препоръка на Карим си полегна в късния следобед и вероятно веднага е заспала.

Усещаше кошмара съвсем реално; сякаш в стаята продължаваше да цари непоносима жегга, макар трезво погледнато, да си даваше сметка, че виденията са плод на фантазията ѝ и ужасът е свършил. Нямахше обяснение какво бе предизвикало тези страховити картини.

Дали не беше от бременността? Когато очакваше Констанция, нямаше такива сънища. Сигурно е чула рева на някоя от големите хищни котки на Фридрих, затворени в железни клетки на двора. Животните редовно я хвърляха в страх и ужас, най-вече да не би да се случи нещо с Констанция или Конрад. Веднъж видя как дъщеричката ѝ ситни към клетката с лъвовете и оттогава издаде строга забрана: да не допускат децата близо до животните!

Стана и се преоблече със суха нощница. Извади от шкафа наметка, загърна се и седна на леглото, осветявана от мекото сияние на газената лампа. Постепенно дишането ѝ се успокои и ужасите от съня загубиха власт над нея.

Увери се, че в стаята ѝ няма нищо необичайно. Не ѝ се връщаше обратно в леглото. Копнееше за Фридрих и реши да го чака тук, пък ако ще това да продължи цяла вечер и цяла нощ. След сдобряването им в манастира на преподобните сестри любовта им стана още по-силна — Бианка не предполагаше, че един мъж и една жена могат да бъдат толкова близки.

Познаваше жестовете на Фридрих и всеки нюанс на гласа му. Знаеше дали е напрегнат, или отпуснат, дали е угрижен, или тайничко триумфира. Умееше да тълкува всяко повдигане на веждите му и разпознаваше мириса на кожата му със затворени очи. Намираше опипом мускула на тила му, който често го болеше, и само при мисълта за русите косми по ръцете и гърдите му я разтърсваха топли, приятни тръпки.

Съобщението за второ дете го накара да забрави за известно време ядовете с първородния си син и младата жена чувстваше, че след Констанция той се надява да има от нея и момче.

Повече не засегнаха въпроса за предложената от папата женитба с Изабела Английска. Бианка не желаше да ѝ напомнят за това. Твърде болезнена бе мисълта отново да загуби Фридрих. Не питаше как императорът си представя съвместното им бъдеще, а се наслаждаваше на малкото време, което той отделяше за нея.

Пак се сети за кошмара си. Рицар на пламтящ кон подпалва всичко наоколо. При спомена как извиващите се като езици пламъци опърлиха роклята ѝ, потръпна. В съня си беше като вградена във фреска, хваната в капан, окована и неподвижна; явиха ѝ се ясни, като нарисувани, картини. Почти физически усети горещината и надуши обгорените си коси. Обви се още по-плътно в наметката и се опита да прогони спомена за съня.

„Няма смисъл да седя и да бездействам“ — отсъди накрая тя. Кошмарът я бе разтърсил. По-добре беше да се поразсее. Взе газената лампа и тръгна да види децата. Конрад и Констанция обичаха да спят в една стая, често дори в едно легло. Възпитателят на Конрад и бавачката на Констанция спяха наблизо в две съседни помещения.

Бианка имаше навик да наблюдава спящите деца, когато е сама. Не се уморяваше да се взира в малките им спокойни лица, да милва ръчичките им и да се вслушва в дишането им. В спалнята на Конрад и Констанция винаги цареше мирно настроение, сякаш ангел е разперил крила над тях.

Зачуди се защо винаги запалените в коридора лампи сега са угасени. Добре, че се сети да вземе газената лампа. Беше съвсем тихо — това също ѝ се видя необичайно.

Стигна до вратата към крилото на децата и забеляза, че не е затворена, а само притворена. Постепенно я обзе чувство за заплаха.

Бутна вратата и освети преддверието, потънало в пълен мрак. Най-напред не откри нищо необичайно на оскъдната светлина на газената лампа, но после видя тъмно петно на пода — изглеждаше влажно. Наведе се, потопи пръст и разтърка гъстата течност между палеца и показалеца си. Освети ръката си: пръстите ѝ бяха червени от кръв.

Бианка се втурна към стаята на децата, но бе закъсняла. Стаята се оказа празна.

* * *

На свечеряване Манфред и рицарите му съзряха кулите на Фоджа. Яздиха цял ден, все в южна посока. Бяха жадни и покрити с прах, конете им се потяха под седлата. Изпълниха успешно мисията, заръчана им от императора, и сега Манфред Ланча притискаше хората си да побързат, защото нямаше търпение да докладва на Фридрих.

В далечината се виждаха градските стени. Залязващото слънце потапяше силуета на Фоджа във все по-сгъстяващи се сенки. Докато пристигнат в императорския дворец, щеше да се стъмни съвсем, нямаше смисъл тепърва да правят почивка.

Манфред бе осъществил всичките си планове. Никой не им оказа съпротива, когато прекосиха границите на графство Тусция. Стигнаха безпрепятствено до Енцио Пучи. Манфред възнамеряваше да поиска от Енцио разплата, макар и закъсняла, но заставайки пред граф Пучи, осъзна, че тази човешка развалина вече не представлява заплаха.

От твърде много вино и от прекалено много упойващи Енцио бе станал зависим от въздействието на мака, а сетивата му бяха трайно замъглени. От пръв поглед Манфред разбра колко е безсмислено да предизвика графа на дуел или да настоява онзи да изкупи по друг начин злодеянията си. Оставаше възможността да го изправи пред императорския съд, но Енцио едва ли би преживял пътуването.

Граф Пучи се бе саморазрушил и ако трябваше да е честен, Манфред предпочиташе този финал на злощастното си познанство с него. Енцио дори не го позна, когато се яви с придружителите си; не бе в състояние да се държи на крака, а от устата му излизаха нечленоразделни звуци.

Императорските рицари се отвратиха от средата, в която вегетираше Енцио, от вида му и най-вече от носещата се около него смрад. Изразиха желание час по-скоро да оставят зад гърба си графство Тусция.

Всичките храбри мъже, винаги готови да влязат в бой, изпитваха от болестта и от разложението ужас, по-голям от суровото насилие на

военна кампания.

Обсъдиха с Манфред въпроса и споделиха едно мнение: да оставят Енцио на съдбата, която сам си е избрал, и да не му налагат друго наказание. Човекът и без това живееше в невъобразими мъки; гнусяха се само при мисълта да докоснат този боклук, потънал в собствените си нечистотии.

Оттам продължиха към родните места на Манфред. Намериха замъка на фамилията Ланча цял и невредим, макар и белязан от щетите, нанесени от вятъра, дъжда и безстопанствеността. При все това сградата се оказва обитаема. Собственикът ѝ го дължеше най-вече на нищо незаслужената от негова страна вяроност на неколцината слуги, сред които и Пиетро. Навремето именно той беше извадил граф Пучи от крепостния ров и така му бе спасил живота.

Ненадейното завръщане на Манфред събуди противоречиви чувства. Хората не бяха забравили нито как постъпи със сестра си, нито избухливия характер и несправедливото му отношение. Дори леко изостаналият в умственото си развитие Пиетро се удиви на промяната: Манфред, станал несравнимо по-благ, дори създаваше впечатление за пречистен.

Той, разбира се, не сподели с прислугата подробности около съдбата на Бианка. Никак не му допадаше подобно интимничене с простолюдието. По неведоми пътища обаче се бе разчуло, че след изпълнено с приключения бягство до Йерусалим, пъпа на света, красивата графиня Ланча е станала любовница на император Фридрих и даже имала от него дете, момиченце.

Както обикновено, бързо се оформиха две мнения. Едното: било сигурно, че някой ден графинята ще се омъжи поне за крал. Другото — мрачно — тази любов няма да изтрае дълго, защото императорите се женят за дами с кралска кръв, а Бианка — колкото и да е чаровна, а очевидно и умна — все пак е само графиня.

Рицарите, без да дават ухо на приказките на прислугата, също коментираха перспективите, а езиците им се развързваха особено като седнеха на вино и бира. Спореха за императора и любовницата му и дори тайно се обзалагаха кога Фридрих ще склучи третия си брак. Всички бяха единомдушни: рано или късно той ще вземе за жена Изабела Английска.

Във всеки случай Манфред имаше да разказва много неща на сестра си и гореше от нетърпение да ѝ опише разрухата на Енцио. Скоро и това щеше да стане, защото конният им отряд се намираще съвсем близо до града — вече ясно се виждаха часовете върху градската стена на Фоджа. В този момент една от градските порти се отвори и двама ездаци заедно с конска кола напуснаха Фоджа.

Само по себе си това не беше необичайно, но рицарите се учудиха заради късния час — обикновено всички се радват нощем да са защитени от градските стени и никой не тръгва просто ей така да язди навън в тъмната нощ. „Освен ако не крие нещо“ — предположи Манфред.

Спогледа се със спътниците си и всички пришпориха конете. Непознатите ездаци бързо се отдалечаваха от града, а конската кола с мъка ги следваше. Градската порта остана отворена. Манфред събщи на другарите си, че тръгва след колата.

— Тези хора определено се боят от светлината — поясни той. — Вие как смятате, на какво ви приличат?

— На банда разбойници, която бяга — предположи един от спътниците му.

Манфред кимна.

— И аз така мисля. Ще ги следваме.

Понеже нощта беше ясна, те виждаха ездачите и колата. Скоро бегълците поеха по западния път право към крайбрежието и продължиха да се движат с необичайно високо за тази видимост темпо.

Манфред все повече се убеждаваше, че случайно са попаднали на престъпление — нападение или кражба — а сега разбойниците бягат с плячката. Но защо се насочваха към морето? Още малко и тежката им конска кола щеше да затъне в пясъка.

— Нещо не е наред — обади се един от рицарите и Манфред се съгласи с него.

Защо банда крадци ще кара към брега, вместо да се скрие в горите? Бегълците позабавиха ход и Манфред видя как колата изостана, а ездачите наскочаха от седлата, зарязаха конете и се завтекоха към колата.

— Ей там има кораб — посочи един от другарите на Манфред; всички се взряха и разпознаха слаби светлилки във водата.

— Сигурно плячката е много ценна — прошепна Манфред. — И трябва да напусне кралството още тази нощ.

Една от светлините бавно се движеше към брега.

— Виждате ли лодката? — един от рицарите на Манфред обърна внимание на останалите, че о брега се разбиват леки вълни.

Двама мъже изтеглиха лодката на сушата, а третият, с факлата в ръка, слезе и се насочи право към колата, но спря, сякаш изчакваше нещо. По стойката приличаше на старец, Манфред не успя да види повече въпреки факлата. От колата се чу сподавен плач и викове, Манфред изненадано се обърна към спътниците си:

— Чухте ли? Не ви ли прилича на детски плач?

— Отвлечане? — сепна се един от рицарите.

— Така изглежда, но кой отвлеча дете и още същата нощ го извежда извън страната?

— Някой, който има дяволски план. Щом детето се озове на кораба, ще изчезне завинаги. Никой не знае към кое пристанище ще се насочи.

— Погледнете, Манфред, децата май са две.

Разбойниците наистина извлякоха от колата две деца. Те се мятаха и пицяха, а мъжете се опитваха да не ги изпуснат. Едното, по-голямото, размахваше напосоки ръце и крака и успя да се изплъзне от похитителите си като риба, откачила се от кукичката на въдицата. Понечи да побегне, но дълбокият пясък и дългите крака на възрастните правеха всеки опит за бягство невъзможен. Няколко широки крачки — и мъжете го настигнаха и здраво го приклешиха.

— Няма закога да чакаме повече — каза Манфред. — Или ще нападнем сега и ще освободим децата, които и да са те, или бандата ще ги отведе на кораба.

— Няма видимост, за да стреляме — обади се един от рицарите, вече приготвил лъка си.

— В такъв случай извадете мечовете — рече Манфред и изсвири пронизващо с уста.

* * *

Едва не изпусна лампата, толкова силно трепереха ръцете ѝ. Избърса окървавените си пръсти в наметката, но видя, че е стъпила в локвата и е оставила кървави стъпки по цялата стая. От двете деца нямаше следа. Липсваха и възпитателят, и детегледачката.

Бианка, само по нощница и наметка, се върна тичешком в личните си покои. Молеше се Фридрих да се е върнал и децата да са при него. Тукатси се ядоса на собствената си наивност — кървавото петно изключваше всякакви безобидни обяснения. Не, Констанция и Конрад със сигурност не бяха с баща си. Беше се случило нещо ужасно.

Припряно извади от шкафа рокля, намъкна я и се втурна по коридора към стълбата — два етажа по-надолу се намираше салонът до тронната зала.

Предполагаше, че императорът е там с учените; знаеше колко мрази да го смущават, но случаят не търпеше отлагане. Профуча покрай вцепенените от изненада пазачи, хвърли се с все сила върху голямата тежка врата, почти се препъна на прага и нахълта в залата. Кучетата на Фридрих, които го придружаваха на лов, а вечер лежаха в краката му, скочиха с ръмжене. Мъжете, насядали заедно с императора около огромната дъбова маса, я изгледаха удивено, а Фридрих ѝ хвърли яден поглед. Видя обаче страха в очите ѝ и се изправи.

— Какво има, Бианка?

— Децата са изчезнали. В стаята им има кръв.

— Претърсете целия дворец! И ми изпратете моя придворен лекар! — изкрещя той на пазачите и последва Бианка.

Когато за втори път тази вечер влезе в стаята на Конрад и Констанция, тя беше сигурна, че децата са станали невинни жертви на престъпление, чиято жестокост е имала друга цел — императора или самата нея.

Не само беше изключително опасно да отвлекат четиригодишно момче и двегодишно момиче от оживен дворец, но се изискваше и прецизна подготовка, разчетена до минутата — а с подобно усилие би се нагърбил само човек, движен от непримирима омраза.

„Енцио?“ — запита се тя, но веднага отхвърли тази мисъл. Брат ѝ Манфред бе тръгнал за графство Тусция, Енцио щеше да си има достатъчно грижи около защитата на собствеността си. Освен граф

Пучи обаче не ѝ идваше наум кой друг я мразеше толкова, че поемаше подобен риск.

Докато Фридрих издаваше заповеди с твърд тон, Бианка се сети за странния сън. Сега ѝ се стори същинско предзнаменование. Кой ѝ бе изпратил тези картини — Раят или адът?

Помъчи се да разсъждава логично. Загубата на децата би уцелила и нея, и Фридрих право в сърцето. Освен това Конрад, като наследник на майка си, беше бъдещият крал на Йерусалим, а евентуално и владетел на Германия. Но едва ли някой го знаеше, защото Фридрих бе споделил тази идея само с нея и най-много с Карим. Дядото на Конрад обаче ненавиждаше бившия си зет повече от самия дявол и имаше достатъчно пари и власт, за да намери подходящите хора да похитят децата.

Ако Жан Бриенски е заповядал да отвлекат внука му, нямаше вероятност децата да са още в двореца. „Всеки с поне малко ум в главата ще се опита незабавно да отведе плячката си от двореца и да изчезне от града“ — заключи младата жена. Претърсването на безбройните стаи, зали, подземия и изби представляваше чиста загуба на време. Децата отдавна бяха изведени оттук.

Фоджа имаше укрепена градска стена, но не и пристанище. Това улесняваше контрола върху всички входове и изходи. Морето не беше далече, но никой кораб не можеше да стигне директно до брега — пускаха котва в открито море.

— Вече не са в двореца — каза Бианка.

— Какво? — Фридрих, който все още оглеждаше стаята за следи от извършителите, се обърна рязко. — Какви ги приказваш? Откъде знаеш?

— Заповядай да затворят градските порти, в противен случай няма да ги видим никога.

Бианка се разплака и хвана Фридрих за ръцете.

— Какви са тези фантазии? Бианка, успокой се, умолявам те. Бременна си, имаш нужда от спокойствие. Карим, погрижи се за нея.

Бианка занемя от възмущение и ужас. Той я отпращаше от стаята като дете и я третираше като болна глупачка, напълно загубила ума си. Констанция беше нейна дъщеря, обичаше и Конрад като собствен син. Няма да допусне да отвлекат децата ѝ. Карим пристъпи към нея, но тя безмълвно избяга от стаята. Нека Фридрих да продължава да претърсва

двореца, тя пък ще се ръководи от чувството си. А то ѝ казваше да отиде до най-близката градска порта и да разпита пазачите кой е напуснал Фоджа късно вечерта.

Нямаше време да се преоблича и забърза направо към двора. Миризмата на хищните животни я блъсна в носа. Дори когато не се виждаха, лъвовете бяха вездесъщи заради вонята на изпражнения и кръв. Конете, попаднали за първи път в двора, се плашеха и трепереха от страх. Но с течение на времето свикваха с присъствието на дивите котки, заключени на сигурно място зад железните решетки.

Бианка стигна до конюшните и без колебание избра един от оседланите коне, които конярчетата държаха в готовност за бързите куриери на императора. Напусна осветения от факли двор и потегли бавно с коня по каменната настилка. Улиците бяха тъмни, но от някои къщи още се процеждаше мъждива светлина, а странноприемниците дори бяха набучили факли по входовете.

Първата градска порта, до която стигна, беше отворена. Не се виждаха обаче никакви пазачи. Тя взе една от по-големите борини, осветяващи портата, и пое към брега.

Чуваше само шумоленето на вятъра в дърветата; мисълта да не види повече децата я хвърляше в страх и ужас. Борината осветяваше достатъчно добре пътя и младата жена се осмели да премине в бърз тръс, за да пристигне по-скоро до брега.

Прекося борова горичка, твърдият път от засъхнала кал премина в мек пясък. Почти стигна до брега, когато чу пронизително изсвирване и после — яростни викове. Конят ѝ се подплаши, но тя енергично го пришпори напред; там, където гората свършваше и започваше брегът, забеляза как двама мъже се бият на живот и смърт под светлината на факли.

Насочи коня си натам, чу детски писък и съзря мъж: хванал Констанция и Конрад за ръцете, той почти ги влачеше подире си. Бианка скочи от седлото, спъна се в полите на роклята си, бързо се изправи и се спусна към мъжа, който се опитваше да ги качи на гребна лодка.

— Констанция, Конрад! — извика тя.

Момчето се изтръгна от хватката на мъжа и с все сили се завтече към нея. Останала без дъх, тя се добра до лодката, вече навлязла във водата, и се вкопчи в едната ѝ страна.

— Пуснете децата ми! — изпъхтя тя и заудря мъжа с юмруци.

Като видя, че момчето бяга в обратна посока, той нададе яростен дрезгав вик и хвърли Констанция в морето.

За миг Бианка се вцепени, но гледайки как дъщеря ѝ потъва сред вълните, отчаяно си пое дъх, гмурна се във водата, като се опитваше да различи нещо в мрака. Напразно! Загуби твърда почва под краката си, вълните се склочиха над главата ѝ, роклята залепна по тялото и сякаш ѝ върза краката. Тя пляскаше с все сила, борейки се да не се удави, но не успя да открие детето си.

Задъхваше се, пъшкаше, плюеше вода и постепенно започна да губи сили. Пръстите ѝ докоснаха нещо меко — фина косица помилва ръцете ѝ. Посегна слепешком в тъмната вода и здраво сграбчи телцето на детето. Опита се да задържи Констанция над водата, ала самата тя непрекъснато гълташе солена вода и вълните все по-неумолимо се склочваха над главата ѝ. Напълно загуби ориентация, дори не знаеше вече в коя посока се намира брегът.

„Отнася ни навътре в морето“ — помисли тя и ужасено затвори очи.

* * *

Кръвта се стичаше от челото в очите му, почти не виждаше нищо. Раната на главата беше лека, но връхната му дреха вече бе влажна и червена от яката до гърдите. Манфред си избърса лицето и потърси с поглед другите рицари. Похитителите лежах на земята, но никъде не откри стареца, който бе грабнал децата от колата. Ударът по главата беше зашеметил Манфред, сигурно за кратко бе загубил съзнание, но последното, което си спомняше, беше как жена язди по пясъка с развети коси, а на пътя ѝ се изпречва мъж с вдигнат юмрук.

Подпря се на лакти и се надигна. Един от неговите рицари носеше на ръце плачещо дете и Манфред едва сега разбра, че това е синът на императора. Главата го заболя още по-силно, докато с мъка се изправяше на крака и се опитваше да схване ситуацията. Четирима души лежах на земята. Най-вероятно похитителите и един от лодкарите. Не помръдваха. Вероятно не бяха оцелели след борбата.

Съжали за смъртта им, защото мъже, отвличащи невинни деца, заслужаваха по-тежко наказание от бързата смърт от меча.

Мозъкът му бавно заработи отново и от присъствието на Конрад заключи, че другото дете трябва да е била Констанция. Но къде е тя? Рицарят утешаваше момчето и Манфред го попита дали е виждал другото дете. Човекът поклати глава и посочи към водата — чак сега Манфред видя каква драма се разиграва там.

Двама рицари до самия бряг като че ли търсеха нещо в морето. Манфред се затътри по пясъка, предчувствието на задаващо се нещастие го накара да ускори крачка. Лодката се отдалечаваше от брега с мощни загребвания и поемаше курс към кораба, чиито светлинки грееха доста по-навътре в морето.

Двамата рицари, навлезли до хълбок във водата, стояха безпомощно сред плискащите се вълни.

— Къде е момичето? — извика им Манфред.

Мъжете жестикулираха и крещяха неразбираеми думи. Най-сетне ги приближи. Те посочиха към давеца се фигура, отчаяно размахваща ръце и бореца се с морето — а то я отнасяше все по-навътре в открити води, така че постепенно я губеха от поглед.

След като разбра, че двамата рицари не умеят да плуват, той хвърли меч си във водата, смъкна наметката от раменете си и се опита с мощни загребвания на ръцете да последва давещата се фигура.

— Не се бори с вълните, остави се да те носят! — извика й той.

Вятърът беше слаб, а вълнението — леко и той напредваше бързо. Виждаше как главата й ритмично потъва под водата. „Боже мой, дано не стигна твърде късно до нея“ — замоли се Манфред и напрегна последните си сили.

Добра се до давещата се малко преди тя да потъне под водата и позна сестра си. Тя стискаше Констанция; и двете изглеждаха безжизнени. Лодката, която можеше да му е от помощ, бе заминала. Бианка и Констанция висяха на ръцете му като тежки гюлета.

Пое конвулсивно въздух и си позволи малка пауза, за да прогони болката. После заплува бавно към брега, теглейки след себе си Бианка и малката й дъщеря. Надяваше се още да дишат, ала и двете не даваха видими признаци за живот.

След известно време, което му се стори безкрайно, той усети пясък под краката си, а другите рицари се втурнаха насреща му, за да

му помогнат. С дружни усилия изтеглиха Бианка и дъщеря ѝ на пясъка, а Манфред изплю на струя солената вода.

— Живи ли са? — попита един от другарите му.

— Лоша работа — промърмори друг.

Манфред се спусна към сестра си, сграбчи я за раменете и я разтърси.

— Събуди се! — извика. — Събуди се най-последно!

Коленичи до нея и заплака, но изведнъж някой го хвана и грубо го отстрани.

Императорът грабна Бианка в обятията си, а Карим пое Констанция и се залови да натиска гърдичките ѝ, докато детето започна да кашля и да се дави — и най-последно изхвърли струя солена вода.

— Слава на Аллах — възкликна Карим, — детето е живо.

Фридрих му хвърли поглед, смесица от страх, безнадеждност и мъка. Манфред никога не бе виждал в очите на мъж толкова страдание, такъв израз на неизмерима загуба. Извърна лице, защото не можеше да понесе гледката.

— А Бианка? — прошепна Фридрих.

Карим вече се бе навел над нея и се опитваше, както при Констанция, да изкара морската вода от тялото ѝ, ала Бианка лежеше безжизнена на пясъка и въпреки старанията на сарацина, дишането ѝ не се възстановяваше. Той обаче не се отказваше и притискаше с длани гърдния ѝ кош, а Фридрих целуваше пръстите ѝ и шепнеше нежни слова.

— Карим — замоли се той, — тя не бива да умре! Бианка е единствената жена, която някога съм обичал. Трябва да я спасиш.

Карим нямаше време за отговор. Изви назад главата на Бианка, отвори устата ѝ, притисна към нея своята и започна да изтласква на равномерни интервали въздух в дробовете ѝ.

Мъжете наблюдаваха мълчаливо, а очите на императора се пълнеха със сълзи.

Изведнъж гърдите ѝ се надигнаха, Бианка шумно си пое дъх и изригна струя морска вода върху пясъка. Кашляше и се давеше, ала вече дишаше и отвори очи. Манфред се засмя и одобрително тупна изтощения Карим по гърба. Искаше да каже нещо на сестра си, но

императорът я притискаше здраво в обятията си и раменете му се тресяха.

Манфред помогна на Карим да се изправи и те оставиха Бианка и Фридрих сами.

— Къде е Жан Бриенски? — през зъби попита Карим.

Манфред го изгледа неразбиращо:

— Жан Бриенски ли? Искате да кажете, че онзи старец е бил тъстът на императора?

Карим кимна. В такива моменти около устата му се очертаваха жестоки линии и Манфред не завиждаше на онзи, който има сарацина за враг.

— Боя се, че избяга с гребната лодка — отвърна Манфред.

— Да се надяваме морето да го погълне.

— Дори морето се гнуси от този боклук.

— Ще си получи наказанието — пророкува Карим. — Рано или късно.

Карим взе Констанция на ръце, а Манфред се наведе над Конрад. Момчето беше уплашено и изморено, но цяло и невредимо, а и Констанция щеше да се оправи, но най-напред трябваше да се наспи.

Манфред огледа брега и едва сега усети студа, проникващ през мокрите му дрехи.

— Трябва ви нещо сухо — каза Карим и потърси завивки в конската кола на похитителите.

Фридрих държеше Бианка в прегръдките си и внимателно крачеше по пясъка.

Манфред се извърна към Карим и най-после зададе въпроса, който през цялото време не му даваше покой:

— Как разбрахте къде сме?

Карим се усмихна.

— Явно интуицията на Бианка веднага е проработила. Беше твърдо убедена, че няма да намерим децата в двореца. Не й повярвахме. Но после открихме ранения възпитател. Неговата кръв бе покапала по пода и хвърлила Бианка в ужас.

— И той разпознал Жан Бриенски?

— Не. Старецът не би се осмелил да стъпи в двореца. Но неговите наемници били достатъчно глупави да прошепнат на

възпитателя много поздрави от възложителя си, преди да го пребият. Вероятно са били сигурни, че ударът ще бъде смъртоносен.

Манфред кимна.

— Разбирам. А как намерихте точно това място на брега?

— Ами няма много възможности да се стигне от града до морския бряг. И ние като Бианка поехме по същия път. — Тъмните очи на Карим се вгледаха сериозно в Манфред. — Вие спасихте живота на сестра си и племенницата си. Без вас и двете щяха да се удавят. Фридрих няма да го забрави.

Манфред трепереше въпреки топлото одеяло, с което се бе увил. Поклати глава:

— Бианка дължи живота си единствено на вашето лекарско изкуство. Дай Боже отсега нататък всичко да върви добре.

— Да се надяваме — промърмори Карим и отново погледна към императора и Бианка.

* * *

Тя стоеше пред волиерата и наблюдаваше соколите. Книгата, която започнаха преди време с Карим, напредна доста, но далеч не бе завършена. Главата за чифтосването и отглеждането беше в началото си, тепърва предстоеше да се запишат подробностите относно лова. А и още не бе изготвила пълния препис на книгата на игуменката Хилдегард от Бинген, пък и градината на замъка „Джоя дел Коле“ изискваше доста усилия.

Бианка мислено съставяше списъци какво възнамерява да свърши в близко време. Заради напредналата си бременност беше осъдена на безделие, което не бе добре за нея. Издутият ѝ корем и заповедта на императора ѝ забраняваха любими дейности — яздене и работа в градината.

От друга страна, тя се радваше, че ще се посвети изцяло на децата. След опита за отвличане Констанция се вкопчи в майка си повече от обичайното, а Конрад се развиваше като буйно момче и спешно се нуждаеше от родителско възпитание.

Ето защо тя остави Лоренцо да се грижи за соколите и позволи на Конрад да разтърква любимия ѝ кон. Момчето вече яздеше доста

добре и тя с тъга наблюдаваше как все повече се превръща в юноша. Не след дълго щеше да участва в първия си турнир, после да прекара известно време в чужд владетелски двор, където да докаже рицарските си умения. Беше толкова малък, твърде малък за задълженията на мъж, но Бианка не можеше да променя правилата.

Отношението на Фридрих към първородния му син Хайнрих леко се подобри след състоялия се сериозен разговор помежду им и Бианка с радост отбеляза, че напоследък императорът вече не споменава идеята да свали Хайнрих от кралския трон на Германия и да го замени с невръстния Конрад. Тя се надяваше Хайнрих да се е вразумил — мисълта да пусне Конрад да тръгне сам-самичък на север ѝ се струваше непоносима.

Манфред, след като спаси нея и дъщеря ѝ от удавяне, беше нов човек, различен от онзи, когото познаваше и от когото се страхуваше по-рано. Разказът му за упадъка на граф Пучи я разтърси — не защото внезапно се изпълни със съжаление към Енцио, а защото неговата съдба показваше колко тънка е границата между силата, насилието и безсилието.

За себе си тя реши да не се връща по родните места. Домът ѝ беше там, където е Фридрих, искаше да остане до него, докато е жива. Твърде често се бе доближавала до смъртта и не желаше повече да предизвиква съдбата; не можеше да си представи живота без Фридрих.

След знаменателното си спасение благодарение на Карим тя бе убедена, че човешкият живот често зависи от мигването на някой ангел, и в моменти на размисъл смяташе Карим за пратеник на небето, който с изкуството си освобождава един или друг от лапите на смъртта.

Той я спаси два пъти и тя му беше безкрайно задължена. Не се смяташе за мъдра, но събитията от последните години несъмнено я направиха по-зряла. А това се отразяваше и на любовта ѝ към Фридрих.

Сега съжеляваше, задето постоянно го е притискала с ревността си от една или друга принцеса и не е проявявала разбиране за душевните му терзания. През онази вечер на брега край Фоджа той ѝ доказа силната си обич и тя се упрекуваше безмилостно за безбройните караници през годините. А те започваха винаги заради съмненията ѝ в дълбочината на неговите чувства.

През изпълнените със страх дни след спасението — нейното и на Констанция — внезапно изпита коремни болки. Тревожеше се за децата — предстоеше им да се справят с ужасните преживявания — а към тази тревога се прибави и страхът за нероденото ѝ дете. Бианка се закле занапред да приема любовта на Фридрих безусловно. Ако той, воден от политически съображения, наистина бъде принуден да се подчини на папата и да се ожени за онази английска принцеса, тя ще приеме факта, без да протестира. Защото как е възможно един брак, сключен по династични причини, да застраши истинската любов?

Соколите издаваха характерните си крясъци — знак, че очакват да ги нахранят, и Бианка потърси с поглед Лоренцо, ала вместо него видя Фридрих, небрежно облегнат на едно дърво.

— Федерико — изненада се тя, — мислех, че си ангажиран с делата на кралството.

— Кралството ще трябва да се справи без мен до края на деня — отвърна той и впи в нея поглед, който проникна до най-съкровените ѝ кътчета. Приблужи се, взе ръката ѝ и я целуна. — Честно казано, исках да преговарям за нещо с теб. — Тя го погледна въпросително, а той нежно помилва корема ѝ. — Бианка — подзе той, — не ти ли се струва редно да наречем нашия син Манфред?

— Откъде знаеш, че ще е момче?

— Знам го и толкоз.

Тя се засмя и го хвана подръка.

— Хайде да се разходим из градината.

— Май обичаш розите повече от мен.

— Възможно е — шеговито отвърна тя, — имат бодли, но пък са верни и не помръдват от мястото си.

— Ти се съмняваш във верността ми?

— Федерико, нека не говорим за неща, които не можем да променим.

— Какво имаш предвид?

— Знам, че пак ще се ожениш. За онази английска принцеса. Всички отдавна шушукат за нея, а папа Григорий иска непременно да види императрица.

— Нямах намерение да говоря с теб за това.

Тя го изгледа учудено.

— За какво тогава? Ти спомена нещо за верността.

Тръгнаха бавно из градината. Бианка откъсна един мак; въртеше стъблото между тънките си пръсти и се чудеше защо Фридрих е така необичайно мълчалив.

— Постоянно си мисля за нощта, когато едва не се удави — проговори внезапно той и я дръпна към себе си.

Тя се притисна до него.

— Дължа живота си на Манфред, на теб и най-вече на Карим. Моят живот и този на Констанция.

— Не ми се мисли какво щеше да се случи, ако не беше Карим. Безкрайно съм му задължен.

— Аз също. Той ме върна към живота.

— Докато аз безпомощно те държах за ръката.

— Федерико, Карим е лекар. По-късно ми разказа, че още Хипократ е прилагал този метод. Лечителите от векове знаят, че при нужда трябва да се дари дъх на човека.

— Да, *cara mia*. Но ми призна също, че невинаги е успешен. Твоят ангел пак те спаси. — Прегърна я още по-здраво. — Ако беше умряла, Бианка, и аз нямаше да искам повече да живея.

Тя сложи пръст върху устните му:

— Тихо. Не бива да говориш така.

Той целуна пръстите ѝ един по един.

— Това обаче е чистата истина. Искам да я знаеш.

— Ако продължаваш така, ще ме разплачеш.

— В такъв случай се надявам сълзите ти да са от радост.

Тя го погледна изпод вежди и попита:

— Наистина ли искаш да кръстиш сина ни Манфред? Ако е момче, де.

— А ти какво мислиш?

Тя се подвоуми. Родният ѝ брат ѝ бе причинил много мъка и болка, но именно той измъкна и нея, и Констанция от морето.

— Мисля... Така да бъде. Освен това отдавна простих на брат си.

— И аз също.

— Ти? За какво имаш да му прощаваш?

— Задето доскоро премълчаваше пред мен за измамата на управителя на Хагенау.

— Какво се е случило?

— Явно Волфелин е присвоявал суми в Елзас.

— Наказва ли го?

— Още не, но и това ще стане.

— И какво общо има Манфред?

— Разкрил го е, но се е възползвал и е извлякъл малка изгода.

— По-добре не ми разказвай. Тъкмо се зарадвах, че брат ми се е пречистил...

— Така е — засмя се Фридрих. — По някое време, предполагам, ще се върне във вашата родина. За което бих съжалявал. Той е добър управител.

— А ти имаш ли родина, Федерико?

— Разбира се. Там, където си ти. И Сицилия. А ти нямаш ли?

Тя се замисли.

— Много съм привързана към „Джоя дел Коле“, все едно съм си у дома.

— Искаш ли да е твой?

— Кой?

— Замъкът. Подарявам ти го.

— Подаряваш ми цял замък? Какво е замъглило разсъдъка ти?

— Любовта — сериозно отвърна той.

— Не мога да приема, Федерико. Колкото и да ми е скъп „Джоя дел Коле“, той си остава императорски замък. Подари ми сърцето си.

— Имаш го отдавна.

— Тогава ми обещавай нещо.

— Всичко, което поискаш.

— Обещавай ми, че винаги ще ме обичаш, дори когато се ожениш за англичанката.

— Обещавам. И понеже споменавах за планираната ми женитба, какво ще кажеш венчавката да се състои веднага след раждането на Манфред?

„Идиотка такава — наруга се тя, — сама си го изпроси.“ Помъчи се да изобрази хладнокръвна усмивка, макар да й беше дяволски трудно.

— Определи датата, когато смяташ за уместно. В крайна сметка аз не съм поканена.

— Виж, тук се лъжеш.

— Няма ли да е малко неловко любовницата ти да присъства на твоята сватба?

— Ще бъде неловко булката да не се яви.

— Федерико...

— Не, любима, сега ще замълчиш и ще оставиш императора да говори. Ние отдавна искахме да те попитаме дали би се съгласила да се откажеш от свободата си и да станеш Наша жена.

Тя се вторачи в него, без да знае какво да отговори.

— Императорът няма ли да получи отговор? — настоя Фридрих и я дръпна към себе си.

— Ами Изабела Английска? — прошепна тя. — А папа Григорий? А...

— Ние имаме правото сами да решаваме Нашето бъдеще — изрече той с обичайния си самоуверен тон. — А моето бъдеще — добави с дрезгав от вълнение глас — се казва Бианка. Точка по въпроса.

— Забравяш, че отдавна ти принадлежа — закачи го тя. — Нали съм сред подаръците на султан Ал-Камил.

— Вечна благодарност на султана — отвърна Фридрих. — Човекът има голямо сърце — за разлика от мен. Не те давам никому.

— Дори като подарък? — засмя се тя и му намигна.

— В краен случай — като сватбен подарък. Подарък за младоженеца. Какво ще кажеш? — каза Фридрих и я завъртя толкова буйно, че соколите се стреснаха и с гръмките си крясъци заглушиха отговора на Бианка.

[1] Джоя дел Коле (ит.) — Радост на хълма. — Б.пр. ↑

[2] Ислямска войнстваща организация, възникнала в Близкия изток през VIII в., известна със систематичната практика на политически убийства. — Б.пр. ↑

[3] Италиански математик (1170–1240), известен най-вече с популяризирането на арабските цифри в Европа, както и на числовата редица, наречена по-късно на негово име — „числа на Фибоначи“. — Б.пр. ↑

[4] Плантагенети — кралска династия от френски произход, разклонение на рода Гатине-Анжу. Плантагенетите са управлявали Англия, Нормандия, Гаскония и др. Един от най-ярките им представители е Ричард I Львското сърце. — Б.пр. ↑

[5] Историческа област в Северна Италия с основен град Удине.
— Б.пр. ↑

[6] Хилдегард от Бинген (1098–1179), наричана Рейнската пророчица — немска абатиса, монахиня, мистичка, писателка и композиторка от епохата на Средновековието — Б.пр. ↑

ПОСЛЕСЛОВ

Художествена измислица или истина? Един роман не е документален разказ, почиващ изключително върху доказани факти, но въпреки това съпадението с исторически събития в тази книга, обхващаща годините от 1227 до 1232, не е случайно.

Фридрих II Хоенщауфен, наричан *Stupor mundi* или „Удивлението на света“, е роден на втория ден от Коледата на 1194 година в Йези, тогава затънтено селце.

Родилните мъки застигнаха майка му, Констанция Арагонска, по време на пътуване, и тя родила сина си Фридрих публично, на площада — между другото за да докаже, че и на четирийсетгодишна възраст е в състояние да роди дете. Фридрих е първото дете на Констанция — за времето си тя била една много закъсняла първескиня.

Баща му, император Хайнрих VI, умрял три години по-късно, едва трийсет и две годишен — бил доста по-млад от императрица Констанция.

Фридрих отраснал в Палермо, според съвременни източници владеел най-малко шест езика и през целия си живот демонстрирал голям афинитет към ислямската култура и наука. Говорел арабски и гръцки, макар да не знаем колко добре, и със сигурност владеел латински. Отраснал с апулийско-сицилианския разговорен език и вероятно имал познания по провансалски и старофренски. Благодарение на продължителния си престой в Германия — пет години, от 1235 г., разбирал средновисоконемски, а това би бил седмият му език.

Фридрих бил любознателен и като император поддържал контакти с Ориента, а също и с европейски учени-изследователи.

Женил се три пъти — за Констанция Арагонска, почти двойно по-възрастна от него, за Изабела Бриенска и за Изабела Английска, племенница на Ричард Лъвското сърце. Бракът с Изабела Английска сключил през 1235 г. в Германия, а от 1228 г. бил вдовец. В този период попада голямата, романтична и нежна любов на императора към

Бианка. Тя е подкрепена с исторически документи, но историците почти не дават информация за личността ѝ. Възможно е Фридрих да се е оженил за Бианка — много неща сочат натам.

Фридрих имал няколко законни и доста повече извънбрачни деца. От първия му брак с Констанция Арагонска е крал Хайнрих VII, злополучен владетел на Германия. Хайнрих успял така да разгневи баща си, че през 1235 г. императорът тръгнал през Алпите за Германия, придружаван от голяма част от двора си и от цялата си внушителна менажерия от редки животни, и публично наказал сина си. Конфликтът между баща и син завършил така: Хайнрих бил арестуван, в началото на 1236 г. бил заточен в крепостта Сан Феле в Мелфи, а през 1240 г. — в Никастро. Две години по-късно, при поредното преместване в друг затвор, Хайнрих се самоубил при неизяснени и до днес обстоятелства.

От втория брак на Фридрих се ражда Конрад. През 1236 г., след свалянето на крал Хайнрих, той бил коронясан за крал на Германия под името Конрад IV. И накрая, от брака си с Изабела Английска императорът имал две деца — Маргарете и Хайнрих.

Дали децата му от Бианка са били законни, или извънбрачни? Във всеки случай около 1230 г. се родила Констанция, а две години по-късно брат ѝ Манфред, несъмнено любимият син на Фридрих. На крехката възраст от единайсет години Констанция била омъжена за византийския император Йоан III, Манфред пък станал крал на Сицилия и сключил първо брак с Беатрис Савойска, а после се оженил за Елена Епирска. Предполага се, че Бианка и Фридрих са имали и трето дете — Виоланта, която била омъжена за граф Казерта.

Управителят на Хагенау, Волфелин, злоупотребявал с толкова големи суми, че измамата нямало как да остане неразкрита, и Фридрих действително заповядал да бъде затворен в крепостта Хагенау. Твърди се, че Волфелин, който дължал шеметната си кариера на Фридрих, бил удушен в тъмницата от собствената си жена, за да не издаде скривалището на богатствата си, когато го подложат на мъчения.

Подробностите около авантюристичната любовна история между Фридрих и Бианка са плод на фантазията ми, но е напълно възможно нещата да са се развили именно така. Императорът действително бил принуден да прекъсне планирания кръстоносен поход, понеже бил повален от коварната треска, от която умрели безброй кръстоносци.

Специалисти по история на медицината предполагат, че епидемията през лятото на 1227 г., вилняла в Бриндизи, е била от малария в съчетание с тиф. Във всеки случай ландграфът Лудвиг от Тюрингия бил покосен от епидемията, а Фридрих се спасил благодарение на престоя си в минералните бани на Поцуоли, близо до Неапол.

Неговият безкръвен договор за мир със султан Ал-Камил е доказан исторически факт, също както и коронясването в църквата „Възкресение Христово“ в Йерусалим.

Папа Григорий IX е отлъчвал многократно императора и като изключим един къс период на спокойствие — непрекъснато е воювал срещу него. Григорий умрял през 1241 г., девет години преди императора. Фридрих умрял през декември 1250 г., вероятно от дизентерия, а не, както често се твърди, от отрова.

Фридрих II Хоенщауфен е една от най-ярките личности на Средновековието, а в един роман е позволено да се предположи, че жената, която обичал толкова силно, също е била изключителна. Не знаем дали Бианка е била красива, умна, висока или ниска, но смеем да предполагаме, че и тя е притежавала уникално обаяние.^[1]

[1] От миниатюрите от това време е видно само, че е имала руси коси и крехка фигура. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Зузане Щайн

Заглавие: Бианка Ланча

Преводач: Величка Стефанова

Година на превод: 2013 (не е указана)

Език, от който е преведено: немски

Издание: първо

Издател: ИК „ЕМАС“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: немска

Печатница: „Авис-24“ — София

ISBN: 978-954-357-232-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3192>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.